

Návrat diplomata

Dick Francis

1

Jmenuji se Peter Darwin.

Protože se na to každý ptá, neuškodí hned na začátku poznamenat, že ne, nejsem nijak spřízněný s Charlesem Darwinem.

Původně jsem se jmenoval Peter Perry, ale když mi bylo dvanáct, provdala se moje ovdovělá matka za Johna Darwina. Ten mi kromě jiných věcí věnoval nové jméno, nový život a novou totožnost.

Vzpomínky na vzdálené dětství v Gloucestershiru překrylo víc než dvacet let jako mlha. Dnes je mně, Petru Darwinovi, dvaatřicet, můj nevlastní otec je diplomat a já sám také pracuji v diplomatické službě.

Protože ministerstvo zahraničí vysílalo mého nevlastního otce a později i mne, kam se mu zachtělo, strávil jsem po tří až čtyřletých úsecích skoro celých posledních dvacet let v cizině. Některá ta období byla skvělá, jiná nudná, žili jsme všude, od Caracasu až po Limu, od Moskvy až po Káhiru a Madrid. Bydleli jsme v bytech zahraniční služby, od dvoupokojového v betonovém činžovním domě až po pozlacené rezidence. Doma jsme nebyli nikde.

Moje přátelství byla přechodná. Přátelé byli místní a já je opouštěl. Diplomaté a jejich děti přicházeli a zase odcházeli. Neměl jsem kořeny, přivykl jsem nomádkému životu, který mi vyhovoval.

„Kdyby ses někdy ocitl na Floridě, stav se,“ prohodil Fred Hutchings mezi řečí, když ho jmenovali konzulem v Miami a on tam odjížděl z Tokia. „Kdyby ses tam vyskytl, tak nás na den na dva navštiv.“

To jak řekl „na den na dva“, pomyslel jsem si ironicky, přesně charakterizuje vřelost našeho vztahu – teplý až vlažný.

„Děkuji za pozvání,“ řekl jsem.

Přikývl. Pracovali jsme bok po boku celé měsíce bez konfliktů. Pozvání myslel skoro vážně. Ostatně zdvořilost měl dobře nacvičenou.

O rok později jsem dostal jmenování já, a to kupodivu do Anglie, na ministerstvo zahraničních věcí a Commonwealthu.

„Cože?“ Otec se v hlavním městě Mexika potěšeně smál do telefonu, když jsem mu to sdělil. „Osobní tajemník! Výborně! Plat budeš mít mizerný. Nejdřív ti samozřejmě dají dovolenou, tak se na nás přijed' podívat. Mamince se po tobě stýská!“

Strávil jsem s rodiči skoro měsíc a vydal se pak do Anglie přes Miami, kde jsem zmeškal letadlo. Tak se stalo, že jsem měl najednou dvacet čtyři hodiny času a vzpomněl si na pozvání Freda Hutchingse. Nakonec proč ne, pomyslel jsem si, a bez rozmyšlení jsem si na dotazech zjistil jeho číslo a zavolał mu.

Zdálo se, že má opravdu radost, že ho volám, když se mi ozval. Viděl jsem ho v duchu před sebou. Čtyřicátník, trochu při těle, pihovatý, dychtivý, s potem na čele, kdykoli se rozčilil. Příliš pozdě jsem si uvědomil, jak vlažný vztah k němu mám. Ale couvnout jsem už nemohl.

„No to je vynikající,“ hlaholil upřímně. „Pozval bych tě sem na noc, ale děti nejsou v pořádku. Co kdybychom si spolu vyšli na večeři? Vezmi si taxi k The Diving Pelican na 186. ulici, North Miami Beach. Sejdeme se v osm. Co ty na to?“

„Výborně,“ řekl jsem.

„No to je skvělé, skvělé! Je vždycky radost vidět staré přátele.“ Znovu mi pečlivě nadiktoval adresu restaurace. „Chodíváme se tam najíst. Když o tom tak uvažuji...“ spustil dychtivě, „dva z našich přátel letí zítra také do Anglie. Určitě by se ti líbili. A možná že poletíte stejným letadlem. Představím ti je.“

„To jsi hodný, děkuji,“ vzdychl jsem.

„Není zač.“ I na dálku jsem cítil, že to myslí dobře. „Tak se uvidíme.“

S povzdechem jsem zavěsil a šel se i se zavazadly zaregistrovat do letištního hotelu na jednu noc, a v příslušnou dobu jsem taxíkem vyjel na smluvené místo.

Restaurace The Diving Pelican zdaleka nebyla tak exotická jako její jméno. Tlumeně zářila do tmy na konci řady zavřených krámků. V ulici bylo mrtvo, žádný život, ale dvacet míst k parkování před restaurací bylo plných. Otevřel jsem dveře, vešel do malé haly, kde mě mladá žena uvítala širokým úsměvem a zeptala se „Jak se vám vede?“, jako by mě znala už celá léta.

„Děkuji dobře,“ odpověděl jsem a ptal se po Fredovi.

Usmívala se o to více. Fred prý už je tam. Freda, jak se zdálo, tu měli rádi.

Seděl sám u malého kulatého stolku, přikrytého krémově bílým ubrusem s růžovým podkladem. Nerez příbory, růžové ubrousky, jednoduché skleničky, malé olejové lampičky, karafiát ve váze. Vše dosvědčovalo podnik středního kalibru, a na vzestupu. Restaurace nebyla nijak veliká, ale příjemně zaplněná. Nikde v dohledu žádný pelikán.

Fred vstal a potřásl mi rukou, usmívající se slečna mi přistrčila židli a předložila lesklý jídelní lístek.

„No to je skvělé, opravdu skvělé,“ radoval se Fred. „Je mi líto, že jsem musel přijít sám, ale Meg nechtěla nechat děti samotné. Mají plané neštovice.“

Projevil jsem náležitou účast.

„Jsou celé flekaté, chudinky,“ řekl Fred. „Dáš si víno?“

Jedli jsme napřed salát, jak je v Americe zvykem, a pili docela slušné červené. Fred, když jsem ho k tomu vybídl, vyprávěl o svém životě na konzulátu. Prý se většinou stará o britské turisty, kteří ztratili pasy nebo jim ukradli peníze. Také o turistiky, které opustili mládenci.

„Člověk by se z nich zbláznil,“ vyprávěl, „jedna dojemná historka za druhou.“ Trochu pobaveně se na mě koutkem oka zadíval. „Lidé jako ty, uhlazení osobní tajemníci zvyklí na život ambasád, by na ty dojemné historky okamžitě naletěli. Jenže dobrá polovička z těch lidí nechce nic jiného než zdarma letenku domů.“

„Stal se z tebe cynik, Frede.“

„Život mě poučil,“ řekl.

Lidé jsou vesměs lháři, poučoval mě otec od počátku, byla to dokonce jedna z prvních pouček o jeho zaměstnání. Říkal, že politiky a diplomaty člověk musí považovat za lháře, pokud se nepřesvědčí o opaku.

„I tebe?“ zeptal jsem se pohoršené. Civilizovaně se usmál a vzdělával mě dál: „Tobě a tvé matce nelžu nikdy, a ty zase nesmíš lhát nám. A pokud někdy uslyšíš, že na veřejnosti říkám něco, co není tak docela pravda, laskavě nedáš nic najevo, budeš zticha – a zamyslíš se nad tím, proč jsem řekl to, co jsem řekl.“

Vycházeli jsme spolu skvěle hned od prvních okamžiků. Na vlastního otce se už ani nepamatuji, zemřel, když jsem byl ještě miminko. Proto mi nevadilo, že jiný zaujal jeho místo. Toužil jsem po otci, chtěl jsem ho mít jako ostatní kluci – a náhle se u nás doma objevil ten velký statný cizí pán, veselý, samý žert. Přivanul do našeho klidného tichého života, kde se jediný rodič staral o jediné dítě, a než jsme se nadali, odvezl nás až k rovníku. Teprve mnohem později a postupně jsem si uvědomil, jak jsem se jeho zásluhou od základu změnil a jaké to pro mne bylo štěstí.

Fred řekl: „Kam nastupuješ po dovolené?“

„Nikam. Totiž chtěl jsem říci, že jako osobní tajemník zůstanu v Anglii.“

„Ty jsi ale klikař!“ Vycítil jsem z jeho hlasu, že mi povýšení závidí. Podobný tón ostatně zazněl i z jeho žertování o uhlazených mladých pánech z ambasád. Sám přitom mezi ně v minulosti také patřil.

„Co ty víš, třeba mě pak pošlou do Ulánbátaru,“ řekl jsem. Ulánbátar pro nás všechny symbolizoval konec světa. Kolovaly pověsti, že tam velvyslanec nedostává přidělené auto, ale jaká. „Nikdo z nás nedostává záviděníhodné místo dvakrát za sebou.“

Fred se na mě trochu smutně usmál. Dal najevo, že ví, jak jsem ho prohlédl. Uvítal mořské dobroty s nudlemi s nadšením a energicky se na jídlo vrhl. Předtím mi doporučil, abychom si dali specialitu šéfa kuchyně. Nechal jsem si poradit. Jídlo bylo opravdu dobré. Ještě než jsme dojedli, ozval se mírný potlesk a Fred se zaradoval.

„Aha,“ řekl majetnický, „už jsou tady, Vicky Larchová a Greg Wayfield. To jsou ti přátelé, o kterých jsem ti vyprávěl, že zítra letí do Anglie. Bydlí tady za rohem.“

Vicky Larchová a Greg Wayfield nebyli jenom přátelé, byli to zpěváci. Vešli bez fanfár záclonou na konci místnosti, dáma oděná do bílé tuniky pošíité flitry, pán v kostkovaném saku. Oba byli ve světlých kalhotách.

Nejpřekvapivější byl jejich věk – totiž střední. Ani jeden také nepatřil mezi štíhlé.

Pomyslel jsem si zasmušile, že nemám mnoho chuti po celý let do Anglie obdivovat postarší amatéry, bez toho potěšení se klidně obejdu. Manipulovali se zvukovou technikou, poklepávali na mikrofony, aby se přesvědčili, že fungují. Fred na ně povzbudivě kýval a spokojeně pokračoval v jídle.

Když měli techniku připravenou, pustili playback orchestru: jemná, příjemná sladká hudba ze starých muzikálů, důvěrně známá a nenáročná. Příjemná kulisa k jídlu. Po chvíli začal Greg Wayfield tiše pobrukovat, pak přešel ke slovům. Překvapeně jsem zdvihl hlavu od svých nudlí a zadíval se na něho. Nebyla to geriatrická pohroma, zněl sytý, plný, mužný hlas.

Fred si povšiml, jak se tvářím, a spokojeně se usmál. Píseň skončila, přítomní tleskali, pak se opět ozvala nahrávka. Bez velkého ohlašování klidně a nenuceně začala zpívat i paní Vicky. Byla to milostná píseň,

její slova byla smutná a zádumčivá, a ona je interpretovala s dokonalým dramatickým rytmem, získaným z mnohaleté zkušenosti. Dobrý bože, pomyslel jsem si s úlevou, jsou to profesionálkové, staří, dobří profesionálkové, které to ještě stále baví.

Střídavě zazpívali šest písní, nakonec duet. Za doznívajícího potlesku prošli mezi stoly a sedli si k nám.

Fred nás představil. Nadzdvihl jsem se, potřásl si s oběma pěvci rukou přes krajkový ubrus a bez jakéhokoli předstírání jsem jim řekl, jak velmi se mi jejich vystoupení líbilo.

„Však oni ještě budou zpívat,“ sliboval Fred a nalil nám všem víno. Byl to zřejmě rituál.

Zblízka vypadali zdravě, konzervativně, trochu staromódně, stejně jako jejich vystoupení. On byl ještě docela hezký člověk, ona činila dojem mladé šansonierky uvězněné v tělesné schránce starší paní.

„Že jste zpívali v nočních klubech?“ zeptal jsem se jí, když si vedle mě sedla.

Otevřela doširoka oči. „Jak to víte?“

„Tak, podle vašeho projevu, je takový intimní, pro pozdní hodiny v šerém prostředí. Také podle toho, jak se pohybuje.“

„No, dělala jsem v klubech celá léta.“ Tvářila se pobaveně a zřejmě ve mně viděla mužského navzdory svému věku. Ženská je ženská, říkal jsem si.

Měla bílé, načechrané, nakrátko ostříhané vlasy, pleť ještě pěknou a nepříliš nalíčenou, jediné divadelní na ní byly umělé řasy. Asi už k ní patřily.

„Já už jsem šla do penze dávno,“ řekla a neškodně zakoketovala. Přivřela oči a zase je otevřela. „Měla jsem pak několik dětí a taky jsem moc ztloustla. Už jsem prostě stará. Sem chodíme zpívat pro potěšení.“

Mluvila jako Angličanka, bez amerického akcentu, zřetelně a hezky. Za její lehkou konverzaci jsem tušil vážnou a rozumnou osobu. Rázem jsem přestal být zasmušilý nad společným letem. Letuškám se mohu věnovat jindy, řekl jsem si.

Greg řekl: „Moje žena by flirtovala i se smetákem.“ Oba se na mne zadívali a přátelsky se smáli.

„Neberte Petra vážně,“ varoval je pobaveně Fred. „Je to největší lhář, kterého jsem kdy poznal, a já už jich poznal hodně, to mi věřte.“

„To od vás není hezké takhle mluvit,“ řekla Vicky nedůvěřivě. „Vypadá jako zlatíčko.“

Fred se zakuckal smíchy a pak si ověřil, jestli skutečně všichni letíme stejným letadlem. Nebylo o tom pochyb. Jumbem British Airways do Heathrow, všichni tři spolu v klubové třídě.

„Je to skvělé, vskutku skvělé,“ radoval se Fred.

Usoudil jsem, že Greg je Američan, i když jsem si tím nemohl být jistý. Jako by patřil někam mezi Evropu a Ameriku, hlavně podle výslovnosti. Oblečený byl americky, ale kostru obličeje měl anglickou. Protože zřejmě v Miami zaujímal dobré postavení, choval se s klidným sebevědomím, postrádal však přirozený divadelní šarm své ženy. Asi nikdy nebyl sólista, napadlo mne.

Zeptal se: „Vy jste také konzul, Petře?“

„V tuto chvíli ne.“

Zatvářil se nechápavě, a tak jsem mu to vysvětlil: „V britské zahraniční službě vám titul přísluší, jenom když skutečně vykonáváte příslušnou funkci. Nemáte titul trvale. Stane se, že jste první nebo druhý tajemník nebo konzul nebo generální konzul nebo třeba i velvyslanec v jedné zemi, ale v další zemi vám klidně přidělí zcela jinou funkci. Titul náleží k funkci. Tedy k té funkci, kterou vám pro určitou dobu přidělili.“

Fred přikývl. „To ve Státech, když je někdo velvyslanec, tak je velvyslanec napořád. I když třeba byl velvyslancem v nějaké mrňavé zemi a jenom dva roky a pak už to nikam nedotáhl, titul velvyslance mu zůstává. To v britské službě není.“

„Škoda,“ poznamenal Greg.

„Ne,“ namítl jsem, „já si myslím, že to tak je lepší. Aspoň nemáme tvrdou hierarchii, lidé si tolik nezávidí a také si tolik nezoufají.“

Překvapeně se na mě podívali.

„Musím vás upozornit,“ řekl Fred tajemně a trochu pobaveně, „že Petrův otec je toho času velvyslancem. Ti dva, otec a syn, už vystřídali všechny možné funkce.“

„Moje ovšem byly nižší,“ řekl jsem s úsměvem.

Vicky mě utěšovala: „Jsem si jistá, že se nakonec vyšplháte nahoru.“

Fred se dal do smíchu.

Greg odstrčil nedopitou skleničku s vínem a prohlásil, že je na čase, aby se zase dali do práce. Návštěvníci se zaradovali a ochotně začali tleskat. Greg a Vicky zazpívali každý po třech písních, Greg nakonec zařadil Poslední rozloučení, nářek námořníka opouštějícího jižní Pacifik a svou lásku, aby se vrátil do bouřlivých vln a bouřlivých bojů u Británie. Když člověk zavřel oči a poslouchal, mohl Grega

klidně považovat za mladého člověka. Jeho vystoupení bylo skutečně skvělé, mimořádné. Žena sedící u vedlejšího stolu vytáhla kapesník a několikrát si setřela slzu.

Přítomní okouzleně nechali chladnout kávu v šálcích, a když zpěv skončil, vyjádřili Gregovi výsostnou poctu chvílí ticha, teprve pak se roztleskali. Možná celý výstup byl sentimentální, napadlo mne, ale tvrdého realismu se člověk také přesyť.

Oba zpěváci se vrátili k našemu stolu a cestou přijímali pochvaly a gratulace. Tentokrát pili víno bez zábran. Hladinu adrenalinu měli po vystoupení vysokou jako každý po úspěšném vystoupení jakéhokoli druhu, a bylo jasné, že jim to příjemné rozjaření hodnou chvíli vydrží. Živě se bavili. Vyprávěli všechno možné, také o sobě, a z jejich řeči bylo jasné, že to jsou skutečně dobří, zodpovědní lidé, naplnění dobrou vůlí. Mně dobří lidé vždy připadají zajímavější – než špatní, i když vím, že druzí takto neuvažují. Podle mého názoru být dobrý a slušný je pracnější a statečnější, v čemž mě utvrzují moje vlastní slabiny.

Greg vyprávěl, že se původně připravoval na operní kariéru, ale že pro jeho hlas bylo bohužel příliš málo rolí.

„Výhodné je být Ital,“ řekl zasmušile. „Je tak málo vyvolených. Zpíval jsem ve sboru. Když jsem byl mladý, byl bych radši umřel hladu, než abych zpíval Poslední rozloučení. Býval jsem příliš namyšlený.“ Usmál se, jako by se omlouval za své mládí. „Tak jsem potom pracoval v bance, v hodně skromném postavení v úvěrovém oddělení, díky čemuž jsem si nakonec mohl dovolit aspoň lístky do opery.“

„Ale vy jste přece nepřestal zpívat,“ namítl jsem. „Nikdo by nedokázal zpívat tak jako vy, kdyby na sobě nepracoval.“

Přikývl. „Ano, zpíval jsem ve sborech, v katedrálách a tak. Prostě kde se dalo. Taky v koupelně samozřejmě.“

„Teď oba zpívají tady, dvakrát nebo třikrát do týdne,“ vysvětloval Fred, „podnik by bez nich nemohl existovat.“

„Pst!“ zarazila ho Vicky a rozhlížela se, jestli Freda nikdo nezaslechl a netváří se pohoršené. Naštěstí tomu tak nebylo. „Nás to prostě baví.“

Greg vyprávěl, že jedou do Anglie na celý měsíc. „Jedna z Vickyiných dcer se bude vdávat.“

„Vickyina dcera?“

Ano, řekli. Všechny děti byly Vickyiny. Dva chlapci, dvě dívky. Rozvedla se s jejich otcem už dávno. Ona a Greg spolu jsou teprve krátce, vzali se teprve před osmnácti měsíci a jedou vlastně na svatební cestu.

„Nejmladší Belinda si bere veterináře,“ řekla Vicky. „Vždycky milovala zvířata.“

Zasmál jsem se.

„Ano,“ řekla, „já vím, musíme doufat, že jeho miluje taky. Už s ním pracuje celá léta a teď se rozhodli, že se vezmou. No a tak se stalo, že jedeme do kraje, kde jsou samí koně. Její nastávající mívá služby v Cheltenhamu.“

Vydal jsem překvapený zvuk a všichni se na mne tázavě zadívali. Řekl jsem: „Moji rodiče se v Cheltenhamu seznámili.“

Vykřikovali samozřejmě nadšením a mně připadlo, že se jaksi nehodí vysvětlovat, že to byl můj nevlastní otec, kdo se s maminkou seznámil v Cheltenhamu. Když se to uváží, John Darwin byl můj pravý otec – jediný otec, kterého jsem poznal.

Fred chvíli uvažoval a pak se zeptal: „Poslyš, neslyšel jsem od tebe v Tokiu, že tvůj otec vlastně strávil na dostizích mládí? Tehdy jak jsme byli v japonském klubu?“

„To je docela možné,“ přikývl jsem, „ale asi jsem trochu přeháněl. Pravda je, že když může, tak ještě na dostihy chodí.“

„Je to běžné, že velvyslanci chodí na dostihy?“ zeptala se Vicky pochybovačně.

„V tomto případě velvyslanec považuje dostihové závodiště za ideální příležitost pro diplomatickou práci,“ řekl jsem s láskou i humorem. „Zve místní veličiny z Jockey Clubu na recepci, a oni ho za to zvou na dostihy. Tvrdí, že se o zemi své působnosti při dostizích dozví víc než za celý měsíc diplomatických zdvořilostních návštěv, a má pravdu. Víte vůbec, že v Tokiu mají na závodišti parkoviště pro kola?“

Greg řekl: „Ehm... já totiž... nevím, o čem mluvíte.“

„Kromě parkovišť pro auta tam mají ještě parkoviště pro motocykly a kola. Jsou jich tam spousty, nekonečné řady. I z toho se dozvíte dost o Japoncích.“

„Jako třeba co?“ zeptala se Vicky.

„Že si vždycky najdou cestu, jak se někam dostat, když se tam dostat chtějí.“

„To myslíte vážně?“

„Samozřejmě,“ řekl jsem s lícenou vážností. „Také tam mají parkoviště pro děti. Můžete dítě odložit do velikánského nafukovacího kačera Donalda a mezitím si můžete bez obav a starostí jít vsadit.“

„A co z toho vyvozujete?“ dobírala si mě Vicky.

„Že si ta parkoviště pro děti na sebe vydělají.“

„S Petrem si nelamte hlavu,“ upokojoval ji Fred. „Má sice zvláštní způsob myšlení, ale v krizové situaci se na něj můžete zaručeně spolehnout.“

„Děkuji,“ řekl jsem suše.

Greg se nás potom ptal na Japonsko a jestli se nám tam líbilo. Řekli jsme oba že ano. Jestli jsme se naučili japonsky?

„Ano, Fred zastával funkci prvního sekretáře obchodního oddělení a bylo na něm, aby uhlazoval koleje obchodního podnikání. Na mně bylo, abych zjišťoval, jak se vyvíjí místní politická situace.“

„Petr chodil na obědy a na recepci,“ řekl Fred. „Pil saké z malých dřevěných mističek místo ze sklenic.“

Zvyky a tradice Japonska jsem v sobě ještě měl pevně zabudované, měsíc v Mexiku je stačil sotva překrýt. Člověk vždycky prožíval takový zvláštní pocit ztráty, když odněkud odcházel a zanechával za sebou kulturu, kterou se předtím často pracně snažil pochopit. Ne že by měl z toho přímo depresi, ale určitá depresivita by tu byla.

Návštěvníci, kteří se přišli do restaurace najíst, se zvolna vytráceli, až jsme tam nakonec zbyli jen my čtyři. Vicky a Greg si šli sbalit svoje fidlátka a Fred a já jsme se s naprostou samozřejmostí podělili o zaplacení účtu do posledního penny.

„Chceš to v jenech?“ zeptal jsem se.

„Prosím tě, ty sis na letišti nevyměnil?“

Vyměnil jsem si. To už byl zvyk. Fred si ode mne vzal bankovky a vrátil mi drobné. Strčil jsem je do kapsy. V zahraniční službě věčně zkracují rozpočet a náš základní plat zdaleka neodpovídá našemu postavení a zodpovědnosti, kterou neseme. Ne že bych si stěžoval, nakonec do diplomacie se nikdo nehrne proto, aby zbohatl.

Fred mi nabídl, že mě odveze na letiště, abych ušetřil za taxík. Bylo to od něho hezké.

Vicky a Greg se vrátili, ona s bílou kabelkou pošítou na hrubém plátně skleněnými korálky, on měl přes rameno chlapecky přehozenou velikánskou neforemnou brašnu. Všichni čtyři jsme vyšli z restaurace současně a zastavili se přede dveřmi, abychom se rozloučili. Vicky a Greg se domlouvali, jak se se mnou následující den sejdou.

Na zdi domu vedle dveří byl velký zasklený rám, za kterým byl jídelní lístek a dvě černobílé fotografie obou zpěváků, očividně pořízené před dosti dlouhou dobou.

Vicky si povšimla, kam se dívám, a smutně si povzdychla. Tvářila se odevzdaně. Fotograf ji zabral s lehce nakloněnou hlavou a rameny, jasně osvětlenou, s jiskřícíma očima, pod bradou diskrétní stín, zakrývající tvořící se podbradek. Lesklý snímek z rodu divadelních poutáků mohl být dobře dvacet let starý. Greg na svém obrázku vypadal mile a usměvavě. Fotografie byla lehce rozmazaná, jako kdyby ji byli zvětšili z malého, špatně zaostřeného snímku. Byl to mladší Greg, hubenější, mužný, docela hezký, s tmavým knírem, který už nenosil.

Ze záběru se dalo těžko vyčíst, jaká je Vicky, ale u Grega si člověk mohl troufnout alespoň na hrubý odhad. Byl určitě elegantní, bez komplexů, protože úspěšný, přátelský a optimistický. Určitě nepatří k těm, kteří lžou jiným za zády.

Konečně jsme se rozloučili. Vicky mi nastavila tvář k políbení. Ochotně jsem vyhověl.

„Máme auto tamhle,“ ukázala kamsi stranou.

„Já mám své tamhle,“ Fred ukázal na druhou stranu.

Všichni jsme přikýkli a rozešli se. Večer skončil.

„Jsou to milí lidé,“ řekl Fred spokojeně.

„Ano,“ přikývl jsem.

Nastoupili jsme do jeho vozu a jak se sluší se připoutali. Nastartoval, rozsvítil, vycouval a otočil se na silnici.

„Zastav,“ křikl jsem rychle a snažil se bleskově uvolnit bezpečnostní pás. Jako naschvál mi to nešlo.

„Co je?“ Fred prudce zabrzdil, i když nevěděl, o co běží. „Sakra, co se děje?“

Neodpověděl jsem. Konečně se mi podařilo uvolnit pás, otevřít dvířka, rychle jsem vyskočil a dal se do běhu.

Jak Fred předtím otáčel, zahlédl jsem ve světle reflektorů jeho vozu v dálce flitry pošítou, blyštivou tuniku. Viděl jsem, jak se Vicky s někým potýká, padá na zem, jak se nad ní sklání tmavá postava. Pak mi Vicky zmizela z dohledu. Tmavá postava nevěstila nic dobrého... útočníka...

Běžel jsem tak rychle, jak jsem mohl. Slyšel jsem ji křičet.

Sám jsem také křičel „Vicky, Vicky!“ v naději, že tím agresora zastraším, ale ten se jí držel jako pijavice.

Ležela na zemi a kopala, a on se k ní snad přilepil.

Po Gregovi ani stopy.

Doběhl jsem k člověku potýkajícímu se s Vicky a vrazil do něho vší silou. Chtěl jsem ho porazit. Byl však těžší, než jsem předpokládal, a jen tak snadno se nedal zapudit. Nejenže neutekl, ale naopak, zřejmě mě považoval za další ovci, kterou okrade.

Zamířil mi pěstí do obličeje, já automaticky uhnul. Pokoušel jsem se ho chytit za šaty a praštit s ním o sousední zaparkovaný vůz.

Bezúspěšně. Uhodil mě pěstí do hrudníku a vyrazil mi dech. Měl jsem pocit, že mi srdce narazilo na páteř. Tvář nad zaťatými pěstmi byla tmavá, viděl jsem přivřené oči. Byl menší než já a statnější.

Zápas jsem prohrával a dostával jsem vztek, což mi samozřejmě nijak nepomohlo. Pochopil jsem, že nezápasím jenom s hrabivostí, ale i se zlobou. Nešlo jenom o krádež, ale o nenávist.

Vicky se s tichým nářkem odplazila. Pak nečekaně vstala, vymrštila se jako pružina a napadla našeho útočníka zezadu. Zhlédl jsem její doširoka otevřené oči plné strachu, ale i odhodlání, když jsem se tomu člověku podíval přes rameno. Vší silou ho kopl. Zasyčel bolestí, otočil se k ní a v tu chvíli jsem ho kopl já. Nemířil jsem na žádné určité místo, strefil jsem se mu zezadu pod koleno.

Vicky měla prsty roztažené jako drápy, rudé nehty jí zářily. Na bílé tunice měla krvavé skvrny. Ústa měla otevřená, v tlumeném světle vypadala jako fúrie, jako vzteklý vlk. Vydala příšerný skřek, stoupající ve fortissimu z nízké polohy až kamsi nad čtyřčárkované g.

Samotnému se mi zježily vlasy, a lupič konečně ztratil nervy. Dvěma potácivými kroky ji obešel, pak ještě krok a konečně se dal na útěk.

Vicky mi zmoženě padla do náruče. Nepřičetná zuřivost se obratem změnila v rozechvění a slzy. Hlas měla roztřesený a skoro jí nebylo rozumět.

„Bože, ach můj bože... byli dva... Greg...“

Vtom se objevily zářící reflektory auta a rychle se k nám blížily. Přitiskli jsme se s Vicky jeden ke druhému jako oslnění zajáci a já už se připravoval, jak společně uskočíme z cesty blížícím se kolům, když najednou vůz prudce zastavil a zevnitř se vynořila tmavá postava. Ve světle reflektorů jsme rozeznali dobře známý obrys Fredův. Konzul nám přišel ku pomoci. Dobrák Fred. Byl jsem trochu jako namazaný, a moc mi to nemyslelo.

„Je v pořádku?“ zeptal se Fred úzkostlivě. „Kde je Greg?“

Odpojili jsme se s Vicky od sebe a všichni tři jsme šli hledat Grega.

Našli jsme ho snadno. Ležel v bezvědomí kousek od zadních kol svého vlastního vozu, tmavomodrého bavoráku.

Chvíli jsme ztuhli v úžasu a leknutí. Pak Vicky vykřikla, padla vedle Grega na kolena, já si vedle něho sedl na bobek a snažil se mu nahmatat na krku puls.

„Je živý,“ řekl jsem s úlevou a narovnal se.

Vicky popotahovala, plakala strachem.

Fred, vždy uvažující prakticky, řekl: „Uděláme nejlíp, když zavoláme sanitku.“

Souhlasil jsem s ním. Než jsme však stačili cokoli udělat, ozvala se siréna policejního vozu. Rychle se k nám blížila a zastavila kousek od nás. Na střeše vozu blikala červená, bílá a modrá světla.

Veliký člověk v tmavomodrých kalhotách a košili s policejními odznaky vystoupil, v ruce notes, a řekl, že někdo na policii hlásil, že tu slyšel nějakou ženu křičet, proto prý přijeli. Jsou rychlí, pomyslel jsem si. Tak okamžitá akceschopnost je obdivuhodná. Podotkl, že dostal zprávu, když byl někde poblíž.

Než jsme stačili něco povědět, Greg začal tiše naříkat a pokoušel se posadit. Tvářil se Omámeně, dezorientovaně, náhle jako by zestárl.

Vicky ho držela kolem ramen. Zadíval se na ni vážně, smutně, vděčně, povšiml si krvavých skvrn na jejích šatech a omlouval se.

„Ty se omlouváš? Prosím tě za co?“ vykřikla Vicky.

Neodpověděl, ale my pochopili, co měl na mysli. Omlouval se za to, že ji nedokázal ubránit. Potěšilo mě to, protože jsem z toho poznal, že ví, kde je a co a jak se stalo.

Policista odepnul z pásku u kalhot malou vysílačku a zavolal sanitku. Pak velmi vlídně požádal Vicky, aby mu řekla, co se stalo. Zadívala se na něho a pokoušela se odpovědět, ale nebyla schopná hovořit souvisle. Byla rozčilená, lapala po dechu a nedokázala se soustředit.

„Gregova náprsní taška... oni... mlátili mu hlavou o vůz... ve stínu... neviděli jsme je... snažil se... víte, ten chlap mi chtěl sundat prstýnky... letenky... moje dcera se vdává... zabila bych je...“ Zarazila se, jako by si uvědomila, že mluví nesmysly. Tvářila se nešťastně.

„Nespěchejte, paní,“ řekl policista, „dejte si na čas.“

Zhluboka se nadechla a zkusila to znovu: „Čekali na nás... Schovaní za autem... Zabíla bych je... Skočili na Grega, když došel k vozu... Já je nenávídím... Zničila bych je...“

Na tvářích jí naskákaly červené skvrny z maximálního rozčilení a další červené skvrny se jí objevovaly kolem úst a na hrdle. Na krku měla také krev, hodně krve.

„No vidíte, jak vám to jde,“ řekl policista.

Byl asi tak starý jako já, odhadoval jsem, a byl vysloveně laskavý. Ještě nebyl otrlý.

„Bolí mě ucho,“ vyhrkla Vicky, „já bych toho chlapa zabíla.“

Asi jsme si všichni povšimli, odkud krvácí. Jeden ušní lalůček měla roztržený a tekla jí z něj krev. Natočila hlavu a já zahlédl, jak se jí ve světle reflektorů na druhém lalůčku blyští veliká náušnice, osazená diamanty a akvamarínem.

„Tvoje náušnice!“ vykřikl Fred a šmátral v kapsách po kapesníku. „Musíme ti to nějak zavázat.“

Vicky se opatrně dotkla roztrženého lalůčku a přivřela oči bolestí.

„Ten hajzl, ten zatracený, prokletý hajzl. On mi ji prostě... prostě ji utrhl... vytrhl mi náušnici s uchem.“

„Náušnice se přece sundávají snadno,“ namítl policista mírně.

Vicky rozčileným, stoupajícím hlasem řekla: „Koupili jsme je v Brazílii.“

„Prosím?“ Policista nechápal.

„Vicky,“ uklidňoval ji Fred, „na tom přece nezáleží, že jste je koupili v Brazílii.“

Zadívala se na něho zmateně, jako by nemohla pochopit, že nic nepochopil.

„Ty brazilské se jinak přidělávají,“ vysvětlovala zadrhávajícím hlasem, „jsou přidělané šroubkem, šroubkem s matkou, aby nemohly upadnout, aby je člověk neztratil, aby je nikdo nemohl ukrást.“ Zmlkla a zavzlykala. Viděl jsem na ní, že plakat nechce. Popotahovala a energicky se vzpřímila.

Sbírala odvahu. Je statečná, pomyslel jsem si. Snadno by se rozsypala, ale nechce. Je statečná, ačkoli je rozčilená na nejvyšší míru, skoro neovladatelnou míru.

„A co víc,“ zakvílela zoufale i ze vzteku, „ukradli mi kabelku! Mám v ní pas... Sakra, mám tam úvěrovou kartu... letenky...“ Přese všechno odhodlání jí přece jenom po tváři tekly slzy. „Co si počneme?“

Na tento projev zoufalství zareagoval velmi prakticky Fred. Prý od čeho je konzul a že ji na svatbu dopraví.

„Takže teďka, paní,“ řekl policista, kterého cestování příliš nezajímalo, „mohla byste laskavě popsat ty dva muže?“

„Byla tma.“ Najednou na ubohého policistu dostala vztek. Dostala vztek na všechno a na všechny. Řekla rozzuřeně: „Byli tmaví, černí.“

„Černí?“

„Ne...“ nebyla si jistá.

„Co bylo dál, paní?“

„Byli prostě tmaví. Mně to nemyslí. Bolí mě ucho.“

„Co měli na sobě?“

„Byli v černém... Záleží na tom vůbec? Chci říct... Všechno šlo strašně rychle... Snažil se mi stáhnout prsteny!“

Roztáhla prsty. Pokud kameny byly pravé, tak věru stály za krádež.

„Chtěl můj zasnubní prsten,“ pokračovala. „Hajzl! Nesundal ho díky Petrovi.“

Do tmy zaječela siréna sanitky s blikajícím, oslňujícím světlem. Vyskákali z ní zřízenci a vložili se do věci s profesionální bravurou a dobromyslností. K Vicky a Gregovi se chovali jako k dětem. Policista řekl Vicky, že za nimi přijede do nemocnice a pořídí si její výpověď, jakmile bude mít ošetřené a zašité ucho a Greg ošetřenou hlavu. Nezdálo se, že by ho vnímala.

Pak přijely dva policejní vozy s blikajícími světly a kvílejícími sirénami. Vyskákali z nich lidé v tmavomodrém. Bylo jich tolik, že by stačili pozatýkat celé okolí.

Najednou jsme se s Fredem ocitli tváří k autu, ruce na střeše. Prohledávali nás, ačkoli jsme se bránili, že nejsme lupiči, naopak, jsme přátelé a svědci a jeden z nás je britský konzul.

Vlídny policista, který dorazil první, se ohlédl a něco ostatním řekl, ale v tom zmatku jsem nerozuměl. Přece jen to trochu pomohlo, už se k nám pak nechovali jako ke zločincům. Fred hlasitě vykřikoval, že je britský konzul. Hrubě ho požádali, aby prokázal totožnost. Vytáhl velikou úvěrovou kartu s fotografií, ze které jasně vyplýval jeho diplomatický status. Rázem se k nám začali chovat poněkud jinak.

Greg už se mezitím postavil. Vykročil jsem k němu, ale okamžitě mě zarazil jeden z tmavomodrých.

„Požádejte ho o klíčky od auta,“ řekl jsem. „Pokud by tu vůz zůstal přes noc, někdo ho ukradne.“

Tmavomodrý člověk neochotně křikl přes rameno. Sdělili jsme mu ještě informaci, že Greg upustil klíčky vedle vozu, když ho přepadli. Tmavomodrý se tam šel podívat, po chvíli klíčky našel a předal je Fredovi.

Všichni uniformovaní pánové si počínali neobyčejně rychle a účelně. Bylo jasné, že ve věcech mají praxi, že mají mnoho zkušeností a že tempo, které nasadili, je běžné. Pomohli Vicky a Gregovi nastoupit do sanitky, a ta ihned odjela. Za ní vyjel vůz s policistou, který se první objevil na scéně. Ostatní policisté se rozhlíželi po okolí, jestli se ještě nějaký lupiči někde neskrývají. To určitě! pomyslel jsem si.

Jeden z policistů si zapsal pod Fredovo jméno i moje a zarazil se, když jsem mu udával adresu: Ministerstvo zahraničních věcí a Commonwealthu, Whitehall, Londýn, Anglie.

„Takže vy taky máte diplomatickou imunitu jako on?“ ukázal hlavou na Freda.

„Ano, ale jsem ochoten vám pomoci, pokud mohu.“

Zahvízdl a pak se mne zeptal, co jsem viděl.

Podrobně jsem mu to vyprávěl.

Jestli prý jsem spatřil útočníka zblízka?

„Ano spatřil, protože mne praštil.“

Jestli ho prý umím popsát...

„Měl tmavou pleť.“

„Černou?“

Nebyl jsem si jistý stejně jako Vicky, jakou barvu kůže měl.

„Neřekl bych, že byl ze Západoindického souostroví, Afričan také ne. Mohl by být Latinoameričan, nevím. Nepromluvil. Víc vám neřeknu.“

„Oblečení?“

„Černé.“ Snažil jsem se rozpomenout, jak jsem se ho pokoušel chytit za šaty, snažil jsem si vybavit, jaké byly na pohmat.

„Řekl bych, že měl černé džíny, černé bavlněné tričko a černé tenisky. Když utíkal, tak už bylo těžko co rozeznat.“

Pak jsem udal svůj odhad útočnickova věku, výšky, váhy atd., ale jeho tvář se mi nevybavovala. Musel jsem přiznat, že bych ho za světla v jiném oblečení těžko poznal.

Tmavomodrý pán zavřel notes, vytáhl dvě vizitky, jednu podal Fredovi, jednu mně. Prý by nám byl vděčný, kdybychom laskavě přišli na policejní stanici následující den v deset hodin dopoledne. Dal nám jasně na vědomí, že nebýt toho, že jsme pod ochranou zahraniční služby, nebyl by nás prosil, ale přikázal.

Policisté prohledávající okolí nenašli sice lupiče, ale kupodivu našli Vickyinu náušnici. Ležela na zemi. Vložili ji do sáčku, sáček označili a převzali do policejní ochrany. Bílá, velká dámská kabelka posítá kamínky ani Gregova náprsní taška a jeho brašna se nikde nenašly.

Tmavomodré uniformy jak rychle přijely, tak rychle odjely. Zbylo po nich ohlušující ticho. Stáli jsme tam s Fredem sami, dívali se jeden na druhého trochu jako omámení, a rozhodovali se co dál.

Několik místních zvědavců se vrátilo domů. Neprojevovali příliš velký zájem o všechno dění, hluk, blikající světla. Zřejmě byli na podobná představení zvyklí, takže je mnoho nevzrušovala. Fred smutně poznamenal, že tato čtvrť bývala zcela klidná.

„Bylo by dobře, kdybys zavezl bavoráka k nemocnici a mohl pak ty dva vyzvednout a zavézt domů,“ řekl.

„Ale já

„Já skutečně nemohu,“ řekl věčně. „Slíbil jsem Meg, že se dlouho nezdržím. Je toho na ni moc... Děti nařikají, protože je ty boláky svědí.“

„Copak je nemocnice nepošle domů sanitkou?“ zeptal jsem se.

Fred se na mne útrpně zadíval. „Tady nefunguje státní pojišťovna, tady se platí horem dolem.“

„Aha. Dobře, tak mi řekni, kde je nemocnice.“ Začal mi to vysvětlovat, ale pak to vzdal a řekl, ať jedu za ním, že mě tam dovede. Zajel až před vchod, otevřeným okénkem ukázal, kam mám zamířit, a pak aniž zastavil přidal a odjel za svými planými neštovicemi.

V čekárně jsem zastihl Grega a toho přátelského policistu, jak zasmušile sedí bok po boku. Greg vypadal vyčerpaně a šedivě, policista naopak zářil zdravím a díval se po procházejících sestrách stejně jako já, když jsem se vedle něho usadil.

„Jak se cítíte?“ zeptal jsem se trochu zbytečně Grega.

„Jsem unavený, ale hlavu mám v pořádku, prý je to jenom boule. Stačí, když si trochu odpočinu.“

Přikývl jsem. „Přivezl jsem vám vůz, odvezu vás domů.“

Chabě mávl rukou. „Děkuju.“

Konverzace vážla a poměr sester středního věku k těm přitažlivým byl deset ku jedné. Škoda.

Po dosti dlouhé době se objevila Vicky. Přivezla ji na nemocničním vozíku sestra (rovněž středního věku) v doprovodu mladého lékaře v poněkud zašpiněném bílém plášti. Patrně už byl dlouho ve službě. Vicky měla nad krví poskvřněnou blyštivou tunikou na uchu velký obvaz jako bílou čepici. Držela si u úst

kapesník a měla zavřené oči. Na tváři se jí po smytém líčidle objevily vrásky a váčky pod očima. Umělé řasy byly pryč. Divadelnice kdesi zmizela a zbyla po ní jenom babička.

Mladý lékař řekl Gregovi, že jeho žena je v pořádku, že jí v místním umrtvení zašil ucho, že by se mělo bez komplikací hojit, že jí dal prášky proti bolesti, prášky na uklidnění a antibiotika a bylo by dobře, kdyby přišla ráno v deset hodin na převaz. Vicky otevřela oči, ale vypadala stále špatně. Podíval jsem se na hodinky. Byly už skoro dvě hodiny ráno. Suše jsem si pomyslel, že když se má člověk čím zabavit, čas utíká rychle.

Lékař odešel a ten laskavý policista začal Vicky klást otázky. Odpovídala tichým, klidným hlasem. Po chvíli policista vytáhl vizitku a požádal Vicky i Grega, aby se ráno v deset hodin dostavili na policejní stanici k sepsání protokolu.

„Vy taky,“ obrátil se ke mně.

„Vaši kolegové mi už vizitku dali,“ ukázal jsem mu ji.

Podíval se na ni a přikývl. „Ve stejnou dobu a na stejném místě.“

Popřál nám dobrou noc a odešel. Uvědomil jsem si, že laskavé chování má naučené, protože mu dopomáhá k výsledkům, ale skutečnou účast s lidmi necítí. Stejně však bylo jeho chování příjemnější než tvrdé, cynické počínání těch, kteří bez uvažování ignorují cit.

Ošetřovatelka dotlačila Vicky na vozíčku až ke vchodu do nemocnice, ale ani o krok dál. Řekla rozhodně, že nemocniční péče a pojištění končí přesně u dveří. Pak jsme ji uprosili, aby počkala, než dojdou pro vůz a přijedu s ním, aby Vicky nemusela chodit tak daleko. Uvolila se k tomu dost neochotně. Greg s Vicky byli tak zmoženi, že nic nevnímali.

Sedli si dozadu a já je požádal, aby mi dali aspoň základní pokyny, jak se dostanu k jejich domu, kupříkladu kterou branou vyjet z nemocničního areálu. Je s podivem, že jsme dům vůbec našli, protože Vicky měla cestou zavřené oči a Greg co chvíli usínal. Vzbudil se, kdykoli jsem zastavil a ptal se kudy dál. Jel jsem pomalu, už jsem byl trochu podrážděný, ale nakonec jsme přece jenom úspěšně zastavili před polokruhovým vjezdem u jejich domu. Greg měl naštěstí klíče v kapse. Pro jistotu jsem se nezmínil o tom, že zloději třeba využili skutečnosti, že jejich oběti jsou v nemocnici. Adresu znali.

Řekl jsem oběma manželům, aby ještě nevystupovali, vzal si od Grega klíče a s nepříjemným pocitem jsem odemkl. Uvnitř bylo tma a ticho. Když jsem konečně našmátral vypínač a rozsvítil, ukázalo se, že je všude všechno v pořádku.

S pocitem zranitelnosti, se strachem, jestli se v okolních keřích neskrývají další útočníci, jsem se pokoušel Grega a Vicky přimět k rychlé chůzi, ale vystrašit jsem je nechtěl. Pohybovali se zoufale pomalu. Teprve když byli uvnitř, když jsem za námi zamkl, upokojil jsem se.

Bydleli v přízemním domě, kde většina místností byla propojená bez dveří. Topení na jižní Floridě samozřejmě neměli. Obešel jsem celý byt a zkontroloval, jestli jsou zatažené záclony. Zjistil jsem, že si manželé libují v mahagonovém nábytku a v květovaných pestrých potazích.

Když jsem se k nim vrátil, seděli na židlích poblíž dveří, jako by je nohy dál nedonesly. Byli vyčerpaní až na dno. Doporučil jsem jim, aby si uvařili něco sladkého a horkého k pití a šli si lehnout, že si mezitím zavolám taxi.

Zděšeně se na mě zadívali.

„To ne prosím, zůstaňte tady,“ Vicky se málem rozplakala. „Stydím se za to, ale jsem celá roztřesená a mám nohy jako z hadrů. Mám strach. Nemůžu si pomoci. Co kdyby sem přišli? Uvědomila jsem si, že teď znají naši adresu.“

Greg se natáhl a stiskl jí ruku. Neřekl, že má strach, ale také mě prosil, abych u nich zůstal.

„Už jste je jednou zahnal. Nepůjdou sem, když budou vědět, že jste tady.“

Toužebně jsem si představoval tichý, příjemný pokoj a postel v letištním hotelu, ale bylo mi jasné, že je skutečně nemohu opustit, že je nemohu odsoudit k noci plné strachu. Setkali jsme se teprve před šesti hodinami, ale měl jsem pocit, že se známe už celé věky.

„Dobře, zůstanu tady, ale já je nezahnal,“ obrátil jsem se k Vicky, „to vy, vy jste začala tak nádherně ječet.“

Vzpomněl jsem si, jak se v tu chvíli tvářila. Bělovlasá fúrie s červenými drápy a hořícíma očima, ztělesnění temných ženských sil, jichž se muži děsí od pravěku.

„Byla jste skvělá,“ řekl jsem. Nedodal jsem, že z ní šla hrůza, protože jsem si to sám nechtěl přiznat. Trochu se při vzpomínce na tu chvíli rozveselila. Viděl jsem to na ní.

„To nezpůsobilo jenom ječení,“ řekla. „Spíš to kopnutí.“

Začalo se mi rozjasňovat. „Kam jste ho kopl?“

Podívala se na své boty s vysokými podpatky a ostrými špičkami.

„Co byste myslel?“ otázala se. „Bývala jsem kdysi tanečnice, takže umím nohy vyhazovat vysoko. Byla jsem za ním a zamířila jsem přesně pod kostrč. Měla jsem strašlivý vztek a byla bych schopná ho zabít.“ Vzhledla, skoro se usmála pomstychtivým uspokojením. „Přesně jsem se trefila. Byl to kopanec jak hrom. Měl nohy trochu od sebe, stál rozkročený, jak se chystal vás praštit.“ Zarazila se a pak dodala: „Kopla jsem ho do koulí.“

2

O dvě noci později jsem letěl do Anglie. Vicky a Greg seděli ode mne přes uličku, pokojně podřimovali, přikrývkou až u brady, hlavy skloněné k sobě jako děti.

Fred mě předtím požádal: „Petře, nic by se nestalo, kdybys ještě o den odložil odjezd, nakonec na tebe nikdo nečeká. Greg a Vicky jsou opravdu z toho všeho celí rozklepaní, to přece víš.“ Fred mluvil vážně, v upřímné snaze konat dobro téměř kázal. (Lépe řečeno v upřímné snaze přimět mě, abych konal dobro.) Vzpomněl jsem si, že jsem míval tričko s nápisem: Když chceš povědět NE, ale řekneš ANO RÁD, vznikne STRES. Fred se mě zeptal, proč se usmívám.

„To nic, nic.“

„Takže... počkáš ještě jeden den?“

„Dobře.“

„No to je skvělé. Já jsem s tím vlastně počítal. Řekl jsem jim, že si určitě dáš říct. Oni by dnes večer letět nemohli.“

Den po tom loupežném přepadení jsme seděli ve Fredově kanceláři na miamském konzulátu. Předchozí noc uplynula klidně, žádný vetřelec se neobjevil, ale ráno se oba manželé při vaření snídaně šourali po kuchyni v županech na pokraji úplného vyčerpání. Vicky bolelo ucho a Gregovi rostla velká tmavá boule. Oba byli v depresi.

„Všechny moje úvěrové karty...“ řekl Greg zmoženě. „Musíme toho tolik zařizovat!“ Vzal telefon a volal příslušným bankám.

Vzpomínal jsem na své kufrы, osaměle stojící v nepoužitém hotelovém pokoji. Zavola jsem tam. Prý je všechno v pořádku, ale nocleh mi budou účtovat. S tím jsem souhlasil.

Když se Vicky a Greg oblékli, zavezl jsem je na policejní stanici, kde už nás měl čekat Fred. Jednání na policii manžele Wayfieldovy vyčerpalo ještě víc. Snad jediné, co Vicky trochu potěšilo, byla její náušnice, i když usoudila, že asi potrvá hodnou chvíli, než si ji bude smět připevnit.

„Já na včerejší noc vůbec nechci myslet,“ vybuchla vášnivě během rozhovoru. Přátelský policista jí přátelsky a vlídně kladl nezbytné otázky dál. Konečně nás všechny čtyři propustili. Odjeli jsme do Fredova království. Jel před námi, vedl nás svým bavorákem.

Konzulát sestával z celkem skromných kanceláří v jednom z vyšších pater skleněného mrakodrapu. Britské firmy a turisté si ho vyškemrali, a jak se na ministerstvu vyprávělo, aby se tu mohl konzulát zřídit, musel se zrušit jinde, kde už zájem turistů začínal opadat.

V jednadvacátém patře jsme vysokými dveřmi prošli do malé čekárny, kde už seděla rozhořčená rodina, kterou v Disneyworldu okradli, a pak nějaký pán ve vozíku pro invalidy. Invalidu dovezli policisté, protože prý se nemohl rozpomenout, kde vlastně na Floridě bydlí. Našli ho na ulici, vypadal jako omámený a jen opakoval anglickou adresu.

Za skleněnou přepážkou seděly dvě hezké mladé ženy, snažily se záležitosti řešit a s úlevou uvítaly Freda.

„To sklo je samozřejmě neprůstřelné,“ řekl Fred a zamával na obě dívky, aby nás elektronickými dveřmi vpustily dovnitř. „Nenechte se rušit,“ řekl jim a ony, aspoň se mi zdálo, zdatně pokračovaly v práci.

Za antiteroristickými dveřmi byl prostor konzulátu přepažený do podobných sekcí, jaké člověk nachází na zastupitelských úřadech, jenže v miniaturním měřítku. Byla tamspisovna, šifrérna, konferenční místnost, jednotlivé kanceláře, sekretariát, kuchyňka a větší kancelář s nejhezčí vyhlídkou pro vedoucího. V celém tak prakticky rozvrženém úřadu pracoval jenom Fred, jak jsme se od něho dozvěděli, dvě vynikající sekretářky a dva vicekonzulové. Jeden z nich se staral o obchod, druhý, toho času někde na cestách, o citlivé problémy jako nelegální pohyb drog.

Fred odložil Grega a Vicky do malé konferenční místnosti, kam se vešel jenom kulatý stůl a kolem židle jako v jídelně. Fredovi se potilo čelo. Mávl na mne, abych za ním šel do jeho soukromé pracovny, a zavřel za námi dveře.

„Ti dneska odjet nejsou schopni,“ řekl. „Ti“ znamenalo ve zkratce Grega a Vicky. „Letenky nahradíme snadno, ale je tu problém s jejím pasem, také musí do nemocnice a nemá ještě všechno sbalené, aspoň říkala.“

„Také si musí nechat vyměnit zámky u dveří,“ přikývl jsem.

„Tak snad bys to pro ně mohl udělat, aby ses tady o den zdržel a pomohl jim, ne?“

Nadechl jsem se a zase vydechl. Načež mě Fred začal přemlouvat. Dělal, co mohl.

Fred a já jsme byli v zahraniční službě asi ve stejné pozici, on konzul, já první tajemník, obě hodnosti odpovídající plukovníkovi (jestliže srovnáváme s armádou).

Jako v armádě by i náš další postup znamenal velký skok. Prvních tajemníků a konzulů je spousta, generálních konzulů méně, ti už jsou u špičky pyramidy. Na asi šest set konzulů a přiměřeně tolik prvních tajemníků po celém světě připadá zhruba sto a padesát velvyslanců.

Fred se zadíval z okna na imponující obrázek palem, trpytivě modrého moře a mrakodrapů, tvořících střed Miami. Prohlásil, že v životě nebyl tak šťastný.

„To mám opravdu radost, Frede,“ řekl jsem zcela vážně.

Otočil se ke mně, mírně se usmíval, člověk měkký tělem, ale s duší akrobata.

„No, oba dobře víme, že to nakonec dotáhneš dál,“ řekl.

Začal jsem se ohrazovat, ale přerušil mě.

„Víš, tady jsem poprvé svým pánem,“ pokračoval. „Je to ohromný pocit, musel jsem ti to povědět, jinak si s nikým o tom vyprávět nemůžu, ani by to nikdo nepochopil, ale ty jo, vid', ty jo?“

Zvolna jsem přikývl: „To já nikdy nechtěl být svým pánem, možná tak na den na dva. Já mám vždycky někoho nad sebou, komu musím skládat účty.“

„Tak tohle je o moc lepší,“ usmál se a vypadal skoro chlapecky. „Někdy si na mne vzpomeň, až budeš pobíhat po Whitehallu.“

Vzpomínal jsem na něho už v letadle, přes uličku spali Greg a Vicky. Asi jsem Freda za posledních několik dní poznal líp než za celou tu dobu, kterou jsme spolu trávili v Tokiu, a určitě jsem k němu získal lepší vztah. Jak se stal svým vlastním pánem, jako by ho to zocelilo a zbavil se nervozity. Třeba se mu jednou i čelo přestane potit.

Každopádně se mu zdařilo mne přemluvit, a tak jsem nejen letěl do Anglie s jeho nešťastnými přáteli, ale ještě jsem je slíbil osobně předat jejich dceři v Gloucestershiru. Bylo mi jasné, že kdyby se chystali někam daleko, jako třeba do Northumberlandu, byl bych se asi víc bránil. Takhle však ve mně zvítězila zvědavost a touha po místech, kde jsem strávil dětství. Mám ještě dva týdny dovolené a nic v plánu, jedině si musím v Londýně najít nějaký byt. Tak nakonec proč ne do Gloucestershiru, že?

V Heathrow, když jsme tam ráno přistáli, jsem si z půjčovny pronajal auto a vezl dojemně vděčné Wayfieldovy na západ, směrem na Cheltenham a závodiště. Vicky řekla, že jejich dcera bydlí hned někde vedle dostihové dráhy.

Vicky tam nikdy předtím nebyla a moje vzpomínky z dětství už byly mlhavé. Musel jsem se asi dvakrát zastavit a poradit s mapou (tu mi dodali s autem). K cíli jsme se nicméně přiblížili asi v poledne, aniž bychom zabloudili. Zastavil jsem u jedné autoopravny a zeptal se, jak se dostanu na místo samé.

„K veterinářům? Zahnete tady doprava, pak projedete kolem hasičské zbrojnice...“

Cesta běžela podél nepůvabné směsice století. Starobylé domy bok po boku agresivních obchodů a modernizovaných hospod. Nebyla to ani vesnice, ani město, spíš předměstí. A zcela tomu chyběla atmosféra.

„Veterináři“ sídlili ve veliké cihlové budově kousek od silnice, takže tam byl dostatek místa k zaparkování nejen pro několik osobních vozů, ale dokonce i pro dopravní box. Právě v tu chvíli tam skutečně dopravní box pro koně stál. (Copak už veterináři nejezdí po návštěvách?)

Zastavil jsem s vypůjčeným vozem na volném parkovacím místě a pomohl Vicky na nohy. Už se u ní projevovaly následky časové změny, její vnitřní hospodářství jí napovídalo, že jsme ji vzbudili ve dvě ráno, přestože místní hodiny ukazují sedm. Měla kruhy pod očima, tvář povadlou a vypadala vyčerpaně.

Na zašitém uchu měla úhledný plastický kryt na pásce, ale bílé vlasy předtím jako nadýchané zplihly. Vyhlížela staře a unaveně, a přestože si ještě ve voze namalovala rty, nepodařilo se jí zastříit, že je prostě unavená stará paní.

Počasí také nespolupracovalo. Z floridského slunce jsme se náhle ocitli v chladném, větrném únorovém dni v Anglii, a to by samo o sobě roztráslo kdekoho. Pro starší dámu, která vytrpěla, co vytrpěla, to bylo příliš.

Vzala si na sebe tmavozelený kostým s bílou halenkou, což na anglické počasí nestačilo. Aby se přizdobila něčím veselejším a připnula si nějaký řetízek nebo jinou ozdobu, na to jí energie nezbývalo. Jen taktak se dokázala vůbec vypravit a odletět.

Greg dělal, co mohl, aby jí byl oporou. Sice tvrdil, že to neodpovídá pravdě, ale stejně na něm bylo vidět, že to omráčení, ale hlavně ta bezbrannost jím otráslý až do základu. Přenechal mi stěhování všech kufrů

a nepřestával se omlouvat, že je stále tak slabý.

Samozřejmě jsem neočekával, že se vzpamatují rychle. Útočníci byli silní a opravdu nepřátelští. Dostal jsem od nich jen jednu ránu a působila jako kladivo. Navíc nám ještě zkazili náladu na policii, když nás ujistili, že ty útočníky těžko najdou a nejspíš je nechytí. Jejich nepřátelské a nenávistné chování prý je běžné. Vicky víceméně doporučili, aby už pevně připevněné náušnice nenosila.

„Aby se jim líp kradly?“ zeptala se s unaveným humorem.

„Ještě lepší by bylo nenosit pravé.“

Potřásla hlavou. „Nebudu nosit falešné, když mám pravé. To by mě nebavilo.“

Před veterinární nemocnicí se pracně z auta vyhrabal i Greg. Pak jsme se všichni tři vydali do cihlové budovy, skleněnými dveřmi do haly. Byl tam hnědý koberec, dvě křesla a pult, o který se člověk mohl opřít, pokud chtěl mluvit s mladou dámou v kanceláři za pultem.

Seděla u psacího stolu a telefonovala.

Čekali jsme.

Něco si zapsala, zavěsila, otočila se k nám a zeptala se: „Přejete si prosím?“

„Belindu Larchovou,“ řekla Vicky váhavě.

„Obávám se, že zde není.“ Slečna odpověděla krátce, úsečně, nikoli nezdvořile, ale také ne ochotně. Viděl jsem na Vicky, že chybí málo a dá se do pláče.

Obrátil jsem se k té mladé dámě: „Mohla byste být tak laskavá a poradit nám, kde bychom ji našli? To je její maminka, přijela za ní z Ameriky, Belinda ji očekává.“

„Ach tak.“ Se slečnou to nijak nepohnulo, nezačala nás vítat. „Měla přijet včera, tuším.“

„Přece jsem telefonovala,“ vydechla Vicky nešťastně.

„Poslyšte, usaďte se tady, sedněte si s Gregem hezky do těch dvou křesel a já vám Belindu najdu.“

Sedli si. Staral jsem se o ně už tak dlouho a byli na to tak zvyklí, že kdybych jim řekl „lehněte si na podlahu,“ možná by mě poslechli.

„Dobře,“ obrátil jsem se ke slečně: „Kde ji najdu?“

Chystala se odpovědět se špatně utajovanou neochotou, ale pak si zřejmě povšimla, jak se tvářím, a rozmyslela si to. Rozmyslela se moudře.

„No, ona je v nemocniční části a asistuje veterinářům. Tam za ní nemůžete. Operují právě koně. Je mi líto, ale budete muset počkat.“

„Mohla byste ji laskavě zavolat?“

Chystala se říci že ne, pak se podívala na Wayfieldovy, na mě, Povytáhla obočí a sáhla po sluchátku.

Rozhovor byl krátký, ale vedl k žádoucím výsledkům. Slečna položila telefon a vytáhla ze zásuvky svazek klíčů s visačkou.

„Belinda říká, že nejmíň ještě hodinu nebude moct odejít ze sálu, takže tady máte klíče od domku, kde se má maminka ubytovat. Prý tam máte jít, přijde za vámi, jakmile to bude možné.“

„Kde je ten domek?“

„Adresa je na visačce, na kroužku od klíčů, já sama nevím, kde to je.“

Děkuji za málo, pomyslel jsem si. Pak jsem odvedl Grega a Vicky zase do vozu a zeptal se kolemjdoucích, jak se na příslušnou adresu dostanu. Většina z nich toho věděla stejně málo jako já, ale nakonec jsem přece jen získal spolehlivý zdroj informací, opraváře telefonů na sloupu telefonního vedení. Odvezl jsem manžele Wayfieldovy z rušné ulice nahoru do kopce, pak za zatáčkou první ulicí doleva.

Opravář mi předtím řekl, že v té ulici to je první domek vpravo a že ho nelze minout.

Stejně jsem ho málem minul, protože vůbec neodpovídal mé představě domku. Neměl doškovou střechu, neměl růžové keře u dveří, ani malá okénka, ani křivé, nabílo natřené zdi. Thetford Cottage byl velký1 dům, postavený nejspíše v době Vickyina a Gregova dětství.

Váhavě jsem zastavil, ale nebylo pochyb. Na jednom z kamenných sloupů u impozantního vjezdu to bylo jasně napsané: Thetford Cottage. Zaparkoval jsem, vystoupil, otevřel bránu, projel dovnitř a zastavil na velkém, štěrkem pokrytém prostranství.

Třípatrový šedivý dům byl z kamene dobývaného v místních horách, krytý střechou z břidlice a s hnědě natřenými okenními rámy. Průčelí domu vypadalo přísně a nad hlavním vchodem je zdobil pouze zastřešený balkón s kamenným zábradlím, přes které bylo vidět vysoká okna.

Vicky nejspíš vystoupila z vozu, držela se mě za ruku. Byla jako stéblo ve větru.

„Tohle je ono?“ zeptala se pochybovačně.

Rozhlédla se po prázdných záhonech, po stromech s opadaným listím, smutné zimní trávě, a ramena jí ještě více poklesla.

„Tohle přece snad nemůže být...?“

„Pokud tento klíč půjde do zámku, tak je to ono.“ Snažil jsem se hovořit povzbudivě a vskutku, klíč do zámku šel, snadno se otočil.

V domě bylo lezavé chladno, člověk vycítil, že se tam dlouho netopilo. Stáli jsme v hale s dřevěnou podlahou a rozhlíželi se po zavřených dveřích a naleštěném dřevěném schodišti vedoucím do neznámých prostor, jistě plných potěšení, kdesi nahoře.

Začal jsem se také třást zimou. „Tak se snad půjdeme podívat, co tu máme.“

Odhodlaně jsem otevřel jedny dveře, předpokládal jsem, že vstoupíme do nějaké velké místnosti, ale byla to šatna spojená s toaletami.

„No zaplat' pánbůh,“ řekl Greg s úlevou, když zaznamenal, co všechno skrývá.

„Promiňte mi na chvíli, Petře,“ protáhl se koleni mě, vešel dovnitř a zavřel za sebou.

„Tak aspoň jeden z nás našel útěchu,“ řekl jsem pobaveně, skoro jsem se smál. „My teď musíme najít oheň.“

Dvoukřídlé dveře vedly do velkého obývacího pokoje, další do jídelny a třetí do malého obývacího pokoje s křesly, televizí a bohudíky také s krbem, a to krbem na plyn, nikoli na dříví a uhlí, který se musí podpalovat papírem.

Zapnul jsem plyn a místnost se hned začala ohřívat. Krb přitom působil teple i na pohled, drobnými plaménky. Vicky se beze slova svezla do jednoho z křesel poblíž krbu, skrčila se v něm a roztřásla se. Nebylo jí dobře.

„Hned se vrátím,“ prohlásil jsem a vydal se nahoru po schodech. Šel jsem hledat deky nebo cokoli, čím bych ji zahřál. I nahoře byly všechny dveře zavřené. První, které jsem otevřel, vedly do koupelny. Já jsem snad proutkař, napadlo mě. Druhé dveře vedly do ložnice s manželskou postelí“ neustlanou, ale s připravenými povlaky, polštáři a přikrývkami.

Co bylo ještě lepší než deky, byly peřiny. Tmavomodré s bílými kytičkami. Pobral jsem obě peřiny do náruče a opatrně se vydal po naleštěných dřevěných schodech dolů. Schody mi připadaly jako kluziště.

Vicky se ani nepohnula. Greg stál nad ní a tvářil se bezradně.

„Výborně,“ podával jsem jim peřiny, „do toho se zabalte a já se zatím podívám, co tu mají v kuchyni, abychom se něčeho horkého napili.“

„A co takhle Johnnie Walker?“ navrhl Greg.

Nechal jsem všechny dveře v hale otevřené, ačkoli dvoje z nich jsem ještě neprobádal. Jedny, jak se ukázalo, vedly do velkého prostorného skladu, kde byly smetáky, zahradnické nářadí, vázy na květiny a tak dále, druhé do studené, laboratorně působící kuchyně, kde bylo všechno bílé a jenom na podlaze černé a bílé kachle. Ve středu kuchyně byl stůl a na něm jediné viditelné stopy po lidech. Ležela tam nenačatá krabice pytlíků s čajem, sacharin a balíček perníků.

Lednice byla prázdná, až na jeden karton mléka. V zásuvkách a skříňkách byly věci, které člověk v kuchyni obvykle nalézá, kromě toho tam bylo překvapivé množství doma vyrobené marmelády, sáčky s polévkou a celá sada rybích konzerv, většinou s tuňákem.

Vrátil jsem se k Vicky a Gregovi, zasmušile zahalených do tmavomodrého s bílými kytičkami.

„Co radši? Čaj z pytlíku, anebo neskávu?“ zeptal jsem se.

„Čaj,“ řekla Vicky.

„A co Johnnie Walker?“ zeptal se toužebně Greg.

Usmál jsem se na něho s upřímnou přichylností a šel se dát do hledání. V jídelně jsem v žádné zásuvce ani v přihrádkách alkohol nenašel, v kuchyni také ne, ani v obývacím pokoji. Udělal jsem jim tedy oběma čaj a donesl do malého obývacího pokoje se špatnou zprávou, že Johnnie nebude.

„Chcete říct, že tu nikde nemají nic k pití?“ zeptal se Greg nechápavě a nešťastně. „Ani pivo?“

„Nemohu nic najít.“

„Zamkli si to,“ řekla Vicky nečekaně. „Vsaďte se, že si to zamkli.“

Majitelé domu, ať už to byl kdokoli, si to možná skutečně zamkli, ačkoli špižírnu nechali otevřenou a nezabezpečenou. Nic zamčeného jsem nenašel.

Vicky držela hrníček s čajem v obou dlaních, jako kdyby si je chtěla zahřát. Místnost sama začínala být citelně teplejší než ostatní prostory domu a já se právě odhodlával, že vyrazím na obhlídku a zapnu všechna výhřevná tělesa, která najdu.

Akci jsem neuskutečnil, protože venku zastavil vůz. Ozvalo se bouchnutí dvířek, pak někdo rychle vešel do domu. Byla to mladá žena, zřejmě spěchající. Předpokládal jsem, že to je Belinda.

Slyšeli jsme ji volat: „Máti!“ Pak už se objevila ve dveřích. Stíhlá, ve světlých sepraných džínách a prošívaném khaki kabátku, docela hezká, s jemnými rysy, úpravná. Odhadoval jsem ji asi na třicet. Světle hnědé vlasy měla stažené do uzlu, spíš praktického než slušivého, a tvářila se ustaraně. Jak se brzy

ukázalo, nikoli kvůli mamince.

„Máti, no to jsem ráda, že jsi tu.“

„Ano zlato,“ řekla Vicky sklesle.

„Nazdar Gregu.“ Belinda k němu přešla a povinně ho políbila. Pak šla za maminkou a také ji krátce políbila. Neobjala ji na uvítanou, jak by člověk očekával.

„Je mi hrozně líto, máti, ale já se nemůžu zdržet. Na včerejšek jsem si zařídila volno, ale když jste se o den zdrželi...“ pokrčila rameny. „Musím jít zpátky, ten kůň zašel, bude pitva.“ Upřeně se zadívala na matku. „Co máš s uchem?“

„Přece jsem ti do telefonu říkala...“

„Aha, říkala, ale já mám tak hroznou starost s těmi koňmi... Máš to ucho už v pořádku? Jo mimochodem, svatbu budeme přece jen mít v kostele a ne na úřadě, a pak v tomhle domě uspořádáme oslavu. Potom ti všecko povím, ale teď se musím vrátit do nemocnice, zatím se tu zaříďte, jak můžete. Opatřte si taky jídlo, nebo co potřebujete. Přinesla jsem včera mléko a ještě nějaké věci.“ Zaostřila na mě. „Promiňte, já jsem vás nepostřehla. Kdo jste?“

„Peter Darwin,“ řekl jsem ochotně.

„Peter je náš zachránce,“ prohlásila Vicky důrazně.

„Vážně? No to je dobře. Je od vás hezké, že jste jim byl nápomocný.“ Přestala si mne všímat a rozhlédla se po místnosti. „Tenhle dům patří Sundersonovým, odjeli na dva měsíce do Austrálie a pronajímají ti ho máti celkem levně. Na svatbu jsem zařídila jídlo s obsluhou... Vždycky jsi přece chtěla, abych měla pořádnou svatbu.“

„Ano zlato,“ přikyvovala Vicky pokorně.

„Od zítřka za tři týdny,“ oznamovala Belinda, „a teď už musím běžet, máti.“

Vzpomněl jsem si, jak jsem si kdysi dávno v Madridu povídal s otcem. Tehdy řekl: „Jestliže dítě říká matce máti, znamená to, že se nad ni povyšuje. Nikdy neříkej své matce máti.“

„Ano tati.“

„Můžeš jí říkat mami, mamko, zlato, jakkoli, třeba i praštěná nebo vadná, což jsem tě zaslechl tiše poznamenat minulý týden, ale nikdy, rozumíš nikdy jí neříkej máti.“

„Ano tati.“

„Mimochodem, proč ti připadala praštěná a vadná?“

Lhát otcí ani nebylo možné, vždycky člověka prohlédl. Pracně jsem polkl a odpověděl podle pravdy:

„Nedovolila mi jet do Pamplony za býky, protože mi je teprve patnáct.“

„Správně, tvoje matka má většinou pravdu. Vychovala tě dobře a přijde den, kdy jí budeš vděčný. Hlavně jí nikdy neříkej máti.“

„Ano tati.“

„Máti,“ pokračovala Belinda, „Ken slíbil, že všichni spolu co nejdřív půjdeme na večeři. Původně chtěl, abychom si vyšli dnes, ale když máme teď takové starosti... Já ti pak zavolám.“

Krátce nám kývla, otočila se na patě a zmizela stejně rychle, jako přišla.

Po chvíli mlčení řekla Vicky statečně: „Jako malá byla roztomilá. Ráda se mazlila, byla zlatá. Jenže jak děvčata dorůstají, tak chtějí být samostatná...“ Odmlčela se a vzdychla. „My spolu vlastně vycházíme docela dobře, jen spolu nesmíme být příliš dlouho.“

Greg se na mě koutkem oka podíval, ale zdržel se komentáře. Viděl jsem na něm dobře, že si o tom odbytém uvítání myslí totéž co já. Belinda byla mimořádný sobec.

„Dobře,“ řekl jsem vesele, „takže nejlíp udělám, když vám donesu kufry, a pokud si budete přát, zajdu potom někam nakoupit.“

Činnost, kterou jsme vyvinuli, aspoň částečně vyplnila citové vakuum a Vicky se po chvíli vzpamatovala natolik, že šla prozkoumat patro. Velká postel, zřejmě patřící pánům domu, na návštěvníky víceméně čekala, ačkoli ve skříních a prádelnicích měli majitelé domu věci. Vicky prohlásila sklesle, že kufry, které jsem jí mezitím donesl, vybalí až později, že teď hned, tak jak je v šatech, si hodlá lehnout do postele a usnout. Zanechal jsem ji v Gregově péči a sešel dolů. Greg, za mnou za chvíli přišel rozčilený a mrzutý.

„Belinda je protivná až hrůza,“ řekl. „Vicky teď pláče. Nechce bydlet v cizím domě a já si připadám k ničemu.“

„To nic, sedněte si ke krbu,“ řekl jsem, „a já se vypravím něco sehnat.“

Když jsem se nad tím zamyslel, uvědomil jsem si, že jsem v Anglii nenakupoval od té doby, co jsem odešel z Oxfordu, a i předtím jsem vlastně po obchodech chodil jen zřídka. Byl jsem zvyklý jíst to, co mi dali, nebyl jsem zvyklý na domácí způsob života.

Odjel jsem nazpět do nepůvabného předměstí a koupil všechny základní potraviny a nápoje, pokud mě

napadly. Ve své vlastní zemi jsem si připadal jako cizinec. Obchody uvnitř byly zvláštním způsobem jiné než při mé poslední návštěvě před čtyřmi lety. Zboží mělo jiné balení. Všechno bylo nějak barevnější a dokonce i drobné mince měly jiný tvar:

Také jsem zjistil, že jsem zcela ztratil představu – pokud jsem kdy nějakou měl – o tom, kolik co v Anglii stojí, všechno mi najednou připadalo drahé, dokonce i ve srovnání s Tokiem. Moje nevědomost vyváděla z míry prodavačky, které samozřejmě viděly, že jsem Angličan. Byla to taková zvláštně matoucí zkušenost. Takové to asi je, pomyslel jsem si, když se někdo po půl století vrací do světa, kde jeho rodiče strávili dětství v době, kterou ještě milióny lidí jasně pamatují.

Maminka říkala, že tehdy mívaly všechny děti omrzliny. Já vůbec nevěděl, co omrzliny jsou.

Koupil jsem pro Grega skotskou, také noviny a další věci pro útěchu a zamířil nazpět do Thetford Cottage. Tam mezitím nedošlo k pražádné změně.

Greg pospával, ale vzbudil se, když jsem přišel. Odbelhal se do haly celý roztřesený. Když zahlédl whisky, viditelně pookřál a následoval mě do kuchyně přihlížet, jak vybaluji zásoby.

„Teď už by mělo být všechno v pořádku,“ řekl jsem a zavřel ledničku. „Teď už všechno máte.“

Zatvářil se polekaně. „Přece tady snad zůstanete, ne?“

„Hm... ne.“

„Ale přece...“ Byl opravdu nešťastný. „Já si pochopitelně uvědomuju, že jste pro nás udělal už víc než dost, ale prosím vás... Nemohl byste ještě aspoň jednu noc...?“

„Gregu...“

„Velmi vás prosím! Kvůli Vicky. Prosím.“

I kvůli němu. To bylo jasné. V duchu jsem si povzdychl. Měl jsem je oba rád, a tak jsem si řekl, že když tam jednu noc zůstanu a zahájím objevování Gloucestershiru až ráno, tak nakonec co. Navzdory vnitřnímu odporu jsem opět svolil.

Vicky se vzbudila v půl sedmé večer a přiklopýtala dolů po schodech. Stěžovala si, že strašně kloužou.

My s Gregem jsme mezitím poněkud snížili horní hladinu whisky, přečetli si noviny od začátku až do konce a vypátrali jak zapnout televizi. Vyslechli jsme zprávy, obsahující samé horory jako obvykle. Bylo až s podivem, kolika nejružnějšími způsoby lidé umírají.

Belinda nezatelefonovala.

V sedm hodin nicméně venku zastavilo auto a slečna dcera se opět dostavila, opět spíš jako velitelka než jako milující dítě. Tentokrát s sebou přivedla svého snoubence.

„Máti, vy jste se s Kenem asi tak před třemi lety už viděli, jestli si vzpomínáš.“

„Ano zlato,“ řekla Vicky vlídně, ačkoli se mi předtím přiznala, že si svého budoucího zetě nemůže vybavit. Nabídla mu tvář k políbení a po nepatrném zaváhání je skutečně dostala.

„Tohle je Greg,“ pokračovala Belinda. „Je vlastně můj nevlastní otec,“ krátce se zasmála. „Je to zvláštní, mít nevlastního otce po tolika letech.“

„Dobrý den,“ řekl Ken zdvořile a potřásl Gregovi rukou. „Jsem rád, že se poznáváme.“

Greg se na něho po americkou usmál povrchním automatickým úsměvem, co si myslí, si ponechal pro sebe. Řekl, že je rád, že mohl přijet do Anglie při tak vzácné a šťastné příležitosti.

Ken v tu chvíli určitě šťastně nevypadal. Z každého pohybu jsem vycíťoval úzkost, nejen přirozenou nervozitu, jakou člověk zažívá při prvním setkání s tchánem a s tchyní, ale skutečnou, hlubokou úzkost pramenící ze starostí, přehlušujících všechno ostatní.

Byl vysoký, štíhlý, plavovlasý, atletický typ maratónského běžce. Vypadá seversky, pomyslel jsem si, podle tvaru hlavy a světle modrých očí. Plavé vlasy už mu řídly. Odhadoval jsem ho ke čtyřiceti a usoudil jsem, že je zcela oddaný svému povolání.

„Prosím vás, odpusťte,“ Belinda se obrátila ke mně, ale netvářila se omluvně. „Nemůžu si vybavit vaše jméno.“

„Peter Darwin.“

„Ano,“ otočila se ke Kenovi, „to je pomocník naší máti.“

„Dobrý den,“ potřásl mi zběžně rukou. „Ken McClure.“

To mi znělo povědomě. „Kenny?“ řekl jsem váhavě.

„Ne, Ken. Kenny říkali mému otci.“

„Ach tak.“

Nikdo to jaksi nezaznamenal, ale já měl pocit, že někdo zatřásl mým podvědomím a mou dřímající pamětí. Kenny McClure. Něco jsem o Kennym McClurovi věděl – co já jsem to o něm věděl? – kdysi dávno jsem o něm něco věděl.

Spáchal sebevraždu.

Zničením jsem se rozpomněl. Vybavila se mi zvědavost, kterou jsem jako dítě pociťoval, protože jsem do té doby nikdy neslyšel o tom, že by lidé mohli sami sebe zabít. Byl jsem tehdy zvědavý, co asi udělal a jaké to bylo.

Kenny McClure působil jako veterinář cheltenhamského závodiště. Několikrát jsem jel jeho landroverem po dráze, to jsem si pamatoval, ale nedokázal jsem si řádně vybavit, jak vypadal.

Ken očividně vyvinul alespoň trochu námahy, aby byl pro slavnostní příležitost slušně oblečený, měl na sobě oblek a košili s kravatou, ale jednu botu měl černou a druhou hnědou. Belinda se dostavila v tmavomodrých šatech pod kolena, přes šaty prošívány kabátek, takže také vyvinula snahu a zlobila se na Vicky, která se zřejmě příliš nenamáhala.

„Máti prosím tě, vypadáš, jako kdybys v těch šatech spala.“

„Ano zlato, taky že jsem v nich spala.“

Belinda ji podrážděně odvedla nahoru, aby jí našla něco méně zmačkaného, Greg nabídl Kenovi skotskou.

Ken se na láhev zarmouceně zadíval. „Radši ne,“ řekl. „Musím řídit a vůbec.“

Nastalo krátké ticho. Ti dva si do oka nepadli.

„Vyprávěla nám Belinda,“ řekl pak Greg, „že jste dneska měli svízele s nějakým koněm.“

„Zašel.“ Ken se snažil zakrýt zoufalou úzkost a trápení. V napětí mluvil krátce a břitce. „Nemohli jsme ho zachránit.“

„To je mi opravdu líto.“

Ken přikývl. Pak se zadíval na mě. „Dnes večer nejsem v nejlepší formě. Zapomněl jsem, jak se jmenujete.“

„Peter Darwin.“

„Aha. Jste nějak příbuzný s Charlesem?“

„Ne.“

Zadíval se na mě. „Asi to neslyšíte poprvé.“

„Ano, už jsem to párkrát slyšel.“

Ztratil o mě zájem. Pomyslel jsem si, že za jiných okolností bychom si my dva asi rozuměli lépe než on s Gregem.

Ken nicméně dělal, co mohl: „Belinda říká, že vás oba přepadli. Tedy vás pane... a hm... máti.“

Greg se při vzpomínce na onu událost zaškaredil a krátce mu všechno vylíčil. Ken se snažil tvářit pohoršené. „To je ale dost hrozné,“ řekl.

Mluvil s gloucestershirsskou výslovností, nepříliš výraznou, ale přece jenom rozeznatelnou. Uvědomil jsem si, že kdybych chtěl, dokázal bych tak mluvit také, i když jsem tuto výslovnost už dávno zaměnil za ušlechtilou angličtinu svého nevlastního otce, vlastně hned poté, co jsem ho poznal. Řekl mi tehdy, že mám dobrý sluch, že se budu snadno učit jazyky, a naučil mě francouzsky, španělsky a rusky. Dřeli jsme spolu po všechna má chlapecká léta. „Nikdy se už tak snadno nenaučíš jazyk jako teď,“ říkával.

„Pošlu tě do anglické školy až na poslední dva roky před univerzitou. Aby ses opravdu naučil cizí jazyk a uměl ho jako vlastní, musíš se ho učit, kde jím lidé mluví.“

Tak se stalo, že jsem mluvil francouzsky v Káhiře, rusky v Moskvě a španělsky v Madridu. S japonštinou otec nepočítal. To si vymyslelo naše ministerstvo.

Když se Vicky a Belinda znovu objevily, byla Vicky v červeném.

Ken jel před námi a my ho druhým vozem následovali k malé venkovské restauraci. Jel s Belindou, já vezl Vicky a Grega vypůjčeným autem. Sedli si zase oba dozadu, takže Belinda usoudila, že jsem nejspíš šofér. Kriticky a přísně se na mě zadívala, když jsem je následoval do baru a přijal Kenovu nabídku, abych si dal před večeří skleničku.

Seděli jsme u malého stolku v rohu dřevem vykládané místnosti s mohutnými stropními trámy. Tlumené světlo lampiček s červenými stínidly sotva stačilo, aby člověk přečetl jídelní lístek. Byla tam útulná, příjemná atmosféra, jakou člověk nenajde nikde na světě, jen v britské hospodě.

Belinda se na mě zadívala přes okraj skleničky. „Máti říká, že jste tajemník. Nechápu, k čemu potřebuje tajemníka.“

„Ne zlato,“ začala Vicky, ale Belinda ji mávnutím ruky umlčela.

„Tajemník, šofér nebo děvečka pro všechno, to je nakonec jedno,“ řekla. „Teď když jsi tady, máti, tak se o tebe postarám sama. Promiňte mi prosím, že to říkám úplně na rovinu, ale skutečně si myslím, že nikdo z nás není tak bohatý, abychom si mohli dovolit platit kohokoli.“

Greg a Vicky úžasem otevřeli ústa a tvářili se nesmírně rozpačitě. Bylo jim trapně.

„Peter...“ Vicky se nedostávalo slov.

„To je v pořádku,“ utěšoval jsem ji a klidně a zdvořile se obrátil k Belindě: „Jsem ve státních službách, pracuji jako osobní tajemník na ministerstvu zahraničí. Vaše matka mě samozřejmě neplatí. Jsem tu skutečně jen proto, abych vaší matce a jejímu partnerovi pomáhal v těžkých dnech poté, co je někdo přepadl. Stejně jsem se chystal do Anglie, a tak jsme prostě letěli spolu. Asi jsem vám to měl vysvětlit už předtím, takže se vám omlouvám.“

Jestliže se člověk omluví v situaci, kdy omluvy není třeba, situace se většinou usadí. Je to stará zkušenost. Japonci jí využívají ustavičně. Belinda pokrčila rameny a stáhla ústa. „Tak promiňte,“ řekla, ale nepodívala se na mě. „To jsem skutečně nemohla vědět.“

„Ale přece jsem ti říkala...“ nadechla se Vicky.

„To nic,“ přerušil jsem ji. „Tak co, mají tady na jídelním lístku něco dobrého?“

Tohle Belinda ovládala a okamžitě začala svou matku a Grega náležitě poučovat. Kenovy myšlenky se během celé večeře toulaly bůhvídkde, ale očividně se snažil, aby nám večer nezkazil. Do určité míry se mu to dařilo.

„Jaké víno byste si dala... máti?“ zeptal se.

„Neříkejte mi máti, říkejte mi Vicky.“

Začal jí říkat Vicky a šlo mu to zcela lehce, bez pomlček. Rozhodla se pro červené. Prý jakékoliv, ať jí vybere.

Usoudil jsem, že Vicky a Ken spolu budou vycházet dobře, a potěšilo mě to, hlavně kvůli Vicky. Během jídla i Belinda trochu roztála a rázem byla hezčí. Člověk chápal, že se Kenovi líbí. Greg pronesl přípitek s přáním všeho dobrého do nadcházejícího manželství.

„Jste ženatý?“ zeptal se mě Ken, když si přitukával s Vicky.

„Zatím ne.“

„Ale uvažujete o tom?“

„Jen obecně.“

Přikývl a já si vzpomněl na mladou Angličanku, kterou jsem opustil v Japonsku poté, co se rozhodla pro větší rybu v diplomatickém rybníku. Angličanky pracující na zastupitelských úřadech za sebou často mají neobyčejně nákladné a prestižní školy, bývají inteligentní a většinou hezké. Vztahy mezi těmito dívkami a svobodnými diplomaty zpestřují život a často diskrétně končí, aniž skanula slza. Rozloučil jsem se takto bez slz a s upřímným přátelstvím ve třech různých zemích a nelitoval jsem.

Ještě před kávou vykrystalizoval vztah mezi Gregem, Vicky, Belindou a Kenem do takové pohody, v jaké pravděpodobně setrvá. Vicky jako když zaleje kytičku, ožila do té míry, že začala s Kenem lehce flirtovat. Ken a Greg se k sobě chovali navenek srdečně, ale hlubší vztah nenavázali. Belinda matku komandovala, ke Gregovi se chovala rezervovaně a ke Kenovi s vlastnickou samozřejmostí. Vlastně všechno bylo zcela normální a běžné.

Ken se každou chvíli uzavřel do sebe a soustředil se na to, co ho trápí, ale nikomu se nesvěřil. Naopak se rozhovořil o koni, kterého koupil asi před dvěma lety za babku, když ho kdosi chtěl poslat na nucenou porážku.

„Byl to dobrý kůň, ale měl prasklou kost v hlezni. Majitel ho chtěl poslat na nutnou. Řekl jsem mu, že bych koně mohl zachránit, pokud by byl ochotný investovat do chirurgického výkonu. Ale jemu se nechtělo utratit tolik peněz. Musel samozřejmě taky počítat s tím, že by po operaci kůň rok odpočíval, než případně začne běhat dostihy. Bylo to prostě pro majitele příliš nákladné. Rozhodl se, že ho pošle na nucenou porážku. Nabídl jsem mu tehdy o trochu víc, než kolik by dostal na jatkách, a on nabídku přijal. Odoperoval jsem koně, nechal ho odpočívat a pak jsem ho poslal do tréninku. Nedávno zvítězil v jednom docela dobrém dostihu a Ronnie Upjohn, bývalý majitel, se mnou teď nechce mluvit. Prý mě bude žalovat.“

„Sprosták,“ řekla Vicky pobouřeně.

Ken přikývl. „Naštěstí jsem ho tehdy požádal, aby mi podepsal prohlášení, že si uvědomuje, že operačním zásahem lze koně zachránit, ale že dává přednost tomu poslat koně na jatka. Nemá tedy šanci, že by mohl vyhrát. Já si stejně myslím, že mě nakonec žalovat nebude. Ale asi jsem přišel o zákazníka.“

Ronnie Upjohn, přemýšlel jsem.

To jméno také znám. Vzápětí po něm se mi v paměti vynořilo ještě další jméno: Travers.

Upjohn a Travers.

Kdo nebo co byli Upjohn a Travers?

„Naplánovali jsme, že kůň poběží tady v Cheltenhamu za dva týdny,“ řekl Ken. „Věnuju ho Belindě a

necháme ho běžet na její jméno. Pokud by vyhrál, byl by to hezký svatební dar pro nás oba.“

„V kterém dostihu?“ zeptal jsem se jen tak, aby řeč nestála.

„V proutěnkách na dvě míle. Vy se vyznáte v dostizích?“

„Občas na ně chodím. Ale v Cheltenhamu jsem nebyl už léta.“

„Petrovi rodiče se na cheltenhamském závodišti seznámili,“ hlásila Vicky, a jak Belinda, tak Ken okamžitě začali projevovat zájem. Vyprávěl jsem jim stručně o té historické události, ale ne celou pravdu. Stejně to stačilo, abychom měli o čem při večeři mluvit s lidmi, se kterými jsem se nijak nesblížil a sblížit nehodlal.

„Matka tady pracovala v administrativě,“ řekl jsem. „Otec přišel do její kanceláře, aby se na něco zeptal, a oba se zamilovali na první pohled.“

„To u nás to na první pohled nebylo,“ řekla Belinda a krátce se dotkla Kenovy ruky. „U nás tak spíš na padesátý nebo šedesátý.“

Ken přikývl. „Po celé měsíce jsem ji měl na očích, kam jsem se vrtl, ale prostě jsem šijí nikdy pořádně nevšíml.“

„To bylo tím, že ses pořád nemohl vzpamatovat z té strašné Eaglewoodovic holky,“ zlobila se Belinda.

„Izzy Eaglewoodová není strašná,“ namítal Ken.

„Ale přece víš, jak to myslím,“ řekla jeho snoubenka.

Eaglewoodová, Izzy Eaglewoodová... I to mi bylo nějak povědomé, ale něco mi na tom nehrálo. Eaglewoodová souhlasila, Izzy ne. Proč ne Izzy? Jak je to vlastně správně?

Russet!

Málem jsem se dal do smíchu, ale protože jsem byl v tomto ohledu dobře vycvičený, zachoval jsem kamennou tvář. Russet Eaglewoodová byla terčem našich pubertálních žertů. Jaké kalhotky nosí Russet Eaglewoodová? Jakou mají barvu? Asi žádnou, protože ona žádné nenosí! Russet Eaglewoodová nepotřebuje matraci, Russet Eaglewoodová je matrace. Copak Russet Eaglewoodová dělá v neděli? Totéž co jindy, jenomže dvakrát. My jsme tehdy ovšem jako kluci vlastně vůbec nevěděli, jak si Russet Eaglewoodová počíná. My jsme tomu říkali TO, ať jsme mluvili o komkoli. „Myslíte, že TO dělají?“ a už jsme se hihňali. Jednou – což samozřejmě bylo nepředstavitelné – sami zjistíme, jak se TO dělá. Zatím se TO dělo všude v celém dostihovém světě a vůbec všude, aspoň pokud nám bylo známo.

Otec Russet Eaglewoodové byl jeden z nejlepších trenérů překážkářů, asi proto nám vtipy o jeho dceři připadaly tak neobyčejně žertovné.

Vzpomínky se mi rychle vracely. Vybavilo se mi, že Eaglewoodovi měli stáje až na konci vesnice, půl míle od našeho domu. Za časného rána, za svítání, jsem slýchal, jak jejich koně klapou kolem nás ke cvalům. Hrál jsem si u Eaglewoodových na dvoře s Jimmym Eaglewoodem až do chvíle, kdy ho porazil nákladní vůz. Po třech týdnech bezvědomí zemřel. Celé drama se mi najednou vybavilo zcela jasně, ale Jimmyho tvář ne. Všechny tváře se mi vlastně vybavovaly špatně, měl jsem o nich jen zcela mlhavou představu.

„Izzy Eaglewoodová utekla s nějakým kytaristou,“ řekla Belinda přísně.

„Kytarista není nic špatného,“ řekla Vicky. „Tvůj otec byl přece taky muzikant.“

„Právě. Kytaristi prostě nejsou nic dobrého.“

Zdálo se mi, že Vicky je zvyklá bránit svého muže před Belindinými útoky, i když se s ním už dávno rozvedla. Byl to zřejmě dlouholetý, politováníhodný zvyk.

Obrátil jsem se ke Kenovi. „Slyšel jste Vicky s Gregem zpívat? Mají krásné hlasy.“

Řekl že ne. Zatvářil se překvapeně.

„Máti prosím tě radši ne,“ řekla Belinda přísně.

„Že nemáme zpívat?“ zeptala se Vicky. „Ale nás to těší.“

„Už jsi na to moc stará.“ Nebyl to žert, byla to spíš prosba.

Vicky se na dceru zadívala, pak náhle jako by pochopila a zesmutněla: „Tebe to uvádí do rozpaků, vid’? Tobě vadí, že tě matka živla zpíváním v nočních klubech, že?“

„Máti!“ Belinda se zděšeně zadívala na Kena, ale Ken nejenže nebyl pohoršený, právě naopak, zatvářil se vysloveně potěšeně.

„Opravdu?“

„Ano, dokud jsem byla mladá.“

„Byl bych hrozně rád, kdybyste mi zazpívala,“ řekl Ken.

Vicky se na něho blaženě zadívala.

„Máti prosím tě nevykládej to každému na potkání,“ zlobila se Belinda.

„Když si to nepřeješ, zlato, tak nebudu.“

Správně byste to měla vykřikovat do celého světa, říkal jsem si v hloubi duše, a Belinda by na vás měla

být pyšná a vy byste neměla dceři ve všem ustupovat. Každý nesmysl, který si vymyslí, byste neměla okamžitě akceptovat. Je prostě sobec. Jenže Vicky milovala dceru láskou, jež všechno odpouští. Ken řekl vrchnímu o účet a zaplatil úvěrovou kartou. Když už jsme se zdvihali k odchodu, ozval se mu někde v saku bzučák.

„Sakra,“ řekl a vytáhl malý přenosný telefon, který odepnul od pásku. „Mám službu, je mi líto.“

Stiskl tlačítko telefonu, ohlásil se a poslouchal. Ihned bylo jasné, že nejde o běžné hlášení o čtyřnohém pacientovi. Ken zbledl jako smrt, nemotorně vstal a doslova zavrával, vysoký, potácející se.

Zadíval se zoufale, zmateně na nás, jak jsme seděli kolem stolu. „V nemocnici hoří,“ řekl.

3

Ukázalo se, že požár nezuří ve vlastní nemocniční budově, nově postavené v zadní části areálu, zato administrativní budova byla celá v plamenech. Ze střechy vystřelovaly rudé jazyky provázené sprchou zlatých jisker. Přízemní, široká, rozlehlá budova umírala impozantně. Byla to velkolepá tragédie.

Ken předtím z restaurace vystřelil v šíleném rozčilení a odjel ďábelskou rychlostí. My ostatní jsme jeli za ním. Belindy se očividně dotklo, že ji nevzal s sebou.

„Mohl na mě počkat.“

Uraženě a nešťastně to pak řekla ještě nejméně čtyřikrát, ale my ostatní mlčeli. Cestou do města jsem určitě překročil povolenou rychlost.

Až k nemocnici se nám dojet nepodařilo. Všude kolem stáli hasiči, policejní vozy a davy diváků, takže silnice byla zcela zatarasená. Hluk byl vskutku ohlušující. Reflektory, veřejné osvětlení, reflektory aut, všechna ta světla vrhala černé stíny, ve kterých se míhali různí záchranáři, a na bezpečnostních helmách hasičů se odrážely oranžové plameny jako svatozář. Plameny ozařovaly také proudy vody stříkající na požár a vzrušené obličeje diváků za kordonem policistů.

„Ach můj bože, koně...“ vykřikla Belinda.

Odtrhla se od nás a rozběhla se ve stejném okamžiku, kdy jsme se nedobrovolně zastavili. Prodírala se a proplétala davem až ke středu dění. Zhlédl jsem ji, jak se neúspěšně dohaduje s jedním z uniformovaných mužů. Po Kenovi nebylo ani stopy.

Hadice chrílily dlouhé, obrovské proudy vody, ty dopadaly ve třpytivých kaskádách na hořící střechu. Tam jako by se okamžitě měnily v páru a mizely k nebi. Žár ohně doléhal až k nám, do té dálky.

„Chudáci,“ řekla Vicky. Musela křičet, aby ji bylo vůbec slyšet. Přikývl jsem. Ken měl jistě už předtím starostí víc než dost.

Kdesi uvnitř budovy se ozval výbuch a pak hned druhý. Při každém výbuchu vyšlehly roztavenými okny k nebi plameny. Za nimi proudil z budovy čpavý dým a nepříjemně pálil v očích.

„Zpátky, zpátky,“ ozývalo se.

Další výbuch a další. Okny s mohutným zaburácením vyšlehlo jako z plamenometu, jasně žhavé jazyky olízly parkoviště až k divákům. Ti se dali na panický útěk.

Další výbuch a další zášlehy plamenů. Hasiči se shlukli a dali hlavy dohromady.

Pak se s obrovským hromovým rachotem propadla střecha a z oken vyšlehly ještě ohnivější jazyky. Poté se celé to žhavé peklo náhle změnilo v černý dým a požár v černý páchnoucí mour.

Ve vzduchu poletoval popel a snášel se nám na vlasy. Slyšeli jsme syčet vodu, padající na doutnající trosky. Kouř nás dráždil ke kašli. Dav se zvolna rozcházel, takže jsme se konečně dostali blíž k budově a začali se rozhlížet po Belindě a Kenovi.

„Myslíte, že to je nebezpečné?“ zeptala se Vicky váhavě a zůstala v uctivé vzdálenosti. „Nevybuchovaly tam nějaké bomby?“

„Řekl bych spíš, že to byly plechovky s lakem,“ řekl jsem.

Greg se zatvářil překvapeně.

„Copak lak exploduje?“

Kde žije, pomyslel jsem si, že tohle ještě neví. V tak pokročilém věku!

„I mouka exploduje,“ řekl jsem.

Vicky se na mě nevyzpytatelně zadívala, jako by pochybovala o mém zdravém rozumu. Přitom je pravda, že vzduch plný mouky se může vznítit a explodovat. Spousta substancí rozptýlených ve vzduchu vybuchuje. Kyslík, palivo a oheň patří k sobě.

„Víte co, vraťte se do vozu,“ řekl jsem Vicky a Gregovi. „Já ty dva jdu najít. Řeknu jim, že vás zavezu domů.“

Viděl jsem na nich, že se jim ulevilo. Zvolna jsem procházel řídnoucím davem. Šikovně jsem se vyhnul několika policistům, ale Belindu a Kena jsem nezhlédl. Zato jsem našel vpravo od vyhořelé budovy další

parkoviště, odkud byl přístup do zadní části areálu. Tam jsem zahlédl světla a pohybující se postavy.

Brzy jsem na okamžik spatřil i Kena, jak se mihl ve světle. Navzdory varovným výkřikům, ozývajícím se zezadu, jsem se za ním vydal. Žár, sálající z cihlové zdi po mé levici, dokazoval sílu ohně, proto na mě asi také křičeli. Jak jsem běžel kolem, doufal jsem, že se ta zeď nezřítí a neupeče mě.

Ken viděl, že k němu běžím, s otevřenými ústy se zastavil a zadíval se, odkud přicházím.

„Můj bože,“ řekl. „Vy jste sem přišel tamhle tudy? To je nebezpečné. Dá se jít zadem.“ Ukázal kudy a já si teprve pak povšiml, že do areálu vede ještě zadní cesta. Také na ní stál hasičský vůz, předtím stříkal na budovu zezadu. „Mohu pro vás něco udělat?“ zeptal jsem se. „Koně jsou v pořádku, ale potřeboval bych... potřeboval bych...“ Náhle se odmlčel a začal se třást, jako by ho v okamžiku, kdy už nebylo třeba nic neodkladného vykonat, rozsah neštěstí přemohl. Ústa se mu zkroutila a celý obličej se chvěl.

„Bůh s námi,“ řekl.

Znělo to jako skutečná, zoufalá modlitba, a nepochybně se vztahovala nejen na ztrátu budovy. Šlo o mnohem více. Leč já jsem pána boha nahradit nemohl. Ať tak či onak, vypomohl jsem už mnohokrát při nejrůznějších katastrofálních situacích. Musel jsem si kupříkladu poradit po havárii autobusu s britskými turisty, kteří doslova skončili na prahu naší ambasády, a řešil jsem i celou řadu osobních tragédií.

„Odvezu Grega a Vicky domů a pak se sem vrátím,“ prohlásil jsem.

„Vrátíte se?“ Tvářil se dojemně vděčně, i když mi nevděčil za nic víc než za dobrou vůli. Stále se třásl a byl na pokraji zhroutení.

„Vydržte,“ řekl jsem. Pak už jsem neztrácel čas. Vyběhl jsem zadem, po úzké silnici utíkal až na hlavní, kde jsem zjistil, že se mi podařilo dostat se skoro až k vozu. Vicky a Greg nic nenamítali a nechali se odvézt domů. Prý doufají, že jim to Belinda odpustí, ale musejí se vyspat, nejradši by spali celý týden a ať Belindě vyřídím, aby je prosím nebudila.

Soucitně jsem se na ně zadíval, stáli jako hromádka neštěstí v naleštěné hale v Thetford Cottage. Užili si své, a když jsem se nad tím zamyslel, za celou dobu si vlastně nepostěžovali. Slíbil jsem jim, že se ráno stavím, a vzal si na jejich žádost klíče od vchodu. Zavřeli za mnou.

Podařilo se mi najít zadní vjezdovou cestu. Vrátil jsem se tedy k veterinární nemocnici zezadu. Znovu mě zahalil pach kouře a spáleniště, štiplavý a pálivý, dráždivý hrdlo jako zánět. Hasičský vůz, který tu předtím stál, už stočil hadice a odjel. Zůstal tam jen jeden člověk ve žlutém voskovaném kabátku a ochranné přílbě. Přecházel kolem a hlídal, to kdyby doutnající trosky znovu vzplály.

Zadíval jsem se na tu část areálu, která unikla požáru. Nově vyhlížející jednopatrová budova, ve všech oknech rozsvíceno, řada boxů na ustájení koní pod převislou střechou. Všechny prázdné s otevřenými dvířky. Prosklená, zastřešená chodba, spojující vyhořelou budovu s budovou, která požáru unikla. Bylo s podivem, že zůstala zachovaná. Jen skleněné tabule na konci spojovací chodby u trosek přední budovy popraskaly.

Vzadu se ještě pohybovalo dost lidí. Všichni pobíhali, jako by normální chůze nebyla na místě. Hlavní spěch a rozčilení však opadlo, teď už panovala činnost spíš úklidová. Tentokrát naštěstí nebylo třeba odklízet mrtvé. (Člověk vždycky musí hledět na světlou stránku věcí.)

Protože jsem Kena nikde venku nezahlédl a dveře do nové budovy byly otevřené, šel jsem ho hledat dovnitř. Vešel jsem do vstupní haly. S šesti skládacími židlemi působila jako strohá čekárna.

Všechno, podlaha, kávovar v rohu místnosti, všechno bylo promáčené. Jakýsi člověk, snažící se z kávovaru vydobýt povzbuzující nápoj, ze zoufalství do automatu kopal, jako by selhání stroje bylo poslední kapkou hořkosti.

„Kde je Ken?“ zeptal jsem se.

Ukázal na otevřené dveře a znovu zaútočil na automat. Šel jsem naznačeným směrem a ocitl se v široké chodbě. Po obou stranách řada dveří, jedny pootevřené, za nimi světlo. Tam jsem Kena našel. Stál v malé, účelně zařízené kanceláři spolu s dalšími lidmi. Sotva se do místnosti vešli, architekt určitě s takovým návaem nepočítal.

Ken byl u okna bez záclon a stále ještě se třásl jakoby zimou. Za kovovým psacím stolem seděl zachmuřený šedovlasý muž, vedle něho stála žena s obličejem od sazí a hladila ho po rameni. Další dva muži a jedna žena se různě opírali o nábytek či o zeď. Místnost páchla kouřem, čpícím z oblečení všech přítomných. Bylo v ní chladno, tak chladno, že Kenovo chvění mohlo být opravdu ze zimy.

Když jsem se objevil ve dveřích, všichni se na mě zadívali, jenom Ken ne. Oslovil jsem ho. Otočil se, uviděl mě, ale chvíli trvalo, než zaostřil.

„Pojďte dál,“ řekl. Obrátil se k ostatním: „Pomáhá mi.“ Přikývl a na nic se nevyptávali. Všichni vypadali vyčerpaně. Mlčeli, jako by po bouři činnosti uvízli v tichu před nevyhnutelným návratem k realitě života, který musí jít dál. Viděl jsem v minulosti mnoho lidí v podobném stavu. Poprvé když mi bylo třiaadvacet. Byl

jsem ve svém prvním místě na vzdáleném konzulátu a konzul byl mimo město. Musel jsem si poradit sám, když se britské letadlo po setmění nestačilo vyhnout zalesněnému kopci a roztrousilo rozbitá těla mezi polámané stromy. Byl jsem tam do svítání, abych zabránil rabování. Pak do města přijeli příbuzní, aby identifikovali, co se identifikovat dalo. Všichni se na mne mlčky obraceli o útěchu. Za takových situací člověk najednou rychleji dospívá. Nikdy jsem nic horšího nezažil.

Vešel člověk, který předtím kopal do kávovaru. Prošel kolem mne, sedl si na zem a zády se opřel o zeď. Zadíval se na mne: „Co jste zač?“

„Kenův přítel.“

„Peter,“ doplnil Ken.

Člověk pokrčil rameny. Byl jsem mu lhostejný. Těžko říci kolik mu je, mezi třiceti a padesáti. Všichni přijali jeho zprávu apaticky.

Šedovlasý člověk byl jak se zdálo nejen nejstarší, ale i nejvýše postavený. Rozhlédl se po ostatních a unaveně se zeptal: „Má někdo nějaký návrh?“

„Jít spát,“ řekl kopáč.

„Koupit lepší počítač. Když budeme mít všechno na disketách, můžeme je dát do trezoru,“ řekl jiný.

„Na to je trochu pozdě,“ namítla jedna z žen. „Všechny chorobopisy a záznamy shořely.“

„Budou nové.“

„Pokud vůbec budeme existovat,“ vybuchl Ken.

Ostatní se touto myšlenkou určitě zabývali také. Tvářili se velmi zasmušile.

„Jak ten požár vznikl?“ zeptal jsem se.

Šedovlasý muž unaveně odpověděl: „Měli jsme tu malíře a lakýrníky. My sami dodržujeme zákaz kouření, ale malíři kouřili...“ Nedořekl. Běžný scénář.

„Takže nejde o žhářství?“ zeptal jsem se.

„Vy jste novinář?“ zeptala se jedna z žen.

„Zcela zaručeně ne.“

Ken zavrtěl hlavou. „Je diplomat. Je zvyklý řešit problémy.“

Ostatním to nijak nezaimponovalo. Jedna z žen prohlásila, že diplomat je to poslední, co potřebují, ale šedovlasý mne vyzval, abych promluvil, mámli nějaký praktický návrh.

Začal jsem váhavě: „Někoho bych asi pověřil, aby tady celou noc hlídal. A nechal bych všude rozsvíceno.“

„Proč?“

„Kdyby přece jen šlo o žhářství.“

„Ten oheň nemohl nikdo založit úmyslně. Proč by si kdo přál to tady vypálit?“

Jeden z mužů řekl: „Vypálit tuhle nemocnici by se stejně nikomu nepovedlo. Je postavená z ohnivzdorných materiálů a teoreticky celá ohnivzdorná.“

„Taky nevyhořela,“ řekla jedna z žen. „Protipožární dveře ve spojovací chodbě splnily účel. Hasiči tam taky lili spoustu vody...“

„A automat na kafe je v háji,“ ozvalo se ze země.

Objevilo se několik unavených úsměvů.

Šedovlasý muž pokračoval: „Nemocnice tedy ještě stojí, ale přišli jsme o laboratoře, lékárnu, šálek pro malá zvířata, a jak jste slyšel, i o všechny záznamy a chorobopisy, o veškerou dokumentaci. Jen z hlediska daní...“ Znovu se odmlčel a bezmocně potřásl hlavou. „Návrh, abychom si šli lehnout, Považuji za docela rozumný a připojuju se k němu. Pokud někdo chce tady zůstat a hlídat, ať se prosím přihlásí dobrovolně.“

Všichni byli příliš zmožení. Ticho.

Po dosti dlouhé odmlce se ozval přerývaně Ken: „Zůstanu tady, jestli taky zůstane Peter.“

No co, pomyslel jsem si, nakonec jsem si o to sám řekl. „Dobře,“ přikývl jsem.

„Kdo slouží?“ zeptal se šedovlasý.

„Já,“ hlásil Ken.

„Já taky,“ řekla mladší, tmavovlasá žena. Šedovlasý přikývl. „Dobře, zůstane tu Ken, všichni ostatní spát.“

Znaveně vstal, rukama se opíral o psací stůl. „Ráno bude válečná porada.“ Obešel stůl a zastavil se přede mnou. „Neznám vás, ale děkuju.“ Krátce mi potřásl rukou a představil se: „Carey Hewett.“

„Peter Darwin.“

„Jste nějak...“ Zavrtěl jsem hlavou.

„Já vím, ovšem že ne. No nic. Je pozdě, jdeme domů.“ Vyšel ven a ostatní za ním. Trousili se pomalu, zívali, kývali mi, ale nepředstavili se. Nikdo z nich neprojevil zvědavost, nikoho nezaráželo, že ve své budově nechávají cizího člověka. Předpokládal jsem, že nejspíš důvěřují Kenovi, a tím automaticky i jeho

přátelům.

„Kde je Belinda?“ zeptal jsem se po jejich odchodu. „Belinda?“ Ken se chvíli tvářil zmateně. „Belinda... šla přece s koňmi.“ Odmlčel se. „Měli jsme v boxech koně,“ vysvětloval, „pacienty. Vyžadují péči. Poslali jsme je k jednomu trenérovi, co měl ve stájích volno.“ Znovu se odmlčel, pak pokračoval: „Byli neklidní, rozčilení, cítili kouř. My neměli tušení... Chci říct, mohla chytit nemocnice i boxy.“

„Ano.“

Ještě stále se třásl. „Je tu dost zima,“ poznamenal jsem. „Cože? Jo, asi máte pravdu. Ale hasiči říkali, abychom nezapínali ústřední topení, dokud si ho nedáme přezkoušet. Máme plynové.“

„Bylo topení v administrativní budově také na plyn?“

„Ano, ale byl vypnutý. Vždycky ho na noc vypínáme.“ Upřeně se na mne zadíval. „Musíme hlavní přívod vypínat, je to předpis.“ Znovu se roztřásl. „Zdá se mi to všechno jako zlý sen. Je to... je to...“

„Ano. Víte co, pojďte si sednout.“ Ukázal jsem na křeslo za psacím stolem, jediné místo, kam se mohl pohodlně usadit.

Ken se ke křeslu dopotácel a svezl se do něj, jako by se pod ním nohy podlomily. Měl takové dlouhé, klátivé nohy, jako by se mohly kdykoli rozpojit, buď v kyčelním, kolenním nebo hlezenním kloubu. Podlouhlá severská lebka a dlouhé prsty s velkými klouby působily jako anatomická studie.

„Kromě toho požáru... co vás ještě trápí?“ zeptal jsem se. Opřel se lokty o stůl a složil hlavu do dlaní. Chvilí neodpovídal. Když konečně promluvil, měl hluboký hlas, a jako by se pracně ovládal.

„Operuju koně tak pětikrát do týdne. Za běžných okolností mi zvíře na stole zajde v jednom případě ze dvou set... maximálně. Což znamená jeden nebo dva úhyny do roka. S tím se nic nepořídí, koně se špatně anestežují.“ Polkl na sucho. „Prostě... v průběhu posledních dvou měsíců mi takhle odešli čtyři.“

Připadalo mi to spíš jako velká smůla než tragédie. Zeptal jsem se: „Je to opravdu výjimečné?“

„Copak nic nechápete?“ Byl podrážděný a rozčilený, ale ovládl se. „Taková věc se v našem oboru okamžitě roznese. Už se o tom povídá a špatně se o nás mluví. Jak se to donese mezi lidi – a to se může stát každou chvílí – přestanou ke mně posílat koně, budou chtít jiného veterináře. Člověk si buduje pověst celá léta, ale může ji ztratit naráz.“ Luskal prsty. „Já vím, že jsem dobrý chirurg, Carey to ví taky stejně jako ostatní, jinak už bych letěl, ale musejí myslet taky na sebe. Jsme v tom všichni.“

Rozhlédl jsem se po prázdné místnosti.

„Ti lidé, kteří tu byli...“

Ken přikývl. „Šest veterinářů, jsme partneři, včetně mě, a Scott, anesteziolog. A... zbytečně byste se mě ptal, jeho vina to není. Je dobrý odborník, veterinární technik a ošetřovatel jako Belinda.“

„Co se stalo dnes ráno?“ zeptal jsem se.

„Právě že přesně to,“ vzdychl Ken nešťastně. „Hřeboval jsem prasklou kost. To dělám běžně. Koni najednou začal klesat tlak, my ho nedokázali udržet, a zpomalovala se srdeční akce.“

„A dál?“

„Normálně jsme na sále jen my tři, Scott, Belinda a já, tentokrát u toho byl taky Oliver Quincy, asistoval mi, protože na tom trval majitel koně. Už něco zaslechl. Kůň stejně zašel... a já... nemůžu... Je to celý můj život.“

Po krátké odmlce jsem se zeptal: „Předpokládám, že jste překontrolovali všechny léky a přístroje, které jste použili?“

„Samozřejmě, několikrát. Tentokrát jsme si všechno překontrolovali ještě před výkonem. Třikrát! Všechno jsem prohlédl já, pak Scott a Oliver. Každý zvlášť.“

„Kdo jako poslední?“

„Já,“ řekl bez zaváhání. Pak pochopil, kam mířím, a pomalu dodal: „Ano, já jako poslední, asi to byla chyba. Chtěl jsem mít naprostou jistotu.“

Tak reaguje, tak se chová člověk bez viny, pomyslel jsem si.

„Nebývalo by moudřejší přenechat za těchto okolností operační výkon někomu z ostatních?“

„Prosím?“ nechápavě se na mne zadíval, než si uvědomil mou neznalost. „Jsme partneři, tedy obecně. Každý z nás je do určité míry specialista. Carey a obě veterinářky se specializují na malá zvířata, ačkoli Lucy Amhurstová bere taky ovce a poníky. Jay Jardine dělá dobytek, já koně. Oliver Quincy je na větší zvířata, a spolupracuje jak s Jayem, tak se mnou. Ale spíš všeobecnou veterinu, není chirurg, dělá jen malou chirurgii, kastrace a tak, a nikdy ne tady v nemocnici. To dělá vlastně bokem.“

Už se přestával třást, jako by se mu ulehčilo, když se vyzpovídal.

„Do určité míry dokážeme jeden druhého zastoupit,“ pokračoval. „Tím chci říct – všichni umíme zašít ránu, ať už u lasičky nebo u tažného valacha. Známe všechny běžné choroby a léčebné postupy. Kromě toho se věnujeme svému užšímu oboru.“ Odmlčel se. „Upřímně řečeno, v Anglii je málo chirurgů mého typu. Za

normálních okolností za mnou kolegové sami posílají majitele s koňmi. Tahle nemocnice si vysloužila pověst, o kterou nesmíme přijít.“

Chvilí jsem uvažoval. Pak jsem se zeptal: „Děly se podobné pohromy taky v psím a kočičím oboru?“

Ken zasmušile potřásl hlavou. „Ne, jen u koní.“

„U dostihových koní?“

„Většinou ano. I když jsme tu měli před několika týdny olympijského parkurového koně. Ten nezašel na stole, toho jsem musel uspat.“ Zničeně se díval do prázdna. „Dělal jsem mu větší výkon na pravé zadní, poranil se o překážku. Hojil se dobře, už byl doma ve stájích, a jednou pro mne poslali, že mu ta zadní noha obludně otekla. Šlacha byla v háji. Chudák kůň se o nohu nemohl ani opřít. Dal jsem mu něco proti bolesti, odvezl ho sem, revidoval ránu, ale bylo to beznadějně. Šlacha se úplně rozpadla. Nebylo co sešít.“

„Stává se to častěji?“

„To teda určitě ne. Majitel zuřil, jeho dcera brečela, vůbec kolem toho byla obrovská aféra. Ještě štěstí, že kůň byl pojištěný, jinak bychom ještě ke všemu měli na krku žalobu. Stejně jsme se radši pojistili na profesionální odpovědnost jako doktoři v Americe. Dnes se lidi hned soudí, trvají na stoprocentních výsledcích, a ty jsou prostě někdy nedosažitelné, nemožné.“

Měl jsem pocit, že ve svém vyprávění něco vynechal, nejspíš nějakou podrobnost, o které si myslel, že bych ji stejně nepochopil. Neslušelo se však, abych na něho naléhal, aby mi svěřil všechny své úvahy.

Noc byla čím dál tím chladnější. Ken jako by se ponořil sám do sebe, a já začal toužit po spánku, už jsem ho promeškal příliš mnoho. Nemocnici stejně nikdo nepřijde zapálit, bylo ode mne hloupé, že jsem se o tom vůbec zmínil.

Snažil jsem se probrat a šel se podívat do chodby. Všude rozsvíceno, všude klid. Došel jsem až do vstupní haly a ověřil si, že odcházející veterináři za sebou zamkli.

Klid.

I když v hale bylo mokro, byla tam přece jen o hodně menší zima než v kanceláři. Položil jsem dlaň na zeď přivrácenou k vyhořelé budově a cítil, jak je teplá. Bylo to příjemné teplo, nikoli nebezpečné. Silné dveře do spojovací chodby byly na závory a přelepené páskou s nápisem Protipožární dveře – neotvírat. Povrch dveří byl teplejší než zeď, ale vajíčko by se na něm neusmažilo.

Třetí dveře z haly vedly do spartánsky zařízené umývárny, čtvrté do komory na smetáky. Žháří nikde.

Prošel jsem kolem nefungujícího automatu na kávu a vrátil se do kanceláře. Požádal jsem Kena, aby mne provedl nemocnicí. Unaveně vstal a řekl že kancelář, ve které se právě nalézáme, je vlastně služebna, kam chodí operatéri po výkonu napsat protokol o operaci, o použitých lécích a anestezii. Protokol se pak prý vždy zaneše do administrativní budovy a zařadí do kartotéky. Zoufale potřásl hlavou.

„Do počítače ne?“ zeptal jsem se.

„Do hlavního počítače v kanceláři ano, ale sekretářka tam vkládá jen datum, jméno zvířete, druh, majitele, výkon a číslo protokolu. Kdyby tam měl člověk zanést celý protokol, trvalo by to příliš dlouho, taky se snadno nadělají chyby při přepisu. Když se někdo chce po čase podívat na záznam v chorobopise, stačí vyvolat číslo a v kartotéce se pak snadno najde původní záznam nebo operační protokol.“ Bezmocně mávl rukou. „Teď je veškerá dokumentace určitě v háji. Počítač nepochybně taky. Terminál tady v budově je hluchý. To znamená, že nemáme možnost předložit záznamy o tom, že postupy zvolené a provedené u všech uhynulých koní byly v pořádku, že to byly prostě normální, běžné postupy.“

Napadlo mne, že pokud v některém případě nebylo všechno tak úplně, jak má být, bylo ovšem výhodné, že operační protokoly zmizely. Přesto jsem Kenovi věřil, že se opravdově trápí, proč bych se s ním jinak potuloval uprostřed noci po nemocnici a hlídal, jestli si tam někdo nehraje se sirkami. „Co je opravdu k vzteku,“ vzdychl Ken, „náš architekt nás upozornil, že kanceláře nejsou dostatečně chráněné proti možnému ohni. Chtěl, abychom všude instalovali protipožární dveře. Ale to se nám nechtělo, protože člověka příliš brzdí, věděli jsme, že bychom je stejně nechávali otevřené. Architekt pak trval na tom, abychom dveře dali aspoň na oba konce spojovací chodby. Hasiči říkali, že právě ty dveře – a délka té chodby – zachránily nemocnici.“

„Proč je ta chodba tak dlouhá?“

„Má to něco společného s podlažními vrstvami. Z nějakého důvodu nešlo postavit novou budovu blíž, kvůli základům. Chodbu jsme nechali udělat, abychom nemuseli přebíhat sem a tam z budovy do budovy v dešti.“

„Vyplatilo se to.“

„Jak se ukázalo, tak ano.“

„Ze kdy je nová budova?“

„Je asi tři roky stará, možná tři a půl.“

„Chodíte sem všichni?“

Přikývl. „Na malé věci samozřejmě ne. Často sem chodíme kvůli akutním případům. Třeba když přejedou psa a tak, máme tu místnosti pro malá zvířata. Jinak máme – měli jsme – dva šálky pro malá zvířata v hlavní budově, hlavně na očkování a tak.“ Odmlčel se. „Je to k zoufání.“

Vyvedl mne z kanceláře do hlavní chodby. Podlahu pokrývaly dlaždice z umělé hmoty, černobílé, zdi byly čistě bílé. Při zařizování nemocnice se určitě nepřihlíželo k lidské úzkosti. Všude vládla přísná účelnost s důrazem na nehořlavé materiály.

Nic nebylo ze dřeva, všechny dveře byly kovové, v kovových rámech natřených nahnědo. Troje zamčené dveře po levé straně vedly do skladů, jak mi řekl Ken. Postupně je všechny odemkl a podíval se dovnitř. Všude klid.

Po pravé straně byla za služební místností další, mnohem větší místnost, zčásti rozdělená na dvě poloviny. V jedné polovině byl rentgen, ve druhé zařízení na vyvolávání snímků. Byla tam také jednoduchá postel a na ní složené přikrývky. Nezdálo se, že by byla používána. Do místnosti vedly další dveře z parkoviště pro pacienty.

„Musíme všude zamykat, i v kanceláři,“ řekl Ken zasmušile. „To byste se divil, co všechno dostane nožičky a zmizí, když jsme na sále. Někdy žasnu, co všechno lidi kradou.“

Sklon k rabování v sobě lidé asi mají zabudovaný, pomyslel jsem si.

Za rentgenem byly v chodbě protipožární dveře, otevřené dokořán až ke zdi a zaklíněné. Ken viděl, kam se dívám, a pokrčil rameny.

„To je právě ta potíž, když má člověk plné ruce věcí, tak prostě tyhle těžké dveře neotevře. Hasiči dveře předtím zavřeli, ale někdo je pak zřejmě ze zvyku otevřel a zaklínil.“

Za „ze zvyku“ otevřenými dveřmi byly dvojité, široké dveře, za kterými chodba zahýbala doprava.

„Tudy je přístup k sálu zevnitř,“ vysvětloval Ken, „chodba vede ke vchodu zvenčí.“

Odemkl dveře operačního komplexu, stiskl několik vypínačů a zavedl mne do haly, kde na všech třech stranách byly dveře do dalších prostor.

„Vpravo a vlevo jsou šatny,“ Ken dveře otevíral. „Tudy se jde do předsálí, kde jsou rukavice, pláště a tak. Měli bychom si radši vzít návleky a pláště, v zájmu čistoty na sále.“

Podal mi návleky z umělé hmoty a jakýsi bavlněný overal, sám se také oblékl. Pak nás ještě vyzbrojil maskou a čepicí. Jako by se točil film o nemocnici, koukaly z nás jen oči. „Tady máme taky nástroje a léky,“ ukázal zamčené zasklené skříňky. „Tahle skříňka se dá otvírat z obou stran, odtud i ze sálu. Skříňka s léky má dva zámky a nerozbitné sklo.“

„Jako pevnost.“

„Carey se radil s lidmi od pojišťovny, s policií i s hasiči, všichni měli připomínky.“

Ken ukázal na dveře vlevo: „Tam je šálek pro malá zvířata. Tady vpravo je skutečné předsálí, kde se myjeme. Můžeme teď jít přímo na sál.“

Rozevřel velké dvoukřídlé dveře – nezamčené – a vstoupil na místo svého trápení.

Nebylo pochyb, že jsme se ocitli na operačním sále. Široký stůl uprostřed místnosti byl asi devět stop dlouhý a v každém rohu měl sloupek jako postel s nebesy. Podél zdi byla řada stolků a vozíků s kovovými deskami, nač, to jsem samozřejmě nevěděl. Celá místnost byla mnohem prostornější, než jsem očekával. Ken bez řečí prošel k zadní stěně místnosti, chvíli chrastil klíči a ejhle, část stěny sjela ke straně a za ní jsem viděl další místnost. Vešel jsem dovnitř za Kenem a ke svému překvapení zjistil, že podlaha je měkká. Zeptal jsem se proč.

Ken kývl. „Stěny jsou taky čalouněné.“ Uhodil pěstí do jednoho z panelů z umělé hmoty, pokrývajících stěny. „Je to jako žíněnky v tělocvičně, tlumí to nárazy. Tady koně uspáváme, čalounění je chrání před zraněním, když jdou k zemi.“

„Šikovné,“ řekl jsem suše.

Ken krátce přikývl a ukázal ke stropu. „Vidíte tamhle ty kolejnice, co z nich visí řetězy? Připevňujeme koním na nohy měkké pružné manžety, pak uvážeme řetězy, koně vytočíme nahoru a po kolejnicích přetáhneme na sál.“ Ukázal na zasunovací dveře. „Po kolejnicích dojde kůň přímo nad stůl. Pak ho spustíme dolů, do polohy, jakou potřebujeme. Se stolem se dá taky hýbat.“

Člověk se pořád učí, řekl jsem si, a někdy se učí věru podivuhodné věci.

„Musíme ovšem nadlehčovat... vlastně... nést hlavu koně,“ dodal Ken.

„Samozřejmě.“

Zatáhl dveře a zamkl. Pak přešel po pružné podlaze k jiným dveřím, také čalouněným, vedoucím do krátké chodby. Tou jsme prošli do prostory, kterou Ken označil jako přípravnu. Byly tam zase různé

pojízdné stolky a také zasklené skříňky.

„Tady máme věci na primární péči u akutních případů, když sem koně dovezou.“ Sundal si návleky, pokynul mi, abych se jich také zbavil, a odhodil je do koše na odpadky. „Odtud se dostaneme zase zpátky na chodbu a ven z budovy.“

Jak otevřel dveře ven, zavál dovnitř vítr. Pobídl mne, ať si pospíším, aby mohl zavřít a zamknout za námi. Ken měl na všech klíčích barevnou visačku, podle které se poznalo, ke kterému komplexu patří. Zvonil klíči jako starý žalárník.

Prostora, do které jsme vyšli, byla zastřešená až k řadě čtyř nových boxů vlevo od vchodu. Jak už jsem si všiml předtím, dvířka všech stání byla otevřená, pacienti byli pryč.

„To je asi tak všechno,“ řekl Ken. „Tady nemocná zvířata vykládáme a pak je hned bereme na přípravnu. Často je situace taková, že je každá minuta drahá.“

„Jsou to většinou koně?“

Přikývl. „Občas taky dobytek. Záleží na tom, jakou má postižené zvíře cenu, jestli se vyplatí náklady na léčení. Většinou ale opravdu máme koně. Kolem nás je honební kraj, koně se občas někde zapletou nebo se poraní o ostaný drát. Pokud nejde rána zašít doma ve stájích, odvážíme koně sem. Hlavně sem vozíme střešní věci. Záleží opravdu na lásce ke zvířeti.“

Na chvíli jsem se zamyslel, pak jsem se zeptal: „Kolik vlastně koní je ve vašem obvodu?“

„To vám přesně neřeknu. My tady všichni dohromady obhospodařujeme tak asi dvanáct, možná víc dostihových stájí, pět jezdeckých škol, několik ponyklubů, spoustu lidí, co mají koně honební a parkurové, i jen takové k obyčejnému ježdění pro zábavu... Taky se staráme o koně v útulku pro staré steepley. V Gloucestershiru je spousta koní.“

„Také hodně lásky ke zvířatům.“

Ken se dokonce usmál. „Jistě, to nás drží nad vodou.“ Úsměv zmizel. „Teda drželo nás to nad vodou až dosud.“

„Pamatujte na zákon o počtu pravděpodobnosti. Uvidíte, teď nebudete mít řadu měsíců žádný úhyn.“

„Ba ne.“ Dobře jsem v jeho hlasu zaslechl beznaděj i strach. Byl bych rád věděl, jestli se nebojí něčeho, o čem se mi nezmínil.

„Ty boxy jsou teď prázdné,“ řekl.

„Podívat se tam snad můžeme.“

Pokrčil rameny. Prošli jsme kolem stání. Byla skutečně prázdná. V sedlovně a skladu krmiva také nic. Všude bylo překvapivě čisto a poklizené navzdory požáru.

„Tak to by bylo opravdu všechno,“ řekl Ken a obrátil se na zpáteční cestu.

Postupně pozavíral boxy, jak jsme kolem nich procházeli, pak nezamířil zpět k příjmu a sálům, ale k jiným dveřím, vzhledu vlevo, vedly jak jsem pak zjistil do černě vykachlíkované chodby. Odtamtud jsem opět okny bez záclon viděl na místo, kde předtím stál hasičský vůz. Na protější stěně byla řada věšáků, na nich dvě větrovky, čepice a jedna ohlávka. Pod věšáky stála řada gumovek a nad nimi na polici několik párů civilních bot a pantoflí.

Ken si pečlivě otřel boty o rohožku a počkal, až si je také otřu. Pak otevřel další dveře. To už jsme byli jen pár kroků od místa, odkud jsme vyšli. Ken pak v šatně pověsil pláště. Když se vrátil, poznamenal, jaké je v budově ticho, jindy prý je tam vždycky ruch.

Uznal jsem, že si pro tu noc můžeme přestat dělat starosti s možnými vetřelci, a skoro jsem litoval, že jsem se zavázal k celonoční hlídce. Nepočítal jsem s tím, že bude taková zima, a to se dalo předpokládat, že bude ještě větší, i když už jsou skoro tři hodiny ráno.

„Co kdybychom si půjčili ty větrovky a zabalili se do dek?“ navrhl jsem.

„To bychom mohli.“ Než jsme však stačili přikročit k činům, ozval se jako předtím v restauraci tlumený bzučák. Hlásil se přenosný telefon, který měl Ken připnutý u pásu.

Chvilí se na mne tupě díval, pak přístroj odepnul.

„Tady Hewett a spol. – ano, tady Ken.“

Zbledl, i když se zdálo, že bledší už být nemůže. Znovu se roztřásl.

„Ano...“ řekl. „Ano... jedu hned.“ Připevnil přístroj zpět k pásu. Prsty měl nešikovné. Zhluboka dýchal a snažil se uklidnit. Modré oči měl však vyděšené.

„Volali ze stájí Vernonside,“ řekl. „Mají tam chovnou klisnu... Kolika. Stájník ji provádí, ale prý se to zhoršuje. Musím tam jet.“

„Ať jede někdo jiný.“

„To nejde, to bych to mohl rovnou vzdát.“

Zadíval se na mne rozháraným, nevidoucím pohledem. Byl ve svízelné situaci, vyžadující odvalu. Ale

neměl na vybranou. Bez dalšího váhání prošel chodbou do místnosti, kde byla lékárna a sklad nástrojů. Nabral si tam plnou náruč různých lahví, stříkaček a jiných věcí. Ruce se mu třáslly, ale nic neupustil. Nesl věci do vozu.

„Bude mi to trvat nejmíň hodinu, když to dobře půjde.“ Krátce se na mne zadíval. „Jste ochotný tady počkat? Já vím, že od vás žádám mnoho, vždyť se dohromady neznáme.“

„Počkám tu.“

„Zavolejte na policii, kdyby se něco dělo.“

Rychle se vzdaloval chodbou ke dveřím u věšáků. Ještě na mne přes rameno křikl, ať telefony neberu, že hovory se automaticky přepojí na jeho přenosný přístroj. Vždycky to tak mají zařízení pro službu.

„Ale pokud byste chtěl, ven volat můžete.“ Sáhl po jedné bundě, odkopl boty a nazul si holínky. „Vemte si pro jistotu moje klíče.“ Hodil mi celý objemný svazek. „Tak zatím...“

Odspěchal zadními dveřmi a zabouchl za sebou. Hned nato jsem slyšel, jak startuje a odjíždí.

Když hluk motoru zmizel v dálce, zkusil jsem si zbývající bundu. Byla však příliš malá, nejspíš na menší ženu, možná na Belindu, nenavlékl jsem ji. Zašel jsem si tedy na rentgen pro deku, zabalil se do ní až po bradu a usadil se v čalouněném křesle za psacím stolem v kanceláři. Nohy jsem si dal na stůl a četl si ve veterinárním časopise článek o přenosu oocytů z jalových klisen do klisen plodných, a o tom, jaké by to mělo důsledky pro plemennou knihu.

Ne že by to bylo fascinující povyražení.

Asi dvakrát jsem všechno obešel, ale už jsem se dalšího požáru nebál. Jen mi vrtalo hlavou, jestli požár v administrativní budově někdo nezaložil úmyslně. Ale pak jsem usoudil, že mě k úvahám o žhářství nejspíš přivedly Kenovy starosti.

Přečetl jsem si další článek, tentokrát o enzymatické imunoanalýze, a jak se detekcí určitých protilátek dá zjistit, jestli byl kůň dopovaný. Nic jiného ke čtení jsem v dosahu neměl. Znal jsem jednoho člověka, který četl všechno, co mu přišlo do ruky, dokonce i jízdni řád autobusů, když nic lepšího nebylo. Hewett a spol. autobusem nejezdili.

Zadíval jsem se na telefon. S kým bych si tak mohl popovídat ve tři ráno? V Ciudad de México je teď devět večer, to bych rodiče zastihl. Ale raději ne.

Usnul jsem nad popisem skaningu, napětí v kostech u prasat. Vzbudil jsem se s leknutím, když někdo nějakým kovovým předmětem, nejspíš mincí, klepal na okno.

U ruky za oknem se objevila tvář, přiblížila se a ozval se hlas: „Pust'te mě dovnitř!“

Jak jsem šel chodbou otevřít zadní dveře, vybavilo se mi, že je to ten člověk, který kopal do automatu, a že to nejspíš padouch nebude.

Vešel dovnitř, podupával a stěžoval si na velkou zimu. Nesl dvě velké termosky a omlouval se, že ve spěchu zapomněl klíče..

„Ono o nic nejde, Ken říkal, že tu jste.“

„Ken?“ podívil jsem se.

Přikývl. „Už je na cestě sem i s tou březí klisnou.“ Strčil mi termosky do rukou, zul se z holínek a sáhl po obyčejných botách na polici pod věšáky. Obul se a svlékl bundu. „Páni, tady je ale zima,“ prohlásil a zase si bundu navlékl. „Ken volá Belindě a mě poslal, ať připravím sál.“

Mluvil za chůze. „Já tyhle noční akuťasy nemám rád.“ Došel do hlavní chodby. „Taky nemám rád podělaný automaty na kafe.“ Vešel do služebny, vzal si ode mne jednu termosku, odšrouboval kalíšek a nalil si. Z kávy šla pára. Voněla příjemně. Napil se.

„Chcete taky?“ Utřel si ústa hřbetem ruky.

„Ano prosím.“

Znovu nalil do kalíšku a opatrně mi ho podal. Horká sladká rozpustná káva, silná, s mlékem. V tu chvíli chutnala líp než šampaňské.

„Je skvělá,“ řekl jsem a našrouboval prázdný kalíšek na termosku.

„Prima. Jo předpokládám, že o uspávání koní nejspíš nevíte nic, že jo?“

„Ne.“

„Nedá se nic dělat. Jsou tohle Kenovy klíče? Jo? Prima.“

Vzal klíče a rychle se vzdálil. Byl vysoký, ramenatý, tmavovlasý, asi čtyřicetiletý, pohyboval se trhavě, jako by se v něm hromadila nevyčerpaná energie.

Vyšel jsem za ním na chodbu, kde právě otvíral jeden ze skladů.

„Dobrý. Roztoky máme.“ Vešel do místnosti a vynořil se s několika plastickými pytlíky s tekutinou. „Mohl byste to vzít?“ Vrazil mi pytlíky do rukou, aniž vyčkal na odpověď. Pak se znovu ponořil do skladu a nesl další pytlíky. Rozběhl se chodbou. Tiše klel, když odemykal široké dveře z předsálí na sál.

„Já ty dveře nesnáším,“ řekl, když ukládal pytlíky s tekutinou do skříňky, ke které byl přístup z obou stran i ze sálu. Pak dveře zaklínil. „Co kdybyste si takhle vzal náivky a plášť?“

Oblékli jsme si nutné rekvizity a on pak zády otevřel jedno křídlo dveří. Počkal, až projdu.

„Výborně.“ Začal pobíhat kolem. „Ventilátor.“ Vzal jeden z pojízdných stolků u zdi a zavezl ho k operačnímu stolu. „Když jsou koně uspaný, tak toho sami moc nenadýchají,“ řekl. „Je to tak s většinou zvířat. Ostatně i s ptáky. Musíte do nich vzduch napumpovat. Zajímá vás to vůbec?“

„Povídejte dál.“ Krátce se na mě zadíval a nejspíš poznal, že mě to skutečně zajímá.

„Pumpujeme do nich anestetikum s kyslíkem. Většinou halotan. Dáváme ho co nejníž, jenom na lehkou anestezii, protože to špatně snáší.“

Zručně napojil trubice ventilátorů a zapojil elektrický kabel do zásuvky, zabudované v podlaze.

„Včera jsme to do zblbnutí přezkušovali,“ řekl. „Kontrolovali jsme všechno. Každý ventil, pumpu, kyslík. Ten máme tamhle v bombě. Musí se otočit kohoutkem.“ Ukázal mi jak. „Jenže ono se stane, že srdce začne selhávat a člověk s tím nehne. V poslední době jsme to zažili víckrát.“ Náhle se odmlčel, jako by si uvědomil, že mezi ně vlastně nepatřím. „No nic, prostě vždycky všechno překontroluju dvakrát.“

Běhal sem a tam, chystal věci, už mi nic nevysvětloval a já tam stál s pocitem, že bych měl pomáhat, ale nemohu, protože mi chybějí nezbytné vědomosti.

Pak bylo slyšet, jak venku bouchla dvířka od auta. Scott – určitě to byl Scott, anesteziolog – zdvihl hlavu a odsunul zašupovací dveře tak, abychom mohli projít do čalouněné místnosti. Přeběhl měkkou podlahu pružným krokem a odemkl ven do chodby. Byl jsem mu v patách. Oba jsme se zbavili náivků a vyšli ven do chladného dne.

Ken v bundě a holínkách spouštěl rampu malého koňského dopravního boxu, připojeného k landroveru.

„Jsi tu, Scotte, to je dobře,“ řekl Ken a spustil rampu, která se zaduněním dopadla na zem. „Musel jsem tuhle sakramentskou věc přivést sám. Ve Vernonsidu právě rodí dvě klisny současně a mají tam plné ruce práce. Nikdo nebyl volný a všichni jsou strašně přetažení. Tahle klisna umírá vstoje a přitom má v sobě hříbě bůhvíjaké ceny. Je po Rainbow Questovi.“

Běžel k boxu, aby vyvedl pacientku. Potácivě klopýtala pozpátku po rampě. Vypadala opravdu nemocná. Netušil jsem, že to na zvířatech může být tak vidět. Byla obrovitá, odulá. Hlavu měla svěšenou, srst vlhkou potem, oči zkalené a úpěla.

„Je nadopovaná proti bolestem,“ řekl Ken. Zhlédl mě, jak tam stojím, a zoufale dodal: „Má přetížené srdce, je nadmutá a netrousí. To znamená překážku ve střevech. Pokud ji neotevřu do hodiny, umře. Může umřít i tak.“

„Udělal byste líp, kdybyste si přivolal ještě někoho,“ řekl jsem.

„Ano, cestou jsem zavolaal Careymu a požádal ho, aby mi někoho sehnal nebo přišel sám. Řekl, že důvěřuje v moje schopnosti, že pokud jde o koně, jsem nejlepší chirurg v celé oblasti. To vím taky, i když se tím běžně nechlubím.“

„Takže se do toho dáte.“

„Nemám na vybranou. Podívejte se na ni.“

Předal klisnu Scottovi a ten hlásil: „Belinda tu ještě není.“

„Taky nepřijde,“ řekl Ken. „Nesehnal jsem ji. Zavolaal jsem trenérovi, co k sobě vzal naše koně, ale prý neví, kde Belinda nocuje a hledat ji v tuhle hodinu nebude.“

„Ale...“ Scott zmlkl.

„Ano. Ale.“ Ken se zadíval na mě. „Teď vám řeknu, co od vás chci. Abyste si dělal poznámky a byl při výkonu jako svědek. Prostě si budete zapisovat, co vám řeknu a co řekne Scott. Dělá se vám špatně, když vidíte krev?“

Vzpomněl jsem si na rozdrcená těla v roztříštěném lese.

„Ne,“ řekl jsem.

4

V čalouněné místnosti držel Scott koně, Ken citlivými prsty nahmatl jugulární žílu a vbodl do ní cosi, co vypadalo jako dlouhá injekční jehla pokrytá plastickou hmotou. Konec hmoty vyčuhoval ven z kůže.

„To je kanyla,“ řekl Ken, vytáhl jehlu a plastickou trubičku nechal v žíle. Přikývl jsem.

„Na kapačku,“ dodal a připevnil ke kanyle trubičku, vyčuhující z pytlíku s tekutinou, který Scott pečlivě zavěšoval ke stropu. „Musíme ji pořádně zavodnit.“

Zašel na operační sál a vrátil se s malou stříkačkou. Tekutinu z ní vstříkl klisně do žíly kanylou.

„To bylo půl kubíku domosedanu,“ hláskoval mi to slovo a já si všechno zapisoval na papír, připevněný k podložce. „Je to premedikace, po které je kuň poddajný a spavý. Stejně ale hleďte, ať se mu nedostanete

na dosah kopyt. Koně kopou rychle jako blesk, i když jsou v tomhle stavu. Jděte radši tamhle za přepážku, ať jste opravdu z dosahu.“

Poslušně jsem obešel čalouněnou přepážku, přes kterou jsem viděl, co se v místnosti děje, a přitom jsem byl v bezpečí. Trochu to připomínalo přepážky v býčích arénách, kam se uchylovali lidé před útočícími rohy.

„Co teď s tou stříkačkou uděláte?“ zeptal jsem se.

„Zahodím ji. Je jednorázová.“

„Radši ji schovejte,“ řekl jsem.

Ken se na mě zadíval světle modrýma očima. Chvilí uvažoval a pak přikývl.

„Dobře.“

Vzal stříkačku, odnesl ji na operační sál a položil do plechové misky na jednom ze stolků u zdi. Byl oblečený jako já, zelené baviněné kalhoty, zelená košile s krátkými rukávy a přes ni bílý plášť, na hlavě bílou čepici, pod bradou mu visela maska a na botách měl návleky.

I Scott byl vystrojený stejně. Hladil koně po nose, laskal ho za ušima a tiše na něho mluvil. V přetíženém mozku zvířete jako by se najednou něco uvolnilo, rozpletlo, jako by do něj vstoupil klid. Klisna tiše stála skoro jako ve spánku.

Ken se na ni pozorně díval. Přinesl ze sálu mnohem větší stříkačku v jiné misce. „Tohle je antibiotikum,“ řekl při vstřikování tekutiny. Pak došel pro třetí stříkačku. „A tohle je ketamin, ketamin,“ slabikoval, „po tom usne.“

Přikývl jsem. Scott zavřel zašupovací dveře do sálu. Ken na chvilku odpojit kapačku a hbitými pohyby znovu vstříkl do krční žíly kanylou obsah poslední stříkačky. Velké tělo sebou téměř okamžitě trhlo, stočilo se v nepřírozeném oblouku, zapotácelo se, zakolísalo a pak se zvolna bokem svezlo k zemi. Jednou zadní nohou klisna křečovitě kopala do měkké zdi, pak se uvolnila a hlava jí klesla na pružnou podlahu. Působí to dramaticky, pomyslel jsem si, ale pro Scotta a Kena je to zřejmě běžné. „Intubaci,“ obrátil se ke Scottovi.

Scott přikývl a strčil klisně do huby a pak až do hrdla nevidaně velkou trubicí.

„To je na kyslík s halotanem,“ řekl Ken stručně. Scott zešíroka otevřel zašupovací dveře a odnesl stříkačku na sál. Když se vrátil, nesl prošívané manžety a pytle na nohy.

Oba muži manžety a pytle připevnili, pak stáhli od stropu řetězy a připevnili je k manžetám. Scott přinesl kus plátna s dvěma držátky na konci, do kterého položil klisně hlavu. Ken neztrácel ani vteřinu a stiskl nějaké knoflíky na panelu na zdi u vchodu do sálu. Spustil první páku.

Řetězy se navíjely lehce a nadzdvihly půl tuny koňské váhy do vzduchu. Scott klisně přidržoval hlavu v závěsu a Ken mezitím znovu napojil kapačku. Pak stiskl jiný knoflík a rumpál na kolejkách se pomalu dal do pohybu. Odnášel klátící se tělo zvířete i s kapačkou a se vším všudy do operačního sálu. Kolejnice zanesly pacientku přímo nad stůl. Ken stiskl další knoflík. Řetězy se odvíjely a spouštěly břemeno pomalu palec po palci, až klisna spočinula zády na stole se všemi čtyřmi ve vzduchu. Nadmuté břicho vypadalo jako obrovský, kulatý hnědý hrb. Scott opatrně položil klisně hlavu a pak šel Kenovi pomoci odpojit řetězy od manžet a přivázat koně za manžety ke čtyřem rohovým sloupkům u stolu tak, aby měl nohy přirozeně ohnuté a ne natažené. Oba muži pracovali beze slova a pohybovali se s jistotou. Tento postup měli dokonale procvičený.

„Zapnout ventilátor a halotan,“ řekl Ken.

Scott připevnil trubicí, vyčuhující zvířeti z huby, k hadici ventilátoru, stiskl tlačítko a otočil kohoutkem. Přístroj začal pomalým, vytrvalým rytmem vhánět koni do plic směs kyslíku a halotanu.

Ken se mě stručně zeptal: „Rozumíte tomu, co děláme?“

„Ano.“

„Dobře. Teď zavedu další cévku do tepny při úhlu čelisti. Tu tam dávám, abychom mohli přímo monitorovat krevní tlak. Za normálních okolností to dělá Belinda, ale dnes musím sám.“

Přikývl jsem a sledoval, jak šikovnými prsty zavádí malou trubičku pod čelist klisny a jak ji napojuje na měřicí přístroj, který k operačnímu stolu zavezl Scott. Pak se Ken i Scott ustaraně zadívali na obrazovku přístroje a na dvě křivky, které se tam objevily. Co tam viděli, je na chvíli upokojilo.

„Jdu se přemýšlet,“ řekl pak Ken. Ohlédl se po mně. „Pojďte se dívat.“

Šel jsem za ním na předsálí, kde si dlouho pracně drhl ruce kartáčem a pak sušil sterilním ručníkem.

„Jestli tahle klisna umře,“ řekl „je se mnou konec.“

„Nemyslete na to.“

Chvilí jen tak stál, v očích obrovské napětí. Pak několikrát zamžikal a zhluboka se nadechl.

„Tak jdeme na to.“ Otočil se na patě a zamířil k sálu. Požádal mě, abych mu přidržel dveře, aby se ničeho

nedotkl.

Šel ke Scottovi, stojícímu před obrazovkou tonometru a pozorujícímu křivky.

„Je stabilizovaná,“ řekl Scott s viditelnou úlevou. „Už jsem ji taky oholil.“ A vskutku, klisna měla na obrovském břiše vyholený pruh.

Ken se otočil ke mně: „Scott mi musí asistovat. Prosím vás, stoupněte si sem k obrazovce a sledujte ji. Krevní tlak koně je skoro stejný jako u lidí, ideální hodnoty jsou 120 na 80, jenže jako u lidí tlak v narkóze klesá. Pokud by klesl pod 70 milimetrů rtuti, je zle a zazvoní poplach. Pokud se bude pohybovat mezi 80 a 90 jako teď, je to v pořádku. Tady se dívejte na tuhle křivku. Taky se dívejte, jak tady naskakují čísla, to je srdeční frekvence. Pokud by se některá z hodnot změnila, hned mi to prosím hlase.“

„Dobře.“

„Zapište teď přesný čas, srdeční frekvenci a krevní tlak.“

Přikývl jsem a zapsal.

Obešel stůl na druhou stranu, kam Scott mezitím přivezl stolký na kolečkách s nástroji a vytvořil – jak Ken řekl – sterilní prostředí. Pak spolu se Scottem vybalil ze sterilních balíčků roušky na jednorázové užití a rozestřel je klisně po břiše, takže zůstal odhalený jen úzký oholený pruh.

„Můžeme?“ zeptal se Ken Scotta a Scott přikývl.

V tu chvíli by Ken ještě mohl couvnout. Jenže on už byl dávno odhodlaný.

„Provedu řez,“ řekl a sáhl po skalpelu. „Deset centimetrů dlouhý, paraumbilikální.“ Ke slovům připojil skutek.

Psal jsem rychle, co říká, a občas jsem se podíval, co dělá. Scott se šel mezitím umýt.

„Sledujte krevní tlak,“ řekl Ken přísně, aniž zdvihl oči od rány. „Na mne se nedívejte, dívejte se na monitor a pište!“

Díval jsem se na monitor, kde se nic neměnilo. Stejně jsem se však neubránil a občas jsem se zadíval na postup operace. Očekával jsem, že to bude hrůzostrašné, ale nebylo, ani trochu. Především jsem necítil žádný zápach, ačkoli jsem očekával, že rána páchnout bude. Také vlastně nikde nebylo mnoho krve, protože cévy zachycovaly peány, kochry a oba muži stále krev vysušovali.

„Teď řežu podél liney alby,“ pokračoval Ken v komentáři. „To je vazivová tkáň mezi dvěma svalovými skupinami. Když pronikáte do dutiny břišní tudy, dochází k nejmenšímu krvácení.“ Zadíval se na Scotta, který se už vrátil a teď beze slov Kenovi přidržel dlouhou rukavici a navlékl mu ji na pravou ruku a paži až k ramenu. „Je vodotěsná,“ vysvětloval Ken, „musí být samozřejmě sterilní, když s ní sahám do břicha.“

Co jsem si předtím ani ve snu nedovedl představit, byl obsah koňského břicha. Z poměrně malého řezu se vyvalila celá hromada střev. Pak Ken začal z rány soukat trubici asi deset, možná i víc palců v průměru, růžovou, nadmutou, lesklou a zdánlivě nekonečnou. Nejspíš jsem se tvářil hodně užasle.

„Sledujte obrazovku,“ káral mě Ken. „Tohle je tlusté střevo roztažené plynem. U koně není tlusté střevo připevněné vazivovou tkání jako u lidí, je volné. Většinu případů střevní neprůchodnosti způsobí právě zauzlení tlustého střeva.“ Vytáhl další yard obrovské trubice a předal ho Scottovi na sterilní zelenou roušku. Sám šmátral dál v dutině.

„Tahle klisna by měla vrhnout hříbě už za měsíc,“ řekl. „Hříbě už je pořádně veliké.“ Chvilí mlčel a pak suše dodal: „Kdyby jí selhalo srdce a já ji nemohl zachránit, tak bych hříbě vytáhl císařským řezem. Mohlo by přežít. Srdce mu tlučte pevně a pravidelně.“

Scott se na něho krátce podíval a pak se odvrátil. Tušil jsem, že o úskalích celého postupu nejspíš ví mnohem víc než

Cas od času, když se pytlík s náhradním roztokem vyprázdnil, nahradil ho Scott dalším plným ze skříňky. Vždycky jsem mu pro něj došel a prázdný jsem zahodil.

„Obrazovka?“ ptal se Ken po každé výměně.

„Beze změn.“

Přikývl, plně soustředěný, a pečlivě se probíral střevy. Místo zraku používal hmat.

„Á, tady to je! Páni, to je ale balík!“ Prohlížel cosi, na co jsem nedohlédl, protože to bylo uvnitř břicha. Pak se bleskově rozhodl, že celou zauzlenou část odřízne.

„Hlídejte nepřetržitě obrazovku,“ řekl ostře.

Uposlechl jsem a sledoval ho pak jenom koutkem oka.

Pracoval vytrvale. Scott mu podával nástroje, Ken zacvakával peány, stříhal, řezal, sušil, vázal uzly, šil, občas něco zamumlal, ale nemluvil. Plynul čas. Pak uvolnil dvě velké svorky a díval se na konečný výsledek své námahy.

„Obrazovka?“

„Beze změn.“

Zase si něco zamumlal, pak konečně vzhlédl. „Tak, překážka je odstraněná a střevo sešité. Nikde nic nesákne.“ Snažil se nedat najevo stoupající naději, ale nešlo mu to. „Chystáme se zavřít břicho.“

Zadíval jsem se na nekonečně dlouhou střevní kličku, visící Scottovi přes paži, a nedokázal jsem si představit, jak to všechno nacpou zpátky do dutiny břišní.

Jako by mi četl myšlenky, Ken řekl: „Vyprázdníme tlusté střevo.“ Scott přikývl. Ken mě požádal, abych ode zdi donesl prázdný koš na odpadky a umístil ho poblíž operačního stolu. Pak mě ještě požádal, abych do operačního stolu zasunul takový tác připomínající ty, na kterých se jí v letadlech. Řekl, že to je podložka pod tlusté střevo.

Když jsem splnil úkol, kývl hlavou na poděkování. „Jste nesterilní,“ vysvětloval skoro vesele. „Ale teď prosím vás k obrazovce.“

Narovnal tlusté střevo a natáhl je tak, že jeho část spočívala na podložce nad nádobou na odpadky. Pak rychle střevo perforoval a spolu se Scottem z něj začal vytlačovat obsah. Tentokrát to páchlo, ale páchlo to prostě tak, jak to běžně páchne ve stájích, zcela obyčejně. Najednou jsem měl nevysvětlitelnou chuť dát se do smíchu. Celý proces byl tak neuvěřitelně prozaický a kbelík tak neuvěřitelně plný. „Monitor!“ řekl Ken přísně. „Beze změn.“

Scott omyl prázdné, odlehčené, zplhlé střevo, a Ken si vyměnil empír a rukavice. Pečlivě zašil incizi, střevo poskládal jako harmoniku a zasunul na místo do dutiny břišní. Připomínal přistávajícího pilota, když naposled znovu kontroloval stav v ráně, kterou pak pečlivě po vrstvách sešil. Nejdřív steh vedle stehu vazivo liney alby, pak podkožní tkáň a nakonec kovovými svorkami kůži, vždycky tři svorky na jeden palec. Dokonce i svorkovač byl ve zvláštním sterilním balení na jedno použití, lehký, šikovní, z umělé hmoty.

Po velmi krátkém zaváhání si Ken po skončeném výkonu sundal masku a rozechvěle i vítězně se na mne zadíval. „Zatím to zvládla,“ řekl. „Scotte, vypni plyn.“ Scott mezitím přikryl páchnoucí kbelík víkem a odstrkal koš dál. Šel vypnout narkotizační směs. „Tlak?“ zeptal se Ken. „Beze změn.“

„Ventilátor odpojený,“ hlásil Scott. „Odpojíme kanylu?“ Ken přikývl. „Má dobré srdce.“ Otočil se ke mně: „Zapište čas.“

Podíval jsem se na hodinky a zapsal přesný čas. „Trvalo to od začátku až do konce jednadevadesát minut,“ řekl jsem.

Ken se usmál se zadostiučiněním odborníka nad dobře vykonaným dílem. Pro tu chvíli ho třesy a děsy opustily. V dobré náladě snímal zelené roušky z břicha klisny a házel je do kbelíku.

Pak spolu se Scottem odvázel klisně nohy od rohových sloupků. Rumpál pak koně nadnesl, Scott mu přidržoval hlavu a zvíře putovalo po kolejnicích nazpět do čalouněné místnosti, kde je Ken uložil na podlahu. Klisna teď ležela pohodlně, tělo i nohy v přirozené poloze.

Scott jí sundal z nohou manžety a kolem šíje jí uvázal provaz. Konec provazu vyvedl železným kruhem na přepážce až za ni, takže člověk za přepážkou mohl do určité míry koně ovládat, kdyby sebou příliš házel.

„Potrvá dobře dvacet minut, než se probere,“ řekl Ken. „Za půl hodiny by se mohla postavit, ale bude ještě hodnou chvíli jako omámená. Necháme ji tady aspoň hodinu, než ji odvedeme do boxu.“

„Tím to tedy končí?“ zeptal jsem se trochu překvapeně.

„Ne tak docela. Necháme jí zavedenou jícnovou sondu, to kdyby měla obrácenou peristaltiku jako předtím, říká se tomu reflux. Taky jí aspoň dvanáct hodin nemůžeme dát nic pít nebo jíst, takže ji musíme nechat na kapačce. Budeme jí dávat antibiotika a prostředky proti bolesti a budeme nadále monitorovat tlak a frekvenci. Pokud bude večer všechno v pořádku, vytáhneme jícnovou sondu a zkusíme klisně nabídnout trochu sena.“

Seno mi po tom všem připadalo až absurdní.

„Jak dlouho si ji tu necháte?“ zeptal jsem se.

„Asi týden. Tak velký výkon je pro zvíře značný šok.“

Mluvil s opravdovým zaujetím lékaře, jemuž na pacientech skutečně záleží. Vrátil jsem se s ním přes sál a předsálí až do místnosti, kde jsme si zuli návleky, pláště a kalhoty, čepici i masku, vše jednorázové, a naházeli to do koše. Scott nás následoval. Ken se pak šel ještě podívat na pacientku.

„Ten u ní zůstane,“ řekl Scott. „Vždycky u koní čeká, dokud se nepostaví. Co takhle kafe?“

Odešel do služebny a vrátil se s termoskami. Všichni tři jsme pak popíjeli horkou kávu a sledovali přitom klisnu. Nejdřív pohnula hlavou a šíjí, pak předními nohama, pak se jediným vzepětím bokem posadila. Přední nohy udržely váhu hlavy a šíje, zadní ještě odpočívaly.

„Výborně,“ řekl Ken. „Čas se uklidit.“ Šli jsme za přepážku a Ken přidržoval provaz.

Klisna po deset minut nezměnila polohu. Pak jako by jí velel instinkt, kymácnivě se zvedla na všechny čtyři, udělala jeden dva kroky, zapotácela se, když se provaz napjal, skoro upadla, ale nakonec přece jen

zůstala stát. Jistě ji bolela rána, jistě byla zmatená a bezradná, určitě však už netrpěla jako předtím, když ji ničila kolika.

Ken se na mne zadíval. „Děkuju,“ řekl a přetřel si rukou oči. „Dodal jste mi sebedůvěru, nevím, čím to je.“

Podal provaz Scottovi a ponechal klisnu pod jeho dohledem. Kývl na mne, abych s ním šel na sál.

„Rád bych, abyste se na něco podíval,“ řekl. „Můžu vám to ukázat?“

„Samozřejmě.“

Šel ke stolku, na kterém ležely misky s použitými stříkačkami. Už nebyly jen tři, ale čtyři. Ve čtvrté misce byl krvavý, nerozeznatelný spletenec tkáně, ze kterého zplihle visel konec střeva. To něco vypadalo odporně. „Tohle jsem vyndal klisně z břicha,“ řekl Ken. „Tuhle věc? Ale to je obrovité!“

„Hm.“

„Co je to?“ Upřeně jsem se na tu krvavou změť díval. „Kus střeva. Ale něco se mi na tom nezdá... Počkejte, vezmu si rukavice a podíváme se na to.“

Vrátil se s čistými rukavicemi a prsty a tupým nástrojem šikovně změť rozmotal. Kus střeva se jako oprátka omotal kolem jiné části, a tím zamezil průchod natráveniny. Najednou vidím, že kolem tkáně je omotaná silná nit, možná nylon, bylo to k nevíře.

Ken zamračeně prozkoumával vnitřek střeva. Tvář mu ztuhla úžasem.

„Podívejte se na tohle,“ řekl nechápavě. Zadíval jsem se mezi jeho rozevřené prsty a uvnitř střeva zahlédl ke svému nemalému úžasu tři palce dlouhou, silnou, zahnutou jehlu, s jakou se šijí koberce.

Roztáhl ústí střeva o něco víc, takže jsme pak už oba viděli, že do jehly je navlečený nylon. Jehla procházející střevní stěnou skrz naskrz sem a tam střevo úspěšně zašila a uzavřela.

„S tímhle se občas setkáváme u psů a koček,“ řekl Ken.

„Stane se, že sežerou jehlu s nití, ležící na podlaze, a doslova si prošíjí střeva. U koně jsem se s tím ještě nesetkal, nejspíš se nestává, aby někdo v jejich blízkosti neopatrně upustil navlečenou jehlu.“

Fascinovaně se na jehlu zadíval. „Radši ji nevyndám, nechám ji in situ, je to zajímavější.“ Zamyslel se.

„Tohle je opravdu kuriozita, nechám si to vyfotografovat, pro nás, pro dokumentaci, možná to dám do některého časopisu. Jenže to bych to musel uchovat ve slušném stavu, zatraceně, a my měli ledničku v laboratoři, v administrativní budově... Byla hned vzadu, přišlo nám, že je zbytečné kupovat sem další.“

Přikývl jsem. „Co kdybyste to vzal domů?“

„Já domů nejdu. Musím ještě dát koni další kapačku, pak si půjdu na chvíli lehnout k rentgenu, občas tam spím. Budu hlídat monitor, dokud se nevrátí Belinda.“

„Jaký monitor?“ zeptal jsem se.

„Tiše doufám, že funguje, i když je propojený s monitorem v administrativní budově.“ Viděl, jak se chystám k nové otázce, a pokračoval: „Máme na intenzivní péči průmyslovou televizi, je to na prvním boxu z téhle strany, obrazovku máme tady a další jsme měli v administrativní budově u příjmu, abychom na pacienty viděli a nemuseli za nimi věčně odbíhat.“

Zadíval jsem se na příčinu trápení ubohé klisny.

„Mohl bych to strčit do lednice v Thetford Cottage,“ nabídl jsem se. „Ale musíme na to hodně výrazně napsat NESAHAT.“

„Páni!“ Na bledém obličeji se objevil úsměv. „Nakonec proč ne.“

Pečlivě zabalil resekované střevo a v kanceláři na balíček připevnil jako na zavazadlo visačku s tím jednoznačným nápisem, aby zamezil zvědavosti budoucích příbuzných.

Zapnul televizní okruh, třebaže si velké naděje nedělal. Zařízení kupodivu fungovalo, byť obrazovka v tu chvíli předváděla jen tmu a kus okna v prázdném stání.

„Kdyby šlo všechno tak hladce i zítra,“ povzdychl si Ken.

Spal jsem v Thetford Cottage čtyři hodiny jako zabítý. Vzbudilo mne vytrvalé klepání na dveře ložnice. Neochotně jsem si sedl, podíval se na hodinky a zachraptěl: „Dále...“

Ve dveřích se objevila Vicky. Omlouvala se, že mne budí, ale prý volal Ken, jestli bych nemohl zajít do nemocnice.

„Snad tam zase nemá něco akutního, proboha!“ Vstal jsem, prohrábl si vlasy rukou a s posvátnou úctou zavzpomínal na uplynulou noc.

„Mají tam prý nějakou radu,“ řekla Vicky. „Já vás budit nechtěla, ale Ken říkal, že určitě smím.“

Ucho už měla bez obvazu a bílé umyté vlasy načechrané, takže už zase vypadala jako Vicky Larchová, zpěvačka. „Cítíte se lépe?“ zeptal jsem se celkem zbytečně. „O moc, ale úplně v pořádku ještě nejsem, Greg taky ne. Asi nám to ještě nějaký den potrvá. Taky se mi nelíbí tenhle dům, což je černý nevědek.“

„Je nevlídný, proto se k vám nehodí.“

„Taky nudný. Ten balíček s nápisem NESAHAT jste dal do lednice vy?“ zeptala se.

„Ano,“ rozpomněl jsem se. „Jsou v něm koňské vnitřnosti.“ Vyprávěl jsem jí, jak vyhořela laboratoř a že Ken nutně potřeboval tu věc uskladnit v chladu. „Aha.“

Odešla. Rozespale jsem se oblékl. Sám jsem začal pociťovat následky časového rozdílu mezi světadíly. Když jsem se podíval do zrcadla, viděl jsem oholeného mužského s tmavými kruhy pod očima, s tmavými vlasy a tmavým obočím. Ušklíbl jsem se na sebe, a pak jsem si nacvičil diplomatický výraz na nadcházející poradě.

Diplomatický výraz? Tvářit se nezaujatě a nedat najevo, jak mě to všechno zajímá. Běžná diplomatická praxe.

Vicky uvařila kávu a udělala topinky. Kávu jsem vypil, Vicky políbil na tvář a topinky si vzal s sebou na cestu do nemocnice. Ve voze jsem je vděčně chroupal.

Na zadním parkovišti panovala chaotická činnost. Tažný vůz se snažil zacouvat s trajlerem do prostoru zaplněného vozy, jejichž řidiči couvali, kam se dalo. Mezi tím se motala zvířata, většinou na vodítku, a žasnoucí a ustaraní lidé. Někteří byli jak ustaraní, tak užaslí.

Vycouval jsem z toho zmatku a s půjčeným vozem zaparkoval venku na silnici. Když jsem od auta odcházel, zastavila mne rozčilená paní s velkou klecí přikrytou přehozem. Oznámila mi, že jí stůně papoušek.

Rekl jsem, že mi to je líto, a měl jsem co dělat, abych se nedal do smíchu.

„Copak vy nejste veterinář?“ dorážela na mne.

Nasadil jsem diplomatický výraz, zdařilo se mi to jen tak tak.

„Pojďte, zkusíme to tamhle,“ vyzval jsem ji a ukázal na vchod pro návštěvníky. „Tam se vás ujmou.“

„Ten požár je vskutku nepříjemný,“ řekla přísně. „Taky nás mohli zavolat, ať nechodíme.“

„Shořela kniha objednávek.“

Zatvářila se překvapeně. „To jsem si neuvědomila.“

Ze zadu zanechal požár nad vypálenými okny černé, vzhůru směřující jazyky. Okny bylo vidět denní světlo, protože nad nimi chyběla střecha. Nad vším se ještě vznášel kyselý, ostrý pach mokrého popelu, a pátil v ústech.

Nasměroval jsem paní s papouškem do haly, kde byl ovšem také zmatek, zcela svého druhu. Kolem seděli lidé s kočkami a psy na klíně, ve středu místnosti Carey Hewett v bílém plášti jako krotitel, jedna ze zvěrolékařek se snažila určit pořadí pacientů. Recepční, kterou jsem znal od včerejška, si zapisovala jména a adresy. Nějaký statný člověk v tvídovém obleku se pokoušel získat Hewettovu pozornost.

Nechal jsem tam papouška a probojoval se tím zmatkem do kanceláře. Tam bylo také plno, ale nebyl tam hluk.

Hned jak jsem vstoupil, jsem se podíval na obrazovku místní televize. Ukazovala stojící klisnu samá trubička a hadička, řemeny a řemínky s přezkami, svěšená hlava. Chudinka malá, ale živá.

V kanceláři byli jiní lidé než včera. Za psacím stolem seděla mateřsky vyhlížející paní a brala telefony. Jeden za druhým, samé dotazy. „Hewett a spol.... ano, obávám se, že jste slyšela správně, pokud jde o požár... Jestli to spěchá, pošleme k vám ještě dnes Lucy. Jinak tady začneme ordinovat v pondělí... Nespěchá to... chcete se tedy objednat?“

Paní si počínala klidně, a tím také uklidňovala jiné a udržovala rozháranou nemocnici při životě. Kolem ní se seskupily – jak jsem poznal – administrativní síly. Jeden člověk nahlas předfíkával a zapisoval, co se musí doobjednat, druhý, ukřivděně se tvářící, chtěl vědět podrobnosti o ztrátách pro pojišťovnu.

Byla tam Belinda, Ken ne. Zahlédla mne hned po příchodu a zatvářila se otráveně. Hubený, docela hezký obličej, vlasy opět sčesané dozadu, žádná rtěnka.

„Co tu děláte?“ zeptala se mne. „Přece vidíte, že nemáme čas.“

„Kde je Ken?“

„Spí, nechte ho na pokoji.“

Vyšel jsem z kanceláře a dal se chodbou k operačnímu sálu. Dveře od rentgenu byly pootevřené. Nahlédl jsem tam, ale Ken nikde, v posteli neležel a nespál.

Vchod k operačnímu sálu byl zamčený. Šel jsem tedy dál, za roh, kolem věšáků k zadnímu vchodu a ven ke stájím. Tam jsem Kena objevil. Stál opřený o spodní vrátka prvního boxu a díval se dovnitř, na svou pacientku.

Byl úplně zmožený únavou, viděl jsem to na jeho skleslých ramenou, na krku, sotva unesl hlavu. Byl na pokraji svých sil. Kdy vlastně únavou přetažené svaly vypnou?

„Jak je?“ zeptal jsem se, když jsem k němu došel.

Neotočil se. Poznal mě po hlase.

„Zdravím vás, děkuju, že jste přišel. Zatím je dobrá, zaplať pánbůh.“

Dobře však nevypadala, ani v nejmenším. Od stropu vedla hadička z pytle s roztokem do cévky na krku, další trubička jí čouhala z chrípí a na hubě měla košík (aby si nic nevykousala). „Jde sem její majitel,“ vzdychl Ken. „Carey říká, zeje silně rozčilený.“

„Pochopitelně.“

Ken potřásl unaveně hlavou. „To ne proto, že klisna měla koliku, to kvůli mně. Už se k němu něco doneslo. Prý řekl Careymu, že k ní měl zavolat jiného veterináře.“

„Ono mu dojde, že nemá pravdu.“

„Podívá se na ni a uvidí ji v tomhle stavu. Trval na tom, abych tady byl, že se mnou chce mluvit, tak jsem chtěl, abyste taky přišel, abyste mě podpořil. Nevadí vám to?“

„Chtěl jste svědka, máte ho mít.“

Konečně se otočil a zadíval se na mne. Upřeně si mne prohlížel.

„Nikdo vás k ničemu nenutí,“ řekl.

„Mne ten případ zajímá,“ řekl jsem podle pravdy. Pak jsem se zeptal: „Kolik je vám?“

„Teď mi bylo třicet čtyři. Proč?“

Myslel jsem, že je mnohem starší, ale nechal jsem si to pro sebe, nechtěl jsem být beztaktní. Nejspíš starší vypadal, že měl tak dlouhý, úzký obličej a prořídle vlasy. Já na tom byl opačně, takže se mi zcela běžně stávalo, že se lidé podívovali, jak mohu být v tak vysokém postavení.

„Mně bude třiatřicet,“ řekl jsem na oplátku. Sdělil jsem tím víc než jen stručnou, faktickou informaci. Napřáhl ruku. Potřásl jsem jí. Pouto stejného stáří je zvláštní, ale nepochybně existuje. Od toho okamžiku jsme my dva, Ken a já, byli spojenci, přestože jsme ještě nebyli blízcí přátelé.

Vtom jsme zaslechli venku na parkovišti ruch. Přenosný nouzový domek konečně posadili tam, kde ho chtěli mít, a tažný vůz odpojili. Lidé přenášeli do domku skládací židle z nákladního vozu, pak skládací stolky a přenosná plynová kamínka.

„Polní kanceláře,“ řekl Ken.

Byla to však spíš polní ošetřovna, protože se do ní ze zadní budovy netrousily sekretářky a administrativa, ale zvířata se svými majiteli.

„Oliver Quincy a Jay Jardine jsou po návštěvách,“ vysvětloval Ken a díval se na stěhování lidí a zvířat.

„Scott si šel domů lehnout, Lucy je někde u ovcí a já sotva stojím na nohách. Takže si s tím vším musí poradit Carey s Yvonou Floydovou. Měli by k sobě mít techniku, ale ta od nás minulý týden odešla.“ Povzdychl si. „Máme až moc práce, i když bych si na to vlastně neměl stěžovat.“

„Co Belinda? Ta je přece tady, viděl jsem ji.“

Přikývl. „Přivezla zpátky ty tři koně.“ Ukázal na sousední boxy. „Dva z nich dnes stejně posíláme domů. Belinda se teď hlavně stará o tuhle klisnu, i když si myslím, že ji Carey odvolá k sobě.“

V tu chvíli se Belinda dostavila zkontrolovat, jak se daří pacientce. Podrážděně se na mne podívala a Ken, který to viděl, se zamračil.

„Tady nemá co dělat,“ řekla, „nepotřebujeme ho.“

„Já bych si tím nebyl tak jistý. Kromě toho jsem ho sem pozval.“

Ať chtěla říci cokoliv, ovládla se. Se sevřenými rty otevřela vrátka boxu a vešla dovnitř. Přes rameno prohodila: „Jo, Carey chtěl dobře před pěti minutama, abys okamžitě přišel do haly, pokud možno ještě včera.“

Ken se na ni s láskou usmál. (To bych já nedokázal.) Pak se vydal na cestu kolem budovy a s naprostou samozřejmostí předpokládal, že půjdu za ním.

Z haly zmizeli majitelé, papoušek, psi a kočky, a zůstali tam jen Carey Hewett, hovorný hasič, jedna veterinářka, recepční a tělnatý tvídový pán. Carey Hewett jako by hrál simultáňku, hovořil střídavě se všemi. Šedovlasý pilíř klidu ve vlnách hysterie.

„Yvono, udělejte, co se dá. Léky si vezměte z mého vozu. Pokud bude třeba, tak z lékárny v nemocnici. Odpoledne přivezou objednané léky... Ne, nemáme tušení, jak oheň začal... Vaše klisna snesla operační výkon velmi dobře... Yvono, radši už jděte, jinak tu budete do noci... Á, tady jste, Kene.“

Zahlédl, jak jde Kenovi v patách, a na jednu dvě vteřiny se zarazil, než si vzpomněl, kdo jsem. Pak mi kývl na pozdrav, ale neřekl nic, asi že na něho mluvili tři lidé najednou.

Hasič to vzdal a odešel. Obě ženy se vydaly směrem k nouzovému domku s odhodlaným výrazem obětí smířených s tím, že je házejí lvům, takže pole ovládl rozměrný tvídový pán. Upřeně se díval na Kena.

„Vy jste Ken McClure?“ zeptal se.

Ken přiznal že ano.

Než tělnatý pán stačil nabrat dech, vložil se do věci Carey. „Kene, tohle je majitel klisny, pan Wynn Lees.“

Wynn Lees...

Zase se mi v hlavě bůhvíodkud vynořily zasunuté vzpomínky. O Wynnu Leesovi jsem toho věděl až moc, pokud to byl týž Wynn Lees. Před dvaceti pěti lety mně Wynna Leese předkládali jako výstražný příklad. „Když se budeš toulat s Grimblovými, budeš jednou jako Wynn Lees... Jestli začneš kouřit v tomhle věku... Kdybys týral brouky... Kdybys kradl... Když budeš chodit za školu... Když budeš házet kamení po vlaku (všechny tyto zločiny jsem spáchal) – bude z tebe druhý Wynn Lees.“

Současný Wynn Lees měl tučný, zavilý obličej, tváře s prasklými žilkami ruměné od větru, býčí šíji, hlavu dopředu. Typ býka s tupým mozkem. Zaútočil na Kena: „Neměl jste právo operovat moji klisnu bez mého souhlasu, a já vám žádné souhlas nedal.“

Carey Hewett trpělivě vysvětloval: „Už by nežila nebýt Kena.“

„Neměl souhlas!“

„Ale ano měl,“ řekl Ken.

„Čí?“

„Vaší ženy.“

Wynn Lees se zarazil. „To by neudělala!“

„Váš stájník měl vaše telefonní číslo. Stál jsem vedle něj, když se vám snažil dovolat. Vzala to vaše paní.“

„Kdy?“ skočil mu do řeči Lees.

„Asi ve čtvrt na čtyři ráno.“

„To není možný, užívá prášky na spaní.“

„Jenže to vzala. Stájník vám to potvrdí. Řekla, že nejste doma a že neví, kde vás hledat. Vysvětlil jsem jí, že klisna má koliku a že musí okamžitě na operaci. Zeptala se, kolik to bude stát, já jí to řekl a stájník ji sám ubezpečil, že jinak se klisna zachránit nedá, hříbě taky ne. Pak vaše paní řekla, ať tedy operujeme.“

Wynn Lees mi připadal neúměrně vyvedený z míry tou skutečností, že jeho paní byla vzhůru. Se zpožděním uznal, že je Kenovi zavázaný.

„No když to řekla... a když je klisna v pořádku... všechno dobrý.“

Mě ta polovičatá omluva neuspokojila a Kena nejspíš také ne, ale po úvaze ji přijal. Careymu Hewettovi se viditelně ulevilo. Prohlásil, že operační výkon proběhl mimořádně dobře.

„Jak to víte?“ ptal se Lees už zase nakvašeně. Zřejmě ať mu člověk řekl cokoli, vždycky reagoval podrážděně a nedůvěřivě.

„Četl jsem protokol,“ řekl Carey.

„Jaký protokol?“

„Ken moudře požádal svého přítele, aby během výkonu prováděl zápis. Vskutku není pochyb, operační postup byl bezchybný od začátku až do konce.“

„Tak...“ Lees byl na chvíli v šachu. „Stejně chci vidět, co mi patří.“

„Samozřejmě, pojďte prosím za mnou,“ vybídl ho Carey klidně.

Vedl majitele ven, přes parkoviště směrem k boxům. Chytil jsem Kena za rukáv asi v půli cesty a zbrzdil jsem ho, takže jsme zůstali pozadu – nikdo nás neslyšel.

„Co je?“ zeptal se Ken.

„Nevěř Wynnu Leesovi.“

„Proč ne? Je odporný, víc nic.“

„Ne, zdaleka ne. Nevěř mu a nevykládej mu, cos našel koni ve střevě.“

„Proč ne?“

„Třeba ví, co tam bylo.“

Ken se na mne vyjeveně podíval. To už jsme však byli kousek od boxu a v doslechu samotného Leese.

Pohled na klisnu Leese vylekal, jak Ken správně předpověděl. Carey se ho snažil uklidnit, Belinda poplácala klisnu po zadku a prohlásila, že se jí daří dobře. Lees pokrčil rameny a nijak neprojevil radost, jakou se sluší projevit nad zachráněným životem. Neumí se přetvařovat, pomyslel jsem si, v zahraniční službě by se neuplatnil.

„Narodí se hříbě normálně?“ zeptal se.

Carey se tázavě obrátil na Kena, který prohlásil, že neví, proč by se nenarodilo.

„Provést tak náročný výkon v tak vysokém stupni březosti si žádá opravdu mimořádně dobrého chirurga,“ řekl pak Carey.

Ken při tomto chvalozpěvu nijak neupadl do rozpaků. Znal svou cenu, falešnou skromnost neuznával. Předtím ho strach ze ztráty jeho dovednosti skoro paralyzoval. Tušil jsem, že noční operace nesloužila jen jako důkaz pro Careyho, že Ken opravdu umí, ale hlavně pro něho samotného. Já si ovšem z té imponující podívané vybral něco odlišného, což pramenilo nejspíš z toho, že jsem z povolání podezřívavý.

„Předpokládám, že klisna je pojištěná,“ řekl jsem jakoby nic.

Všichni tři se na mne ohlédl. Lees soustředěně.

„Co že jste zač?“ zeptal se. „Co vám je po tom, jestli je nebo není pojištěná?“

„Nic samozřejmě, jen jsem se zeptal.“

Carey mě trochu káravě poučil: „Hříbě po Rainbow Questovi se ani ocenit nedá.“ Lees se nadechl, pak si to rozmyslel a neřekl nic.

Poté se obrátil ke Kenovi: „Víte, co tu koliku způsobilo?“

Nepodíval jsem se na Kena. Po nepatrném zaváhání řekl: „Koliku nejčastěji způsobí zauzlení střev. Pokud trvá delší dobu, jako v tomhle případě, je nutný operační zákrok. Někdy je zaškrcený úsek střeva v takovém stavu, že se musí vyříznout. Tak tomu bylo i u vaší klisny.“

„V protokolu stojí: zauzlený úsek střeva odstraněn,“ řekl Carey.

Protokol jsem přestal psát, když se klisna probrala. Že jsme našli ve tkáni jehlu s nití, jsem chtěl doplnit později. Přišlo mi, že zápis není tak světoborně důležitý, když klisna žije.

„Co jste udělali s tím resekovaným kusem střeva?“ zeptal se Carey.

„Dali jsme ho do lednice pro případ, že by ho někdo chtěl vidět.“

„Fuj! Vyhod'te to!“ křikl Lees.

Carey souhlasně přikývl a Ken mlčel. Neslíbil nic.

Wynn Lees se odvrátil od boxu, což si člověk mohl vysvětlit jeho smířením se stavem věcí. Požádal ještě Careyho, aby na koně během jeho rekonvalescence osobně dohlédl.

Ken mlčel. Carey se na něho ustaraně podíval a byl mu zřejmě vděčný za to, že se ovládl. Vysvětloval Leesovi, že klisna je samozřejmě Kenův pacient, ale že on bude kdykoli k dispozici na eventuální poradě.

Lees se na Kena zachmuřeně zadíval, nakonec se ohlédl i po mně. Já se tvářil naprosto nevinně a s potěšením jsem sledoval, jak krčí ramena a odpisuje mě jako neškodného.

Rozloučil se s Careym dost stroze, Kena zcela ignoroval a Belindu jako by vůbec neviděl. Odešel ke svému nablýskanému rollsu.

Carey se za odcházejícím díval s nevyzpytatelným výrazem. Poděkoval Kenovi za trpělivost a Belindu odvedl k nouzovému domku. Belinda se ještě několikrát cestou ohlédla přes rameno a tvářila se nespokojeně – nelíbilo se jí, že Ken navazuje vztah – byť krátkodobý – s kýmkoli jiným. Bude se jí mizerně žít, říkal jsem si, jestli nepřestane s tím budováním barikád.

Ken situaci vůbec nevnímal. „Proč nedůvěřuješ panu Leesovi?“

„Protože se chová, jako by chtěl, aby ta klisna zašla.“

Ken řekl váhavě: „Taky by se člověk na to mohl dívat z téhle stránky. Možná... kvůli pojišťovně?“

„Nevím. Já měl dojem, že ta klisna pojištěná je. Teď jde o to, o co mu jde víc, jestli o to pojistné anebo o zvířata.“

„Zcela určitě mu jde víc o klisnu a hříbě,“ řekl Ken bez zaváhání. Soudil podle sebe a svých priorit.

„Peníze nepotřebuje, jezdí rollsem, to si uvědom. Kromě toho... já prostě nevěřím, že by někdo chtěl úmyslně zahubit koně tak, že mu zkrmí něco, co mu způsobí střevní překážku, a to ty vlastně tvrdíš, nebo ne?“

„Prosím tě, tak naivní přece nejsi,“ namítl jsem.

„Tak se mi to teda nechce věřit.“

„To je ovšem něco jiného.“

„Máš pravdu,“ řekl zamyšleně, „já se skutečně v životě nesetkal s tím, že by kůň spolkl jehlu.“

„Je možné koni vnutit k sežrání něco, co nechce?“

„Samozřejmě. Stačí to zahalit do něčeho kulatého a kluzkého, co se mu v žaludku nebo další části zažívacího traktu rozpustí, když mu to hodíš daleko do huby a vzápětí mu dáš nějaké oříšky nebo něco, co mu chutná. Tak asi dřív dávali léky, protože koně neumějí zvracet. Jakmile něco spolknou, tak to v nich zůstane.“

„Řekl bych, že našeho pana Leese ve snu nenapadlo, že se jeho žena vzbudí a že dá souhlas k operaci.“

„To určitě ne,“ Ken se usmál. „To s ním zatřásl, co? Bylo jasné, že si nevzala žádné prášky na spaní. Dal bych za to krk, že tam měla chlapa. Já jsem dokonce nějaký hlas slyšel.“

Oba jsme se těšili z pomyšlení, že pan Lees nosí parohy. Dobře mu tak.

Ken zíval, řekl, že už má po službě a že prostě půjde domů, nají se a půjde spát. „Dnes mám zase noční a zítra mám volné odpoledne. Slíbil jsem, že vezmu Belindu na dostihy. Nechceš jít s sebou?“ §

„Belindě se to nebude líbit.“

„Cože? To je nesmysl. Zeptám se Vicky a Gega, jestli by taky nechtěli. Jedeme do Stratfordu nad Avonem, Shakespeare, však víš. To by se jim mělo líbit. Mohli bychom jet mým vozem, že jo? Já myslím,

že už je to hotová věc.“ Usmál se a znovu zívł. „Vicky se mi líbí. Je senzační. Řekl bych, že jsem vytáhl skvělou kartu, pokud jde o tchyni, nemyslíš?“

„Určitě,“ přikývl jsem.

„To mám kliku. Greg je trošku zvláštní. Je na něm jedině oblečení a nic jinýho.“

Popsal ho téměř přesně. „Umí zpívat,“ řekl jsem.

„To umějí ptáci taky,“ Kenovi zajiskřilo v očích. „Ne, s Gregem se určitě nikdy nepohádáme, ale taky spolu nebudeme chodit na pivo.“

„Když tak o tom pivu mluvíme...“

Ken se podíval na hodinky a zívł. „No, možná mají ještě otevřeno. Co říkáš, že bychom si dali kus žvance a půllitr?“

Tento moudrý plán nám však překazil a odložil hasič s kompletním vybavením, který k nám doklopýtal kolem rohu. Ptal se, kde by našel šéfa, že mu chtějí ukázat něco „vpředu“.

Ken zašel pro Careyho do nouzového domku a všichni tři jsme v závěsu za hasičem kráčeli k vjezdu, kterým jsem přijel předchozí noc. Jak jsme míjeli vyhořelou budovu, sáhl jsem rukou na cihlovou zeď. Byla ještě teplá, ale fondue by se na ní nedalo přihřívat.

Situace před hlavní budovou byla celkem spořádaná, většina vozů parkovala venku na silnici, na parkovišti ještě stál policejní vůz a velký, lesknoucí se nablýskaný vůz hasičský. Bylo tam asi šest hasičů v azbestových oblecích a tři nebo čtyři policisté v modrém, s kostkovanými pásky na čepicích.

Když zahlédli blížícího se Careyho Hewetta, vyšel mu jeden z hasičů vstříc, hned za ním policista. Potřásalo se rukama a pak kdekdo potřásl hlavou nad zprávou, kterou nám hasič sdělil: na základě odborných zjištění zjistili, že oheň byl založen úmyslně.

Carey se tvářil zmateně.

„Jde o žhářství,“ řekl hasič bez dalších okolků.

„To jsem pochopil,“ řekl Carey, „ale pořád se mi to nechce věřit. Co vás k tomu závěru vede?“

Hasič typickým gloucestershírským přízvukem vysvětlil, že uvnitř budovy je ještě příliš horko – ukázal na prázdné zdivo a všechno se ještě nedá pečlivě prohlédnout, ale uvnitř našli velké láhve čisticího prostředku.

Tentokrát nebyl Carey jediný, kdo se tvářil zmateně.

„Je to velmi hořlavý materiál,“ vysvětloval hasič. „Vždycky se to na balení jasně píše.“

„Předpokládám, že máme nějaký čistič skvrn,“ řekl Carey nejistě, „ale nemám vůbec tušení, co vlastně je ve skladu věcí na uklízení.“

„Jo, tentokrát tam byly tři láhve a všechny prázdné. Víte, kdyby náš vetřelec jednoduše láhve rozbil, aby se tak dostal k jejich obsahu, nikdy jsme si toho nevšimli. Jenže láhve měly sundané uzávěry. Taky nebyly v políčkách ve skladu. Našli jsme je v přední místnosti, kterou používaly sekretářky, jak jsme se dověděli od jedné z vašich mladých dam. Shořela především dokumentace, ta samozřejmě ohni neodolala. Taky se tam propadla střecha. Padla směrem ke zdi, takže jsme se tam dostali.“

„Obávám se, že vám nerozumím,“ řekl Carey.

Hasič se na něho podíval skeptickým pohledem člověka dobře znalého lidské zlovůle.

„Koukejte, my se v požárech vyznáme. Ten náš darebák se dopustil dost časté chyby a nenašrouboval na ty láhve zpátky uzávěry. To byste se divil, kolikrát v popelu najdeme kanystry od petroleje s odšroubovanými uzávěry. Žháři mají většinou naspěch, a tak holt na uzávěry zapomenou. A pak ty barvy. Nechávali jste malovat a lakovat vnitřek, že jo? Dřevo se napouštělo fermeží, ne?“

Carey přikývl.

„Vidíte. Byly tam plechovky s barvou a lakem bez poklic, fermež taky. Dobrej řemeslník přece po sobě prázdné plechovky nenechává, a plné bez víka už vůbec ne.“

Carey řekl zamyšleně: „Slyšel jsem od někoho, že snad nějaké plechovky s lakem vybouchly...“

Hasič přikývl. „Už to tak vypadá. Jenže to taky vypadá na to, že malíři všechny plechovky uskladnili pohromadě, a ne aby je jen tak pohodili u vás v kanceláři.“

„V mé kanceláři? Proč u mne v kanceláři?“

„Ta vaše slečna nám namalovala plánek.“ Hasič sáhl za kabát a vytáhl otřepaný papír. Přidržel ho Careymu, aby na něj viděl. „Tohle byla vaše kancelář, ne? Tady vlevo vpředu.“

Carey si chvíli náskres prohlížel. „Ano, přibližně tak to je. Předpokládám... asi se tam nic nezachovalo, že?“

Hasič potřásl hlavou. „Skoro nic.“

„Měl jsem tam poznámky k chystané knížce...“ vzdychl Carey.

Hasič chvíli setrval v soucitném mlčení, pak řekl, že příští den bude moudřejší, protože to už se dá

spáleniště pořádně prohledat. Zatím prý se chystají ohlásit Careyho pojišťovně, že se nejspíš jedná o žhářství.

„Proti tomu jsme pojištění,“ řekl Carey zasmušile. „Budovu postavíme znova, na to budeme mít, ale žádné peníze na světě nám nenahradí ztracenou dokumentaci... Tolik let práce!“

Nešťastně, unaveně se odmlčel. Pravdou ovšem bylo, že oheň nezničil jeho práci, jenom doklady o ní, o všem, co se vykonalo. Snažil jsem se představit, co taková ztráta, takové černé vzduchoprázdno znamená, ale to asi dokáže ocenit a domyslet jen ten, kdo to prodělal.

Carey, nestor nemocnice, vypadal šedě, unaveně. Smutně stál v chladném větru vanoucím od spáleniště, ve větru prosyceném čpavým pachem.

5

Během krátké cesty na dostihy ve Stratfordu se ke mně Belinda vydržela chovat zdvořile, když už ne srdečně. Nic nenamítala proti tomu, že s nimi jedu, neřekla, že to je zbytečné, a zřejmě se smířila s tím, že se kolem nich budu vyskytovat, dokud neodjedu. Já zcela záměrně poznamenal, že se v nejbližší době stejně musím ohlásit v Londýně.

„Kdy?“ zeptal se Ken stručně.

„V pondělí tam zavolám a dozvím se, jaké pro mne mají instrukce a kdy se mám dostavit.“

„Já doufal...“ na chvíli se zarazil, ohlédl se na mne přes rameno a pak pokračoval: „Co takhle zahrát si trochu na detektiva?“

„Kvůli čemu?“ zeptala se Belinda.

„Tak všelijak.“

„Kenel!“ celkem pochopitelně se ohrazovala. „Pokud ti jde o to, že se nám v práci dvakrát nedaří, tak do toho přece Peter nikdy nemůže proniknout, přece nemůže rozumět veterinárním problémům, přijít na to, v čem se stala chyba.“

„Taky jste tu měli požár, zlato,“ namítla Vicky mírně.

„Ano máti, ale tím se zabývá policie.“

Belinda seděla vpředu vedle Kena. Měla na sobě tmavěhnědou koženou sukni, objemný bílý svetr, vysoké boty a kožený kabát, s rozpuštěnými vlasy, které jí visely až po ramena, vypadala štíhlá a hezká. Mírně nalíčené rty byly měkčí. Ken ji co chvíli pochvalně pohladil po koleně.

Seděl jsem vzadu mezi Vicky a Gregem, trochu stísněný, z jedné strany objemnou zádí Gregovou, z druhé se mne občas kolenem koketně dotkla Vicky. Byla v jasné rudém, v dramatickém kontrastu k bílým vlasům. Až na malou náplast na uchu už vyhlížela zcela normálně. Nápadně ožila, i když si stěžovala, že co chvíli na ni nečekaně přichází spaní.

Zeptal jsem se, jak se daří klisně. Věci znala Belinda odpověděla: „Reflux neměla žádný, tak jsme jí už vytáhli sondu. Dnes už žere seno a normálně pije. Zatím to probíhá perfektně.“ S obdivem se zadívala na Kena. Měla ho ráda a plně mu důvěřovala.

Ken už se netvářil tak vyděšeně, jako by se zbavil těch nejhorších starostí. Zřejmě se rozhodl, že udělá vše pro to, aby si jeho spolucestující ten den co nejvíc užili. Dokonce si trochu zajel, abychom viděli střed Stratfordu, divadlo, labuť a bílé domy s tudorskými tmavými trámy, některé z nich skutečně původní.

Jakmile jsme se dostali na závodíště, zcela přirozeně jsme se rozdělili. Greg a Vicky si šli sehnat něco k obědu a zanechali mě samotného. Těšil jsem se, jak si po mnoha letech poprvé užiji dostihy.

Na cheltenhamském závodíšti jsem strávil dětství. Bylo to vlastně moje hřiště i můj dvorek. Maminka tu pracovala v administrativě, jak už jsem řekl, v kanceláři ředitele závodíště. Živila nás oba. V průběhu školních prázdnin, zatímco ona pilně pracovala za psacím stolem, já se směl potulovat víceméně kdekoli po celém závodíšti i ve všech budovách „pokud nebudu na obtíž“, to byla vždy jediná podmínka. Protože být na obtíž znamenalo okamžitě se stěhovat k babičce (byla tyran) a trávit potom nekonečně nudné dny pod jejím přísným zrakem v malém zatuchlém domku, hleděl jsem na obtíž nebýt. Snažil jsem se o to tak usilovně, že se mi to většinou dařilo.

Dny, kdy se běžely dostihy, pro mne byly svátkem (samozřejmě jsem vynechal veškeré učení a takřikajíc lajdačil) až do chvíle, kdy se na scéně objevil John Darwin. Do té doby jsem s naprostou samozřejmostí předpokládal, že se i já jednoho krásného dne stanu žokejem a také se budu řídit přes překážky. Stával jsem u překážek v okouzlení a sledoval obrovité koně, hřmící kolem. Poslouchal jsem, jak žokejové při dostizích klejí, a učil se ta okouzlující sprostá slova v posteli pod peřinou. Čítával jsem dostihové noviny, díval se na dostihy v televizi, znal jsem jména a osudy všech překážkových koní, trenérů a jezdců. Věčně jsem snil o tom, jak vynikající žokej ze mě bude. Jak budu vítězit ve všech velkých dostizích, hlavně v tom nejdůležitějším, alespoň pro mne, protože se běžel u nás doma, v cheltenhamském Zlatém poháru.

Moje vyhlídky zmizely díky dvěma drobným překážkám, moje sny samozřejmě nikoli. Za prvé jsem neměl vlastního poníka, a tak jsem se dostal k ježdění jen zřídkka, a už vůbec jsem neměl možnost trénovat, jak by bylo třeba a jak bych si byl přál. Za druhé jsem musel čelit naprostému a nezvratnému odporu své matky. Ta se pevně rozhodla, že svého vysněného cíle dosáhnout nesmím.

„Ale já to přece mám v krvi,“ bránil jsem se, když mi bylo deset a náhodou jsem někde tuto vzrušující větu zaslechl. „To přece musíš uznat.“

„Možná to máš v krvi, ale vzpomeň si, jak na to tatínek doplatil.“

Můj otec na to doplatil životem. Člověk, který mě zplodil a kterého jsem znal jenom z fotografií, působil jako překážkový jezdec pouze jeden krátký rok a čtyřikrát zvítězil. Pak jednoho dne jako kdykoli jindy vyrazil se skupinou koní na cvičné cvaly. Jeli jako obvykle podél silnice. Otcův kůň se prý polekal nějakého ptáka, který náhle vyletěl z křoví. Vyhodil otce ze sedla a otec spadl přímo pod kola projíždějícího vozu. Když k němu doběhli ostatní stájníci, byl už mrtvý.

V novinách se o tom mnoho nepsalo, neštěstí nevzbudilo žádnou pozornost, žádné vzrušení, bylo to něco jiného, než kdyby se byl zabil při dostizích. Maminka ještě schovávala odstaveček v místních novinách, věkem zažloutlý, kde kratinká zpráva oznamovala: Paul Perry, nadějný jednadvacetiletý překážkový jezdec, zahynul v úterý ráno na Baydon Road v Lambournu při nehodě, kterou způsobil dostihový kůň a projíždějící vůz. Kůň a řidič vozu vyvázli bez poranění. Perry po sobě zanechal vdovu a malé dítě.

Vdově bylo tehdy sotva dvacet a v následujících měsících žila z dobročinnosti Fondu pro zraněné žokeje, skvělé organizace, která jí poté našla místo na cheltenhamském závodisti, protože maminka byla vyškolená sekretářka. Prý to tehdy považovali za vynikající řešení, praktické a vhodné. Malý Perry – já – tam bude vyrůstat v otcově světě.

Tehdy jsem si neuvědomoval, za jak mnoho vděčím laskavosti a ohleduplnosti, jejichž zásluhou se celý plán uskutečnil. Teprve když jsem se už jako Peter Darwin do Anglie vrátil a připravoval se na zkoušky do Oxfordu, pochopil jsem, proč mám tak šťastné vzpomínky z dětství. Od té doby, kdykoli jsem chtěl něco věnovat na dobročinný účel, věnoval jsem to Fondu pro zraněné žokeje.

Po dvaceti letech ve Stratfordu, kdy jsem se vracel do světa svého dávno zemřelého otce, jsem najednou měl pocit, jako by se čas zastavil. Na tabuli se startovními čísly byla stejná jména, která jsem znával, i když to pravděpodobně byla jména synů a dcer těch, jež jsem kdysi zbožňoval. V dostihovém programu zase stejná jména trenérů, ovšem v jejich případě, jak jsem postupně zjišťoval, šlo o tytéž lidi, o stejnou starou gardu.

Kupříkladu J. Rolls Eaglewood. Toho jsem dokonce poznal, protože před prvním dostihem stál vedle svého koně u padoku. Starý pán, těžce se opírající o hůl. J. Rolls Eaglewood, otec Russetbez kalhotek, byl nepochybně ten, jehož jsem znával, a nepochybně spřízněný s Izzy, dřívější láskou Kena McClura.

Nepoznal bych ho nebýt koně. Ale jeho jméno se mi vybavilo z hloubi paměti, jako když se rozsvítí, stiskneli člověk správný knoflík. Se jménem se mi však nevybavila tvář, jenom představa moci a určité hrozby.

Koně ovšem byli naprosto neznámí, i jejich původ se mi zdál cizí. Za uplynulá dvě desetiletí se vystřídalo příliš mnoho koňských generací. Zato jejich majitelé nesli jména, jež jsem znal, což dosvědčovalo trvalou oddanost a věrnost.

Listoval jsem programem, jestli tam najdu Ronnieho Upjohna, majitele, který vyhrožoval Kenovi, že ho bude žalovat, protože kůň, jehož se Upjohn zbavil, Kenovi zvítězil. Ale Upjohnovi zřejmě ten den nic neběželo.

Upjohn... a Travers. Upjohn a Travers.

Ta dvě jména si mi stále vybavovala současně, tak jako Laurel a Hardy, jenže nesouvisela s ničím veselým.

Odvrátil jsem se od padoku a začal se zvolna proplétat mezi lidmi, abych si našel vhodné místo na tribuně. Dostihoví diváci se také nezměnili. Snad bylo vidět o něco méně klobouků a naopak více lidí bez kravat, ale prošívané bundy a kabáty dodávala publiku zřejmě stejná prosperující firma. Tváře lidí běžících si vsadit byly stejně úzkostlivé a napjaté, bookmakeři vykřikovali pod stejnými vývěsními tabulemi, útržky hovoru, které jsem zaslechl, působily jako ozvěna z doby před čtvrt stoletím.

„... na rovince to pěkně pomrvil...“

„... ten by neuřídil ani koňskou bryčku...“

„... je rovnej jako turecká šavle...“

„... to je ale ostuda...“

„... handicaper ho voddělá...“

Usmál jsem se. Připadalo mi, jako bych se z cizího světa vracel na dávno ztracenou planetu. Nedíval jsem

se pořádně, kam jdu, a tak jsem vrazil do dvou menších pánů v tmavomodrých kabátech. Byli to Japonci. Omluvil jsem se anglicky. Oba se mi beze slova uklonili. Pokračoval jsem na tribunu.

Japonci zůstali vlevo kousek pode mnou, v prostoru před vážnicí, tvářili se zmateně, vypadali ztraceně a já měl pocit, že jednoho z nich znám. Rychle jsem v duchu probíral státní úředníky, se kterými jsem spolupracoval, ale nikdo se mi nevybavil. Pokrčil jsem rameny, odvrátil se a zadíval se na koně, cválající ke startu.

Jezdec koně J. Rolíse Eaglewooda v rudé a bílé setrval během celého dostihu ve středu pole. Dostih proběhl bez velkého vzrušení, zvítězil horký favorit.

Diváci jásali a pak se hrnuli z tribuny pro své výhry. Když se všechno trochu uklidnilo, zadíval jsem se na místo, kde předtím stáli Japonci.

Ještě tam byli, ještě se tvářili ztraceně, i když v tu chvíli už s nimi byla jakási mladá žena a snažila se s nimi komunikovat posunčinou. Oba Japonci dali hlavy dohromady, černé a kulaté, a o něčem se velmi vážně domlouvali. Pak se své společníci několikrát uklonili, i na dálku mi bylo jasné, že jedna strana druhé nerozumí.

Přispěchat na pomoc, to mám v sobě asi už zabudované. Sešel jsem dolů z tribuny a zastavil se asi tak jeden dva kroky od mladé ženy. Zblízka jsem viděl, že je podrážděná a rozčilená.

Zeptal jsem se: „Mohu vám snad nějak pomoci?“ Oblíbená fráze pracovníků zahraniční služby.

Krátce, zamítavě se na mne podívala, že by to odstrašilo i Casanovu, a řekla ostře: „Ne, ledaže byste uměl japonsky.“

„To umím, proto se vám nabízím.“

V tu chvíli se na mě plně soustředila a chytila se záchranného pásu, který jsem jí hodil, jako by to byla její jediná naděje.

„V tom případě se jich prosím vás zeptejte, co chtějí,“ řekla. „Něco chtějí a já prostě nemůžu pochopit, o co jim jde.“

Uklonil jsem se oběma Japoncům a příslušnou otázku jsem jim položil. Úleva, kterou projevili, když slyšeli mateřštinu, byla až směšná. Směšná byla i jejich odpověď. Uklonil jsem se a ukázal jim. Oba s krátkou poklonou odspěchali. Mladá žena se za nimi vyjeveně a trochu dopáleně zadívala.

„Chtěli na záchod,“ řekl jsem. „Praskal jim měchýř.“

„Tak proč to proboha neřekli?“

„Posunčinou?“

Zadívala se na mě a dala se do smíchu, jako by v ní něco povolilo.

„Tak vám tedy děkuju. Jaké máte plány pro dnešní odpoledne?“

„Dívat se na dostih.“

„Kdyby bylo třeba, můžu vyslat kouřové signály?“

„Budu se po nich dívat,“ slíbil jsem.

„Měli se mnou jet tři,“ vyprávěla, když mě v mžiku vyzdvihla mezi přátele. „Ten třetí mluví anglicky. Už tři dny je vodím po Londýně, jenže dneska ráno pan Kamato, to je ten mocný angličtina, vynechal, není mu dobře, ale ti druzí dva nechtěli přijít o Stratford. Přála bych vám vysvětlovat, co je chaloupka Anny Hathawayové, posunčinou, pochopil byste, jak jsem strávila dopoledne. Oba jsou nesmírně milí, ale určitě si myslí, že jsem duševně méněcenná.“

„Jsou to obchodníci?“ zeptal jsem se.

„Ne, jsou to členové japonského Jockey Clubu.“

„Ach tak.“

„Co myslíte tím ach tak?“

„Mám dojem, že jednoho z nich znám.“

„Vážně? Odkud?“

„Z Japonska. Já jsem tam pracoval.“

Krátce, pátravě se na mne zadívala, a já se zase zadíval na ni. Drobná ústa, velké modré oči, kudrnaté hnědé vlasy se světlými pramenky, kolem uší plasticky sestříhané, s ofinkou až po obočí. Vypadala trochu jako panenka, ale určitě v hlavě něco měla. Japonci ji odhadli špatně.

„Mě zaměstnává British Jockey Club,“ vysvětlovala. „Starám se o významné návštěvníky. Zajišťuju jim transport, hotely, turistické atrakce a tak. Prostě jim dělám guvernanka“

Docela jsem si uměl představit, jak by bylo docela příjemné, kdyby se starala o mne.

„Jmenuji se Peter.“

„Já Anabela.“

Křestní jména člověka k ničemu nezavazují, jedině ke spolupráci pro ono odpoledne. Nevyřčená

signalizace byla jako formální tanec, pomyslel jsem si. Krok vpřed, krok vzad, pirueta. V takovém stadiu se krok nemění.

Čekali jsme, až se její svěřenci vrátí.

„Měli se dívat na dostihy z místnosti ředitele závodiště,“ vysvětlovala, „jenže oni chtěli být mezi lidmi.

Nahoře jsme byli jenom na skleničku.“

„Japonci se v davu cítí jako doma.“

„Co jste dělal v Japonsku?“ zeptala se.

„Pracoval jsem v zahraniční službě.“

Nakrčila nos. „Jako profesionál?“

„Hm.“

„Předpokládám, že víte, jak zní slavná definice diplomata?“

Samozřejmě jsem věděl. Všichni pracovníci zahraniční služby tu definici znají. Zní: „Diplomat je čestný člověk vyslaný do ciziny, aby tam lhal pro svou vlast.“

Usmála se. „Rídíte se podle toho?“

„Občas.“

„Zahraniční služba způsobuje víc starostí než radostí.“

„Teď citujete koho?“

Zatvářila se polekaně a pak řekla skoro s omluvou: „Abych pravdu řekla, tak svého otce.“

Nepřel jsem se s ní. Každé dogma v sobě má alespoň zrnko pravdy a pravdou je, že byly časy, kdy britští i jiní velvyslanci posílali možným agresorům nesprávné signály naznačující, že se nesetkají se zásadním odporem, pokud vůbec nějakým. Jak Kaiser, tak Hitler se údajně cítili velice dotčeni, když se zdánlivě mírný a shovívavý britský lev probudil a začal řvát.

Velvyslanec kterékoli země se může splést a často se skutečně splete. Mnoho záležitostí také na tom, jaké instrukce velvyslanci dostávají z domova a jaké informace dostávají z místních zdrojů. Mým úkolem všude, kde jsem až dosud působil, bylo zjistit, co se děje za kulisami, a informovat o tom své nadřízené. Musel jsem proto chodit na večírky a večere pořádané místními lidmi, musel jsem se plně obětovat, a to jen a pouze za tím účelem, abych sbíral drby, abych si ověřil, co je na nich pravdy, abych zjistil, kdo má moc, kdo ideály, kdo s čím stůně, kdo s kým spí, kdo bere drogy, kdo pije, kdo bije svou ženu, kdo má předpoklady k růstu, kdo je naivní a důvěřivý, kdo hrabivý, koho lze koupit nebo vydírat, kdo pravděpodobně podlehne tlaku a složí funkci, čím informace jsou spolehlivé a čím ne, čím přátelství je skutečné a čím falešné...

Tuto hru jsem se velmi dobře naučil, ale stejně se v ní člověk občas splete. Je totiž třeba ještě zvážit, že i když velvyslanec dostává perfektní informace, nemá záruku, že vláda, která ho vyslala, mu skutečně uvěří a bude na základě jeho informací jednat. Zoufalý pláč na zanedbávaných velvyslanectvích někdy dosahuje nevídané síly, a to platí pro všechny země.

Japonský Jockey Club se vrátil, několikrát se uklonil a vyjádřil veliké potěšení nad tím, že jednoho z nich skutečně poznávám. Dotyčný se mi omluvil, že nepoznal mne. Vyměnili jsme si řadu nic neznamajících zdvořilostních frází a nepřestali se uklánět. Nakonec jsem se jich zeptal, jestli jim ještě v něčem mohu pomoci. Dychtivě řekli, že by si velmi přáli horký, slabý čaj bez mléka a bez cukru a – s lehkým náznakem humoru – že prý by ocenili japonský čajový obřad. (Byl jsem nespočetněkrát jeho svědkem a vždy se mi to líbilo.) Zeptal jsem se hostů, jestli by jim stačilo, kdyby v obřadu zaskočila slečna Anabela, byť nemá kimono ani obi. Orientální oči se usmívaly. Řekli, že s potěšením. Zeptal jsem se ještě, jestli se chtějí na čaj vrátit do místnosti ředitele závodiště, ale ukázalo se, že si to nepřejí.

Obrátil jsem se k Anabele: „Mají žízeň, chtějí slabý čaj bez mléka a bez cukru. Byli by velmi rádi, kdybyste jim ho donesla sem.“

„To je všechno, víc toho neřekli?“

„Ne. V Japonsku totiž čajový obřad patří k dostihům. Mám ten dojem, že se jim stýská.“

„Šel byste se mnou?“ zeptala se.

„Třeba. Kde se dostane čaj?“

Šli jsme spolu pro požadovanou tekutinu a pak jsme nad šálky čaje hovořili ve čtyřech. Když jsem se chystal odejít, Anabela se mne zeptala: „Proč se jim klaníte víc než oni vám? Přejde mi, že se to pro Angličana nehodí.“

„Protože jsou starší, jsou členy Jockey Clubu a my jsme na dostihovém závodišti. Jim to dělá dobře a mně to nijak neuškodí.“

„Vy jste pěkně střelený diplomat. Nicméně mě smíte zachránit kdykoliv.“

Usmál jsem se na ni a ona se živě usmála na mne. Zdálo se mi, že se usmála i slibně. Zřejmě četla mé

myšlenky, protože potřásla hlavou.

Stejně se však usmívala slibně.

Odvedla své svěřence, když ji o to posunčinou požádali, dolů, zblízka si prohlédnout bookmakery. Díval jsem se na ně z tribuny, zatímco kolem cválali koně ke startu dalšího dostihu. Byla vyšší než oba hosté, takže kombinace dvou černých a jedné světlé, kučeravé hlavy byla na dálku snadno k rozeznání. Zvolna se pohybovali od jednoho bookmakera k druhému, ukazovali si na čísla, napsaná křídou na tabulích, až jeden z obou mužů vytáhl peníze a Anabela je jednomu z bookmakerů podala. Sázka byla vložena a lístek předán. Trojice odešla na tribunu za stánky bookmakerů a dívala se na dostih odtamtud.

Vedle mne se objevili Greg a Vicky. Unaveně řekli, že všechno je ohromně zajímavé, a já jsem vytušil, že se trochu nudí. Vicky prohlásila, že se nenudí, ale potíží tkví v tom, že není kde si sednout. Vsadili si a prohráli při prvním dostihu, ve třetím vyhráli, takže si šli pro výhru v trochu lepším rozmaru.

Kena ani Belindu jsem nezahlédl. Později jsem se dozvěděl, že sešli dolů na dráhu, aby byli blíže k překážkám. Anabela pak přivedla Japonce k padoku, když tam prováděli koně pro další dostih. Přidružil jsem se k ní s potěšením, ne z povinnosti.

Byla ráda a pánové byli přímo nadšení. Zdálo se, že jsem na západní polokouli jejich největší miláček. Prý doufají, že jim poradím, který z koní, na něž se díváme, v příštím dostihu zvítězí, protože v minulém neuspěli.

Vždycky jsem se snažil volit koně, který vypadá nejvíc fit, asi to bylo mým přijatým jménem. Díval jsem se tedy na procházející zvířata a ukázal pak na jedno velké, svalnaté, s lesklou srstí, kolem nás pak prošel se svěšenou hlavou. Japonci se s díky uklonili a odspěchali k bookmakerům. Bookmakeři pro ně byli nová zkušenost. Anabela se mne pak zeptala, proč jsem vybral toho koně, kterého jsem vybral.

„Dobře vypadá.“

„Vy se v koních vyznáte?“

„Kdysi jsem chtěl být žokej.“

Zadávala se na mou výšku. „No, je možné, že už se nějaký šest stop velký žokej vyskytl.“

Přikývl jsem. „Dalo by se říci, že jsem svůj cíl přesáhl i jiným způsobem.“

„Jakým?“

„Neměl jsem příležitost.“

„Já kdysi vášnivě jezdila na poníků,“ přikývla. „Jenomže jednoho krásného dne jsem zjistila, že v životě jsou i jiné zajímavé věci, nejen jízda na koni.“

Byla celá v černé a bílé. Měla vysoké černé boty, štíhlé nohy, kostkovanou sukni, bílý rolák, černé sako a velkánský nadýchaný bílý šál s bambulkami. Chvillemi vypadala na šestnáct, chvillemi na dvakrát tolik. Určitě byla schopná, pokud nenarazila na jazykovou bariéru.

„Bydlíte v Londýně?“ zeptal jsem se.

„Na Fulham Road, nevím, jestli tomu ještě říkáte Londýn. A vy?“

„Bezdomovec.“

Právem se na mě skepticky zadávala. „Znamená to, že spíte pod podloubím na Trafalgar Square?“

„Nemáte náhodou nějaké vhodné podloubí ve Fulhamu?“

Zadávala se na mne. Z jejího pohledu bylo jasné, že dál už ve hře pokračovat nehodlá.

Já si pomyslel, že pokud co nejdříve nenajdu nějaké přístřeší, takové podloubí, kde by mřížemi dul teplý vzduch z podzemních tunelů, by nebylo vůbec špatné. Spal jsem za studentských dob v několika hlavních městech všelijak. Ale teď už jsem na to trochu příliš dospělý.

Japonci se vrátili celí spokojení, mávali lístky od bookmakerů. Všichni jsme se pak odebrali na tribunu, abychom přihlíželi, jak si povede dobře vypadající kůň. Vydržel až k poslední proutěnce, kde udělal kotrmelec a skončil na zemi s nohama ve vzduchu.

Omlouval jsem se, ale Japonci mne ubezpečovali, že za nic nemohu. Kůň se pak zvedl na nohy a bez jezdce Odcválal kolem tribun. Měl energie, že by byl bez zadýchání dokázal oběhnout ještě celý okruh. Japonci schovali bezcenné tikety do kapsy, odepsali naděje a rozhodli se, že k dalšímu dostihu by raději sešli dolů, k překážkám, jako to dělají jiní. Už jsem se chystal nabídnout, že je doprovodím, když vtom jsem zahlédl osamělého Kena, jak si v chůzi prohlíží dostihový program a pak se nerozhodně zastavuje a zase jde.

„Setkám se tady s vámi, až se vrátíte,“ řekl jsem spěšně v obou jazycích. „Teď musím s někým promluvit, prosím omluvte mne na chvíli.“ Ještě se klaněli, když už jsem od nich odcházel. Dostihl jsem Kena a zpomalil po jeho boku.

„Musím s tebou mluvit,“ řekl jsem.

„Tak spust’.“ Odpoutal se od dostihového programu.

„Chci s tebou mluvit o samotě a v klidu.“

„Ale Belinda...“

„Pokud ti mám být k něčemu dobrý, musíš mi napřed věnovat trochu času.“

„Dobře,“ rozmyslel si to. „Co kdybychom šli do baru?“

Bar, jak se pak ukázalo, byl úplně k ničemu, protože jen jsme došli ke dveřím, vynořil se přímo proti nám pan J. Rolls Eaglewood. Právě vycházel a opíral se o hůl.

„Dobré odpoledne,“ řekl Ken a já jen doufal, že ostatní nevnímají to, co jsem vycítil já. Že se třese, že z něho číší strach jako chladný vítr. Bezpečně jsem tušil, že by nejraději utekl.

Pan J. Rolls zůstal stát a rozzuřeně se na Kena podíval.

„Zabil jste mi koně,“ řekl.

Ken nešťastně potřásl hlavou. „Zašel, nemohli jsme ho zachránit.“

„Způsobila to vaše prachsprostá neschopnost, a já už si to líbit nenechám.“

Zblízka z Eaglewooda vyzařovala síla a určitá hrozba, kterou jsem s jeho jménem spojoval, i když byl hubený, šedovlasý a na kůži měl stařecké skvrny. Jeho hlas byl rezavý a ostrý, hlas člověka zvyklého, že ho všichni poslouchají. Snadno přemohl na body veterináře o polovinu mladšího.

„Snášel jsem vás tak dlouho, jak jsem vás snášel jenom proto, že moje vnučka na vás tak trpěla,“ řekl. „A taky z úcty k vašemu otci. Ale teď jsem musel Careymu říct, že už nechci, abyste na moje koně sahal, nikdy. Jinak se obrátím na jinou veterinární firmu. Dělal bych to nerad po tolika letech, ale už jsem řekl, tohle vraždění musí přestat.“

Ken se tvářil nešťastně a vůbec se nebránil. Eaglewood krátce, vztekle kývl, mávl holí, aby mu Ken ustoupil z cesty, a odešel.

„Slyšel jsi to,“ řekl Ken, už zase bledý a roztřesený. „Ani mu to nemůžu mít za zlé. Ten kůň, co zašel ve čtvrtek ráno – ten s tím prasklým hlezem – ten byl z jeho stáji.“

„Měl jsem dojem, že to nebyl první případ, který tak špatně skončil.“

„Máš pravdu, nebyl. Jeden z jeho koní nám zůstal na stole asi před měsícem. Byla to střevní operace. Další umřel ve stáji...“ Hlas měl plný beznaděje. „Já jsem nic nepokazil, já si skutečně dávám obrovský pozor, ti koně prostě umřeli.“

„Víš co, vypracuj mi přesný, časově seřazený seznam všech případů, které špatně skončily. Napiš tam také jména majitelů, jména trenérů a všechno, co by člověka mohlo zajímat. Pokud jsi naprosto jistý, že ses nedopustil žádné chyby, musíme hledat nějaké jiné vysvětlení.“

„Jaké vysvětlení?“

„Třeba něčí zlou vůli, nemyslíš?“

„Ale to dost dobře není možné, to je právě ta potíž. Všechno jsem kontroloval, všechno znova a znova. Všechno jsem si v duchu zopakoval. Vždyť já vůbec nespím... a taky proč by kdo ty koně zabíjel?“

Povzděchl jsem si. „Poslyš, připrav mi ten seznam.“

„Ale na to potřebuju záznamy...“ Se zděšením se odmlčel. „A všechny záznamy shořely.“

Odešli jsme od dveří k baru a stáli v prostoru před váznicí. Povšiml jsem si, že se několik lidí koutkem oka po Kenovi zadívalo. Nejdříve jsem si myslel, že je na něm tolik vidět, jak je nešťastný, ale později jsem zaslechl, jak Eaglewood všude vykládá, co si o věci myslí „... ničí dobrou starou firmu...“ nebo: „... tři koně mi uhynuli“... „takhle to dál nejde“.

Napadlo mě, kde je hranice mezi vysloveným názorem a pomluvou.

„Já ti řeknu, co musíš udělat,“ obrátil jsem se ke Kenovi. „Přestaň se věčně zabývat tím, co jsi třeba pokazil nebo nepokazil, a začni uvažovat, co bys udělal, kdybys chtěl nějakého koně usmrtit. Vzpomeň si na jehlu s nití v té chovné klisně. Snaž si vybavit všechny způsoby, jakými by bylo možné zavraždit koně.“

„Ale já...“ nerozhodně se odmlčel.

„Znalost něčeho takového není proviněním,“ řekl jsem. „Vědět kam mezi žebra vrazit dýku neznamena, že ji tam člověk vrazí.“

„Jenže když člověk ví jak něco udělat, je i možné, že to skutečně udělal.“

„Takže ty víš jak!“

„No... to ví každý veterinář.“

Zadíval jsem se na jeho podlouhlou, nešťastnou tvář, na ustarané světlé oči, a zcela jsem chápal, že se mu nechce říkat něco, co by někomu mohlo připadat jako doznání. Váhal stejně jako v ten večer, kdy došlo k požáru. Dříve nebo později ho budu muset donutit, aby mi všechno řekl. Čím dříve, tím lépe, bude to bezpečnější.

Přes Kenovo rameno jsem zahlédl, jak se k nám odhodlaně blíží Belinda, a v duchu jsem zalitoval, že jsme se neschovali v baru.

„Přemýšlej o tom seznamu,“ nabádal jsem Kena. „Zítra se sejdeme brzy ráno v nemocnici. Sami!“

„Jak brzy?“

„V osm?“

„No, já...“ Otočil se, aby viděl, kam se dívám. Belinda už od nás byla sotva šest kroků. „Dobře, osm,“ přikývl.

„Čeho osm?“ zeptala se Belinda. Zaslechla poslední slova.

„Číslo osm v příštím dostihu,“ řekl jsem bez zaváhání.

Ken přivřel oči.

„Co je?“ zeptala se Belinda.

„Nic.“ Otevřel oči, usmál se na ni a sáhl do náprsní tašky. „Jdi a vsaď na osmičku za mě, zlato. Víš, že nemám rád, když lidé vidí, že sázím.“

„Osmička nemá naději,“ namítla.

„Stejně...“

„Jak myslíš, ale asi ses zbláznil.“

Odešla k totalizátoru a Ken řekl: „Proč nechceš, aby Belinda taky ráno přišla?“

„Když u toho nebude, řekneš mi toho víc a řekneš mi to srozumitelněji. S ní mohu promluvit později.“

„Já jenom...“ zamyslel se. „Asi máš pravdu, ale jsi strašný lhář.“

„Já myslel, že jsem docela dobrý.“

„Teda mě jsi skoro vystrašil, zareagoval jsi bleskově.“

„Léta praxe, to víš.“

„Pro mě to je fakt šokující.“

Když se Belinda vrátila, vyšli jsme nahoru na tribunu dívat se na dostih. K úžasu davů přišla osmička první. Omámeně publikum přivítalo nečekaného vítěze tichem, Belinda setřela Kenovi úsměv z tváře, když mu poněkud útočně oznámila, že jeho pětku nevsadila na osmičku, ale na favorita.

„Znám lidi, co se rozvedli pro mň,“ poznamenal Ken.

„Ale osmička přece byla beznadějná,“ bránila se Belinda, „a já chtěla, abys něco vyhrál.“

Za osmičku vyplácel totalizátor celé jmění, čímž samozřejmě chlad mezi snoubenci ještě přituhl. Nechal jsem je o samotě, ať si to spolu vyřídí, a vydal jsem se za Anabelou. Právě vedla své svěřence k padoku.

Protože jsme se už dvacet minut neviděli, tak jsme se opět vítali jako starí přátelé. Jejich výprava k srdci dění je zřejmě příjemně vzrušila a přivedla do dobré nálady. Oba Japonci si živě vyprávěli a dohadovali se o tom, který kůň do příštího dostihu vypadá nejlíp, zatímco my s Anabelou jsme se dívali jeden na druhého s nevyslovenou otázkou.

Když konečně promluvila, zeptala se jen:

„S kým jste to mluvil, když jsme přicházeli? Takový vysoký štíhlý člověk se světlými vlasy a s takovou nervózní ženskou?“

„Nervózní?“

Pokrčila rameny. „No zdála se mi.“

„To byl Ken McClure a Belinda Larchová. Za tři týdny se berou.“

Zamračila se. „On je veterinář?“

„Ano.“

„Je to váš kamarád?“

„Poznali jsme se teprve předevčírem, ale ano, do určité míry je můj přítel.“

Chvilí bylo ticho, pak řekla: „Jsem vám zavázaná za pomoc, takže... Myslím, že by byla chyba, kdybyste se s tím veterinářem příliš sblížil. Nahoře o něm mluvili.“

„Nahoře?“

„Ředitelé a rozhodčí. Tedy přesněji řečeno jeden z nich. Ukázal ho ostatním, jak stáli u okna a popíjeli před obědem. Řekl jim, že vašemu příteli co nejdřív vezmou diplom, nebo něco v tom smyslu, protože zabíjí koně na všechny strany, je nepoctivý, podvodník a skvrna své profese.“

„Řekl to takto ostře?“

„Možná ještě ostřeji, každopádně nenávistně.“

„Opravdu?“ Začalo mě to zajímat. „Kdo byl ten člověk?“

„Představili nám v rychlém sledu asi osm lidí a já se přitom snažila představit tady naše kamarády –“ ukázala na své svěřence – „takže si jméno nepamatuju, ale mám dojem, že to byl jeden z rozhodčích.“

„Můžeme se podívat,“ řekl jsem a zalistoval v programu na stranu jedna. Tam jsem k svému úžasu v seznamu rozhodčích našel jméno, které jsem předtím marně hledal na ostatních stránkách.

R. D. Upjohn, Esq...

„Ronnie!“ vykřikla Anabela, „příjmení si nepamatuju, ale vím, že mu říkali Ronnie,“ zadívala se na mne. „Vám to něco říká?“

Vysvětlil jsem jí, proč Ronnie Upjohn nenávidí Kena McClura. „Ken z něho udělal blbce, a to někteří chlapi nesnášejí.“

Vyslechla mne s našpulenými rty, když jsem jí vyprávěl, jak zavržený kůň vítězí, a řekla: „Celkem dovedu pochopit vztek a nenávisť kvůli tomu koni, kterého zachránil, ale co ti ostatní, co zemřeli? Ronnie není jediný, kdo o nich ví, někteří z ostatních, když se rozhořčoval, přikyvovali.“

„Jak vypadá ten Ronnie?“ zeptal jsem se.

„Měníte téma rozhovoru.“

„Ne. My totiž nevíme, proč ti koně umřeli, ani Ken to neví. Snažíme se na to přijít. Mohla byste mi ukázat toho Ronnieho Upjohna prosím?“

Potřásla střapatou hlavou. „Rozhodčí na dostizích vypadají všichni stejně.“

„To tvrdí lidé o Japoncích.“

„To ne,“ namítla okamžitě, „já bych ty své tři poznala kdekoli.“ Zadívala se na hodinky. „Ale je skoro na čas, abych tyhle dva odvedla zase nahoru, kam patří všichni slušně vychovaní hodnostáři. Prosím vás, nemohl byste jim to navrhnout?“

Zdálo se mi, že nahoru odcházejí se zdvořilou rezignací. Očividně se lépe bavili dole mezi lidmi, zvláště v přítomnosti tak hezké dívky. I pro mne jako by náhle sluníčko zašlo, když odešli. V duchu jsem se káral: Petře, milý hochu, takhle si to neber. Určitě jí leží u nohou půl Londýna, ostatně o ní nic nevíš, jenom jak vypadá a jak mluví... Vlastně co bych o ní ještě měl vědět? Odněkud se přece začít musí.

Připojil jsem se ke Gregovi a Vicky na tribuně a vyslechl od nich, že předtím konečně našli dvě místa k sezení v baru a že tam zůstali asi hodinu při jednom ginu s tonikem a dívali se na dostihy v televizi. Vsadili na dva vítěze a vyhráli spoustu peněz na číslo osm. „Narodila jsem se osmého osmý, takže osmička je moje šťastné číslo.“ Prý se opravdu dobře bavili, řekli.

Zasmušilá Belinda se jich přišla povinně zeptat, jestli jsou v pořádku, a dostala vztek, že vyhráli na osmičku.

„To zvíře je přece úplně k ničemu,“ zlobila se. „Ken s tím teď hrozně nadělá.“

„Proč zlato?“ zeptala se Vicky nechápavě.

„Dal mi peníze, abych za něj vsadila na osmičku, ale já místo toho vsadila na favorita. Teď vyvádí, jako kdyby přišel o poklad.“

„Je v těžké situaci,“ namítl Greg mírně, „vidíte přece, že je ve stresu.“

„Je hrdý a tvrdohlavý,“ řekla Belinda, „a teď se mnou nemluví.“ V očích se jí náhle zaleskly slzy. Potřásla hlavou, jako kdyby se k těm slzám nechtěla hlásit, popotáhla a zamžikala.

Vicky ten projev citu u své energické dcery zaznamenala s úlevou. Řekla prozaicky: „Však ono ho to přejde.“

Belinda se rozčilovala: „Nabídla jsem se, že mu ty peníze, o které přišel, dám. Říká, že o to nejde. Tak o co tedy vlastně jde?“

„O jeho ego, zlato,“ řekla Vicky. „Ty jsi prostě nerespektovala jeho rozhodnutí, a co víc, rozhodla jsi jinak. To mu vadí. Nevadí mu, že přišel o peníze.“

Belinda se na svou matku zadívala s tichým úžasem a mě napadlo, že v dospělosti možná poprvé vůbec vyslechla, co jí matka radí. Po krátké odmlce sklouzla pohledem z Vicky na mne a znovu se zatvářila nevrle.

„A co vy?“ řekla. Neměla mě ráda. „Co vy si o tom myslíte?“

„Já si myslím, že si příliš zvykl na to, že ho bez řeči posloucháte při práci,“ odpověděl jsem klidně.

Zadívala se na mne stejně upřeně jako předtím na matku.

„Chtěla jsem mu prospět,“ řekla.

Také chtěla ukázat, že má lepší odhad, říkal jsem si, ale měl jsem samozřejmě tolik rozumu, abych o tom pomlčel.

Změnila téma rozhovoru, jako by se chtěla vyhnout další kritice. „My všichni bychom chtěli vědět, co to bylo za podivnou ženskou, se kterou jste se celé odpoledne bavil.“

„My všichni“ vlastně znamenalo „já jsem zvědavá“, neboť Greg i Vicky se tvářili nechápavě. Zřejmě si Anabely vůbec nepovšimli.

„S jakou ženskou?“ zeptala se Vicky nevinně.

„Je zaměstnankyní Jockey Clubu,“ vysvětloval jsem. „Doprovází dva čestné hosty, Japonce. Pomáhal jsem jí s tlumočením, to je vše.“

„Ach tak.“ Belinda pokrčila rameny. „Zvláštní, že Jockey Club zaměstnává osobu, která se na dostihy

obléká takhle.“

„Prosím tě, ukaž mi ji,“ požádala Vicky Belindu.

Anabela však nebyla v dohledu až do posledního dostihu.

Pak se konečně ukázala, přišla shora, z místnosti ředitele, a vedla své svěřence k východu. Zahlédla mne, jak tam postávám (Ken a ostatní už na mne čekali), a s úsměvem ke mně přistoupila.

„Ronnie Upjohn je tamhleten člověk vpředu. Vedle té paní v oranžovém plášti.“ Vyšli jsme spolu na parkoviště, za námi oba Japonci. „Nemluvila jsem s ním, protože pořád chodil ven a já měla na krku tady naše kamarády, ale připadá mi docela normální. Je dogmatik, to jistě, myslí si, že žokejům procházejí vraždy, ale kdo si to nakonec nemyslí.“

„Vraždy procházejí snad kdekomu a ne každý si myslí, že právě žokejům.“

„Zásah.“

Došli jsme k velkému vozu s řidičem, čekajícím na japonské hodnostáře. Oběma jsem se na rozloučenou uklonil a současně jsem se díval za vzdalujícím se oranžovým kabátem.

„Běžte za nimi,“ řekla Anabela, „jestli si myslíte, že je to nutné.“

Usmál jsem se na ni. „Zavolám vám,“ řekl jsem.

„To udělejte!“

Doprovodila své svěřence k vozu, nastoupila, zavřela dvířka a já bez dalšího váhání utíkal za oranžovým pláštěm, jak jsem jen mohl, aniž bych na sebe upoutával pozornost.

Plášť se zastavil u velkého šedého vozu a muž, Ronnie Upjohn, odemkl. Pak otevřel kufr, sundal si klobouk, pouzdro s dalekohledem a plášť a všechno uložil. Oranžový plášť, který si svlékla ona, také putoval do kufru. Přišel jsem včas, takže jsem si mohl pana Upjohna řádně prohlédnout, než nastoupil dopředu vedle řidiče. V řidiče se změnila dáma, která odložila oranžový plášť, byla v šedém, s perlami kolem krku.

Ronniemu Upjohnovi mohlo být asi tak šedesát a vypadal zcela nenápadně. Musel jsem si stále opakovat jeho jednotlivé rysy, abych si ho dokázal znovu vybavit. Šedé vlasy. Středně vysoké vrásčité čelo. Husté obočí. Oči s lehce pokleslými vnějšími koutky, víčka zkrabatělá stářím. Výrazný nos. Středně velký knír, hnědavý. Pevná ústa. Čelist... vzdal jsem to. Na tvaru čelisti nebylo nic zajímavého. Ostatně to už můj člověk nastoupil a já na něho viděl jenom okénkem.

Otočil jsem se a přes hlavní parkoviště vyrazil ke Kenovu vozu. Stál vedle auta, lokty opřený o střechu a s úžasem mne sledoval.

„Víš vůbec, za kým jsi šel?“ ptal se, jako by nevěřil svým očím. „To byl Ronnie Upjohn.“

„To doufám.“

„Prosím tě proč?“

„Chtěl jsem si k mému zařadit také tvář,“ odmlčel jsem se. „Kromě toho, že je rozhodčí, co vlastně dělá?“

„Taky je majitelem několika koní.“ Ken se zamyslel. „Myslím, že je finančník, pracuje v nějaké kanceláři, já vlastně přesně nevím. Už je částečně na odpočinku. Určitě má dost peněz, řekl bych, že něco taky zdědil, dělá na mne ten dojem. Taky bych řekl, že není příliš chytrý.“

„Tobě neprokazuje zrovna dobrou službu,“ poznamenal jsem.

Ken si povzdychl. „To mně teď neprokazuje nikdo.“ Vzpřimil se a chystal se nastoupit. „Belindě jsem vynadal, co se do ní vešlo, a přitom jsem ani nevěděl jméno toho koně s číslem osm. Samozřejmě jsem vůbec nevěřil, že by mohl zvítězit. Je teď hrozně rozčilená a mám to u ní rozlité.“

Potřásl jsem hlavou. „Ale nemáš, stačí, když ji pohladíš po koleně.“

Už jsem si zvykal na to, že se na mě občas dívá, jako kdybych byl blázen. Cestou domů však skutečně Belindu pohladil po koleně, ona se rozplakala a okamžitě zavládl smír.

Ten večer, když všichni odešli, jsem si dal topinku se sýrem, napil se vína a zatelefonoval mamince.

Rodiče už před hodnou dobou zavedli pro mé telefonáty odkudkoli ten systém, že je vždycky platili. Stačilo, abych se s nimi spojil, dal jim číslo, z něhož volám, a oni mne okamžitě volali zpátky. Já tudíž platil vždycky jenom nejnižší třiminutovou sazbu, i když jsme si potom povídali třeba hodinu. Můj otec kdysi suše prohodil, že díky této metodě alespoň vždycky vědí, že jsem ještě naživu.

Spočítal jsem si, kolik stojí tři minuty do Ciudad de México, a nechal peníze v obálce u telefonu v Thetford Cottage. Měl jsem štěstí, za malou chvíli už jsem mluvil s matkou.

V duchu jsem si ji představoval, krásnou jako vždycky. Vždycky se vyznačovala tím, čemu se říká styl, prostě se s tím narodila. Když se přeměnila ze schopné sekretářky v choť velvyslance, proběhlo to zcela přirozeně, jakoby zákonitě. Poslouchal jsem její klidný, vlídný, sebejistý hlas, znějící mladě, svěže a kultivovaně.

Okamžitě mi zavolala zpátky. „Wynn Lees? Proč se probůh ptáš na Wynna Leese?“

Stručně jsem jí vysvětlil, o co běží, což ji přesto nepochybně stálo hodně peněz. Také ji to pobavilo i vylekalo.

„Je k neuvěření, že ses setkal právě s Kenem McClurem, ale opravdu, radši se nemíchej do ničeho, v čem jede Wynn Lees, miláčku. Vlk zůstává vlkem.“

„Ano, ale proč prosím tě?“ zeptal jsem se. „Co tak strašného provedl?“

„To je stará historie.“

„Ale ty jsi mně vždycky říkala, že když se nepolepším, skončím jednou jako Wynn Lees, jako kdyby to bylo to vůbec nejhorší, co by se mohlo se mnou stát. Jak se na něho snažím rozpomenout, nejasně se mi vybavuje, že snad byl zavřený.“

„To tedy byl.“

„Za co prosím tě?“

„Za mučení koní.“

„Za co?“ žasl jsem.

„Poprvé ho zavřeli za kruté zacházení s koňmi. To se stalo dlouho předtím, než ses narodil, Wynnu Leesovi bylo asi dvacet, aspoň si myslím. On a ještě jeden mladík vyřízli koním jazyky. Myslím, že to udělali asi šestkrát, než je chytili. Já jsem se o tom dozvěděla teprve poté, co jsme se přestěhovali do Cheltenhamu. To už bylo Wynnu Leesovi přes třicet a byl znovu zavřený, tentokrát za ublížení na těle nějakému člověku, se kterým se popral. Celá ta léta jsem se tím samosebou nezabývala, už si to přesně nepamatuju, ale byl odporný. Občas chodil k nám do kanceláře, protože bydlel na konci závodiště, ale pak se odstěhoval do Austrálie nebo někam jinam daleko. Přicházel si stěžovat na vytyčení hranice pozemku a já ho nesnášela. Pořád mlel něco o drátěném plotě a já se na něj koukala a představovala si, jak ti koně umírali, protože měli vyříznutý jazyk.“

Lidé říkali, že tehdy všechnu škodu zaplatil, že to bylo z mladické nerozvážnosti a že to patří minulosti, ale já si myslím, že lidé jsou takoví, jakou mají minulost, a pokud byl takový ve dvaceti, zůstalo to v něm, i když je mu už padesát nebo šedesát. Ne že bych si myslela, že by něco takového skutečně udělal i teď, to ne, ale víš, jak to myslím. Prostě pokud se vrátil do Anglie, tak se mu radši miláčku vyhýbej.“

„Budu se snažit. S kým se popral?“

„S kým?... Prosím tě... já už si opravdu nevzpomínám. Z vězení ho propustili krátce předtím, než jsme přijeli do Cheltenhamu. Na závodišti se o něm ustavičně mluvilo. Počkej, já se pokusím... Už vím!“ Najednou se zasmála. „Oni ho nezavřeli jenom za to, že se popral. Napadl nějakého člověka se svorkovací pistolí a přes džíny do něj nastřílel svorky. Prostě na toho člověka džíny přišil. Možná se to teď zdá směšné, ale tehdy dotyčného obvinil, že spal s jeho slečnou, a řekl, že se postará, aby si už nikdy kalhoty nestáhl.“

„Dobrý bože!“

„Ano, teď si úplně jasně vzpomínám. Ten člověk, do kterého ty svorky našil, musel do nemocnice, tam mu je museli vytahovat, a byly prý ve velmi bolestivých místech. Hrozilo tuším zcela reálné nebezpečí, že se už nikdy nebude milovat s nikým, natož se slečnou Wynna Leese.“

„Jak to, že o tom slyším poprvé?“

„Miláčku, od jiných jsi to snad slyšet mohl, ale ode mne určitě ne. Přece bych ti něco takového nevykládala. Byl jsi ještě malý, když se to stalo. Ale ubezpečuju tě, že jsi Wynna Leese taky rád neměl. Kdykoli přišel do kanceláře a ty jsi tam byl, tak ses před ním schovával, zřejmě instinktivně, prostě jsi ho nesnášel. Proto jsem ho potom začala používat jako odstrašující příklad, když jsi zlobil. Nemohla jsem ti přece vyprávět, jak vyřízli koním jazyky, bylo by tě to pronásledovalo jako noční můra. Něco takového bych nevyprávěla žádnému dítěti ani teď. Ačkoli teď děti vyrůstají obklopené všemi možnými horory.“

„Za to, žes mi to tehdy neřekla, ti musím poděkovat. Bylo by mi to hrozně vadilo.“

„Musím říct, že občas jsi docela uznané dítě.“

Takže mě pochválila. Také proč ne? Vždycky jsme spolu vycházeli skvěle.

„Dobře, teď bych tě rád vyzkoušel ještě z několika jmen. Co takhle Ronnie Upjohn?“

„Upjohn...“ Její hlas zněl odmítavě. Jméno se jí nevybavovalo.

„Upjohn a Travers,“ napovídal jsem. „Kdo byli Upjohn a Travers?“

„Miláčku, já skutečně nemám tušení. Ty jsi chodil do školy s nějakým klukem, který se jmenoval Travers. Aspoň jsi mu tak říkal. Ano, mluvil jsi o Traversovi a bylo to jeho příjmení. Občas si s tebou chodil hrát. Jeho maminka pěstovala siamské kočky.“

„Já se na něho nepamatuji.“

„Však je to taky dávno. Od té doby uplynuly celé věky.“

„Ale já jsem teď tady, v tom dávném světě.“

„To máš pravdu. Je to zvláštní pocit?“

„Ano,“ odpověděl jsem zvolna. „Je.“

„S kým ses ještě setkal? Říkej.“

„J. Rolls Eaglewood. Je už starý pán a chodí o holi.“

„J. Rolls.“ Dala se do smíchu. „Ty se už asi na Russet nepamatuješ, vid’?“

„Bez kalhotek.“

„No to jsi celý ty, pamatovat si zrovna tohle!“

„Také si vzpomínám, jak zahynul Jimmy.“

„Chudák chlapec, byl velmi milý.“

„J. Rolls je trochu tyran,“ řekl jsem.

„Vždycky byl. Ve svých stájích velel železnou rukou a ve vesnici taky. Takže ten starý diktátor ještě trénuje... Nesmělo se před ním říct jedině křivé slovo o Russet. Jednou vyhodil žokeje jenom proto, že se zasmál nějaké poznámce o ní. Tehdy se z toho udělala obrovská aféra. Co se vlastně nakonec s Russet stalo?“

„To ještě nevím. Existuje vnučka, jmenuje se Izzy. Ken McClure s ní kdysi chodil,“ odmítl jsem se.

„Mami, dozvěděla ses vůbec, proč se vlastně Kenny McCluré zabil?“

Po krátké odmlce řekla: „Asi to byla deprese. Prodělal tehdy těžký šok. Byl velmi oblíbený. Vozíval tě po dráze svým džípem. Nikdy jsem nevěřila tomu, co se o něm nakonec vyprávělo.“

„Co se vyprávělo?“

„Mělo to něco společného s léky. Údajně objednal něco, co objednat neměl, něco nebezpečného. Ale to se jenom tak povíдалo. Lidé se snažili zdůvodnit, proč spáchal sebevraždu, když byl tak oblíbený a dobrý veterinář. Všichni z toho byli nešťastní.“

„Jak se zabil?“

„Puškou. Rozstřelil si hlavu na kusy. Miláčku, prosím tě, nenuť mě k tomu, abych na to vzpomínala. Tehdy jsem z toho byla špatná dlouhou dobu, řadu dní. Když na to jenom pomyslím, tak se mi to najednou všechno vrací.“

„Odpusť.“

Překvapilo mě, že je tak rozrušená. Nikdy jsem neuvažoval o jejím milostném životě, protože jsem se domníval, že v údobí mezi prvním a druhým manželstvím žádný milostný život neměla. Jenže tehdy jí bylo něco málo přes dvacet, byla vdova a podle fotografií musela být neobyčejně hezká, a já konečně pochopil, že přinejmenším byla k lásce zralá. Měl jsem pocit, že vysloveně čekala na nějakého Johna Darwina.

Protože většinou uhádla, co si myslím, když mlčím, moje moudrá matka řekla: „Kenny byl ženatý a neslušelo se, aby opustil ženu a děti, na tom jsme se shodli, takže to všechno mělo velmi krátké trvání. Celý náš vztah skončil dávno předtím, než spáchal sebevraždu. Vídali jsme se často, ale to už jsme byli jen přátelé. To jsi chtěl vědět, ne?“

„Asi ano.“

„Byla bych radši, kdybys to svému příteli Kenovi nevyprávěl.“

Usmál jsem se. „Dobře, to víš, že mu to nepovím.“

„Byl to velmi milý mužský, miláčku.“

„Já tvému úsudku naprosto věřím.“

„Víš...“ řekla váhavě. „Kdybys mohl Kenovi nějak v tom jeho trápení pomoci, docela bych to vítala. Nějak se to prostě sluší. Nedopusť, aby skončil jako jeho otec. Byla bych dala cokoli za to, abych se dozvěděla, co Kenyho trápí... Litovala jsem, že jsem tomu nezabránila. Jenže on se mi nesvěřil... už jsme si nebyli tak blízcí... Jestli pomůžeš jeho synovi, tak to uděláš taky pro mě a pro Kenyho. Rozumíš mi?“

V tu chvíli jsem byl dojatý až k nevíře. Člověk nepřestává nad svými rodiči žasnout.

„To víš, že mu pomohu, pokud to svedu.“

Následující den ráno jsem v osm hodin odjel do nemocnice, odhodlaný vydolovat z Kena, co se dá. Místo ke klidnému, důvěrnému, nerušenému rozhovoru jsem však v neděli časně ráno dorazil na místo dramatického dění.

Policie zahradila přístup k zadnímu parkovišti, plnému policejních vozů bez světel i s blikajícími majáky.

Rameno spravedlnosti mě do areálu nepustilo ani pěšky. Viděl jsem z dálky, jak na betonové prostoře stojí Carey Hewett, nešťastný a zdeptaný. Vlastně jsem ho jiného nikdy neviděl. Ken stál ve skupině obklopující Careyho.

„Tam nemůžete, pane,“ pravil zákon.

Zavolal jsem: „Kenel!“ Uslyšel mne. Zvedl hlavu, zamával na mne a přešel ke mně.

„Boží vědí, co se vlastně děje,“ řekl. „Požárníci tu zřejmě byli včera celý den spolu s lidmi od pojišťovny a probírali se spáleništěm. Hledali důkaz, že šlo o úmyslně založený požár.“

„Našli ten důkaz?“

„To neřekli. Zato řekli, že našli mrtvolu.“

6

„Čí mrtvolu?“ zeptal jsem se bez rozmýšlení.

„To nikdo neví. Carey přišel teprve teď, asi minutu po mně.“

Dohadovali jsme se přes zátaras, policista stále trval na tom, že nesmím dovnitř, protože jsem nepovolaná osoba.

„Já ho povolávám,“ řekl Ken přesvědčivě. „Pracuju tady, potřebuju ho tu.“

Policista znejistěl, rychle se rozhlédl, neuvěřil nikde v blízkosti vyšší šarži ani nikoho jiného, kdo by něco namítal, a nechal mě projít, skoro jako kdybych byl neviditelný.

Přešel jsem ke Kenovi a připojil se ke skupince Careyho Hewetta. Nepřítomně se na mě zadíval a nepodivil se, co tam dělám. Byl oblečený podomácku jako v neděli – kostkovaná košile a svetr – a ne jako ve všední den s kravatou a v bílém plášti. Rázem nepůsobil tak velitelsky. Byl zmatený a ustaraný. Povšiml jsem si, že se nestačil oholit, na bradě měl šedé strniště, a pravděpodobně se nestačil ani nasnídat, vypadal přepadle a hladově. Po tomto posledním šoku, který se navršil na jeho ztráty, jako by zestárl.

„Nechápu, jak je možné, že ve čtvrtek byl v budově někdo v tak pozdní hodinu,“ řekl. „Všechno jsme pozamykali při odchodu, z nás nikdo nechybí. Pokud někdo v budově zůstal, z našich lidí to nikdo nebyl.“

„Mohl to být žhář,“ ozval se kdosi. „To se přece někdy stane, že někdo založí požár a nestačí utéct.“

Ten kdosi, jak z dalšího vyplynulo, byl policista v civilu. Nepředstavil se. Poté co jsem přišel, se nikdo nepředstavil, takže jsem nevěděl, jak se jmenuje. Skutečnost, že Carey proti mé přítomnosti nic nenamítal, mi poskytovala určitý mandát. Carey dokonce později řekl, že je rád, že má Ken přítele, který je mu oporou. Prý by sám oporu uvítal.

Dozvěděl jsem se, že policejní patolog je v tu chvíli uvnitř vyhořelé budovy, ale že se musí velice pečlivě vyhýbat zdi a počínat si opatrně, protože prý všechny přičky i některé vnější zdi by člověk snadno povalil dlaní. Postupně jsem se také dozvěděl, že mrtvolu našli přibližně tam, kde bývala lékárna, a že ohořela k nepoznání. Prý se nedá ani rozeznat, zda šlo o ženu nebo o muže.

„Zřejmě mrtvolu našli už včera večer,“ řekl mi Ken, „jenomže to už se šefilo a v té budově to je riskantní, a tak se rozhodli, že všechno nechají a podívají se na to pořádně za světla. Rozestavěli všude policejní hlídky a dneska ráno sem přišli dávno přede mnou. Je to všechno hrůza.“

„Mohlo to být ještě horší,“ poznamenal jsem.

„Jak to myslíš?“

„Mohl tu zůstat jeden z vás. Mohl vyrušit žháře a doplatit na to!“

„Asi máš pravdu.“ Ne že by ho ta myšlenka nějak zvlášť vyděsila. „My sem večer často chodíme, když jsou pacienti v boxech. Scott sem teď běhal každou chvíli dívat se na klisnu, i já se tu na ni byl třikrát podívat. Pak jsme tu byli s Belindou, když jsme se vrátili ze Stratfordu, a pak ještě jednou, než jsme šli spát. Viděli jsme tu policisty, ale já si myslel, že tu jsou jenom proto, aby střežili budovu, protože je nebezpečná,“ odmlčel se. „Scott by tu měl už každou chvíli být.“

„Klisně se daří dobře?“

„Drž palce.“

Odpoutali jsme se od skupinky a šli se podívat na pacienty. Oba koně podřimovali, klidně stáli a žili a všechno se u nich obracelo k lepšímu.

„Co je s tímhle?“ zeptal jsem se na koně vedle klisny.

„Dýchací potíže. Když se zadýchal, nestačil načerpat dost vzduchu, protože měl jednu polovinu hrtanu ochrnutou. To se u velkých koní stává poměrně často. Založil jsem mu tam steh, takže mu to larynx po té straně trvale udržuje otevřený. Dýchá se mu teď líp. Byl bych ho mohl včera propustit, ale jeho trenér má málo personálu, a tak nás poprosil, abychom ho tu nechali až do zítřka. S tímhle koněm naštěstí nejsou žádné potíže.“

„Operovali jste ho tady v nemocnici?“

„Samozřejmě.“

„V celkové anestezii?“

„Ano, on to je poměrně dost dlouhý výkon, trvá asi padesát minut. Dělal jsem ho ve středu ráno. Byl objednaný už dva týdny, nebyla to žádná akutní věc.“

„Koně, kteří zemřeli, byli samé akutní příhody?“

Krátce se zamyslel a pak potřásl hlavou. „Jeden umřel na srdeční selhání po úspěšné operaci. Dělal jsem mu artroskopii a vytáhli kousek odštěpené kosti z kloubu. Trvalo to asi třicet minut.“

„Umřel tady?“

Ken přikývl. „Byl to velice cenný hřebeček. Dali jsme si na něm zvlášť záležet. Scott tady po operaci zůstal celou noc a sledoval monitor. V jednu chvíli byl kuň v pořádku a v další už byl mrtvý.“

„Ale to nemohla být tvoje chyba.“

„Jdi a vykládej to majiteli! Kuň prostě byl tady. V tom je ta potíž.“

„Viděl Scott toho koně padat?“

„Ne, myslím že ne. Upřímně řečeno mám dojem, že Scott na chvíli zaspal, přestože přísahá že ne. Ono je ale těžké zůstat celou noc vzhůru, když se vůbec nic neděje a ještě k tomu je člověk po celodenní práci. Scott byl vzhůru, když jsem odtud odcházel, a to bylo asi jedenáct. Zašel jsem se taky podívat. Pak mi volal asi v pět a to si myslím, že hříbě muselo být mrtvé už dobře hodinu. Samozřejmě jsme ho pitvali.“ Pokrčil rameny. „Nenašli jsme nic. Prostě jenom srdeční selhání.“

„Je to běžné?“

„Ne, to se nedá říct. Spíš se to stane třeba po náročném dostihu, kuň náhle zemře ve stájích na závodišti.“

„Už jsi mi napsal ten seznam?“

„Neměl jsem ani minutu času,“ na chvíli se odvrátil od pacienta, který neumřel. Pokud šlo o ty mrtvé, připadal mi stále jaksi nejistý.

„V čem jsi našel chybu?“ zeptal jsem se.

Leknutím zalapal po dechu.

„V ničem,“ řekl nepřesvědčivě.

„Někde se však chyba stát musela.“

Pohnul hlavou, jako by chtěl přikývnout, ale pak si to rozmyslel. Znovu jsem se zeptal: „Proč mi to nechceš povědět?“

Dlouze, nešťastně se na mne zadíval a pak pokrčil rameny.

„Ten první...“ hovořil pomalu, váhavě, nešťastně. Ještě stále se nerozhodl. „Já si pak myslel... Možná že jsem prosvihl... Jenže to nebylo logické... a vůbec, to by ho stejně nezabilo, účinek by odezněl...“

„Co Kene? Co by odeznělo?“

„Atropin,“ řekl.

Pochopil jsem Belindino pevné přesvědčení, že tu veterinární záhadu nedokážu rozluštit. Atropin je prostě jenom slovo, které jsem sice už někde slyšel, ale nikdy mě nenapadlo si ověřit, co vlastně znamená.

„Je to jed?“ zeptal jsem se.

Zapochyboval o mých schopnostech, stejně jako já zapochyboval sám o sobě. Pak trpělivě vysvětloval: „Má toxický účinek. Je to beladona. Ale taky může mít příznivý účinek, jako že třeba uvolňuje křečovitě stahy.“

„Může zastavit srdce?“

Zavrtěl hlavou. „Ale kdyby se ho dalo hodně, mohl by způsobit ileus.“

Zadíval jsem se na něho.

„Promiň, mohlo by to zastavit střevní peristaltiku, pohyb střev. Tomu se říká ileus. Kdyby se koni podalo větší množství atropinu, přestala by se mu pohybovat střeva, nafoukla by se a tekutina a plyn ve střevě by mu způsobovaly ustavičné, kruté bolesti. V takovém případě nezbyvá než koně otevřít. Jenomže u takového ileu bys žádnou překážku na střevě nenašel, ani zauzlení, prostě nic. Mohl bys jenom vypustit plyn... celé tlusté střevo, jako jsem to udělal u té klisny a... zase všechno zavřít, střevo by se potom vzpamatovalo a jak by odezněl účinek atropinu, začalo by zase fungovat. Jenomže to takhle neproběhlo. Oba koně uhynuli na stole. V narkóze.“

„Oba?“

„No, já si nejsem úplně jistý...“

V tu chvíli přišel Scott a od brány na Kena křičel, aby šel policistům vysvětlit, že ho mají pustit za zátaras. Bylo to k vzteku. Ken ochotně šel a vrátil se nejen se Scottem, ale i s dalšími veterináři, s Olivěrem Quincym a s Lucy Amhurstovou. Všichni tři byli důkazem, že špatné zprávy se šíří rychlostí blesku, dokonce i v neděli, a dokonce už před snídaní.

„Vy Petra znáte, ne?“ zeptal se Ken svých kolegů, když je dovedl k boxům. Lhostejně na mě kývl.

Zajímalo je jen, kdo zahynul v požáru.

Oliver Quincy se o mrtvole dozvěděl od jednoho kamaráda z místní policie. Okamžitě pak obtelefonoval všechny ostatní. Než nám stačil vyložit, jak to bylo, dorazili další dva, Jay Jardine a Yvona Floydová. Těsně za nimi přispěchala Belinda, kterou Yvona přivolala. Belinda se zlobila, že to neučinil Ken.

Konečně jsem se v nich vyznal. Věděl jsem, kdo je kdo. Všichni veterináři byli snadno k rozeznání a snadno k zapamatování, neměl jsem s nimi takovou potíž jako předchozí den s Ronniem Upjohnem.

Dohodli se, že půjdou dovnitř. Scott, Belinda a já jsme šli za nimi a všichni jsme se shlukli k poradě v kanceláři. Abychom měli na čem sedět, přinesli jsme si židle ze vstupní haly. Jen Carey Hewett zůstal venku s rukou zákona. Jeho partneři usoudili, že se nedá nic dělat a že začnou rokovat bez něho.

Lucy Amhurstová na všechny dorážela, že chce vědět, co se děje, což jí samozřejmě nikdo nedokázal povědět. Měli jsme mrtvých koní, že by to stačilo na koželužnu, a teď ještě ke všemu máme mrtvolu lidskou! To už přestává být legrace.

Lucy byla středního věku, statná, rozhodná, energická, s čistými pevnými rukama. Určitě se v minulosti s láskou věnovala ponyklubům.

Sedla si s naprostou samozřejmostí za psací stůl. Ostatní ji uznávali jak pro její věk, tak pro její zkušenosti. Zadívala se na mě jako ředitelka školy a prohlásila: „Promiňte, my ovšem víme, že jste Kenův kamarád, a taky víme, že vás Carey bere, ale přece si myslím, že byste nám měl o sobě říct trochu víc. My vás neznáme, to vám musí být jasné. Je logické, že si nepřejeme, aby cizí lidi poslouchali, co si tady budeme vyprávět.“

„Jistě, já vás naprosto chápu,“ řekl jsem klidně. „Budeteli si přát, samozřejmě se vzdám, ale možná bych vám mohl být platný a na některé otázky bych třeba dokázal najít odpovědi.“

„Jste soukromý detektiv?“ zamračila se. Ta představa se jí nelíbila.

„Ne, to nejsem, ale detektivní práci do určité míry dělám vlastně pořád. Zaměstnávají mne, abych zjišťoval a ověřoval všechno možné.“

„Je státní zaměstnanec,“ řekla Belinda suše. „Sekretář nebo co.“

Je zcela běžné, že britský občan nemá tušení, jaké jsou ve státní službě hodnosti. (Někdo se kdysi zeptal vysokého komisaře, důstojného vládního hodnostáře, který sám jmenuje jiné hodnostáře do vedoucích funkcí, ve kterém hotelu pracuje a aby mu sehnal taxi.) Veterináři se mě sice neptali, jak rychle píšu na stroji a jestli umím těsnopis, ale stejně si mysleli, že náležím do stejné kategorie.

„Čmuchal,“ řekl Jay Jardine s nechutí.

Lucy Amhurstová se na mne pátravě zadívala: „Nemůžeme zbytečně utrácet, nemáme na to.“

Řekl jsem: „Tohle je gratis pro Kena a Belindu.“

Usmála se a rozhodně se rozhlédla po ostatních. „No co, pokud je dobrý čmuchal, tak nakonec proč ho nevzít. Nějaká odpověď by se nám hodila, to si přiznejme. No a když na nic nepřijde, ani my o nic nepřijdeme.“

Pokrčili rameny. Nikdo neměl nic zásadního ani pro, ani proti. Tíse jsem setrval a tím to skončilo.

Jay Jardine, ten přes dobytek, štíhlý, menší, sebejistý, zřejmě teprve před krátkou dobou opustil vysokou školu. Používal stále cizí slova, takže dokonce i někteří kolegové se ho občas ptali, o čem že to vlastně mluví. Byl ze všech nejmladší a nejméně oblíbený, alespoň jsem měl ten dojem.

„Careymu všechno moc dlouho trvá,“ stěžoval si. „Potřebujeme laboratorní prostory, to vám přece musí být všem jasné. Včera večer jsem mu volal, ale on skutečně ještě nic nezařídil. Nabídl jsem se, že si to zařídím sám, ale on trval na tom, abych to nechal na něm.“

„Má toho hodně,“ řekla Lucy Amhurstová.

„Jenže já vím nejmíň o třech nebo čtyřech možnostech, kde by nám pronajali místnosti. Jestliže nebudeme mít místnosti, nebudeme mít laboratoř a ztratíme klienty, to snad chápete. Už takhle jsem musel opakovat celou řadu zkoušek a samozřejmě to zdržuje, což nikoho netěší. Carey je zkrátka na všecko starý.“

Všichni ostatní začali sborově protestovat. Někdo s pobouřením (Lucy), jiní úzkostlivě (Yvona Floydová).

„Ono už je mu šedesát, že?“ zeptala se ustaraně.

Byla asi stejně stará jako já, takže jí šedesátníci připadali prastarí. Ovšem mému otci v šestapadesáti chyběly do povinného důchodu už jen čtyři roky, a přitom byl na vrcholu svých obdivuhodných duševních schopností, to jsem velmi dobře věděl. Tušil jsem, že příčinou Careyho nerozhodnosti nebo váhavosti není ani tak věk jako spíš únava a skleslost z toho, že tolik ztratil. Podle mé zkušenosti, samozřejmě omezené, většina lidí po těžké ztrátě a pod napětím podléhá zmatku, jsou jako vykojení. Těch, kteří se okamžitě vzpamatují a jen proklínají osud, je zaručeně málo.

Třicetiletá Yvona Floydová nosila snubní prstýnek a zdůrazňovala svou ženskost záplavou nádherných

černých vlasů nakadeřených pečlivě až k tvářím a spadajících na krk. Jak přehodila nohu přes nohu, vykukovala jí zpod sukně krajka na okraji spodničky.

Olivera Quincyho ty nohy očividně přitahovaly. Jestli se na ně díval z roztržitosti či ze zalíbení, nebylo zcela jasné. Ze všech přítomných se choval nejvyrovnaněji. Byl bych očekával, že bude ustaraný jako Ken, že s ním bude cítit, protože měl také na starosti koně, ale naopak, jediný se dokonce pokusil o žert.

„Která čtyři zvířata mají ženy nejradši?“

„Zmlkni, Olivere,“ zarazila ho Lucy. „Na vtipy nemáme náladu.“

„Je to ale dobřej vtip, rozveselili bychom se.“

Buclatý brunet středního stáří vnášel do věcí klid, působil mnohem vyrovnaněji než ostatní. Hádal bych na „dobrý způsob jednání s nemocnými“.

„Ženy mají nejradši...“ recitoval soustředěně: „Norka ve skříni, jaguára v garáži, tygra v posteli a osla, co to všechno platí.“

Připadalo mi to opravdu dobré, ale nikdo se nesmál.

„To už jsem slyšela minulý týden,“ řekla Lucy.

„Jak můžeš vyprávět vtipy, když tamhle leží někdo mrtvý?“ zlobila se Belinda.

„Ten někdo si nejspíš dal vlastní branku.“

Bylo mi jasné, že se Belinda s Oliverem nemají moc rádi, nejspíš proto, že Belinda žárlila na každého, kdo trávil čas s Kenem.

„Co s námi bude, jestli se firma rozpadne?“ zeptala se úzkostlivě Yvona.

Všichni se na ni podívali a ihned zase odvrátili oči, jako by mysleli na totéž, ale nechtěli o tom mluvit.

Po chvíli ticha se odhodlaně ozvala Lucy: „Máme nouzový domek, nakoupíme nové zásoby. Budova byla pojištěná. Jsme všichni naživu a máme nemocnici. To nakonec říkal sám Carey. Firma se prostě nerozpadne.“

„A kdyby přece, já to беру.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Lucy.

„Přeberu to jako Quincy a spol.... Jsem nejstarší. Všichni musíme dělat, všichni máme svoje zákazníky. Pokud Carey vycouvá, pojedeme dál jako předtím, bez něj. Úlohu nejstaršího partnera přeberu já.“

„Ten nevycouvá,“ řekla Lucy rozčileně.

Jay Jardine, který všechno věděl nejlépe, prohlásil: „Tak ho vycouváme my. Oznámíme mu, že už je příliš starý a že už mu nedůvěřujeme. To bude nejlepší.“

„To vůbec nebude nejlepší!“ ohradil se Ken. „Carey tuhle ošetřovnu vybudoval, patří mu.“

„Jenže je úplně normální, když se mladé stádo zbaví starého býka,“ namítl Oliver.

„To si náš starý nenechá líbit, uvidíte,“ řekl ostře Scott.

Oliver ho usadil: „Jsi dobrý technik, ale budeš si muset vybrat, jestli zůstaneš nebo ne.“

„Zůstaneme tu všichni i s Careym,“ držel se Scott.

Oliverův zdánlivě mírný pohled sklouzl ze Scotta na Kena. „Quincy a spol. si nicméně nemůžou dovolit mít mezi sebou diskreditovaného veterináře. Je mi líto, ale už to tak je.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Pak se Lucy Olivera podrážděně zeptala: „To má být zase vtip?“

V tu chvíli se Oliver mohl dát do smíchu a povědět, že si ze všech utahoval. Nestalo se tak.

„Komu patří nemocnice?“ zeptal jsem se nezúčastněně.

Všichni se na mě zadívali. Trochu jsem je zaskočil.

„Komu patří ta vyhořelá budova? Kdo dostane peníze od pojišťovny?“

„Z větší části banka,“ řekla Lucy nejistě.

„Ano banka,“ přikývl Ken. „Máme půjčku na oba nové objekty. Banka drží hypotéku a my všichni ji postupně splácíme.“

„Takhle to před lety vymyslel Carey,“ vysvětlovala Lucy. „Tehdy jsem s ním dělala jen já jako jediná. Když jsem nastoupila, řídil kliniku z domova, ale pak, když mu umřela žena, se chtěl přestěhovat... Proč se ptáte?“

„Nic, jen jsem chtěl vědět, jestli na tom požáru nikdo nevydělá.“

Všichni se zaínysleli. Bylo mi nicméně jasné, že všem jde především o nemocná zvířata, nešli po penězích a neuvažovali jako finančníci. Dokonce i na Oliverovi Quincym bylo vidět, že mu nejde o peníze, pokud se chystá ke vzpouře.

Obecné mlčení dodalo Lucy odvalu: „Musíme to probrat s Careym, nakonec je pořád náš vedoucí.“

Sémě pochyb však už bylo zaseto a já na Quincym a Jardinovi poznal, že už částečně Careyho odpisují. Yvona Floydová se s tou myšlenkou smířovala těžce, Lucy se s ní smířit nehodlala a Ken byl nešťastný. Slovo jednou vyslovené nelze vzít zpět, může působit jako tichá sněť, může rozleptat partnerství zevnitř.

Kenovy vyhlídky se zdály bezútěšné. V tu chvíli jsem pochopil, čeho se celou dobu předtím bál, co očekával. S Careyho loajalitou věčně počítat nemohl a dobře věděl, že ostatní by se ho chtěli zbavit. Kdyby odešel z místa tak potupně, těžko by hledal jiné.

Vzpomněl jsem si na staré rčení, žertem používané v zahraniční službě, když šlo o někoho zcela nemožného a nepřijatelného. „Toho odmítl i Lagos.“ Do Lagosu nikdo nejde dobrovolně. Lagos je skoro stejně za trest jako Ulánbátar. Lagos následně bere každého, koho mu pošlou, a nevybírá si. Jestliže Lagos někoho odmítne, znamená to absolutní prohru a navíc ostudu. Tím končí kariéra.

Do ticha, v němž všichni přítomní uvažovali o vlastní budoucnosti, vstoupil šedovlasý Carey.

„Á, tady jste.“ Co je ve vzduchu, nevycítil. „Policie chce se všemi postupně promluvit v nouzovém domku. Zařídili si tam jakous takous úřadovnu, i když jsem je důrazně upozornil, že místnost zítra budeme potřebovat jako ordinaci.“

Mluvil znaveně a sklesle. Byl bych rád věděl, jak by se tvářil, kdyby tušil, jak jsou s ním jeho lidé nespokojení. Zatvrdil by se, sesbíral by odvalu, nebo by se složil? Těžko soudit.

Jeho partneři i technici poslušně pochodovali přes dvůr, Ken jako poslední, za ním já. Trochu jsem ho zdržel.

„Policie mě bude nejspíš chtít vyhodit,“ řekl jsem. „Pokud ano, tak na tebe počkám vzadu ve služebně. Tady už přestává legrace. Musíš mi povědět všechno, nesmíš si nic nechávat pro sebe.“

„Tohle nikdy legrace nebyla,“ namítl.

„Dobře. Tak je to tedy už smrtelně vážné. Smrtelné!“

Polkl. Stáhlo se mu hrdlo. Přikývl.

Belinda se po nás ohlédla, počkala na nás a chytila se Kena pod paží. Musel jsem jí přiznat, že se k němu chová absolutně loajálně, drží s ním a věří mu bez výhrad.

Vešli jsme do nouzového domku. Konstábl si zapsal jména všech přítomných a vybídl nás, ať se posadíme na skládací židle rozestavené kolem stěn. Udal jsem své jméno jako ostatní a choval se nenápadně, abych tam vydržel co možná nejdéle.

Byl tam i ten služebně starší policista středního věku, mluvil jako místní a působil rozumně a střízlivě. Ještě stále jsem nevěděl, jak se jmenuje. Řekl, že chce zjistit, kdo předchozí čtvrtek odešel z administrativní budovy před požárem jako poslední.

Yvona Floydová řekla, že odcházela v sedm, a to prý už byl v budově jen pan Carey, který pracoval ve své kanceláři.

„V sedm?“ zeptal se policista. „Je to běžné?“

„V pondělí a ve čtvrtek ordinujeme pro malá zvířata. Já dělám čtvrtky.“

Policista se zadíval na černý lem spodničky a na dlouhé, křížem přehozené nohy, a nepochybně se rozhodl, že si pořídí psa. Neochotně odvrátil oči a tázavě se podíval na Careyho.

Carey unaveně přikývl, že ano, čtvrtek bývá obtížný a dlouhý. V onen čtvrtek se navíc všem do cesty pletli malíři a lakýrníci, k tomu uhynul na operačním stole kůň. On prý vypomáhal Yvoně v ordinaci, protože mají o jednoho technika pod stav, pak musel vyřídit spoustu úřadování a telefonů, odešel až po osmé. Ale všechno prošel, aby se přesvědčil, že už nikdo nikde není, pak teprve vyšel a zamkl za sebou hlavní vchod zvenčí. Ještě zašel dozadu do nemocnice, kde bylo zamčeno, ale ve služebně se svítilo. Pak se zastavil u boxů, tam našel Scotta, díval se na tři ustájené pacienty a kontroloval, jak se jim vede. Popřál mu dobrou noc a odjel domů.

„A pak, pane?“

Carey se zatvářil zmateně. „Co chcete vědět? Co jsem měl k večeri?“

„To jistě ne, pane. Chtěl bych vědět, kdy jste se dozvěděl, že v nemocnici hoří?“

„Ach tak. Zavolali mi lidi, sousedi kliniky přes ulici nad pekařstvím. Řekli, že napřed volali hasiče.“

Policista přikývl, jako by to už věděl, a zeptal se, kdo z nás je Scott.

Silák s širokými rameny se přihlásil.

„Scott Sylvester, kvalifikovaný veterinární technik.“

„Velká zvířata,“ dodal Carey.

„Zahlédl jste někoho v areálu poté, co odešel pan Hewett?“

Scott řekl, že všude byl klid. Postaral se o své svěřence na noc a pak se odebral do hospody o kousek dál u silnice na pivo. Ten den prý nestál za nic, protože jim uhynul kůň. Když už se v hospodě chystali zavřít, někdo tam přiběhl, že hoří veterinární ošetřovna. Scott rychle běžel zpátky, ale tam už byli hasiči.

Policista se zeptal, kolik lidí mělo klíče od vyhořelé budovy. „Všichni máme klíče,“ odpověděl Carey.

„Vedoucí sekretářka má taky některé, stejně samozřejmě uklízečky.“

Policista se nadechl s ovládanou trpělivostí. „Kdy přicházejí do práce uklízečky?“

„Každý všední den v osm hodin.“

„A... už tam byly, když jste odcházel?“

„Jak prosím?“ zeptal se Carey. Pak mu to došlo. „Ne, přicházejí v osm ráno, ne v osm večer.“

Policista si cosi zapsal a mě napadlo, že to je nejspíš poznámka, aby se zeptal uklízeček, jestli některá z nich náhodou nechybí. V lékárnách veterinárních nemocnic jsou léky, které lze s výhodou prodat. Nepoctivou uklízečku mohl někdo vybavit seznamem žádaného zboží... Jenže krádež léků a drog nijak nevysvětluje požár.

Carey se zeptal: „Teď se asi dá těžko prokázat, jestli se tam třeba někdo nevloupal oknem?“

Policista přikývl. „Mohl byste mi prosím říct, které dveře zevnitř budovy se zamykají, pane?“

„Jenom lékárna a patologická laboratoř,“ řekl Carey a potřásl hlavou. „My uvnitř budovy dveře zavíráme, ale zřídka kdy je zamykáme. Když jsem ve čtvrtek odcházel, byly zamčené dveře jenom u lékárny a u patologie.“

„Byly u těch dveří patentní zámky nebo dózické?“

Carey se zatvářil zmateně. „Myslím že dózické.“

„Máte u sebe klíče, pane?“

Carey přikývl a vytáhl z kapsy objemný svazek, stejný jako měl Ken, neli větší. Měl u klíčů také visačky a na policistovu žádost ukázal příslušné dva.

„Ano, jsou dózické,“ přikývl policista.

„Proč na tom záleží?“ zeptal se Carey.

„To je tak,“ vysvětloval trpělivě policista, „i když shoří dřevěný rám dveří a dveře, samotný zámek neshoří. Spadne na zem a žárem se neroztaví. Rozumíte mi?“

Všichni přikývli.

„Naši vyšetřovatelé našli v budově zámek přibližně v místě, kde byly dveře lékárny. Je to dózický zámek a byl odemčený.“

Význam této informace dolehl na všechny těžce jako olovo. Nikdo nepromluvil.

„Rádi bychom si pak vaše klíče vypůjčili a ověřili si, jestli máme ten zámek, o kterém jsem se zmínil.“

Carey klíče mlčky předal policistovi. Ten je předal konstáblovi, ukázal mu, o který klíč se jedná, a požádal ho, aby ho zanesl vyšetřovatelům, počkal tam a zase se s klíči vrátil. Konstábl vzal celý svazek a odešel. Policista se pak zeptal, kolik lidí má klíče od lékárny.

„My všichni,“ řekl Carey s povzdechem.

„Včetně vedoucí sekretářky, pane?“

Carey přikývl.

„A co uklízečky?“

„Všude musíme udržovat pořádek,“ hájil se Carey, „samozřejmě jednotlivé skříňky jsou zamčené. Sekretářky a uklízečka klíče od skříněk nemají.“

„To jsou zasklené skříňky, že pane?“

Carey přikývl.

„Naši vyšetřovatelé mi řekli, že tam v té části budovy je spousta roztaveného skla. Místnost je úplně zničená. Pokud se něco zachovalo, tak to zničila střecha, když se tam propadla. Taky tam byla spousta vody, hasiči ji museli odčerpávat. Není naděje, že by bylo cokoli v lékárně identifikovatelné, což samozřejmě znamená, že ani nemůžeme zjistit, jestli tam něco chybí. Pokud tam vůbec něco zbylo. Chci vás všechny požádat, abyste mi připravili seznam všech léčiv z lékárny, abychom mohli s vyšetřováním pokročit, kdyby se náhodou něco z toho objevilo v nepatřičných rukách.“

„To je beznadějně,“ bránila se Lucy.

„Prosím pokuste se o to.“

Napadlo mne, jak alespoň částečně situaci řešit, a rozhodl jsem se, že to pak řeknu Careymu. Kdybych na sebe upoutal pozornost v tu chvíli, nejspíš by mě odtamtud rychle vyhnali, a já si naopak přál zůstat. Zajímalo mě to.

Lucy se zeptala: „Je pravda, že se ta mrtvola našla v lékárně?“

„Přibližně,“ přikývl policista.

„Jak to přibližně?“

Policista chvíli přemýšlel, asi vážil, máli či nemá odpovědět, ale nakonec nám vysvětlil, že se některé příčky pod vahou střechy zhroutily. Lékárna, lépe řečeno stěny lékárny, už neexistovaly.

„Dobrý bože,“ vzdychla Lucy.

Jay Jardine se zeptal, jak moc byla ta mrtvola spálená.

„Věc se ještě vyšetřuje, pane.“

„Jak dlouho potrvá, než se zjistí, kdo to je?“ vyptával se dál Jay Jardine.

„To vám nemůžu říct, pane.“ Krátká odmlka. „Stane se, že se vůbec nezdaří mrtvolu identifikovat.“

„Ale přece takového člověka musí někdo pohřešovat,“ ozvala se Lucy.

„Tuláci, bezdomovci, lidi na útěku, blázni... se na listině pohřešovaných nikdy neobjeví.“

„Ach tak.“

„Taky bych se vás všech rád zeptal,“ pokračoval policista, „Jestli nevíte o někom, kdo by měl důvod někoho z vás nenávidět. Nepropustili jste nějakého pracovníka v poslední době? Nedostával někdo z vás anonymní výhrušné dopisy? Žádné vydírání? Nestalo se vám v práci, že by vás někdo obvinil, že jste způsobili smrt jejich zvířete? Nevíte o někom, kdo vám připadá psychicky nevyrovnaný, nenormální?“

„Prosím vás, to bychom mohli vyjmenovat celé lidstvo,“ namítla Yvona.

Oliver Quincy se podíval na Kena a pak na policistu. „V poslední době se nám stalo, že nám tu v nemocnici uhynulo několik koní a majitelé teď hodně vyvádějí.“

„Můžete mi sdělit podrobnosti?“

Do věci se vložil Carey. Vysvětlil policistovi, jak obtížná je anestezie u koní. Policista si dělal poznámky.

„Nevyhrožoval vám některý z majitelů?“

Carey zavrtěl hlavou.

Ken vyhrkl: „Kdyby ten požár založil některý z majitelů, tak by v tom spáleništi byla moje mrtvola.“

Nikdo se nezasmál.

„Vyhrožovali vám? Pane –“ zadíval se do svého seznamu, „jste pan Kenneth McClure?“

„Ano, ale nikdo mi nevyhrožoval, aspoň ne tak, jak myslíte vy.“

„Jak?“

„Řekli mi, že už ke mně svoje koně nikdy nepošlou, tak nějak.“

Policistovi tato výhrůžka zřejmě připadala závažnější než Kenovi. Ken měl však v zásadě pravdu, kdyby zločin mířil na něho, byl by v nemocnici uhořel on.

Policista zalistroval v poznámkách a po krátké přestávce se zeptal Careyho: „Když jste odcházel z budovy a kontroloval, jestli je všude zavřeno, byla už lékárna zamčená?“

„Ano, jak jsem už řekl.“

„Pravda, už jste se o tom zmínil, ale mně jde o to, kdo zamkl? Vy nebo někdo, kdo odešel před vámi?“

Carey potřásl hlavou. „Já zamykal, většinou zamykám na konci ordinčního dne.“

Policista se znovu zadíval na pár pěkných nohou. Pak se vzpamatoval, povzdychl si a přetřel si rukou hřbet nosu.

„Kdo zamkl laboratoř?“ zeptal se.

„Nejspíš já,“ přihlásil se Jay Jardine. „Měl jsem tam rozdělané testy a nechtěl jsem, aby se mi tam někdo hrabal.“ Zasmál se. „Nejspíš z toho nezbylo vůbec nic, co?“

„Nejspíš ne.“ Policista si odkašlal. „Kdy jste opustil areál?“

Jay Jardine se zatvářil pohoršené. „Snad si nemyslíte, že jsem ten požár založil já?“

„Ne, jen si chceme věci zmapovat.“

„Aha.“ Jardine se nepřestával tvářit dotčeně. „Zamkl jsem, když jsem odcházel, to mohly být čtyři. Volali mě k nemocné krávi. Ještě nějaká otázka?“

„Rád bych si u každého z vás zapsal, kde jste se zdržovali včera večer.“ Policista otočil stránku v notesu.

„Začali bychom prosím panem Hewettem.“

„Už jsem vám přece řekl, že v osm jsem odešel domů.“

„Jak daleko bydlíte?“

„Jsou vůbec tyhle otázky nutné?“ ohrazoval se Carey. „Snad si opravdu nemyslíte, že to mohl udělat někdo z nás?“

„Zatím pachatele označit nemůžeme, ale rádi bychom alespoň vyloučili co největší počet osob.“

„Ach tak. Bydlím odtud pět minut.“

„Autem?“

„Samozřejmě že autem.“

„Večer jste strávil ve společnosti své paní?“

Všichni trochu ztuhli a policista, chytrý a vnímavý, to dobře vycítil. Careyho odpověď ho proto nepřekvapila.

„Moje žena už nežije.“

„To je mi velmi líto, pane. Žijete tedy osaměle?“

„Dá se to tak říct. Udělal jsem si něco k večeři, pustil si hudbu a četl noviny. Nepřipadám si osamělý, ale

pokud jste měl na mysli, jestli u mne někdo byl, pak ne, byl jsem sám.“

Policista přikývl, něco si zapsal a věnoval se dalšímu jménu na seznamu.

„Paní Amhurstová?“

„Slečna...“ opravila ho Lucy.

Policista se na ni upřeně zadíval, jako by hledal výchozí bod, ze kterého bude posuzovat její odpovědi.

Dobrý, zkušený detektiv, pomyslel jsem si.

„Čtvrtek večer, madam?“ zeptal se klidně.

Odpověděla přímočaře, nedělala těžkosti jako Jay. „Odešla jsem odtud po obědě... Odpoledne jsem měla čtyři návštěvy, poslední u ovcí na kopci za Birdclipem. Odtamtud jsem odjížděla už za šera, řekněme před sedmou. Pak jsem se zastavila u jednoho baseta, kterého jsem ráno měla v ordinaci na výkon. Byl v pořádku. Vypila jsem s majitelem skleničku a jela domů. Na hodinky jsem se nedívala.“

„Žijete sama?“

„Bydlím se sestrou, ale ta je v cizině na dovolené.“

„Takže onen večer...“

„Jako Carey, s jediným rozdílem, že jsem neposlouchala hudbu, ale dívala se na televizi,“ trochu pobaveně mu odpověděla na další otázku, ještě než ji stačil položit. „Neptejte se mne, na který program jsem se dívala, protože to nevím. Obávám se, že většinou sotva sednu k televizi, už spím, rozhodně po takovém dni, jako byl včera.“

„Jak daleko máte domů?“

„Jednu a čtvrt míle do Riddlescombu.“

Se zájmem jsem se na ni zadíval. Žili jsme s maminkou v Riddlescombu, kde ještě stále vládli Eaglewoodovi... Už jsem zapomněl, jak blízko od Cheltenhamu to bylo. V dětství se vzdálenosti zdají větší.

Policista se zadíval do seznamu. „Paní Floydová?“

Yvona překřížila dlouhé nohy na opačnou stranu. „Jak jsem vám už řekla, šla jsem domů v sedm.“

„Kde je doma?“

„Painswick Road, odtud asi dvě míle. Manžel byl pryč, na služební cestě, ale děti byly doma.“

„Hm... Jak staré jsou vaše děti?“

„Nejsou moje, jsou mužovy. Patnáct a šestnáct, kluci. Poslouchají muziku a v jednom kuse žvýkají, jsou to frajeři.“ Při jejích posledních slovech se poprvé tu a tam objevil úsměv.

„Mohli by se za vás zaručit?“

„Zaručit?“ ušklíbla se. „Psali úkoly. Jak děti dokážou psát úkol, když jim do toho řve milión decibelů, nepochopím, jenže když je ticho, tak se prý nedokážou soustředit. Každý má svůj pokoj, když se vracím, vždycky za nimi zajdu, aby věděli, že jsem doma. Vycházíme spolu dobře.“

„Takže... jestli usuzuju správně, po příchodu domů jste uvařila něco k jídlu a večer jste pak strávila víceméně sama?“

„Vlastně ano. Probrala jsem poštu a četla si časopis. Pak jsem se dívala na zprávy. Potom zavolal Oliver, že tu hoří, tak jsem běžela nahoru říct klukům, že sem jedu. To už měli oba puštěné video. Chtěli samozřejmě se mnou, ale já jim to zarazila, bylo už hodně pozdě a oba měli druhý den psát test. Poslala jsem je do postele. Dívali se na mě jako na vraha.“

Policista se otevřeně usmál. Zapsal si jen kratičkou poznámku.

„Oliver Quincy? Velká zvířata?“ rozhlédl se.

„To jsem já,“ ozval se Oliver.

Detektiv si ho prohlédl stejně bedlivě jako předtím Lucy.

„Váš večer, pane?“

„Jo. Byl jsem děsně utahanej. Zašel nám ten zatracenej kůň, mělo to všechny možný dozvuky a pak ještě pitva... Všechno možný jsme kontrolovali a přezkoumávali, ale na nic jsme nepřišli, všechno bylo v pořádku. Pak už jsem byl úplně hotovej, to jsme byli nakonec všichni. Měl jsem jít ten večer na výroční večeři Rugby Clubu, ale neměl jsem náladu házet se do gala, ani na lidi a na řečnění... Tak jsem zajel do hospody, dal si pivo a něco k jídlu u baru.“

„Platil jste úvěrovou kartou, pane?“

„Ne, hotově.“

„Jste ženatý?“

„Moje žena si dělá, co chce, a já taky.“

Cosí v jeho hlase napovídalo, že není tak vyrovnaný, jak působí, a probleskla v něm tvrdost, s jakou se chystal vyhodit ze sedla Careyho.

„Jak jste se dozvěděl, že zde hoří?“

„Já mu zavolaal,“ ozval se Carey. „Trvalo dost dlouho, než to vzal, ale volal jsem mu jako prvnímu. Považuji Olivera za svého zástupce, bylo zcela přirozené, že jsem volal nejdřív jemu a požádal ho, aby to řekl ostatním.“

Nikdo se na nikoho nepodíval. Et tu Brute. Chudák starý Carey.

„Je fakt, že když jsem přišel domů, zvonil telefon,“ přikývl Oliver. Na Caesara se nepodíval. „Zatelefonoval jsem Yvoně, Lucy a Jayovi a řekl jim, co je. Ostatní to nebrali.“

„Já byl v hospodě,“ řekl Scott.

Policista přikývl a zadíval se do poznámek.

„Pan McClure?“

„Já jel se svou snoubenkou, tady se slečnou Belindou, k jejím rodičům, Peter jel s námi.“

Policista se znovu zadíval do seznamu.

„Belinda Larchová, kvalifikovaná veterinární technická? Peter Darwin, tajemník?“

Oba jsme mlčky přikýkli.

„Strávili jste společně celý večer? I s rodiči slečny Larchové? V restauraci?“

„Ano, právě jsme se chystali k odchodu, když mi zavolala Lucy.“

Lucy kývla. „Když jsme se tu seběhli, došlo mi, že Ken chybí. Vzpomněla jsem si, že vlastně slouží, tak jsem mu zavolala na přenosný telefon ze špitálu. Je tohle všechno důležité?“

„Něco důležité je, něco ne,“ řekl náš policista filozoficky. „Zatím těžko říct.“ Zadíval se do seznamu. „Pan Jardine?“

Jay velmi podrážděně a úsečně odpověděl, že šel domů a pohádal se se slečnou, se kterou žije. Prý od něj utekla s brekem a šla se vyplakat ke kamarádce. Tím to skončilo.

Takže výsledek žádný. Policista si jeho odpověď zaznamenal a zdálo se, že s otázkami končí. V tu chvíli se vrátil konstábl s Careyho klíči a něco mu zašeptal. Co to bylo, mohl slyšet snad jedině Carey, který stál nejbliž.

Starší policista přikývl, otočil se a vrátil svazek klíčů majiteli. Pak se rozhlédl po našich tázavých obličejích a suše řekl, že klíč od lékárny skutečně patří k zámku, o kterém se předtím zmínil. Protože jsme všichni očekávali, že tomu tak bude, zpráva nevzbudila žádné velké vzrušení. Carey se tvářil ustaraně, prohodil, že byl přesvědčený, že ty dveře zkoušel, ale měl tolik starostí, že přísahat by na to nemohl...

„Ale já jsem doopravdy zamkla,“ namítla Yvona, „vždycky zamykám, jsem si tím jistá.“

„Madam, nedělejte si s tím starosti, není tak těžké získat náhradní klíč, nechat si ho udělat, a upřímně řečeno, stejně máte všech těch klíčů dost, vy všichni dohromady, takže kdyby se sem někdo chtěl dostat, snadno si od někoho z vás klíče vypůjčí a může si nechat udělat celou sadu.“

Odborná rada pak zazněla do zaraženého ticha. „Pokud se chystáte budovu znovu postavit, tak bych vám opravdu radil elektronické zámky. Když máte elektronický zámek, jen tak někdo nemůže zajít do nejbližšího železářství a nechat si tam udělat duplikát vašeho klíče.“

Poté s konstáblem odešli. I Carey se zvedl a vydal se za nimi. Zanechal za sebou místnost plnou otazníků a úvah.

„Ale já zamkla,“ opakovala Yvona už s menší jistotou. „Vždycky zamykám.“

„Samozřejmě žes zamkla,“ řekl Oliver. „To je docela typické, že Carey neví, jestli dveře opravdu zkoušel nebo ne. To je to, o čem jsem mluvil. Prostě už to nezvládá. Čím dřív se ho zbavíme, tím líp.“ Vstal a protáhl se. „Nemá smysl tady marnit čas, já jdu hrát golf. Kdo slouží?“

„Carey,“ řekla Lucy. „A Ken.“

„V tom případě si musíme přát, aby neděle byla klidná,“ řekl Oliver bez úsměvu.

Pak rozhodným krokem vyšel z nouzového domku a v patách za ním jeho obdivovatel Jay. Ostatní se také zdvihli, různě nejistí a zamyšlení, a následovali je. Scott, jako by mu po krátké době nečinnosti už zase naskočilo vnitřní dynamo, ohlásil, že hodlá strávit den u jezera, aby dal do pořádku motor svého člunu, protože už se blíží sezóna pro vodní lyže. Energicky vyšel zadním parkovištěm. Slyšeli jsme ho startovat, a pak už jsme ho zahlédli, jak se na motocyklu mihl kolem vchodu.

„Jezdí vždycky na motocyklu?“ zeptal jsem se.

„Nemá auto,“ řekl Ken.

Lucy se usmála: „Je jak ze železa, má hrudní svaly, že byste tomu nevěřil. Ten má fyzičku, jaká se hned tak nevidí.“

„Je dobrý technik,“ poznamenal Ken. „Tys to ostatně viděl,“ otočil se ke mně.

Přikývl jsem.

„Taky se chová loajálně k Careymu,“ dodala Lucy uznale. „Já bych nedokázala žít jak on, ale řekla bych,

že je docela spokojený.“

„Jak žije?“ pobízel jsem ji.

Odpověděla mi Yvona: „Bydlí v maringotce. Říká, že nesnáší pocit pevného zakotvení. Ale je to hodný člověk. Jednou jsme za ním byli s našimi kluky, loni v létě, a on se jim věnoval celé hodiny, učil je na vodních lyžích.“

Lucy přikývla. „Má zvláštní povahu. Takovou jako zamíchanou.“

„Je svobodný?“ zeptal jsem se.

„Ženskými pohrdá,“ prohlásila Belinda a další dvě ženy přikývly.

„No já myslím, abychom šli domů,“ navrhla Yvona. „Oliver má pravdu, zbytečně bychom tu marnili čas.“

„Asi ano,“ přikývla Lucy váhavě. „Je to všechno tak nepříjemné a rozčilující.“

Obě vyšly společně bránou. Belinda domlouvala Kenovi, aby s ní odjel do Thetford Cottage, protože její matka je prý nemožná kuchařka a ona, tedy Belinda, slíbila, že na neděli pro všechny uvaří.

„Jdi napřed, zlato,“ řekl Ken, „já ještě musím něco probrat s Petrem.“

Moc přívětivě se na to netvářila. Nebyla ráda. Na rozloučenou ještě poznamenala, abychom nezapomněli přijít včas. Ken jí zamával a pak mě odhodlaně vedl do služebny.

„Dobře,“ řekl a usadil se v křesle za psacím stolem. Natáhl se pro notes a chystal se psát. „Takže ti nic nebudu tajit, nic nevynechám, ale ty to proti mně nepoužiješ.“

„Ani náhodou.“

Musel z mého hlasu vycítit, že to myslím smrtelně vážně, vážněji než očekával, protože se zatvářil zmateně a řekl: „Přece mě znáš sotva tři dny.“

Zamumlal jsem na souhlas a vzpomněl si na jeho otce a svou matku a na to, co jsem jí slíbil.

7

„Tak teda když to vezmeme chronologicky,“ řekl Ken, „a budeme brát jenom koně, co zašli, když jsme to neočekávali, tak první zahynul... To už bude skoro rok, možná v září. Já to s jistotou těžko můžu říct, když nemám dokumentaci.“

„Co se tehdy stalo?“

„Zavolali mě k Eaglewoodům, bylo šest hodin ráno. Volal mi jejich hlavní stájník. Starý Eaglewood byl přes noc někde pryč a velení převzal hlavní stájník. No nic. Řekl, že jeden z koní leží a že je mu zřejmě hodně zle. Tak jsem tam zajel a zjistil jsem, že stájník nepřeháněl. Šlo o tříletého hřebečka, kterému jsem léčil nataženou šlachou, jinak byl absolutně zdravý. Ležel na boku na zemi, byl v kómatu, občas mu zaškubalo ve svalech, bylo nabíledni, že umírá. Zeptal jsem se stájníka, jak dlouho už je v tom stavu, ale nevěděl. Chodil s krmením jako vždycky a už koně tak našel. Jenom prý měl předtím silnější křeče ve svalech.“

„Co jsi udělal?“ zeptal jsem se.

„Neměl jsem tušení, co mu je, a stejně už mu nebylo pomoci. Tak jsem mu odebral vzorky krve a uspal ho navěky.“

„A co mu tedy vlastně bylo?“

Ken potřásl hlavou. „Krev měl normální, všechny nálezy normální, možná měl nízkou glukózu, ale...“ zarazil se.

„Ale?“

„No, něco nebylo v pořádku. Než si zranil tu šlachou, byl ten hřebeček dobrý, několikrát zvítězil. Jenže s tou šlachou, i kdyby se byla slušně hojila, se dalo očekávat, že už tak dobrý jako předtím nebude. Zeptal jsem se stájníka, jestli je pojištěný, to člověka napadne, ale stájník nevěděl. Tak jsem se zeptal samotného starého Eaglewooda, ale ten prý že mi do toho nic není. A ještě je tu jedna věc. Než mi hřebeček zašel, tak mu najednou stoupla srdeční frekvence a objevily se otoky kolem očí.“

Odmlčel se. Požádal jsem ho, aby mi to vysvětlil.

„To znamená, že musel dlouho trpět, a dost, než jsem přišel. Začal jsem uvažovat o jedech, o tom, co mohlo způsobit ty křeče, zrychlenou srdeční akci a koma. Pak jsem si řekl, že nechám udělat zkoušky z krevního vzorku ve specializované laboratoři. Stálo to fůru peněz a nakonec se nic nenašlo. Jenže koně jen tak neumírají. Chci říct ne za normálních okolností. Několikrát jsem o tom mluvil s Careym, nakonec se na to pojištění Carey sám zeptal Eaglewooda. Jenže se ukázalo, že majitel koně vůbec nepojistil.“

„Tobě se to stejně nezdálo, vid’?“

„No byla to záhada. Přemýšlel jsem, jak se asi ten hřebeček choval, než ho stájník našel. Chci říct, že musel být tu noc několik hodin v boxu sám. Jak na tom asi byl, než se dostal do toho konečného, beznadějného stavu. Uvažoval jsem o tom, jestli třeba neměl záchvaty, jako epilepsii. Ten svalový třes těsně předtím než uhynul, to mohly být poslední záchvěvy něčeho hrozného. Já prostě nesnáším, když

koně trpí... Pokud to zvíře trpělo tak, jak jsem si představoval, a pokud to bylo následkem nějakého jedu, byl jsem připravený vynaložit všechny síly, abych zjistil, kdo to udělal, a abych ho pohnal přes soud.“ Pokrčil rameny. „Samozřejmě jsem nikoho před soud nepohnal, protože jsem nic nemohl vypátrat, ale jednoho rána jsem se vzbudil a aspoň jsem věděl, jak se to stalo. Jsem naprosto přesvědčený, že hřebečka někdo úmyslně zahubil, i když k tomu nenacházím žádný důvod.“

„Co ho tedy zabilo?“ zeptal jsem se napjatě.

„Inzulín,“ řekl, „jenže to nemůžu dokázat.“

„Inzulín?“

„Ano, koně nemají diabetes prakticky nikdy, to je naprosto výjimečné, takže není důvod dávat koni inzulín. Ale kdybys ho dal a dokonce předával, tak by mu katastrofálně klesl krevní cukr, dostal by se do hypoglykemického šoku, dostal by křeče, pak koma a nezadržitelně by zahynul. Všechny příznaky přesně souhlasily s tím, co jsem pozoroval u toho hřebečka. Začal jsem teda hledat zmínky o inzulínu ve veterinárních kasuistikách, jenže ono toho o normální hladině inzulínu u koní moc není. Protože koně nemají diabetes, tak se tím nikdo nezabývá. Našel jsem ale dost informací, abych příště věděl co v krvi hledat, pokud by nějaké příště nastalo. Zjistil jsem taky, že v Americe takhle někdo zahubil tři, neli čtyři dostihové koně kvůli pojistnému. Ukázal jsem ty kasistiky Careymu, oba jsme pak řekli Oliverovi, aby si na to taky dal pozor, jenže už jsme se s takovým případem nesetkali.“

„Ten kůň byl určitě pojištěný,“ řekl jsem zamyšleně.

„Jenže pan Eaglewood tvrdí, že pojištěný nebyl.“

„Patřilo to hříbě vůbec jemu?“

„Ne. Bude tě zajímat, že patřilo tomu člověku, co mu patří naše klisna. Wynnu Leesovi.“

Zatajil jsem dech, až si toho musel všimnout. Sám si našel odpověď.

„Předpokládám, že to byla shoda okolností,“ řekl. „A ta klisna přece neumřela.“

„Jenom díky tobě.“

„Máš ještě schovaný ten kus střeva?“

„Ano, dal jsem ho do mrazáku,“ řekl jsem.

„To je dobře.“

„Co víš o Wynnu Leesovi?“ zeptal jsem se.

„Moc toho nevím. Já jsem ho do pátku vlastně nikdy neviděl. Proč jsi řekl, že mu nemám věřit?“

Chvilí jsem uvažoval, jestli mu nemám všechno prozradit, ale pak jsem se rozhodl, že raději ne, ještě ne. Třeba najdu nějakou lepší, nepřímou cestu, jak mu dát vědět co je třeba. Cesta k pravdě nemusí být úplně přímá. Když jeden druhého dovede k pravdě, aniž si to ten druhý uvědomil, je první vlastně ve výhodě pro příště.

Ken čekal na odpověď.

„Tak, prostě podvědomě. Byl mi nesympatický od podívání. Říkej si tomu, jak chceš, prostě mě z něho mrazilo.“

V zásadě to byla pravda. Ken vysvětlení přijal, dokonce poznamenal, že z toho člověka měl i on podobný pocit.

Po chvíli jsem se zeptal: „Žije ještě tvoje matka?“

„Ano. Žije, proč se ptáš?“

„Vlastně nevím... Tak mě napadlo, jestli se vůbec už sešla s Gregem a s Vicky, jistě by si měli o čem povídat, když se chystá svatba a tak. Ostatně já bych se s ní také rád poznal.“

Zděšeně se na mě zadíval. „Probůh, proč jsem ještě tohle nezařídil... já jsem ale pitomec! Ale to je tím, že jsem měl tolik starostí. Co třeba dneska v poledne, na oběd?“ natáhl se po telefonu. „Okamžitě mám zavolám.“

„Počkej, napřed se zeptej Belindy... jestli ti smím radit... a také abyste měli dost jídla.“

Koutkem oka se na mne zadíval, ale uznal, že asi bude moudřejší se napřed zeptat ženy. Telefon zdvihla Vicky a přijala návrh s velkým nadšením. Je to výborný nápad, mínila, a Belindě vše vyřídí, čímž byla věc domluvená. Ken s úsměvem telefon položil, zase ho zdvihl a zavolal mamince. Nadšení bylo poněkud méně bouřlivé. Ken se vmlouval, až se konečně nechala přesvědčit. Slíbil, že ji vyzvedne a zase odveze domů, a ať se nebojí, že bude všechno v pořádku.

„Moje máma není jako Vicky,“ řekl, když pokládal telefon. „Vždycky chce vědět všechno předem, dávno předem, chci říct několik dní předem, někdy dokonce několik týdnů. Tvrdí, že se svatbou příliš spěcháme, ale po pravdě se jí vůbec nelíbí, že se žením. Nelíbilo by se jí to, ať bych si bral kohokoli. S Belindou si nikdy rozumět nebude, vytrvale jí říká slečno Larchová. Ach ti rodiče!“

„Vzpomínáš si ještě na otce?“

„Jenom matně, bylo mi deset, když umřel, vlastně bych si ho pamatovat měl, jenomže si ho nepamatuju, spíš z fotografií. Vzpomínám si, že si se mnou hrával a že s ním byla legrace. Přál bych si...“ Odmlčel se.

„K čemu mi je, co bych si přál, vid'?" Ale chtěl bych vědět, proč umřel.“

Mlčky jsem čekal. Dodal: „Spáchal sebevraždu.“ Viděl jsem na něm, že ho to ještě stále trápí. „Čím jsem starší, tím víc bych to chtěl vědět, chtěl bych mít možnost s ním promluvit. Je to asi hloupost, co?“

„Není.“

„No nic, ale vysvětluje to všechno možné, pokud jde o mámu.“

„Beru na vědomí,“ řekl jsem.

Zadíval se na notes, na jehož první stránce bylo jediné slovo „inzulín“.

„Poslyš, co kdybys ty povídal a já si to psal,“ navrhl jsem.

Ochotně mi přistrčil notes i pero. Otočil jsem stránku. Ken chvíli uvažoval a pak pokračoval ve vyprávění.

„K dalšímu nevysvětlitelnému úhynu došlo krátce poté, po vánocích. To byl ten případ, kdy mě napadlo, že kůň možná dostal atropin!“

„Jaký kůň?“ zeptal jsem se a zapisoval.

„Dostihový, překážkář, byl v tréninku u Zoe Mackintoshové za Riddlescombem.“

„U Zoe Mackintoshové?“

„Spousta ženských trénuje,“ řekl Ken věčně.

Jistě, pomyslel jsem si, jenže Mackintosh, kterého jsem si pamatoval já, byl muž.

„Není dcerou trenéra?“ zeptal jsem se.

Ken přikývl. „Její otec, starý Mac, ještě žije, ale už mu to nemyslí. Zoe získala trenérskou licenci, a když se otec nedívá, tak si dělá, co chce. Je to mrzutý starý pán a věčně se jí do všeho plete. Zoe je naše zákaznice, zná Careyho odmalička

– on a Mac jsou velcí kamarádi – ale na mě byla kvůli těm mrtvým koním dost sprostá, a já se jí ani nedivím.“

„Takže nebyl jen jeden?“

„Byli dva a já bych dal krk na to, že oba dostali atropin. Když se to stalo s tím druhým, tak jsem řekl, co si o tom myslím, a ona se mnou skoro doslova zametla. Je to docela statná dáma, naše Zoe. Ovšem není zrovna dvakrát radost, když chodí a kdekomu vykládá, že jsem nejenom neschopný, ale ještě k tomu blázen.“

Chvíli jsem uvažoval.

„Patřili oba ti koně stejnému majiteli?“ zeptal jsem se.

„Nemám tušení.“

„Byli pojištěni?“

„To taky nevím, na to by ses musel zeptat Zoe nebo majitelů. Upřímně řečeno, já se ptát nebudu.“

„Ty se jí bojíš?“

„Počkej, až se s ní setkáš.“ „Jak se ti koně jmenovali?“

„To je otázka! Mně sice vždycky každý řekne, jak se kůň jmenuje, ale já si přece vůbec jména nemůžu pamatovat, když léčení skončím. Pamatuju si jména jen výjimečně, jediné nějaké významné koně. Ošetřím během jednoho roku stovky koní. Máme je všechny podle jména v počítači – totiž – měli jsme. Abych si je připamatoval, dělám si poznámky, jako třeba: tříletá klisna, bílé odznaky.“

„Popiš ty atropinové koně.“

„Ten první byl velký čtyřletý valach s bílou hvězdou na nose. Ten druhý byl pětiletý valach, hnědák s bílými odznaky.“

„Dobře.“ Dopsal jsem popis. „Jak zemřeli?“

„V obou případech šlo o koliku a v obou případech to proběhlo stejně. Měl jsem je na stole, střevo vytažené, jak jsi i ty viděl, hmatal jsem v břiše, vyšetřoval, jestli tam někde není překážka, nic jsem nenašel, a v obou případech prostě najednou začalo selhávat srdce a nezadržitelně klesal tlak. Nic se s tím nedalo dělat. Ale jak jsem ti říkal, to se někdy může stát, když šlo o ten první případ, ani se mi to nezdálo zvláštní.“

„Kolik koní tak zemřelo do dnešního dne?“

„Čtyři v průběhu osmi týdnů,“ polkl. „To se zdá být nemožné.“

„Mělo to vždycky stejný průběh?“

„Dá se říct že ano, víceméně ano.“

„Co myslíš tím víceméně?“

„Ve všech případech nešlo o koliku, jak už jsem ti řekl, u toho posledního koně jsem hřeboval hlezno. Předtím to byla trachea, dýchací potíže, jako ten kůň, co tady teď máme. Oba ti koně byli u Eaglewooda,

to jsem ti už řekl ve Stratfordu.“

„Hm,“ řekl jsem a zadíval se na své čím dál zmatenější poznámky. „Vzpomínáš si, v jakém pořadí se to stalo? Jak šli ti koně po sobě?“

„No...“ zamyslel se. „První byl ten inzulínový hřebeček, i když nezahynul tady v nemocnici.“

„Dobře.“

„Pak ten čtyřletý od Zoe Mackintoshové.“

„Ano.“

„Pak... ta Eaglewoodova trachea.“

„Dobře,“ řekl jsem. „Používáš někdy intubaci? Vzpomínám si, jak jsem se jako kluk divil, když jsem zjistil, že se koni strká do krku trubice, aby při námaze líp dýchal, a že ta trubice má uzávěr jako zátka vany, takže ji můžeš zavírat nebo otvírat podle toho, jestli kůň právě odpočívá nebo jestli cválá.“

„Moc často ne. Někteří lidé to ještě sice vyžadují, ale v Americe už pracovní intubaci zakázali a myslím si, že u nás taky brzy skončí.“

„Že se kdysi stalo, že nějaký intubovaný kůň s vytaženou zátkou Odcválal přímo do kanálu a tam se utopil?“

„To už je strašně dávno,“ přikývl s úsměvem. „Bylo to při Velké národní. Ten kůň se zapomněl stočit u oblouku Canal Turn a všechno prošvihnul.“

„Derby Day II v roce 1930,“ řekl jsem automaticky.

Zarazil se. „Jak to, že tohle sakra víš?“

„Mám dobrou paměť, hlavně na triviality,“ řekl jsem napůl žertem, ale hned jsem si uvědomil, že na tom něco je. „A jak asi víš, trívia znamená latinsky tři cesty. Kdekoli se setkávaly tři cesty, tam Římané zapíchli tyč a na ni připevnili nejnovější zprávy, takové drobné informace.“

„Páni,“ vydechl Ken.

Dal jsem se do smíchu. „No nic. Tak, po těch dýchacích potížích následovalo co?“

Hodnou chvíli uvažoval. „Nejspíš ten Nagrebův parkúrový kůň. Ten, co se zasek, to už jsem ti říkal. Rozbil jednu překážku v domácích stájích, při tréninku. Když jsem k nim přijel, byl ještě na poli, v noze měl velkou třísku, tak jednu stopu dlouhou, kousek pod zádí. Po noze mu tekla krev, byl rozčilený a snažil se vytrhnout lidem, co ho drželi. Jeden z těch dvou byl stájník a druhý byla holka, co toho koně jezdila. Nepřestávala brečet a to samozřejmě koně nijak neuklidnilo. Koně velice dobře vycítí strach, přenáší se na ně. Já myslím, že ten strach čichají. Jsou nesmírně citliví. Prostě ta holka se tehdy bála, že koně budeme muset uspat. Její otec kolem tancoval a křičel na mě, ať něco dělám, a tak se stalo, že koně docela pobláznili, nejdřív ze všeho jsem mu musel dát něco pro uklidnění a musel jsem počkat, až se usadí. To se Nagrebovi taky nelíbilo. Nakonec jsem starého Nagreba přemluvil, aby dceru odvezl domů, že si poradím sám se stájníkem. Tak jsme tomu koni vyndali třísku a prohlídli, co za škody nadělala. Byly nemalé, hlavně ve svalové tkáni, taky několik cév krvácelo. Naštěstí žádné hlavní tepny nebo žíly. Spravil jsem to tehdy docela úhledně, zrevidoval a zašil silnými stehy. Svorky by takovou ránu neudržely, teda ty, s jakými jsem zavřel ránu té březí klisně, jak jsi viděl.“

Když jsem to došil, vypadalo to docela dobře. Řekl jsem Nagrebovi, že koni noha oteče, že bude horká, ale že pod antibiotiky by se to mělo docela dobře hojit a že za týden přijdu vyndat stehy. Pořád ode mě chtěli slyšet, že až se to zahojí, bude noha jako nová, ale to jsem jim přece nemohl říct, když jsem to sám nevěděl, spíš jsem o tom pochyboval, ale radši jsem jim to nevykládal. Řekl jsem jen, aby byli trpěliví.“

Chvilí se odmlčel a uvažoval.

„No a potom, to už jsem ti vyprávěl, se ta noha normálně hojila. Několikrát jsem tam zajel a vyndal jsem stehy. Jenomže tak za den za dva mě najednou zděšeně volali. Já tam rychle jedu a vidím, že kůň má nohu dole obrovsky oteklou, koleno jako balón, nemůže se o nohu opřít. Tak jsem ho vzal a odvezl sem, protože jsem se bál, jestli to není infikované šlachové pouzdro. A jak už jsem ti říkal, zjistil jsem, že se šlacha prakticky rozpustila. Nebylo co spravovat. Nikdy jsem nic na ten způsob neviděl. Přivolal jsem si k tomu Careyho, ať se podívá, protože jsem si myslel, že Nagreb spíš uvěří jemu než mně. Neměli jsme na vybranou, museli jsme toho koně utratit, ačkoli to byl vynikající parkúrový kůň. Nagreb ho pojistil, tak jsme museli ohlásit pojišťovně, že není jiné řešení, že kůň nemá naději. Pojišťovna dala souhlas k tomu, abychom koně uspali, což jsme udělali. Krátce nato si starý Nagreb začal stěžovat, že jsem zřejmě udělal nějakou chybu, že jsem tu šlachu nějakým způsobem poškodil, jak jsem zašil ránu od té třísky, jenže já vím s naprostou jistotou že ne.“

Najednou se zarazil a vážně se na mě zadíval. „Něco ti řeknu, protože jsem slíbil, že ti řeknu všechno, ale prosím tě neměj mě za blázna.“

„Já tě nemám za blázna.“

„Dobře. Umíš si jistě představit, že mi ten kůň nešel z hlavy, že mi pořád vrtalo v hlavě, jak že se ta šlacha mohla rozpustit, a pak mě napadlo, že jedna možnost je.“

„Jaká?“

„Existuje jistý prostředek jménem kolagenáza.“ Polkl. „Kdybys injikoval řekněme dva kubíky kolagenázy do šlachy, tak ta se rozpustí.“

„Jak to?“

„Je to enzym, který rozpouští kolagen a šlachy, prostě kolagenní vazivo.“

Upřeně jsem se na něho zadíval a on se nejistě zadíval na mě.

„Já tě nemám za blázna,“ opakoval jsem.

„Jenže ona není tak jednoduchá věc jít a kolagenázu koupit,“ řekl. „Kolagenázu dodávají chemické společnosti jen pro laboratorní účely, je to dost velký svinstvo. Chci říct, že by to dokázalo rozpustit i lidskou šlachu, takže by sis určitě jehlu s tou věcí do zápěstí nechtěl zapíchnout.“

No nazdar, pomyslel jsem si.

„Dostaneš ji v práškové formě v malých lahvičkách,“ řekl Ken, „já jsem si to vyhledal, ředí se pak jedním kubíkem vody. Vystačí ti malá stříkačka.“

No nazdar!

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se.

Myslel jsem si, že Kenovi možná hrozí velké nebezpečí, ale neřekl jsem nic, jen jsem ho vyzval, aby pokračoval dalším koněm.

„Jenže nezapomeň,“ řekl Ken, „že než se všechno tohle stalo, tak jsem ošetřoval a operoval tucty jiných koní, dostihových, honebních a tak dále, a všechno šlo hladce. Na jednoho koně, co nám tady zašel, připadá celá řada dalších, u kterých všechno proběhlo hladce. Posílají nám sem koně i jiní veterináři, a z těch neumřel ani jeden. Když mluvím jenom o těch uhynulých, tak se ti třeba zdá, že šli jeden za druhým.“

„Beru na vědomí.“

„Dobře. Tak teda ten další, kterého jsme ztratili, to byl ten z intenzívy. O tom jsem ti vyprávěl dnes ráno.“

Přikývl jsem. Myslel si, že dál už se případem zabývat nebudeme, ale já se zeptal: „Či to byl kůň?“

„Nějakého Fitzwaltera. Slušný člověk. Vzal to filozoficky a nic mi nevyčítal.“

„Ale tobě se to nezdá, vid? Nemyslíš si, že to bylo normální.“

Tiše si povzdechl. „Odebral jsem tomu hříběti krev na laboratorní zkoušky, přestože už bylo po smrti. Výsledky byly negativní, nic zvláštního se nenašlo.“

Díval jsem se na jeho bledý, ustaraný obličej.

„Jenže tobě se to stejně nezdá, i když testy byly negativní, že?“

„Mně se to nezdá, protože se to nemělo stát.“

To byla za daných okolností logická odpověď.

„No a hned nato jsme sem dostali dalšího Mackintoshova koně, a ten nám odešel na stole docela stejně jako ten první.“ Potřásl hlavou.

„Teprve po tomhle druhém případě mě napadl ten atropin, protože kůň měl rozšířené zornice. Řekl jsem si, že mi to možná u prvního případu ušlo nebo že jsem si neuvědomil, co to znamená, protože jsem neměl žádný důvod k sebemenšímu podezření.“

„Ne,“ povzdychl jsem si.

„No a pak minulý čtvrtek, když ses tu objevil, nám uhynul ten Eaglewoodův kůň s tím hlezmem. Totéž. Srdeční selhání a náhlý pokles krevního tlaku. Odebral jsem koni vzorek krve ještě před operací, Oliver mu potom odebral další vzorek, když už bylo jasné, že ho neudržíme. Výsledky se ovšem nikdy nedozvíme, protože jsme ty vzorky měli v lednici v laboratoři. Chystal jsem se je poslat na analýzu do specializované laboratoře.“

„Lišily se v něčem – v čemkoliv – operační postupy, které jsi dělal u Mackintoshových koní a těch, které jsem viděl, jak děláš u té klisny? Kromě toho, že jsi u těch druhých nenašel žádnou střevní překážku?“

„Ne, nelišily. Jedině snad v tom, že u toho byl Scott a Belinda a tys tam nebyl. Belinda instrumentuje a Scott uspává. Vždycky takhle děláme ve třech.“

„Jenom ve třech?“

„No vždycky ne. Někdy se mnou dělá někdo z ostatních. Kupříkladu u poníků asistuje Lucy nebo pomáhá Oliver. Já zase vypomáhám Jayovi, když dělá krávy nebo býky. No a Carey dohlíží tak obecně. Když na to přijde, umí píchnout s čímkoliv, i když sám už dnes dělá jenom malá zvířata. Yvona sice vypadá na luxusní zboží, ale operuje velice hezky. Byl jsem svědkem, jak přejetý psy a kočky sestavuje dohromady jako dětskou skládačku. Jednomu malému klukovi dokonce takhle spravila králíka, úplně jemnými plastickými stehy mu přišla zpátky skoro úplně odpáranou nohu. Netrvalo dlouho a už zase skákal.“

Odmlčel se. „Víš, ta nemocnice byla naše radost a pýcha. Ne každá ošetrovna má takového zařízení. Díky nemocnici se nám ohromně rozšířila klientela a posílají nám sem věci zdaleka.“

„Vraťme se k minulému čtvrtku,“ zbrzdil jsem ho. „To už ti dělala starost každá operace, že?“

„Mlčky přikývl.“

„Takže jsi všechno kontroloval dvakrát, a měl jsi u výkonu Olivera. Operovali jste nohu, nešlo o břicho. Prosím tě, v duchu si to celé zopakuj od samého začátku, kdy sem koně přivezli. A nic nevynechej. Promysli si to. Já klidně počkám, nechvátej.“

Nic nenamítal. Díval jsem se na něho, jak uvažuje, jak se mu stahují lícni svaly a jak si asi v duchu opakuje úkon po úkonu. Pak potřásl hlavou, zamračil se a nešťastně se jakoby do sebe schoulil.

„Ne, nepřišel jsem na nic,“ vyhrkl. „Vůbec na nic. Jedině snad...“ nejistě se zarazil, jako by sám nevěřil vlastní úvaze.

„Jedině co?“ zeptal jsem se.

„No, Oliver sledoval obrazovku jako minule ty a já se na tu obrazovku taky několikrát podíval. Nemohl bych na to přísahat, ale teď ti mám dojem, jako že se na EKG objevila taková... ta křivka, která charakterizuje srdeční činnost... že se trochu změnila. Já tam nestál a nepozoroval jsem ji, ale možná jsem měl, když teď o tom uvažuji. Jenomže tehdy se samozřejmě ta křivka měnila, protože srdce přestávalo fungovat, jak by mělo.“ Zamračil se. Soustředěně uvažoval. „Budu si muset něco vyhledat a přečíst.“

„Tady?“ Rozhlédl jsem se po prázdné služebně.

„Ne, doma, já mám všechny knížky doma. Zaplat'pánbů za to. Carey měl všechny knihy v kanceláři, aby je měl po ruce, když náhodou přijde něco, s čím si neví tak docela rady. Jenže co mu nezničil oheň, dodělala voda.“ Potřásl hlavou. „Některé z těch jeho knížek jsou nenahraditelné.“

„To je velká smůla.“

„Jo, ale tím zdaleka smůla nekončí.“

„To určitě ne, když tu máme uhořelé tělo někoho neznámého.“

Znaveně si přetřel dlaní tvář. „Pojďme do Thetford Cottage.“

„Dobře, ale ještě...“

„Co?“

„Kene, dokud se nezjistí, čí mrtvola to je, raději nelez do žádných temných koutů.“

Vytřeštěně se na mě zadíval. Bylo jasné, že ten mrtvý mu velké starosti nedělá a že ho ve snu nenapadlo, aby sám byl opatrný. Nepokládal to za varovnou událost.

„Ale byl to přece jen žhář,“ namítl.

„Možná. Ovšem proč vůbec požár zakládal?“

„Nemám tušení, to ale nemá nikdo.“

„Já bych řekl, že žhář také neměl tušení, že zakládá požár, teprve až začalo hořet.“

„Co tě k tomu vede?“

„Čisticí prostředek. Lak. Že tam vůbec byl. Kdyby ses ty chystal zapálit budovu, spoléhal by ses snad na to, že tam najdeš hořlaviny – když už se ti podaří do budovy dostat? Navíc hořlaviny snadno přístupné?“

Zvolna odpověděl: „Ne, nespoléhal.“

„Takže buď opatrný.“

„Trochu jsi mě vyděsil, abys věděl.“

„To je dobře.“

Pátravě se na mě zadíval. „Nepředstavoval jsem si, že jsi takový, jaký jsi.“

„Jaký?“

„Takový... že do všeho pronikneš!“

Ušklíbl jsem se. „Jako jehla do střeva, že? Jenomže nikdo si nepamatuje všechno, a když se něco děje, tak si většinou hned neuvědomí, jaký to může mít dopad nebo co to může znamenat. Pak se ti rozjasní najednou nebo ti to dojde po etapách. Někdy ti to dojde, když to už vůbec nečekáš. Takže prosím tě, kdyby sis vzpomněl na něco, cos mi ještě o těch mrtvých koních neřekl, tak mi to určitě řekni.“

„Ano,“ řekl suše. „Řeknu.“

Vicky dělala, co mohla, aby si Kenovu matku – Josefinu – získala, ale marná snaha. Obě byly příliš rozdílné, Vicky spontánní, kulatá, velkorysá, mladá duchem, byť bělovlasá, pracně se propracovávala k hranaté, střízlivě oblečené Josefině, hledící na všechno a na všechny kriticky.

Belinda se uchýlila do kuchyně, kde si dala Bloody Mary, což jí namíchal Ken, prý aby se trošku uklidnila a nevyletěla ke stropu. Belinda vskutku po sklence koktejlu zlidštěla.

My s Gregem jsme se snažili udržovat konverzaci. Nic významného jsme si neřekli, až konečně nastala chvíle, kdy jsme všichni zasedli ke stolu, k pečenému jehněčímu s bramborem, hráškem, mrkví a omáčkou. Tolik jídel, která jsem nejedl, ani nepamatuji!

Jak jsme tak stolovali, podávali si jídlo, nalévali pití a přežvykovali, bylo celkem snadné jen tak mezi řečí něco prohodit o tom, jak skvěle si Ken počínal s tou nadmutou klisnou a jak se potom setkal s nevděkem jejího majitele.

„To je zvláštní člověk,“ řekl jsem, „ten Wynn Lees, vůbec se mi nelíbí.“

Moje sousedka Josefína McClurová zdvihla hlavu od talíře a zadívala se na mne.

Pokračoval jsem: „Zdalo se mi, že tu klisnu vůbec nemá rád a že je mu jedno, jak to s ní dopadne. Skoro jako by si přál, aby zašla.“

„Tak zlý snad nemůže být nikdo,“ vykřikla Vicky.

Josefína McClurová spolkla sousto a prohlásila: „Někteří lidé se bez citu už narodí.“

Ken vyprávěl o ženě Wynna Leese, která dala souhlas k operaci. Usmál se: „Lees tvrdil, že se mnou uprostřed noci mluvit nemohla, protože si prý bere prášky na spaní.“

Josefína McClurová se zatvářila skepticky: „Každá ženská by si brala prášky na spaní, kdyby měla za muže Wynna Leese.“

Bůh vám žehnej, drahá paní, pomyslel jsem si a ostatní projevíli pobavení. Spolu s ostatními jsem ji také prosil, ať vysvětlí, jak to myslí.

„Kene, tys mi vůbec neřekl, že děláš pro Wynna Leese,“ řekla přísně. „To jméno nikdy nezapomenu. Já myslela, že žije někde v cizině. Toho si drž od těla!“

Ken se zatvářil nechápavě. „Netušil jsem, že ho znáš.“

„Však já ho taky neznám, ale vím o něm, a to není totéž.“

„Co o něm víte?“ zeptal jsem se vmlouvavě. „Vyprávějte.“

„Týral koně a zavřeli ho,“ řekla pohrdavě.

Vicky zděšeně vydechla a zeptala se: „Kdy?“

„Už před lety. Možná před čtyřiceti lety. Byl to obrovský skandál, protože jeho otec byl tehdy občanský soudce.“

Ken se na ni vyřeštěně díval. „Tos mi nikdy nevyprávěla.“

„Taky nevím, proč bych ti to měla vyprávět. Já o tom člověku neslyšela celá léta, ani jsem si na něj nevzpomněla. Neznala jsem ho, neznala a hotovo. Ale jestliže se ten člověk, co o něm mluvíte, choval bezcitně k vlastnímu koni, tak je to nepochybně ten samý člověk, kterého myslím. Přece nejsou stovky mužských, kteří by se jmenovali Wynn Lees.“

„Máte velmi dobrou paměť,“ poznamenal jsem.

„Ano, zakládám si na tom.“

„Ken měl také trochu potíže s Ronniem Upjohnem,“ řekl jsem. „I o něm něco víte?“

„Ronnie Upjohn?“ Zamračila se. „S tím se znal můj muž.“

Zachoval se pěkně hloupě, když si na Kena stěžoval, protože mu zvítězil kůň. Ken mi o tom vyprávěl.“

Váhavě jsem se zeptal: „On je tedy ještě stále aktivní? Já myslel, že má partnera?“

„Vy myslíte starého pana Traverse. Ale to byl partner Ronnieho otce.“

Zadržel jsem dech.

Josefína si uřízla kousek masa a strčila sousto do úst.

„Já nevím, o čem mluvíte,“ ozval se Ken. „O co jde?“

„O starého pana Traverse,“ řekla jeho matka kysele. „Hrozná pijavice.“

Vicky očividně žasla nad tím, jak je Josefína současně karatelská i jedovatá a jaká tvrdá slova používá. Od Vicky by „pijavice“ mohla znamenat jediné žert, Josefína to myslela zcela vážně. Greg se mírně usmíval, možná si myslel, že hubená, stárnoucí Josefína se pijavic bát nemusí. Ale i Josefína byla kdysi mladá a šťastná, a kdesi kolem jejích úst člověk tu mladou ženu ještě tušil, i když ústa potom lety ztvrdla a zhořkla.

„Upjohn a Travers,“ prohodil jsem.

„Jo,“ jedla dál.

„V čem vlastně podnikali?“ zeptal jsem se.

„To já nevím. Mělo to co dělat s financema.“ Dala najevo, že finance jsou jí zcela cizí. „Co já vím, tak Ronnie Upjohn v životě nepracoval, protože jeho otec a starý Travers vydělali peněz celé balíky.“

„Vy si o těch lidech tolik pamatujete,“ řekl jsem s obdivem, „a co takhle Eaglewoodovi?“

„Ale ne, Eaglewoodovi ne!“ ohrazovala se Belinda.

Josefína se na budoucí snachu ostře zadívala a pak k našemu úžasu prohlásila: „No, ve srovnání s tou

Izzy jsme to s vámi chytli líp.“

Belinda s ní ze srdce souhlasila, ale současně žasla. Lichotka byla opravdu naservírovaná bekhendem.

„Co se vám nelíbilo na Izzy Eaglewoodové?“ zeptal jsem se Josefíny.

„Její matka.“

Vicky se zakuckala a museli jsme ji bouchnout do zad.

Když se situace uklidnila, zeptal jsem se: „Co se vám nelíbilo na matce Izzy Eaglewoodové?“

Josefina nejdřív sevřela rty, ale pak to přece jenom nevydržela. Když se už jednou dala do řeči, nebyla k zastavení.

Řekla: „Že byla štětka.“

V tu chvíli Vicky našťestí neměla plná ústa. Dala se do smíchu a řekla Josefíně, že takhle se u jídla už dlouho nepobavila. Josefíně zrudověly tváře.

„No počkej, počkej,“ vložil se do toho Ken. „Izzy přece nemůže za svou matku.“

„Dědičnost,“ pronesla Josefina chmurně.

„Kdo je Izzyina matka?“ zeptal jsem se jakoby nic.

„Russet Eaglewoodová,“ řekla Josefina. „Taky takové nesmyslné jméno. Izzy je samozřejmě nemanželská.“

„Prosím vás, nechte toho,“ prosil Ken a zadíval se na ně trochu vyčítavě. „Nechcete se bavit o něčem jiném?“

Vyhověl jsem a zeptal se Josefíny nenápadně: „A co takhle Zoe Mackintoshová?“

„Kdo? Jo tak. Ta měla být chlap. Co já vím, tak ta si na Kena nikdy zuby nebrousila.“

„Já jsem to tak nemyslel...“ Potřásl jsem hlavou. „Chci říci, jestli jste se nedoslechla o nějakém skandálu kolem ní nebo její rodiny?“

„Její otec už je starý a vygumovaný, pokud to považujete za skandál. Byl to darebák. Říkalo se o něm, že bere úplatky od bookmakerů, kterým předem ohlásí, že favorit z jeho stájí nezvítězí.“

„Jéje, pokračujte,“ prosila Vicky dychtivě.

„Lidem z Jockey Clubu se to nikdy nepodařilo prokázat. Mackintosh v tom uměl dobře chodit. Ale slyšela jsem, že před pár měsíci přišel o celé jmění při nějakém krachu. Člověk by nevěřil, že lidi můžou přijít o peníze na nemovitostech, když baráky jsou čím dál tím dražší. Tady fůra lidí přišla o peníze právě takhle.“

Já je nelituju, neměli tolik hrabat.“

„Co se vlastně stalo?“ zeptal jsem se.

„To tak docela přesně nevím. Jen vím, že náš soused přišel prakticky o všechno. Prý ať mi ve snu nenapadne dělat ručitele na půjčku. To si dobře pamatuju, jak mi to povídal, jo, to si pamatuju. Musel prodat vlastní barák.“

„Chudák,“ řekla Vicky.

„Měl mít rozum.“

„I milionář se splete,“ poznamenal jsem.

Josefina se zatvářila pohrdlivě.

„A co takhle Nagrebovi?“ zeptal jsem se.

„Ta holka jezdí parkúry, že jo? Viděla jsem ji v televizi, Ken se jim stará o koně.“

„A Fitzwalter?“

„O tom jsem v životě neslyšela.“ Dojedla. Úhledně odložila vidličku a nůž a obrátila se ke Kenovi. „Ten Nagreb, není to ten, co měl potíže, protože při tréninku byl na koně surovější?“

Ken přikývl.

„Co provedl?“ zeptal jsem se.

„Mlátil je při skoku tyčí přes nohy, aby zdvihali víc nohy,“ vysvětloval Ken. „To se ovšem těžko dokazuje. Parkúroví koně se často uhodí do nohy, stejně jako překážkoví. No a Nagrebovi koně měli věčně na bécích boule a pohmožděniny. Teď už jsou na tom líp, protože Nagreb dostal důtku.“

Belinda řekla: „Nagrebova dcera přísahá, že to není pravda.“

Ken se usmál. „Ta ho poslouchá na slovo. Koně, co mlátil přes nohy, jezdila. Chce vítězit, a když jí k tomu tatíček může dopomoci, tak to na něj zaručeně nepíchne.“

„Svět je zlý,“ řekla Vicky smutně.

Otec mi kdysi vysvětloval, že určité procento lidské zloby je normální a že lidé, kteří jsou opravdu skrz naskrz dobří, jsou vlastně aberace. Zeptal jsem se ho tehdy, co je aberace. Prý ať si to vyhledám v naučném slovníku, alespoň si to zapamatuji. A také ano, aberace je odchylka od běžného a normálního. Otec mě učil, abych bral život takový, jaký je, a sám si našel cestu k něčemu prospěšnému a dobrému. Takže lžu pro svou vlast... Všechny nesouvislé myšlenky vyústily v nápad, že já stejně jako Nagrebova

dcera žiji tak, jak mě otec vychoval.

Když jsme se po obědě rozešli, odjel jsem z Thetford Cottage do Riddlescombu. Chtěl jsem zjistit, co všechno si ještě pamatuji a co ne. Mlhavou představu jsem měl. Když jsem však dojel na místo, na hlavní ulici té vesnice mě ohromilo, jak důvěrně známé mi všechno připadá.

Pošta, autoopravna, hospody. Všechno zůstalo zcela beze změn. Čas tu nesmetl z povrchu země ani malé staré domky ani velké kamenné domy. Jenom rybník, do kterého jsem kdysi házíval oblázky, se jaksi zmenšil, a strom, do kterého jsem kdysi vyryl písmena P. P., mezitím doširoka rozpřáhl větve, vrhající nepochybně krásný stín. Zaparkoval jsem a dál šel pěšky. Vzpomínal jsem, kde kdo bydlel, kdo zemřel a kdo se odstěhoval.

Jako bych se vracel do dávno ztracené země, a jako by ta země byla dvacet let zakletá. Henleyho obchod se smíšeným zbožím prodával stejná jedovatě barevná cukrátky, všelijaké drobnosti a levné časopisy, a u autobusové zastávky byly stejně nemravné nápisy jako kdysi. Na výstražných tabulích stály větší pokuty za znečišťování ulice. Jeden plakát zval dobrovolníky na rekonstrukci tělocvičny. Vesnice na rozdíl od supermarketů zůstala v zásadě beze změny, i když zmizela červená telefonní budka a na místě, kde stával doktorův dům, vyrostlo moderní zdravotní středisko.

Starý kostelík, do kterého jsem chodíval na Boží hod (zřídka kdy jindy), se nezměnil za celá staletí, natož za posledních dvacet let. Kolem kostelíku byla nízká kamenná zídka, trávník a šedé anonymní náhrobní kameny. Ten pohled ve mně budil jako vždy ozvěnu ztracené naděje na věčný život.

Předpokládal jsem, že v současnosti, při běžné dávce zla mezi lidmi, bude kostelík odemčený jenom při bohoslužbě. Šel jsem tedy po pěšince vysypané šterkem, aniž bych si dělal velké naděje. Kupodivu však zámek u starých známých dveří s klapnutím povolil. Ten zvuk jsem si také dobře pamatoval. Pomalu jsem těžké dveře otevřel a ucítil zatuchlou vůni vlhkosti starých zpěvníků, ornátů, vadnoucích květín na oltářích. Když mi bylo šest, tak jsem tuto vůni ztotožňoval s bohem.

Když jsem vstoupil, nějaká stará paní rovnající zpěvníky se ohlédla a řekla: „Jdete příliš brzy, nešpory jsou až za tři hodiny.“

Zeptal jsem se, jestli se tu mezitím mohu poohlédnout. Řekla že samozřejmě, pokud budu potichu. Prý se tam smím zdržet deset minut, pak prý musí odejít a zhasne světla.

Posadil jsem se do kostelní lavice a díval se, jak se činí kolem malé kazatelny, jak oprašuje před oltářem, který jsem jako dítě považoval za jeviště, kde jsem ovšem vikáře vídal jenom od pasu nahoru a poslouchal, jak jednotvárným hlasem čte naprosto nesrozumitelné básničky odrážející se ozvěnou od stěn.

Usoudil jsem, že by bylo namíste se pomodlit, ale já si už odvykl modlit a zřídka kdy jsem cítil potřebu modlitby. Pokud ve zdech kostela byla duchovní síla, tak spočívala ve věčnosti a v tichu. V pocitu nekonečnosti, a takový pocit člověk nedokáže sám v sobě během deseti minut vytvořit.

Zvolna jsem se odloukal dozadu a přečetl si znovu malou bronzovou tabulku, nenápadně umístěnou vysoko na stěně.

Paul Perry. Rok narození, rok úmrtí. Odpočívej v pokoji.

Maminka tehdy uprosila vikáře, aby tam tu tabulku dal, přestože Paul Perry žil v Lambournu. Maminka vždycky

O vánocích k té tabulce posílala polibek. Sice jsem její příklad nenásledoval, ale mladému jezdcí, který mi dal život, jsem přál klid a pokoj.

Staré paní jsem poděkoval. Upozornila mě na to, že u vchodu do kostela je schránka na kostelní sbírku. Poděkoval jsem jí znovu, zaplatil almužnu za minulost a vyšel. Zamířil jsem ic domku, ve kterém jsme kdysi žili.

Samozřejmě vypadal menší, a v poměrně bohaté vesnici i chudobný. Barva na dřevě se olupovala, zahrada byla zpustlá, ale dobře upravená. Přední branka, na které jsem se kdysi houpával, chyběla. Zastavil jsem se a váhal, mámli vejít dovnitř či ne, ale pak jsem usoudil, že uvnitř domku bude všechno změněné, že bych musel vysvětlovat, proč tam jdu, a tak jsem se nakonec otočil na patě, zanechal staré vzpomínky vzpomínkami a vrátil se k vozu.

Ještě před odjezdem jsem se však rozhodl podívat se na konec vesnice, ke Eaglewoodovým stájím, i když jsem věděl, že v neděli odpoledne se na návštěvy do stájí zásadně nechodí, že to je tabu. Nechal jsem vůz stát venku a pomalu jsem se loudal dovnitř v naději, že pokud mě někdo zahlédne z okna, usoudí na neškodného turistu.

Nešlo mi o nic jiného než se trochu porozhlédnout a zavzpomínat, přesvědčit se, jestli se mi třeba vybaví

živější vzpomínka na Jima, který již tak dávno není mezi živými.

Ušel jsem sotva šest kroků do dvora, když se odněkud ozvalo energické volání: „Co si přejete prosím?“ Rychle jsem se otočil. Promluvila na mne asi čtyřicetiletá žena v džínách a svetru, stojící na štaflích a připevňující ke stěně stáji velikou dřevěnou tabuli, na níž bílým písmem stálo NEKRMIT KONĚ.

Rychle jsem improvizoval: „Já... rád bych mluvil s panem Eaglewoodem.“

„O čem prosím?“

Odkašlal jsem si. „Jde o pojištění.“ Nic lepšího mě nenapadlo.

„To se tedy věru teď nehodí. Kromě toho my uzavřeli všechny pojistky, co potřebujeme.“ Zadívala se na tabuli, hlavu trochu ke straně, pak si to sama malým přikývnutím schválila a slezla ze štaflí. Další dvě stejné tabule ležely na zemi.

„Jde mi o pojištění koní,“ už jsem trochu věděl kudy na to.

„Zbytečně ztrácíte čas.“

V únorovém slunci zavanul mírný studený vítr a zcuchal jí tmavé vlasy přes obličej. Odhrnula si je, hezká a sebejistá. Byla živá a přitažlivá, něco z ní vyzařovalo, jako by se kolem ní tvořilo magnetické pole. Zdála se mi atraktivní. Slibná.

Pokoušela se vzít jednou rukou štafle, druhou obě tabule, a jak jí jedna z nich začala padat, rychle jsem ji chytil.

„Děkuju,“ řekla krátce. „Pokud byste mi to pomohl odnést... tamhle k té protější zdi... budu ráda, ale nijak si tím nešplhnete.“ S úsměvem jsem za ní šel přes dvůr k cihlové zdi, kde byly asi tak ve výši hlavy dvě skoby. Postavila štafle, vystoupila na třetí příčku a zavěsila na obě skoby tabuli. Jakmile byla tabule upevněná, zase si pochvalně přikývla a slezla na betonový povrch dvora.

Napřáhla ruku, abych jí podal tabuli, kterou jsem stále ještě držel v rukou. „Děkuju vám. Teď už si poradím sama.“

„Odnesu vám to, kamkoli chcete.“

Pokrčila rameny, otočila se a prošla klenutou branou do menšího dvora. V tu chvíli jsem s naprostou jistotou věděl, kde uskladňují seno a kudy se dá prolézt do podkroví malými dvířky ve stropě a odtamtud se dívat na stájníky. Neměli o nás ani tušení, když jsme je s Jimem špehovali. Stejně jsme je při žádném zločinu nepřistihli, maximálně při tom, že ve stájích močili. Bavilo nás především společné tajemství.

I třetí tabule doputovala na místo určení.

„Vždycky jednou za půl roku sem chodí školy,“ vysvětlovala, „takže nám jde o to, aby ti malí uličníci nedávali našim svěřencům sladkosti. Taky by při tom mohli přijít o prsty, koně by jim je mohli ukousnout. Jenže děti si myslí, že jsou daleko nejchytřejší a člověka ani neposlouchají.“ Prohlédla si mě od hlavy k patě a já měl pocit, že jsem se ocitl pod rentgenem, a to tělem i duší. „O jaké pojištění vám jde?“ zeptala se.

„Koní proti úmrtí.“

Potrásla hlavou. „To nepotřebujeme. To je na majitelích.“

„Možná, ale pan Eaglewood...“

„Ten spí,“ skočila mi do řeči. „A stejně to tady vedu já, finance mám na starosti taky já. Pokud si majitelé chtějí koně pojistit, tak jim doporučíme agenta. Nemá smysl mluvit s panem Eaglewoodem, přenechává tyhle záležitosti mně.“

„Pak tedy... Mohla byste mi říci, jestli si pan Wynn Lees pojistil to hříbě, které minulé září umřelo v kómatu?“

„Cože?“

Opakoval jsem otázku a viděl, že se jí v hlavě myšlenky jen rojí.

„Nebo nevíte náhodou, jestli majitel pojistil koně uhynulého během operace dýchacích cest? A... také bych rád věděl... Ten kůň, který zašel minulý čtvrtek, jak dlouho před operací vlastně došlo k tomu úrazu? Kdy si zlomil hlezno?“

„Mlčky se na mě dívala, jako by nechtěla věřit svým uším.“

„Ken McClure je ve velmi špatné situaci, a podle mého názoru nevinně,“ řekl jsem.

Konečně promluvila. Byla spíš zvědavá, než aby se zlobila.

„Kdo vlastně jste?“

„Kenův přítel.“

„Policajt?“

„Ne, kamarád. Policie většinou nevyšetřuje zdánlivě normální úmrtí koní.“

„Jak se jmenujete?“

„Peter Darwin.“

„Jste příbuzný...“ Ne“

„Víte, kdo jsem já?“ zeptala se.

Řekl jsem zvolna: „Dcera pana Eaglewooda?“

Snažil jsem se neusmívat, ale musela tušit, jaké se těší pověsti.

„Nevím, co jste o mně slyšel,“ řekla přísně, „ale radši to zrevidujte.“

„Už se stalo.“

To jí stačilo. A já mluvil plnou pravdu, protože jsem nečekal, že bude tak chytrá.

„Pokud znáte Kena, jistě víte, že chodil s mojí dcerou.“

„Měl ji zřejmě rád,“ řekl jsem.

Pokřčila odevzdaně rameny. „Izzy po něm vyjela jako dráha, chudák. Je jí teprve sedmnáct a jemu dvakrát tolik. Ale zacházel s ní dobře a ji to už přešlo.“

„Před Kenem se o ní nesmí prohodit jediné křivé slovo... Proti vám ostatně také ne.“

Zadívala se na mě, jestli to myslím vážně. Tvářila se spokojeně.

„Tady fouká,“ řekla. „Stájníci co chvíli přijdou na večerní stáje a bude tu hrozný zmatek. Taky přijde otec. Co kdybychom si v klidu pohovořili uvnitř?“

Aniž čekala na odpověď, odnesla štafle do kolny a pak mě zavedla do menšího dvoupatrového domku, ne do velké hlavní budovy. Řekla, že tady bydlí.

„Izzy odešla do hudební školy. Pro všechno se vždycky nadchne. Co chvíli musím vyslechnout, že konečně našla dokonalýho mužského. Přitom dokonalý mužský neexistuje.“

Pokud jde o zařízení, líbil se jí zřejmě starožitný nábytek, klasické čalounění, velmi konzervativní studené barvy a teplé ústřední topení. Na zdech visely portréty koní, většinou originály. Ze všeho dýchal samozřejmý, bezpečný blahobyt.

Vybídla mě, abych si sedl do křesla, sama si sedla proti mně z druhé strany krbu, stále v džínách, nohu přes nohu, u lokte na malém stolku telefon a adresář.

„Těžko mě donutíte, abych mluvila o Wynnu Leesovi, když nebudu chtít,“ řekla. „My už jeho koně v tréninku nemáme a taky bychom je vůbec do stájí nepustili. Nepochopím, proč sem otec vůbec to jeho hříbě bral, když musí vědět, co on je zač. Ale umřelo snad na nějaký záchvat, Ken ho prostě musel uspat.“

„Ken mi řekl, že hříbě nebylo pojištěné. Nevíte, jestli ti druzí dva koně byli?“

„Co já vím tak ne.“ Sáhla po telefonu. Vytočila nějaké číslo a krátce promluvila s majitelem koně, který měl potíže s dýchacími cestami. Zeptala se ho na pojistku. Hovořila s tím člověkem přátelsky, byli očividně zadobře, a jak se ukázalo, kůň pojištěný nebyl.

Podobný rozhovor zopakovala s majitelem koně se zlomeným hlezem. Výsledek byl stejný.

„Jo, tak od chvíle, kdy se ten kůň zranil, do operace uběhly tři dny. Byla to zlomenina z přetížení při dostihu. Bezprostředně po dostihu se zdálo, že je v pořádku, ale následující den začal kulhat. Pak sem přijel Ken s pojiždným rentgenem a řekl nám tu špatnou zprávu. Otec to s ním probral, taky s Careym, a společně se dohodli, že by se noha dala spravit, kdyby se kost zahřebovala, kůň by se zachránil. Majitel souhlasil s operací i s nutnými výlohami s výkonem spojenými, protože šlo o hřebce, a pokud by se mu nevrátila předchozí forma, mohl by ho pořád poslat do chovu. Ti dva koně umřeli v nemocnici a pojištění nebyli. Otec i všichni ostatní si myslí, že Ken si nepočínal dost pečlivě, ba dokonce že se dopustil hrubé nedbalosti.“

Potřásl jsem hlavou. „Sledoval jsem ho při velice obtížném a kritickém výkonu u březí klisny a jsem si jistý, že by nedokázal pracovat nedbale nebo neopatrně.“ Chvilí uvažovala.

„Rozumím vám správně... Naznačujete, že ty dva úhyny někdo úmyslně připravil?“

„To se právě snažím zjistit.“

„Má Ken představu, jak by se taková věc mohla provést?“

„Zatím ne.“

„Když ale nešlo o pojistné, k čemu by to bylo?“

Povzdychl jsem si. „Třeba jen proto, aby někdo očernil Kena.“

„Proč?“

„To on neví.“

Zasmušile se na mne zadívala. Napadlo mne, že pokud pověsti nelžou, mělo asi dost mužských štěstí, když se s ní poznali.

„Je ovšem fakt...“ řekla zvolna, „že koně mohl pojistit i někdo jiný, nemusel to být jenom majitel.“

„Jak to?“

„Měli jsme svého času majitele, který neplatil účty. Došlo to tak daleko, že nám dlužil tak velkou částku, že to bylo o strach. Nedařilo se mu v podniku a prostě ty peníze nedokázal splášt. Neměl žádná aktiva,

vlastně jen toho koně, co byl u nás v tréninku, a my koně mohli prodat jako zástavu za ty dluhy, jenže otci se nechtělo se ho zbavovat, protože si s nim dělal naděje na Velkou národní. Sledujete mě?”

„Ano.“

„Dobře. Prostě kůň měl běžet v kvalifikačním dostihu a znáte to, koně mívají ledajaké úrazy, takže jsem z toho byla trochu nesvá. Den před dostihem jsem koně pojistila na částku, kterou jeho majitel dlužil. A teď přijde to zajímavé... on o tom ani nevěděl.“

„Zahynul ten kůň?”

„Při dostihu ne, zvítězil. Zahynul cestou domů při dopravní nehodě.“

Vydal jsem ze sebe soucitné zvuky.

Přikývla. „Koně nám nic nemohlo nahradit. Když jsem majiteli řekla o té pojistce, žasl. Uzavřela jsem pojistku jeho jménem, takže teoreticky si mohl peníze nechat a dluh nesplatit, jenže kromě toho, že byl bez peněz, to byl slušný člověk a poctivě se s námi vyrovnal. Mohla bych ale uzavřít pojistku svým jménem a sbalit peníze rovnou.“

Zhluboka jsem se nadechl. „Velmi vám děkuji.“

„Je fakt, že pojišťovna si možná ověřuje, jeli jméno pojištěnce totožné se jménem majitele, ale docela určitě neobvolává všechny majitele, aby si ověřila, jestli s uzavřením pojistky souhlasí.“

„Ne, aspoň potud ne, pokud nemá žádné podezření.“

„No, na nás se ještě nikdy žádná pojišťovna neobrátila, aby si vlastníka koně ověřila.“

Chystal jsem se vstát. „Netušíte, jak jsem vám vděčný.“

„Nechcete se něčeho napít?”

Pečlivě jsem poslouchal, jestli se za těmi slovy něco skrývá, ale nezdálo se.

„Rád,“ přikývl jsem.

„Skotskou nebo víno?”

„To je mi jedno.“

Plavně vstala, přešla ke stolku s láhvemi a nalila dvě sklenice tmavého, na tanin bohatého bordeaux. To víno se k ní hodilo, plné, silné, aromatické a zralé.

„Jak dlouho se znáte s Kenem?” zeptala se a znovu si sedla.

Připadalo mi hloupé přiznat že jen čtyři dny, takže jsem odpověděl nepřímo, pravdivě, ale nepoctivě:

„Znám hlavně matku jeho nastávající!”

„Belinda!”

Moje hostitelka nechápavě vrtěla hlavou. „Ta ošetřovatelka a generálka! Tu bych pro něj nikdy nevybrala!”

„Není zlá.“

Pokrčila rameny. „Pokud jsou spolu šťastní...”

„Zmínili se o chlapci, který tu žil, jmenoval se Jim, jestli se nemýlím?”

Hlas jí zjhl zármutkem. „To byl můj mladší bratr. Správný uličník.“

Mlčel jsem v naději, že ještě něco řekne. Po chvíli promluvila: „Věčně něco vyváděl s jedním klukem z vesnice. Oba měli malér, když je chytli, jak házejí kamení po vlaku. Přišel sem policista, aby Jimmymu vyhuboval, a den nato Jima porazilo nákladní auto. Zemřel, aniž se probрал k vědomí.“ Smutně se usmála.

„Zvláštní, jako by se to stalo včera.“

„Hm.“

„Jimmy byl o deset let mladší než já. Otec vždycky toužil po synovi a už nikdy se z toho nevzpamatoval.“

Zarazila se. „Proč já vám to všechno vůbec vykládám?”

„Protože jsem se vás na Jima zeptal.“

„To je vlastně pravda.“

Byl jsem ve velkém pokušení vyzradit, že já jsem ten kluk z vesnice, ale uvědomil jsem si, že moje anonymita v roli diplomata Petra Darwina může být při řešení Kenova gordického uzlu výhodou.

Chvilé svěřování minula, hostitelka se mne zeptala na povolání, já jí po pravdě řekl, čím a jak se živím. Vyptávala se mne pak na Japonsko.

„Všechno, co se dá, vyrábějí ze dřeva a z papíru, protože stromy rostou samy a vyrůstají stále. Japonci jsou šetrný, pilný národ, spořádaný a uzavřený. Nemohou si dovolit hýřit citovými výlevy, nemají dost prostoru, aby kolem sebe mlátili a křičeli. Mají maličké domečky a pracují s neuvěřitelnou pílí. Vládou tam muži a golf je skoro náboženství.“

„Máte k nim úctu...”

„To určitě, také je mám rád. Zanechal jsem v Japonsku mnoho přátel.“

„Vrátíte se tam? Budete tam žít?”

„Pokud mne tam pošlou.“

Pobaveně se zeptala: „To vždycky bez reptání jdete, kam vás pošlou?“

„Připadá mi to samozřejmé, ano, patří to k našemu povolání.“

„To bych nesnesla. Já zapustím kořeny i v hotelu, když jsem tam třeba jen jednu noc.“

Znovu nám nalila a povídali jsme si dál. Rozsvítila stolní lampy a zatáhla záclony. Venku se šeřilo. Napadlo mě, že je čas odejít, ale neměl jsem se k tomu. Ostatně ona mi také nijak nedala najevo, že bych měl jít. Moudrý ten muž, který pozná, že je sváděn, pomyslel jsem si.

Jak jsme dopíjeli láhev, nadešla chvíle rozhodnutí. Nechovala se vybízivě ani v nejmenším, ale ve vzduchu se chvělo všechno možné. V duchu jsem probral nejrůznější slovní nabídky. Nakonec jsem zvolil tu nejjednodušší, nejmíň smyslnou, spíš humornou, která se snadno odmítá.

Do úsměvného ticha, pohodlně usazený v křesle, jsem se zeptal: „Což se takhle trochu potěšit?“

Dala se do smíchu. „Je tahle fráze v zahraniční službě běžná?“

„Používá se na všech ambasádách.“

Určitě jí o to šlo, odhadl jsem situaci správně.

„Nezávazně? Jako když se na moři míjejí lodě?“ zeptala se.

Přikývl jsem.

„Jdeme nahoru,“ řekla stručně a vzala mi skleničku z ruky.

Tak jsme se tedy s Russet Englewoodovou nezávazně a příjemně potěšili. Ukázalo se, že pověst nelhala. Spodní kalhotky nikde.

8

Druhý den, tedy v pondělí ráno, jsem zašel do nemocnice, kde jsem se měl sejít s Kenem. Řekli mi tam, že ho odvolali k akutní laminitidě.

Informaci mi předal Oliver Quincy, pohodlně usazený na svém nejoblíbenějším místě, v křesle za psacím stolem ve služebně.

„Pak má Ken ještě jednoho nadmutýho koně a odpoledne nám sem pošlou něco z venku, z jiný ošetřovny, pokud si to nerozmyslí. Takže nejspíš budete muset počkat, až bude po dalším průšvihy.“

Nechoval se zvlášť přívětivě, vlídné jednání pro zákazníka nenasadil. Asi s ním nechtěl plýtvat na spojení člověka, kterého hodlal vyhodit.

„Co vlastně proti Kenovi máte?“ zeptal jsem se.

„To je vám přece jasný, všechno mrví.“

„Je dobrý chirurg.“

„Býval.“ Zadíval se na mne. „Vy jste ho viděl dělat jen jednou, houby víte, nemůžete nic posoudit. To hlezno mu minulej čtvrtek zajít nemělo.“

„Vy jste u té operace byl. Nemohl jste tomu úmrtí zabránit?“

„Samozřejmě ne, nebyl to můj případ. Druhýmu se do ničeho nepletu.“

„Co myslíte, že bylo příčinou smrti?“

Mlčky se na mne díval. Neodpověděl. Pokud tušil, v čem byla chyba, nehodlal mi to prozradit. Pokud předtím věděl, jak špatnému konci zabránit, Kenovi to neřekl. Nestál jsem příliš o jeho společnost, takže jsem se vzdálil na parkoviště a chvíli přihlížel procesí malých zvířat, přicházejících a odcházejících z ošetřovny v nouzovém domku. Pracovala tam Belinda. Občas se v bílém plášti mihla ve dveřích, pomáhala lidem se zvířetem v náručí do schůdků a ze schůdků.

Policie ze zadu zahradila vyhořelou budovu, aby se k ní nemohl žádný ze zvědavců neopatrně přiblížit. V dálce, u postranního vjezdu, se hemžily postavy v uniformách. Ještě stále se pátralo po stopách zločinu.

U stájí Scott dohlížel na vykládání neklidného koně. Kůň měl rozšířené nozdry, plný energie a síly pohazoval hlavou. Nezdál se mi vůbec nemocný. Doprovázel ho stájník. Zavedl koně do jednoho z prázdných boxů a na závoru zavřel spodní vrátka. Ihned poté se nad vrátky objevila koňská hlava, sledující dění na dvoře.

Zvolna jsem došel ke stájím, zatímco trajler i se stájníkem odjel. Zeptal jsem se Scotta, jak se vede březí klisně.

„Dobře se jí vede. Teď zrovna je u ní majitel.“

„Ne!“ vyhrkl jsem poplašeně.

Scott na tom neviděl nic zlého. Pokrčil rameny. „Má právo za ní jít, patří mu.“

Horní vrátka boxu byla otevřená. Rychle jsem tam přešel a podíval se dovnitř.

Wynn Lees tam stál, špulil břicho a kriticky si prohlížel velké břicho svého majetku. Zahlédl stín, jak se objevil u dvířek, a tázavě se otočil. Tučnou tvář mračil.

Od pátku si mě sotva mohl pamatovat, leda jako neškodného, nedůležitého pomocníka. Měl jsem z něho nedobrý pocit jako vždy.

„Zajděte pro Careyho, ať sem jde,“ řekl mrzutě. „Mně se to nějak nezdá.“

Šel jsem se zeptat Scotta, kde najdu Careyho. Prý v nouzové ordinaci. Zašel jsem tam a vyřídil vzkaz.

„Co chce?“ zeptal se mne Carey cestou ke stájím.

„Řekl, že se mu to nějak nezdá.“

„Pěkná otrava. Ten nám tu teď chyběl!“

Došli jsme ke stání. Z útržků hovoru jsem zaslechl jen zmínku o antibiotiku, o tom, kdy se vyndají svorky a kdy se dá čekat hříbě. Po chvíli oba muži vyšli. Netvářili se nijak přátelsky. Rozešli se, jeden k rollsu, druhý k nemocným.

Dívali jsme se se Scottem na klisnu. Byla klidná a netečná. Scott se pak rozhodl, že ji přemístí do posledního stání, aby byl box intenzivní péče připravený pro dalšího pacienta. Vedl velké, obtěžkané zvíře, a já kráčet s ním a položil mu další otázku.

„Minulý čtvrtek... než zašel ten kůň s prasklým hlezem... nevšiml jste si na obrazovce něčeho neobvyklého? Myslím na EKG křivce?“

„Nic zvláštního, nic, co by mi dělalo starost.“

„A něco, co jste viděl už dřív? Často?“

„Jo často. Poslyšte...“ ohradil se dotčeně. „Doufám, že na mě Ken nechce shodit, že ten kůň uhynul? Protože to vám rovnou říkám, já za to vůbec nemůžu.“

„To ne,“ uklidňoval jsem ho. „Ken vás pokládá za výborného anesteziologa.“

„Ostatně tam byl taky Oliver a díval se na obrazovku se mnou.“

„Aha.“

Přemýšlel jsem o tom, jak jsem obrazovku sledoval já. Jenom jsem hlídal, jestli se nemění křivka a jestli se nemění puls, tvar křivky samozřejmě ne, to by po ní museli skákat mikymausové, abych si něčeho všiml. Pokud na křivce byly tehdy ve čtvrtek nějaké změny, musely být tak nepatrné, že je nezaznamenal ani Ken, teprve když jsem mu dodatečně trochu zburcoval paměť.

Scott zavedl klisnu do stání a zavřel spodní dvířka na závoru. Než jsem mu stačil položit novou otázku, vjela na dvůr malá bílá dodávka a prudce zastavila. Scott se na vůz kriticky zadíval a pak k němu přešel, aby promluvil s řidičem.

„Že jste si dali na čas, co?“ řekl.

Řidič bojovně seskočil z vozu. „Hele mladej, celej život jezdím pohotovost, někdy bych rád slyšel trochu uznání.“

Carey v bílém plášti vyběhl z nouzového domku, jako by na tuto chvíli čekal, a kýženým uznáním řidiče vozu přímo zahrnul.

„Výborně, výborně, sláva,“ pochvaloval si a šel k zadním dvířkům auta. „Zaneste to všechno do kanceláře v nemocnici. My si to tam pak roztřídíme a uložíme.“

Jak se ukázalo, dodávka obsahovala základní prostředky, které vzaly za své v lékárně při požáru. Vzpomněl jsem si na radu z předchozího dne a šel za Careym. Chtěl jsem mu svěřit svůj nápad jak pro policii získat seznam „ztraceného“.

„Tak mě napadlo...“ promluvil jsem nesměle. „Kdybyste požádal všechny svoje dodavatele, aby vám poslali kopie dodacích listů řekněme za uplynulých šest měsíců, to podle vašeho uvážení, získal byste slušný přehled, po odečtení obvyklé spotřeby denní nebo týdenní.“

Zadíval se na mne tak nejistě, až jsem si začal myslet, že už opravdu stáším hloupne. Pak najednou zaostřil a rázem ožil.

„Výborný nápad! Ano. Získáme seznamy od dodavatelů a nemusíme se s tím trápit. Já hned nechápal, o čem hovoříte. Prosím vás, dejte to mým jménem na starost Kenovi.“

Běžel za řidičem dodávky, který mezitím odnášel náruč krabic do kanceláře v nemocnici. Pomyslel jsem si, že se mi Ken asi za tu práci navíc nepoděkuje. Šel jsem také do kanceláře. Byl tam Scott. Pečlivě si prohlížel krabice a odškrtoval jednu po druhé z několikastránkového dodacího listu.

Oliver Quincy se celé akce neúčastnil. Jen zabručel, že čeká, až se vynoří odčervovací prostředek, protože prý bez něj nemůže na první návštěvu. Když se prostředek konečně našel a odškrtnl, nabral si ho, kolik potřeboval a odešel. Carey se za ním nechápavě a zklamaně díval.

Vtom se vrátil Ken. Celý nadšený, když zjistil, že už přišla objednávka.

„Už přivezli ten hrtan?“ zeptal se.

„Je venku v boxu,“ odpověděl Scott.

„Já myslel, že to odpískají.“

Carey si odkašlal. „Musím se přiznat, že jsem jim musel slíbit... totiž... slíbil jsem majiteli, že při operaci budu.“

„Chcete říct, že to chcete odoperovat sám?“ zeptal se Ken.

„Ne, to ne, jen asistovat.“ Z jeho odpovědi jsem vytušil, že chybělo málo, aby se spokojili jen tím.

Ken strávil urážku ovládnuté. Byla to prostě jen další hořká kapka v moři jeho trápení. Požádal mě, jestli bych také nemohl přijít na sál a psát záznam.

Scott se zatvářil překvapeně, Carey to považoval za zbytečné, ale Ken si postavil hlavu. „Tak co, přijdeš?“ zeptal se mě a já slíbil že ano.

Dostavila se Lucy Amhurstová, přišla si pro nějaké léky z čerstvé dodávky. Přátelsky na mě kývla.

„Jak jde detekce?“ zeptala se.

„Kousek po kousku. Pomalu.“

„Jaká detekce?“ zeptal se Carey.

„Přece si vzpomínáš... přece jsme mu včera řekli, že souhlasíme s tím, aby se snažil Kenovi pomoci. Ačkoli vlastně ne... tys u toho nebyl.“ Nepochybně si vzpomněla na rozhovor o plánech proti Careymu, protože jí zvolna zčervenaly tváře. „Mysleli jsme, že nemůže uškodit, když se Peter pokusí zjistit něco, co by Kenovi třeba pomohlo.“

„V pořádku, souhlasím,“ řekl Carey a obrátil se ke mně: „Jen se do toho pusťte, udělejte, co se dá. Detektiv amatér!“

„Je státní zaměstnanec,“ poznamenala Lucy.

„Čmuchal,“ řekl Scott.

Carey povytáhl pobaveně obočí a poznamenal, že doufá, že výsost nebude mít námitky. Vrátil se ke svým psům a kočkám. Na odchodu Kena požádal, aby mu dal vědět, až se bude chystat na sál.

„Jaká výsost?“ zeptal se Scott nechápavě po Careyho odchodu.

„Byrokrati.“

„Ach tak.“

Moudrá Lucy navrhla, aby Scott s Kenem nejdříve ze všeho uložili do bezpečí léky, pak si nabrala, co sama potřebovala, a odešla za Careym.

„Vedete si seznam, co si kdo bere?“ zeptal jsem se Kena.

„Normálně ano, máme na to knihu... vlastně měli jsme.“ Povzdychl si. „Všichni jak víš máme zásobu v autě. Sám nikdy přesně nevím, co všechno mám.“

Rozhodl se, že léky a ostatní věci uloží na police ve skladu, protože by se do lékárny nevešly. Pomáhali jsme mu se Scottem nosit krabice a ukládat je podle logického sledu.

Chtěl jsem s Kenem hodinu hovořit v klidu, chtěl jsem, aby se plně soustředil, ale nezdařilo se mi to. Sedl si do čalouněného křesla a trval na tom, že si napřed musí napsat poznámky o tom koni s laminitidou, u kterého předtím byl.

Vzhlédl. „Je to zvláštní... oni tvrdí, že včera mu ještě nebylo nic.“

„Co je na tom zvláštního?“

„Tak... vzpomněl jsem si... víš, díky tobě se teď na věci dívám trochu jinak.“ Mluvil přemýšlivě a zasmušile.

No tak mluv, říkal jsem si v duchu, ale nahlas jsem ho pobídl jen zcela jemně. „Na co sis vzpomněl?“

„Na jiného Nagrebova parkurového koně.“

„Kenel!“ Vycítil, že ztrácím trpělivost. Vzpřímil se a konečně řekl, co si myslí.

„Jeden z Nagrebových parkurářů měl laminitis...“

„Co je vlastně laminitis?“

„Zánět laminy, tkáňové vrstvy mezi vlastním kopytem a kostí. Stane se, že se prudce zanítí a postižené zvíře silně kulhá, ale jindy jako by mu nic nebylo. V každém případě to bolí. Když se kůň rozchodí, tak se to na čas zlepší, ale zase se to vrátí. Prostě jeden z Nagrebových koní měl laminitis a Nagreb se vztekal že ne a ne ho vyléčit. Pak mě loni na konci podzimu zavolał, ten kůň stál venku na poli a doslova nebyl schopný pohybu. Nagreb mi tehdy řekl, že koně nechal venku přes noc, protože bylo teplo. Ráno ho pak našel v tom zlém stavu. Už laminitis neměl jenom na obou předních, ale na všech čtyřech. Chudák zvíře se opravdu nehýbalo, jak už jsem řekl. Poradil jsem předtím Nagrebovi, ať koni nedává moc trávy, protože po té se to vždycky zhorší, ale stejně koně poslal na pastvu. Chtěl jsem se tehdy pokusit koně zachránit, i když měl mizivou naději, nohy byly skutečně v mizerném stavu, ale Nagreb se rozhodl, že ho ušetří dalšího trápení a okamžitě zavolał kafilerku. Teď ovšem... díky tobě... uvažuju... Ale to by snad ani Nagreb nedokázal... i když na druhé straně je tu ta šlacha...“

„Kenel!“

„Bohužel. Totiž způsobit laminitis je dost jednoduchá věc.“

„Jak?“

„Stačí koni zavést jícnovou sondu a nalít mu do zažívacího traktu galon cukrového roztoku.“

„Cože?“

Předpokládal, že to nepochopím. „Ve vodě se rozpustí několik liber cukru a udělá se sirup. Nadměrné množství cukru podané v jediné dávce způsobí prudkou laminitis během několika hodin.“

Můj ty dobrý bože, pomyslel jsem si, možnosti padoušství jsou v tomto oboru zřejmě neomezené.

„Pravý opak než v případě inzulínu,“ poznamenal jsem.

„Cože? Jo, vlastně jo. Jenže ten hřebeček s inzulínem patřil Wynnu Leesovi a byl v tréninku u Eaglewoodů.“

„Řekl jsi, že se jednoduše zavede jícnová sonda... Pro mě by to vůbec nebylo jednoduché.“

„Pro Nagreba je to hračka. Může dát koni fajfku. Fajfka je...“

Zarazil jsem ho. Přikývl jsem, že vím, o čem je řeč. Fajfka je smyčka provazu na tyčce. Smyčka se navleče koni na pysk a otáčením tyčky se utáhne. Kůň s fajfkou se ani nehne, protože ho i sebemenší pohyb bolí.

„Pokud to způsobil, není možné mu to dokázat,“ poznamenal jsem.

Ken zasmušile přikývl. „Proč by to taky dělal?“

„Kvůli pojišťovně.“

„Pořád meleš o pojištění.“

Vytáhl jsem z kapsy dva složené listy papíru. Řekl jsem, že bych mu rád něco zajímavého ukázal.

„Teď ne, později. Chci tohle dopsat, než půjdeme na sál.“

Už takhle jsem ztratil řadu času. Ukážeš mi ty seznamy až pak, jo?“

„Dobře.“ Chvilí jsem se díval, jak píše, pak jsem se zeptal, jestli si smím zatelefonovat. Mlčky ukázal na aparát a já na účet volaného zavolal na ministerstvo.

Chvilí trvalo, než mne přepojili na správnou linku. Řekl jsem, že se hlásím v Anglii, a kdy že se mám dostavit do ústředí?

„Ano...“ slyšel jsem šustit papíry. „Tady vás mám... Peter Darwin. Čtyři roky v Tokiu. Odvolaný, na dovolené před dalším nástupem. Osm týdnů dovolené. Jak to vychází?“

„Ode dneška za tři týdny.“

„Výborně.“ Úleva nad přesným údajem. „Takže tedy... ode dneška za tři týdny, ano? Výborně. Už si vás píš.“

„Děkuji mnohokrát.“

„Není zač.“

S úsměvem jsem zavěsil. Dali mi o dva týdny víc, než jsem předpokládal, což znamenalo, že mohu na cheltenhamské dostihy, aniž bych zanedbal své povinnosti. Časově mi to vycházelo.

Ken dopsal.

„Smím ještě jednou? Jen krátce?“

„Samozřejmě. Pak se do toho dáme.“

Na dotazech jsem se zeptal na číslo Jockey Clubu, zavolal tam a požádal, aby mě spojili s Anabelou.

„Anabela?“

„Ze zahraničního...“

„Moment prosím...“

Stal se zážrak, byla tam. „Tady Peter. Co dělají Japonci?“

„Dnes odjíždějí.“

„Co takhle zítra v Londýně na večeři?“

„Zítra nemůžu. Co takhle dneska?“

„Kde vás najdu?“

„Draycott Avenue, restaurace Daphne,“ řekla pobaveně.

„V osm?“

„Dobře. Teď musím letět.“ Zavěsila, než jsem se stačil rozloučit.

Ken sledoval, jak se tvářím. „Dvě dobré zprávy po sobě, co? Tváříš se jako kočka po smetaně.“ Pak se polekaně zeptal: „Doufám jen, že neodjíždíš?“

„Ne, ještě ne.“ Tvářil se pořád ustaraně, takže jsem dodal: „Pokud tu jsem k něčemu platný.“

„Spoléhám na tebe.“

Měl jsem sto chutí povědět, že si připadám jako při procházce vánicí z konfet, kdy hledám jediný červený puntíček, ale bylo by ho to zbytečně poplašilo. Také jsem si uvědomil, že by nejspíš uvítal, kdyby mu

nemocného koně nakonec nebyli poslali. I když se mu podařilo tu březí klisnu perfektně odoperovat, tvářil se už zase ustaraně, nejistě, a byl bledý.

Operační výkon nicméně od začátku až do konce proběhl zcela hladce. Carey pečlivě přihlížel a já zapisoval. Scott a Belinda si počínali zkušeně a zručně, jako Kenovy oběžnice. Zatímco kůň hluboce spal, spravili mu larynx, takže se rozšířil a ulehčilo se mu dýchání.

Zpoza přepážky jsme se pak dívali, jak se kůň v resuscitační místnosti probouzí. Scott držel konec provazu, jímž koně částečně ovládal. Kůň se pracně vyhrabal na nohy, vypadal nešťastně, ale byl docela určitě naživu.

„Výborně,“ řekl Carey a chystal se odejít do služebny. „Slíbil jsem, že majiteli zavolám.“

Ken se na mě s úlevou zadíval. Svlékli jsme si pláště a přenechali úklid sálu Scottovi a Belindě. Museli sál přichystat na odpolední výkon a současně dohlížet na pacienta.

„Vy vlastně pracujete dost těžce,“ poznamenal jsem.

„Je nás málo, potřebovali bychom dva lidi na výpomoc. Nechceš stálý místo?“

Nečekal odpověď. Zašli jsme do služebny, kde Carey právě referoval o zdárném výsledku. Když odešel, Ken konečně prohlásil, že už se věnuje mně a mému seznamu.

Vytáhl jsem značně pomačkaný a poskládaný seznam z kapsy od kalhot, vyrovnal ho na psacím stole a připsal tam ještě jeden řádek. Seděli jsme bok po boku. Vysvětloval jsem Kenovi, na co se vlastně dívá.

„Tady nalevo jsou majitelé a trenéři těch koní, kteří zašli za zvláštních okolností, když to chci definovat mírně. Tady uprostřed se píše, co možná způsobilo jejich smrt. Tady vpravo je... prostě...“

Ken se zadíval na pravou stranu listiny a okamžitě se začal ohrazovat, protože tam byla jména všech jeho spolupracovníků včetně Belindy a Scotta.

„Ti v tom určitě nejedou,“ přesvědčoval mě.

„Dobře, tak se zadívej na ten první a druhý sloupec, ano?“

„Dobře.“

Vypsal jsem seznam jako tabulku:

Wynn Lees/Eaglewood hřebeček s inzulinem euthanasie ve stáji

Wynn Lees/Vernonside březí klisna – jehla (živá)

Mackintosh kolika po atropinu? úhyn na sále

Mackintosh kolika po atropinu? úhyn na sále

Eaglewood dýchací cesty úhyn na sále

Eaglewood hlezno úhyn na sále

Fitzwalter koleno úhyn na intenzivní péči

Nagreb rozpuštěná šlachy úhyn na sále

Nagreb laminitis euthanasie na poli

„No nazdar,“ řekl Ken, když si to celé přečetl.

„Víš ještě o někom jiném?“

„Nevzpomínám si,“ odmlčel se. „Měli jsme taky toho koně, co si zlomil nohu, když sebou mlátil, jak se budil po úspěšné operaci koliky. Ty jsi dvakrát viděl, jak se kůň probudil klidně a v pořádku. Vždycky se to tak nedaří. Tehdy jsme toho koně museli uspat na věky.“

„Všichni ti koně, kteří umřeli na sále,“ upozornil jsem ho, „se sem možná dostali záměrně.“ Než stačil něco namítnout, dodal jsem: „Pokud ti dva dostali atropin, tak to bylo načasované. Nebyly to náhodné akutní příhody.“

„No to asi ne.“

„Ty dýchací cesty byly objednané předem, a to hlezno... k tomu zranění došlo tři dny předtím, než ti ho poslali, abys to odoperoval.“

„Jak to víš?“ zatvářil se překvapeně. „Já myslel, že se mu to stalo den předtím.“

„Ne, to byla zlomenina z přetížení a došlo k ní v dostihu v pondělí před týdnem.“

„Jak to víš?“ zeptal se znovu zmateně.

„Já jsem... prostě jsem se včera nějak ocitl u Eaglewoodů ve stájích, a tak jsem se na to zeptal.“

„Cože jsi? To tě starý Eaglewood nevyhodil?“

„Já se s ním ani nesešel, řekli mi to ve stájích.“

„Páni!“

„Takže všechna ta úmrtí na stole pravděpodobně byla naplánována předem a teď jde o to, abys uvažoval jak.“

„Ale to já přece nevím,“ zase už si zoufal. „Kdybych to věděl, tak bych v tomhle průšvihy nebyl.“
„Jenže já si myslím, že to víš, že ti to sedí někde vzadu v hlavě, a pevně věřím tomu, že prostě jednoho krásného dne, pokud možno co nejdřív, se ti v hlavě rozsvítí a najednou ti bude všechno jasné.“

„Ale vždyť já o tom přemýšlím pořád!“

„Hm. Jde o ten třetí sloupec.“ Ne!“

„To víš že ano,“ řekl jsem klidně. „Copak někdo z těch lidí jako je Lees, Eaglewood, Mackintosh, Fitzwalter nebo Nagreb má potřebné znalosti, bez kterých se to nedá docílit? Měl někdo z nich vůbec příležitost?“

Mlčky zavrtěl hlavou.

„K tomu jsou zapotřebí vědomosti veterináře.“

„Hele, pojď s tím přestat.“

„Jde o tebe,“ namítl jsem.

„Jsou to moji kamarádi. Jsou to moji spolupracovníci.“

Spolupracovníci nejsou vždycky kamarádi, pomyslel jsem si. Pořád se ještě nedokázal smířit se skutečností, to je běžné. Je to fenomén, se kterým se člověk setkává na všech ambasádách.

Nechtěl jsem ho popudit a nechtěl jsem ho donutit k destruktivní sebeanalýze. Doufal jsem, že časem na to přijde sám. Proniknout do věci, pochopit ji, to jde často jenom po malých krůčcích, postupně, jedno drobné poznání za druhým. Pak si člověk řekne „vždyť je to jasné“. Jenomže Ken při svém trápení měl k tomu stadiu ještě velmi daleko. Doufal jsem, že společně snad k cíli dospějeme rychleji.

„Mimochodem,“ zeptal jsem se, „víš, že policie chce seznam toho, co bylo v lékárně?“

Přikývl.

„Carey uznal, že by bylo docela dobré požádat vaše dodavatele, aby vám poslali kopie všech dodacích listů za posledních šest měsíců, možná i za delší dobu. Požádal mě, abych ti vyřídil, že se toho máš ujmout.“

Jak jsem předpokládal, zaúpěl. „To je přece věc sekretářky.“

„Tak mě napadlo,“ řekl jsem nesměle, „že kdybys to udělal sám, došly by ty dodací listy tobě osobně.“

„K čemu by to bylo?“

„No... když ku příkladu připustíme...“ úmyslně jsem hovořil pomalu. „Připusťme, že někdo třeba objednal něco jako... kolagenázu.“

Světlé oči se na mne dívaly tak upřeně, jako by ani neuměly mžikat. Po dlouhé odmlce Ken řekl: „Tu by nám naši běžní dodavatelé stejně neposlali. Kolagenázu bychom museli objednat u společnosti, co vede laboratorní chemikálie a reagenty.“

„Objednáváte si něco pro zdejší laboratoř od nějaké takové společnosti?“

„No jistě.“

Ticho.

Těžce si povzdychl. Nakonec řekl: „Já jim napíšu. Napíšu všem, na koho si vzpomenu. Doufám, že výsledek bude negativní. Vlastně jsem si tím jistý.“

„Pravděpodobně,“ přikývl jsem a v duchu jsem doufal, že tomu bude naopak.

Odpolední operační výkon, ke kterému se dostavil Carey, unavený, ale bdělý, a kde jsem opět pořizoval zápis, minul bez jakékoli příhody. Jak jsem si tak zvykal na rutinní postupy na operačním sále, víc a víc mi imponovalo, jak si Ken počíná. Ruce s dlouhými prsty měl jisté a neobyčejně šikovné, při své výšce vypadal při operaci překvapivě elegantně až graciózně, zatímco by člověk očekával, že mu právě výška bude na překážku. Se skalpelem v ruce jako by z něho vyprchaly všechny pochyby, což bylo přirozené, protože pochyby k němu pronikaly zvenčí, nevznikaly uvnitř.

Uzavřel ránu úhlednou řádkou svorek a rumpál opět odnesl těžké, velké bezvládné tělo do vyčalouněné resuscitační místnosti. Všichni jsme tam přešli a v bezpečí za přepážkou čekali, zatímco se pacient probíral a potácel, až se postavil, zmatený a otupělý.

„Výborně, výborně,“ řekl Carey s mírným povzdechem. „Šlo to všechno hladce.“

Vypadal velmi unavený a tvář měl šedavou. Vybičoval se vždycky k činnosti nárazovitě, nebyl jako Scott, vytrvalý a neúnavný.

Ten jako by chtěl potvrdit, co si myslím, si přetřel rukou obličej a krk, snažil se narovnat a řekl: „Požádal jsem Lucy, aby za mě vzala službu. Takže dneska slouží Lucy. Doufejme, že bude klid. Já jedu domů.“

Šel jsem s Kenem do služebny. Ken zavolal veterinářům, kteří nám koně poslali, že se v pořádku probral. Mluvil, jako by se to rozumělo samo sebou, z jeho tónu nijak nebylo slyšet úlevu. Oliver Quincy, který si celé odpoledne psal poznámky a na televizní obrazovce sledoval stav našeho ranního pacienta, řekl

poněkud podrážděně, že je nejvyšší čas, aby ho někdo vystřídal.

„Jay mě sem posadil,“ zlobil se, „ale tohle není moje práce. O tohle by se měl starat Scott nebo Belinda.“

„Všichni musíme dělat, co je třeba,“ řekl Carey. „Kde je teď Jay?“

„Vybírá si, co potřebuje z těch nových léků. Yvona a Lucy taky. Řekl jsem jim, ať vypíšu, co si vzali.“

„To je dobře,“ řekl Carey.

Oliver se na něho nevlídně zadíval a prohlásil, že už radši půjde, protože cestou domů musí ještě na dvě návštěvy. Pak nakoukl do dveří Jay a víceméně řekl totéž. Oba pak odešli ve veliké svornosti.

Ken doplnil mé poznámky svými odbornými. Já se díval oknem za Careym, jak odchází k vozu a odjíždí. Půjčil jsem si zase telefon, zavolal Vicky a řekl jí, že jedu do Londýna a ať se nevydělá, pokud se náhodou vrátím až v časných hodinách ranních, neli později. Prý děkuje, že jsem jí zavolaal. Měl jsem pocit, že se nudí.

Ken vzhlédl od práce: „Některý lidi se maj.“

„Ty máš tu svou po ruce.“

Ušklíbl se. „Anabela je ta ze Stratfordu?“

„Je.“

„No nedá se říct, že bys plýtvat časem.“

„Tohle je jen orientační schůzka.“

Pak mě překvapil: „Víš, já si vůbec neumím představit, že by ses dokázal opít.“

„Tak se trochu snaž.“

Potřásl hlavou s přátelským pochopením: „Ba ne, ty si chceš za všech okolností zachovat sebekontrolu.“

Opravdu mě překvapil a to nejenom tím, že měl pravdu.

„Znáš mě teprve od čtvrtka,“ namítl jsem. (Totéž předtím on namítal mně.)

„Já jsem tě odhadl během půl hodiny.“ Zaváhal. „Víš, je to zvláštní, protože Vicky tvrdí totéž.“

„Jsem zkrátka otevřená kniha.“ Usmál jsem se a chystal se k odchodu. „Uvidíme se zítra.“

„Ano zítra.“

Vyšel jsem z nemocnice a vydal se přes parkoviště k vozu. Uvědomil jsem si, že na schůzku, na kterou se chystám, je ještě brzy, což znamená, že budu mít čas koupit si noviny a prohlédnout si bytové inzeráty. Alespoň zjistím, do jaké míry je těžké najít střechu nad hlavou, a také kolik to stojí.

Belinda vyšla z nemocnice a vydala se ke stájím, do boxu intenzivní péče, aby se podívala na svého zákazníka. Nechala vrátka otevřená a zašla se podívat i do vedlejšího boxu, kde byl náš ranní pacient. Pak se šla ještě pro jistotu podívat na březí klisnu. Sledoval jsem ji, štíhlou, úpravnou, oddanou svému povolání. Některé ošetřovatelky se s ubíhajícím časem stávají otrlé, jiné jsou naopak čím dál tím obětavější. Těžko to předpovědět.

Otevřela závoru boxu s březí klisnou, vešla dovnitř, ale okamžitě vyběhla ven a křičela: „Kene, Kene!“ Neuvěřitelnou rychlostí utíkala do nemocnice. No nazdar, pomyslel jsem si a šel se podívat, co vlastně v boxu viděla.

Velká břichatá klisna ležela na boku.

Nohy byly nehybné, boky se nezdvihaly dýchacími pohyby, hlava spočívala na zemi bezvládně a oko bylo zkalené a slepé.

Klisna byla mrtvá.

Přiběhl vyděšený Ken. Klekl si vedle klisny a přiložil ucho k jejímu tělu za lopatkou. Viděl jsem na něm, že nic neslyší.

Byl nešťastný a zničený, jako by mu zemřelo dítě. V tu chvíli jsem pochopil, jak hluboce koně miluje, jak s nimi cítí a jak ochotný je udělat pro ně vše, ačkoli nemůže očekávat žádné díky.

Uvědomil jsem si, kolik statečnosti musel vynaložit, když se odhodlal klisnu operovat, kolik dovednosti vložil do samotného výkonu, aby jí zachránil život, třebaže přitom riskoval svou vlastní budoucnost. Přepadl mne bezmocný vztek nad tím, že tolik odvahy, tolik umění, tolik dovednosti přišlo nazmar. Do té doby jsem o vraždách koní věděl jenom z doslechu. Teď jsem poprvé viděl oběť na vlastní oči. Najednou jsem cítil, že ty koně musím pomstít, už nešlo jenom o Kenu a o mou maminku, kvůli nimž jsem se pokoušel najít cestu zamlženými fakty, teď šlo už o samotné koně, o ty nádherné, mlčenlivé, bezbranné oběti vraždícího člověka.

„Nebyl důvod, aby zašla,“ řekl Ken tupě. „Už byla úplně mimo nebezpečí.“

Usoudil jsem, že ještě není čas, abych vyslovil svůj nesouhlas. Nebezpečí se skrývalo leckde.

Ken pohladil tmavohnědý bok, vstal, pak si znovu klekl, tentokrát koni u hlavy, nadzvedl oční víčko, otevřel zvířeti hubu a zadíval se mu do krku.

„Už musí být mrtvá hodnou chvíli,“ řekl. Unaveně vstal. Opět se třásl. „Tohle nás dorazí, tohle je konec.“

„Přece za to nemůžeš.“

„Copak já vím? Copak to někdo vůbec může vědět?“

Ve dveřích stojící Belinda se bránila: „V poledne byla úplně v pořádku. Když jsme přivedli toho valacha s dýchacíma cestama, tak jsem se sem zašla podívat, a to byla v pořádku a žrala seno.“

Ken ji skoro neposlouchal. „Musíme zařídit pitvu,“ řekl hluše. „Teď se pokusím, jestli by se mi nepodařilo ještě odebrat vzorek krve.“ Nejistým krokem odešel k autu a po chvíli se vrátil s kufříkem, ve kterém měl stříkačky, různé láhve, chirurgické rukavice a všechno možné, čím se zásobil.

„Zavolal jsem z auta na jatka,“ řekl. „Přijedou pro ni. Řekl jsem jim, že musíme na nucené udělat pitvu. Teď někde seženu Careyho a pokud možno co nejvíc veterinářů odjinud, aby se k tomu dostavili. Já sám bych to odpítvat nedokázal. Chci říct... prostě bych nemohl. A pokud jde o to, co na to řekne Wynn Lees...“

Odmlčel se. Třásl se dál.

„Byl tu dnes ráno,“ poznamenal jsem.

„Ach můj bože!“

Popsal jsem mu, co jsem si pamatoval z návštěvy Wynna Leese. „Když odcházel, byla klisna v pořádku. Pak ji Scott odvedl do toho posledního boxu, a to byla také v pořádku, můžeš se zeptat Careyho.“

Ken se zadíval na mrtvé zvíře. „Boží vědí, co tomu Carey řekne.“

„Pokud mu to alespoň trochu myslí, tak začne uvažovat o možnosti otravy,“ poznamenal jsem.

Tentokrát se ohradila Belinda, ne Ken. Prohlásila, že věci dramatizují.

Ken se k ní přidal: „Minule, když nám tady zničehonic zašel Fitzwalterův kůň, jsme nechali dělat všechno možné, všechny testy byly negativní, nikde žádný jed. Stálo nás to spoustu peněz za zvláštní laboratorní testy ve specializovaných laboratořích, a nebylo to k ničemu.“

„Zkuste to znovu.“

Neodpověděl, navlékl si rukavice a několika stříkačkami natáhl z různých oblastí krev.

„Jak jsi říkal, zeje možné koni podat atropin?“ zeptal jsem se.

„Buďto injekcí, nebo se mu může nasypat do krmení, jenomže tady nejde o atropin.“

„Ne, ale stejně nech to krmení otestovat.“

Přikývl. „Jo, to se nabízí. Vodu taky. Belinda prosím tě najdi někde dvě sklenice se šroubovacím víčkem. Nějaké by měly být tam v přihrádce, kde máme vzorky na histologii, další by měly být u léků.“

Belinda bez jediného slova a námitek odešla. Byla zvyklá poslouchat. Ken se dál snažil nabrat vzorek a potřásl hlavou. Říkal, že krev se bohužel začne rozkládat velice brzy po smrti.

„A to hříbě! Taková škoda.“ Hluboce si povzdychl.

„Co chceš dělat s tou jehlou, kterou jsi u ní našel ve střevech?“ zeptal jsem se.

„Boží vědí, co myslíš ty? Má ještě vůbec smysl s tím něco dělat?“

„Asi ano, co kdyby se o to Wynn Lees třeba sám začal zajímat?“

„Zatím o tom neřekl ani slovo.“

„To ne,“ přikývl jsem, „ale jestli jí opravdu tu jehlu vrazil do chřtánu, tak mu přece musí dělat starost... třeba se na to někdy zeptá.“

„Co by to prosím tě dokazovalo? Jedině že si přál, aby klisna zašla a dělal, co mohl, aby jí přivodil smrt. Mohli by ho žalovat za krutost, ale pochybuju, že by ho odsoudili. Všichni veterináři v celém království ti potvrdí, že kočky a psi běžně polykají jehly a sami si prošívají střevo do uzlů.“

Přilepoval nálepky na smutné vzorečky krve.

„Být na tvém místě, tak každý vzorek rozdělím na dvě části a pošlu do dvou různých laboratoří,“ poznamenal jsem. „Jistota je jistota.“

Přikývl.

„Taky při pitvě necháme odebrat spoustu vzorků z tkání a orgánů, ale to ti rovnou říkám, že nám stejně všechno přijde negativní jako předtím, protože vlastně nevím, co máme hledat.“

„Ty jsi hrozný skeptik.“

„Však mám proč.“

Vytáhl z tašky velký rektální teploměr a změřil mrtvému koni teplotu. Vysvětlil mi pak, že tak lépe určí dobu smrti. Koně, protože mají velkou tělesnou hmotnost, si po smrti uchovávají vnitřní teplo celé hodiny. Rektální teplota prý může pomoci alespoň orientačně.

Belinda se vrátila se dvěma vhodnými sklenicemi, dala na ně cedulky, do jedné sklenice pak nalila vodu z poloprázdného džberu a do druhé vložila seno z poloprázdné sítě. Nebylo pochyb, že klisna jedla a pila z těchto dvou zdrojů.

Hned za Belindou přiběhl Scott. Nedokázal se ovládnout, zdráhal se věřit vlastním očím, zuřil a současně

se bál, aby na něho třeba někdo nesvalil odpovědnost za to, co se stalo.

„Já jsem ji sem odvedl, dal jsem jí čerstvou vodu a čerstvý seno, a byla úplně v pořádku, Peter vám to může potvrdit. Já vůbec nechápu, jak je možný, že zašla.“ Nikdo nepoznamenal, že to nejen je možné, ale přímo jisté. Ken si svlékl rukavice, dal do pořádku vzorky, zavřel kufřík a vstal. Vzpřímil se v celé své výši šesti stop a čtyř palců.

„Kdo se stará o toho odpoledního koně?“ zeptal se. „Scotte, jdi se na něj okamžitě podívat, ty Belindo mu jdi dát kapačku. Za chvíli ho budeme moci z intenzivky přestěhovat sem. Scott na něj bude dohlížet a nehne se od dveří.“ Choval se energicky a rozhodně, byl však zoufalý a zničený. „Musíme to říct Careymu.“

Šel jsem s ním do služebny a byl svědkem osudového telefonického hovoru. Carey zprávu vyslechl mlčky, nevykřikoval.

„Carey?“ Ken byl ustaraný. „Slyšíte, co říkám?“

Ukázalo se, že slyšel, ale že nemá slov.

Ken mu pak ještě oznámil, že už mluvil s jatkami, že si přeje, aby se k pitvě dostavili nezúčastnění veterináři a že já jsem doporučil, aby se hledaly stopy jedu.

Careyho reakce na poslední Kenovu větu musela být bouřlivá. Neslyšel jsem pořádně, co říká, ale Ken se tvářil překvapeně a rozpačitě. Změnil téma a vykládal Careymu, že podle jeho názoru musela být klisna mrtvá nejmíň dvě hodiny, když ji Belinda objevila. Zřejmě předtím o věci přemýšlel, protože dodal, že pokud byla klisna mrtvá dvě hodiny, před dvěma hodinami byli on, tedy Ken, Carey, Belinda i Petr, všichni na operačním sále, při dlouhém operačním výkonu, takže nikdo vlastně nevěděl, co se děje venku.

Po delší odmlce, do které se ozývaly jenom jakési nesouvislé zvuky, řekl: „Dobře, ano, ano, dobře,“ a zvolna zavěsil. „Nechce věřit, že by někdo klisnu úmyslně zabil, prý to dramatizuješ.“ Ken se na mě omluvně zadíval. „Asi jsem mu neměl říkat, co si myslíš.“

„To nevádí. Přijde sem?“

Potrásl hlavou. „Ne, zařídí na zítra pitvu a Wynnu Leesovi sdělí, co se stalo. Musím říct, že se mi dost ulevilo, že to není na mně.“

„Třeba to Wynn Lees dobře ví.“

„No nazdar,“ vydechl Ken.

Obrousil jsem si pneumatiky, jak jsem chvátal do Londýna, abych stihl schůzku. Noviny jsem si samozřejmě nekoupil. Protože jsem se v Londýně moc nevyznal – lépe řečeno – vůbec nevyznal, zakotvil jsem na mnohapatrovém parkovišti, jakmile jsem sjel z dálnice a do Draycott Avenue k restauraci Daphne si vzal taxíka. Jel k zbláznění pomalu.

Výborná Anabela dorazila včas, zatímco já přišel o sedmnáct minut pozdě. Seděla vzpřímeně u stolku pro dva, před sebou osamělou skleničku vína.

„Omlouvám se,“ řekl jsem a sedl si proti ní.

„Čím?“

„Zdržel mě mrtvý kůň, je to sto mil, nebyly taxíky, zato byl velký provoz.“

„To by stačilo,“ usmála se. „Co bylo s mrtvým koněm?“

Vyprávěl jsem jí to dosti podrobně a patrně také s citem.

„Vám to leží na srdci,“ řekla, když jsem skončil.

„Ano leží, ostatně...“ potřásl jsem hlavou. „Tak co naši přátelé z Orientu? Odcestovali v pořádku?“

Řekla že ano.

Prostudovali jsme jídelní lístek, vybrali si, já si prohlédl restauraci a svou partnerku.

Byla opět v černobílém, v černé sukni, volné bílé haleně s černými bambulkami místo knoflíků. Krátké kučeravé vlasy měla načechrané, zřejmě čerstvě umyté, byla velmi nenápadně nalíčená kolem očí a na rtech měla světlou růž. Netušil jsem, kolik z toho bylo běžné a kolik do sebe investovala speciálně pro můj večer. V každém případě jsem vysoce ocenil výsledek.

Stejně jako ve Stratfordu kolem sebe s naprostou lehkostí a samozřejmostí vybudovala jakousi neutrální zónu přátelského vztahu – a nic víc. V očích jí svítilo pobavení, zřejmě připravené také na zbrzdění příliš troufalých pozorností.

V úzké, dlouhé restauraci bylo plno a hlučno. Číšníci spěchali sem a tam, tácy nad hlavou.

„To je štěstí, že jste získala stůl,“ rozhlížel jsem se kolem.

„Já ho zamluvila.“

Usmál jsem se. Byla věru mistr ve svém oboru. „Vlastně nemám vůbec tušení, kde jsem, tedy myslím v které části Londýna.“

„Kousek od Fulham Road a necelou míli od Harrodsů.“ Zadívala se na mne s hlavou ke straně. „Vy opravdu hledáte byt?“

„Potřebuji ho za tři týdny,“ přikývl jsem, „to začnu pracovat na ministerstvu. Co mi doporučujete, když nechci spát pod podloubím?“

„Máte dost peněz?“

Dal jsem se do smíchu. „Pokud jde o postavení v zaměstnání, tak mě velice významně povýšili, a za to budu mít poloviční plat než předtím.“

„To není možné!“

Přikývl jsem. „V Tokiu jsem měl plat a k tomu hrazené ubytování a stravování, měl jsem zdarma k dispozici auto a dostával jsem na reprezentaci, takže jsem vlastně bral dvojnásobný plat. Tady nula od nuly pojde. To znamená, že moje životní úroveň velice prudce klesne, abych tak řekl. Tam jsem se těšil diplomatické imunitě, takže jsem nemusel platit pokutu, když jsem parkoval, kde jsem neměl. Mimochodem Británie je jediná země na světě, která nevybavuje své diplomaty diplomatickými pasy. S naším povoláním se spojuje spousta věcí, o nichž lze tvrdit, že člověka opravdu nehýčkají.“

„Ale vy chudinkové!“

„Hm. Prostě je to tak. Nemám kam hlavu složit, podnámám může být úplně skromný.“

„Jste svolný nebydlet sám?“

„Pro začátek беру cokoli.“

„Můžu se vám po něčem poptat.“

„To bych vám byl vděčný.“

Jedli jsme šneky, s vidlicemi jsme si oba počínali velice dobře, –přestože jsem měl ještě stále pocit nejistoty ve své vlastní zemi. Jako hlavní jídlo jsem si objednal topinky s paštikou.

„Máte nějaké příjmení?“ zeptal jsem se při jídle.

„Nutbournová. A vy?“

„Darwin. Ale ne, nejsem jeho příbuzný.“

„Asi se vás na to všichni ptají, že?“

„Často.“

„A váš otec je řidič autobusu?“

„Je to důležité?“

„Důležité to není, zajímavé to je.“

„Pak je tedy také diplomat. A co váš?“

Snědla posledního šneka a elegantně odložila vidlici.

„Je duchovní,“ řekla. Pátravě se na mne zadívala a čekala na reakci. Pochopil jsem, že tuto řeč vede úmyslně. Nešlo jí ani tak o to, kdo jsem a co jsou moji rodiče, spíš mi chtěla sdělit, čím je její otec.

Řekl jsem smrtelně vážně: „Znám několik naprosto slušných ženských, jejichž otcové jsou duchovní.“

Usmála se, oči veselé a růžová ústa s koutky otočenými vzhůru. „Je biskup,“ dodala.

„Tak to je tedy vážnější.“ A také bylo. Když je člověk osobní tajemník s dobrými vyhlídkami na ministerstvu zahraničí, tak se kolem biskupů pohybuje opatrně, a zvláště pak kolem biskupů, kteří o ministerstvu zahraničí nemají nejlepší mínění. Dcery biskupů také není radno brát na lehkou váhu. Uvědomil jsem si, že to vlastně vysvětluje, proč si Anabela zachovává určitou nedotknutelnost. Nemůže si dovolit žádné drby, proto se snaží k nim nezavdat příčinu.

„Abych řekl pravdu, tak můj otec je velvyslanec.“

„Děkuju,“ řekla.

„Což znamená, že ani jeden ani druhý nemůžeme dělat stojky v Hyde Parku nahatí.“

„To máte vskutku pravdu. Dítka musí trpět za ctnosti svých otců stejně jako za hříchy, praví bible. O mlýnských kamenech neříká nic.“

„Ne že by člověku byly vždycky nepřekonatelnou překážkou.“

„Pro mne ano,“ řekla suše. „Jednak pro mne osobně, a taky kvůli otci.“

„Proč jste si vybrala právě Jockey Club?“ zeptal jsem se.

Zářivě se usmála. „V tom spolku starých pánů se o mně dozvěděli a prostě mi to nabídli. Trošku vytřeštili oči, když viděli, jak se oblékám, ale zachovali se zdvořile. Jinak s nimi vycházím dobře, protože vím, co dělám.“

Jako další chod jsme měli rybu. Zeptal jsem se Anabely, jestli neví o někom v Jockey Clubu, kdo by se specializoval na pojišťovací podvody, když jde o mrtvé koně.

Zadívala se na mne vážně: „Takže vy máte tohle podezření?“

„Jsem si tím skoro jistý, protože jinak přichází v úvahu jediné nějaký šílenec.“

Zamyslela se. „Jsem docela zadobře se zástupcem ředitele bezpečnostní služby,“ řekla. „Kdybyste chtěl, tak vám s ním domluví schůzku.“

„To byste mohla? Na kdy?“

„Když mě necháte dojít, tak mu zavolám.“

Pátrání nepokročilo, dokud Anabela Nutbournová pečlivě neobrala kostru ryby, až z ní zbyl doslova anatomický preparát.

„Předpokládám, že se kolem vás ctitelé jen hemží,“ poznamenal jsem.

„Beru je po jednom.“

„A jak jste na tom teď?“

„Copak vás na ministerstvu neučí diplomacii?“

Kam se poděl můj nenápadný plíživý postup, tak pečlivě nacvičený! Pěkná, dobře vychovaná a inteligentní ženská dokáže udělat i z celkem rozumného mužského pitomce, než se naděje.

„Slyšela jste v poslední době nějaké dobré kázání?“ zeptal jsem se.

„Lepší hlupec nežli hrubec.“

„Mám poděkovat?“

„Slušelo by se,“ usmála se na mne, že nic ve zlém. Nejenže se sebejistě a klidně chovala, ale zřejmě se tak i cítila, a to je vzácnější. Určitě jsem v ženských očích častěji viděl slzy než přátelský smích.

Vzpomněl jsem si na Russet Eaglewoodovou, na spletité komplexy, které v sobě tají, a na její přímo legendární pověst. Sobecká, velkorysá, vášnivá, netečná, usměvavá milenka, to všechno se u ní vystřídalo. Anabela je možná to všechno v jednom, pokud se nemýlím. Jenže by se mi určitě nevyplatilo, kdybych se večer pěkně opřel v křesle a zeptal se: Což se takhle trochu potěšit? Ne, u slečny Nutbournové se to zaručeně nehodí.

Po večeri nám oběma objednala kávu se šlehačkou. Když jsem pak platil, šla si zatelefonovat.

Potom hlásila: „Říká, že nejlepší by to bylo hned.“

„Skutečně?“ řekl jsem překvapeně a s potěšením. „To máme tedy štěstí, že jste ho chytila.“

„Já jsem ho chytila jen díky tomu, že má telefon prakticky přirostlý k uchu. V práci samozřejmě není. Objednala jsem taxík.“ Dodala, že zařizování dopravy také patří k její práci.

Náměstek ředitele bezpečnostní služby Jockey Clubu na nás čekal ve vstupní hale jednoho hráčského klubu a zapsal nás v recepci jako své hosty. Byl velký, statný, se širokými rameny, štíhlými boky a dlouhýma nohama. Když jsem se díval na jeho pozorné, vnímavé oči, napadlo mne, že v minulosti nejspíš pracoval u policie, a to asi ve vyšší hodnosti.

Anabela ho pohládila po rameni: „Brosi, tohle je Peter Darwin. Neptej se ho, není příbuzný.“ Pak se obrátila ke mně. „Tohle je John Ambrose. Říkejte mu Bros.“ Potřásl mi rukou, pevně a rozhodně.

„Hrajete blackjack?“ zeptal se mne.

„To jako jednadvacet? Více méně.“

„Anabelo?“

„Asi taky tak.“

Bros přikývl a vedl nás dvojími dveřmi do široké herny, kde se život odehrával u zelených stolů pod jasně svítícími, nízko zavěšenými lampami. K mému překvapení byl v místnosti hluk, a sázky, jak jsem s úlevou zjistil, nebyly zničující. Bros nás zavedl k opuštěnému stolu bez krupiéra a prohlásil, že nejvíc vyhrává ten, kdo vyčkává.

„Objednejte mi prosím limonádu. Hned se vrátím,“ řekl.

Propletl se davem sázejících, kteří odhodlaně pokládali plastické žetony tam, kde tušili své štěstí. Zhlédli jsme, že se občas dívá lidem přes rameno a něco jim šeptá.

„Nebudete mi věřit,“ vysvětlovala Anabela, „když vám povím, co teď provádí. Straší a varuje některé poněkud méně důvěryhodné osoby z dostihového světa. Chodí po klubech a hlídá si je. Oni to samozřejmě nesnášejí. Bros tvrdí že člověk, který se začíná potit, protože příliš mnoho prohrává, má jenom krok k průšvih. Kromě toho říká, že v místnostech jako tahle se nejvíc dozví, že získá nejvíc informací, díky kterým pak může vyřadit podvodníky a snažit se zachovat v dostihovém sportu aspoň slušný díl poctivosti.“

„Myslel to vážně, když chtěl jenom limonádu?“

„Předpokládám že ano, nepije vůbec, a taky musí vyúčtovat všechno, co tady utratí. Za šampaňské mu nepochybně nestojíme.“

Dali jsme si místo limonády oba sodovku. Po chvíli si k našemu stolu přisedli další návštěvníci, a nakonec se objevil i krupiér. Otevřel nové balíky karet, pak je nekonečně míchal a přistrčil k tlustému, dýchavičnému pánovi, ten je sejmul a strčil do boty, zásobníku karet po krupiérově levici.

Většina nově příchozích si přinesla žetony. Anabela a já jsme si koupili po dvaceti, hráli jsme opatrně a netrvalo dlouho, Anabela zdvojnásobila počet svých žetonů, zatímco mně zbývaly jenom dva.

„Když budete přibírat kartu patnáctku, nevyhrajete nikdy,“ pošeptal mi Bros do ucha. „Šance minimální. Pokud rozdávající neotočí desítku nebo figuru, držte se dvanáctky a doufejte, že krupiér přetáhne jednadvacet.“

„To není příliš vzrušující,“ namítl jsem.

„Prohrávat taky není vzrušující.“

Zařídil jsem se podle jeho rady a třikrát po sobě jsem vyhrál.

„Teď bych měl čas na skleničku,“ řekl. „Chcete si povídat?“

Odvedl nás do oddělené části místnosti, kde byly malé stolky, u kterých nešťastníci se zapadlými očima popíjeli vydlužené peníze. Číšnice bez ptaní Brosovi přinesla sklenici citronovky a on ji do sebe okamžitě obrátil.

„Tady úmyslně udržují suchý vzduch,“ poznamenal, „nevšimli jste si toho? To je proto, aby lidi měli žízeň, jdou jim pak líp obchody. Teď ale co vy vlastně ode mne chcete?“

Vysvětlil jsem mu, jaké má ošetřovna Hewett a spol. potíže s koňmi, i když ne dopodrobna. Podrobně jsem mu vyprávěl jenom o té březí klisně.

„Byla březí po Rainbow Questovi,“ řekl jsem. „Její majitel je poněkud zvláštní člověk...“

„Jméno?“ skočil mi do řeči.

„Jméno majitele? Wynn Lees.“

Bros zabručel a okamžitě zbystřil: „Dva lidi stejného jména neexistují.“

„Je to on,“ ubezpečil jsem ho.

„Co je na něm zvláštního?“ zeptala se Anabela.

„Je perverzní,“ řekl Bros. „Ne sexuálně, je surový, je krutý, ke koním by ho vůbec neměli pouštět. Bohužel ho vypověděli z Austrálie, což je z našeho hlediska smůla.“

Vyprávěl jsem mu pak o té operaci koliky a jak jsme našli jehlu. Také jsem vyprávěl všechny okolnosti kolem úhynu klisny, ke kterému došlo odpoledne.

„A to nikdo z těch veterinářů neví, na co umřela?“

„Zatím ne, ale proč by ji kdo měl zabít? Hříbě mělo velkou cenu, klisna ostatně také.“

Zadíval se na mne skepticky: „Vy si myslíte, že to udělal Wynn Lees?“

„Byl u ní ráno a to byla živá. Když odcházel, také byla živá.“

Objednal si další limonádu pouhým zdvižením prstu a neočekávaně milým úsměvem. Číšnice mu ochotně přinesla sklenici.

„Něco vám řeknu,“ prohlásil nakonec. „Vsadím se s vámi, že to hříbě není po Rainbow Questovi.“

„Ve stájích Vernonside tvrdí že ano.“

„Ve Vernonsidu věří, co se jim řekne. Když jim pošlou březí klisnu s jménem na krku, tak tomu uvěří, ne? A tak jí taky říkají. Klisnu tam nepochybně poslali s dokumentací, která jistě byla v pořádku. Klisna březí po Rainbow Questovi. To jistě každý bral za dané.“

„Proč to tedy neberete za dané vy?“ zeptala se Anabela.

„Protože ta klisna zahynula tak, jak zahynula,“ odmítl se. „Koukejte, představte si, že byste měla docela slušnou chovnou klisnu a poslala ji k Rainbow Questovi. Měla byste dojem, že je všechno v pořádku, že zabřezla, odvezla byste si ji domů a pustila na pastvu celá šťastná. No a pak by nastala zrada, klisna by zmetala, docela nenápadně. Často se stane, že to lidi vůbec nezaregistrují, jenom prostě najednou zjistí, že ten rok je klisna jalová. Když tohle zjistíte, tak vás třeba napadne jít a koupit jinou klisnu, bezvýznamnou, březí po jiném bezvýznamném hřebci. V tom případě byste měla březí klisnu asi v odpovídajícím stadiu a pojistila byste ji, jako kdyby ta klisna byla skutečně zapuštěná Rainbow Questem. Kdyby se na to někdo ptal, tak byste mohla prokázat že ano, klisna byla zapuštěná Rainbow Questem, je to řádně zaznamenané a dokumentované. No a pak byste tu klisnu poslala do Vernonsidu, aby tam porodila, protože příští hřebec, kterým má být zapuštěná, stojí tam. Musela byste se samozřejmě chovat tak, jak se chová normální majitel. V tomhle okamžiku už je ale ta chudák klisna pomalu před porodem a vyklopí holt to, co vyklopí.“ Odmítl se a napil. „Dneska už se dá otcovství dokázat s naprostou bezpečností. Kdybych já byl pojišťovna, tak bych si tohle ověřil. Škoda, že ti vaši veterináři nevzali vzorky tkáně hříběte, i když je mrtvé, pořád by se to ještě dalo prokázat.“

„To ještě můžeme zařídit,“ řekl jsem. „Pitva bude až zítra.“

„Co byste v tomhle případě udělal s tou opravdovou, dobrou klisnou?“ zeptala se fascinovaně Anabela.

„Tu bych poslal některému ze svých pochybných přátel u protinožců.“

Zeptal jsem se: „Jak ovšem zjistíme, která společnost klisnu pojistila, tedy v případě, že je vaše teorie

správná?“

Bros se zatvářil skepticky. „To je samozřejmě problém, ne že by byly tisíce pojišťoven, co pojišťují koně, to ne, ale celkem všechny pojišťovny teoreticky koně pojistit můžou. Kupříkladu u Lloydů pojistí všechno, včetně výkupného při únosu anebo slunného počasí na pouti.“

„A nebylo by možné jim všem napsat takový jako výstražný dopis?“

„To byste se taky mohl dostat do pěkných nepříjemností.“ Bros potřásl hlavou. „O co vám vlastně jde?“

„Chtěl bych očistit pověst Kena McClura a chtěl bych dokázat, že nenese vinu na úhynu těch koní.“

„To je obtížné.“

„Je to nemožné?“ zeptala se Anabela.

„Nikdy netvrdím, že něco je nemožné, spíš nepravděpodobné.“

„Pak je tu také ta skutečnost,“ dodal jsem, „že hlavní budovu veterinárního zařízení někdo zapálil a že se tam na tom spáleníšti našla mrtvola.“

Bros mlčky, klidně naslouchal, zatímco Anabelu rozsah neštěstí ošetřovny Hewett a spol. zřejmě ohromil.

„Nejstarší a hlavní partner Carey Hewett stárne hodinu od hodiny. Ostatní partnery spojuje společná hypotéka na vyhořelé budově, ale jinak se jejich přátelství rozpadá. Shořely jim všechny záznamy, software a hardware počítače. Jejich jediné zbývající aktivum je nemocnice, a tu jim zákazníci začínají bojkotovat, protože se bojí Kena, bojí se mu svěřit koně. Po katastrofálním průběhu dnešního dne se tento proces ještě urychlí. Pokud se mají věci napravit, nezbyvá nám mnoho času.“

Bros našpulil rty. „Beru zpátky, co jsem řekl. V tomhle případě je na místě říct, že to je nemožné.“

„Velice by mně pomohlo,“ řekl jsem, „kdybyste mi mohl dát seznam těžko prokazatelných jedů.“

„Když jsou těžko prokazatelné, tak neprokážete, že je někdo koni podal,“ namítl.

Anabela pozvedla obočí. „Takže takové jedy existují?“

„To jsem neřekl.“

„Skoro se dá říct že ano.“

„Existují?“ zeptal jsem se.

„Pokud by existovaly – ale já to neřekl, Anabelo –“ odpověděl Bros, „pak je to něco, co bych nerad vypustil do veřejného povědomí. Můžu vám nicméně sdělit, že všechny jedy jsou těžko prokazatelné, pokud nemáte aspoň přibližnou představu, který hledáte.“

„To tvrdí Ken také,“ řekl jsem.

„Má pravdu.“ Bros vstal. „Přeju vám mnoho zdaru a dejte mi vědět, jak to vypadá s Wynnem Leesem.“ Chvilí uvažoval, pak si to rozmyslel: „A co kdybych se někdy v Cheltenhamu zastavil? Ne že by to byla dostihová záležitost, ale přece jenom mě třeba něco napadne.“

„To by bylo vynikající,“ řekl jsem potěšeně.

„Domluvte se s Anabelou,“ řekl, „a já se zítra podívám do diáře.“

Pohládl Anabelu po kučeravé hlavě, na mě přátelsky kývl a odešel, aby pustil hrůzu na několik dalších darebáků.

Anabela zdvihla hrstku svých žetonů, prohlásila, že by je ráda rozmnožila, a tak jsme si našli místo u jednoho ze stolů a strávili další hodinu hrou, ve které Anabela opět získala dvojnásobek toho, s čím začala, a já všechno prohrál.

„Příliš riskujete v nevhodnou chvíli,“ řekla a odnášela si půl tuny plastikových žetonů k pokladně, aby je vyměnila za platnou měnu. „Měl jste poslechnout Brose.“

„Mně stačí, že jsem se pobavil.“

Sklonila hlavu ke straně: „To znělo jako epitaf.“

„Možná,“ usmál jsem se.

Vyšli jsme ven, do světa, kde hazard byl skutečný a ne hra, a odjeli taxíkem před Anabelin domov ve Fulhamu. Taxík zůstal stát a řidič odevzdaně čekal, aby mě pak odvezl na kraj města, k dálnici.

Poděkovala mi za večeři a já jí poděkoval za Brose.

„Zavolám vám,“ řekl jsem.

„Ano prosím.“

Chvilí jsme jen tak stáli na chodníku. Pak jsem ji políbil na tvář. Jak se zdálo, udělal jsem dobře. Mírně přikývla.

„Přeju vám, ať se vám daří,“ řekla. „Začínám mít dojem, že vy a ti vaši veterináři potřebujete zázrak.“

„Zázrak by byl příjemný.“

Místo zázraku nás čekalo peklo.

Vicky mi na polštáři nechala vzkaz: „Ken prosí, abyste přišel do nemocnice v devět ráno.“

Protože už bylo po půlnoci, s povzdechem jsem si nařídil budíka, vlezl si pod peřinu a ponořil se do hlubokého spánku.

Zdálo se mi o umírajících koních a pronásledoval mě pocit viny za jejich smrt. Když jsem se vzbudil, byl jsem rád, že to byl jenom sen, ale stejně ve mně přetrvával neklid a nejistota, a do nemocnice jsem šel jak svázaný.

Na první pohled se tam všechno zdálo celkem normální, i když zasmužilé, protože bylo pod mrakem. Do nouzové ošetřovny přicházeli psi a kočky a zase odcházeli. Lucy v bílém plášti na mě zamávala, jak přecházela přes dvůr od nemocnice. Prošel jsem zadními dveřmi a našel Kena ve služebně. Byl bledý a rozčilený.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Jak nám sem posílají koně k výkonu odjinud, tak ve třech případech zrušili objednávku. Ve všech třech případech šlo o dýchací cesty. Nutně tyhle pacienty zvenku potřebujeme, jestliže má nemocnice fungovat. Jenže se nějak všichni dozvěděli o té klisně, a zřejmě vypukla obecná panika. Navíc jsem tady proseděl noc až do tří hodin do rána a sledoval jsem včerejší pacienty, pak to ode mne převzal Scott. Přísavhal, že neusne. Přišel jsem před deseti minutami a hádej co? Scott nikde!“ Musel se někam ztratit, nejspíš šel na snídani. Já přece nemůžu za to, že ještě nemáme opravený automat na kávu!“

„Co pacienti?“

„V pořádku,“ řekl mrzutě, „ale o to teď nejde.“

„Ne,“ přikývl jsem. „Kdy bude ta pitva?“

Podíval se na hodinky. „Carey říká že v deset. Asi bych k tomu měl jít. Přivolał jednoho člověka z Gloucesteru, aby pitvu provedl, jenže ten chlap je spíš řezník než chirurg, já bych ho určitě nevybral. Radši tam půjdu, aby neudělal nějakou blbost.“ Mluvil podrážděně a napjatě. „Tak mě napadlo, jestli bys nebyl tak hodný a nemohl dopsat tyhle dopisy farmaceutickým firmám, aby to dneska odešlo. V noci jsem na tom dělal.“ Sáhl po tlustých deskách a vytáhl z nich stoh papírů. „Protože nám nejede počítač, tak jsem musel jména a adresy těch firem opisovat z lahvíček a krabiček, teda pokud nebyly na dodacích listech, co jsme dostali včera z velkoobchodu. Těm včerejším už dopis odešel. No nic, napsal jsem to tak všeobecně, protože nám tady aspoň funguje kopírka, takže mám – aspoň myslím – dost kopií pro všechny firmy, na které si vzpomínám.“

Přistrčil ke mně celou hromadu a přidal k ní list papíru se seznamem jmen a adres.

„Zatímco tu nebudu, mohl bys prosím tě vždycky nahoru napsat na stroji jméno společnosti a adresu, totéž na obálky. Já vím, že to je strašlivá, nudná práce, ale nakonec to byl tvůj nápad.“

„Dobře, provedu,“ přikývl jsem.

„Moc děkuju.“

„Ještě bych ti rád něco doporučil.“

Zaúpěl.

„Jen jsem ti chtěl říct, abyste odebrali tkáň z mrtvého hříbete a nechali udělat zkoušku na otcovství.“

Vytřeštěně se na mne zadíval. Vysvětlil jsem mu Brosovu teorii.

„Pokud ten někdo chtěl, aby pojišťovna hradila ztrátu, klisna musela zahynout. Tys jí předtím zachránil život, což se velice nehodilo, takže dotyčný na to musel jinak. Jestli má Bros pravdu, ten dotyčný, dotyčná nebo dotyční nesměli dopustit, aby se hříbě normálně narodilo. Klisna musela zemřít před porodem, a protože ten někdo nevěděl přesně, kdy se porod čeká, musel si pospíšet.“

„Je to všechno čím dál hroznější.“

„Budeš muset získat vzorek tkáně také od Rainbow Questa,“ dodal jsem.

„Copak o to, v tom nebude potíže. Zkouška paternity ale dost stojí. Stejně nákladná záležitost je pátrat po jedech.“

„Takže si myslíš, že šlo o jed?“

„No, elektrikou klisnu nikdo nezabil, ani ji neudusil igelitovým pytlíkem. Nikde jsem na ní nenašel žádnou ránu a nemohla přece jen tak umřít... Něco muselo způsobit selhání srdce.“

V tu chvíli vstoupila do místnosti Yvona Floydová. Zaslechla Kenova poslední slova.

„Což takhle nervový jed,“ řekla uštěpačně.

„Ten se jen tak sežene, že?“ řekl Ken.

„Nebo se nadýchala kouře z doutnajícího gauče.“

„A víš co, já si myslím že ne,“ Ken se dokonce usmál.

„Dělám, co můžu, snažím se něco vymyslet.“

Kdykoli se objevila, bylo veseleji. Řekla, že cestou do práce musela k nějakému akutnímu případu u psa a

že si jde připravit malý šálek.

„Budu potřebovat Scotta a Belindu, pokud možno.“

„Jo dobře, někde tady jsou,“ kývl Ken.

V bílém plášti jí to slušelo. Zářivý úsměv, zářivé oči, černá záplava vlasů.

Řekla: „Belinda mě požádala, abych jí šla za svědka.“

„Cože?“ zeptal se Ken zmateně.

„Na svatbu ty osle, na tvoji svatbu.“

„Ach tak,“ tvářil se, jako by zapomněl, že se bude ženit.

„Doufám, že ty svědka máš,“ dobírala si ho.

„Já...“ Ken se zarazil. „Všechno zařizuje Belinda, je to její podnik.“

„Ale Kene,“ už s ním začínala ztrácet trpělivost, „svědka si opravdu musíš najít sám.“

Zadíval se na mne. „Co ty na to?“

„Určitě máš jiné kamarády, znáš je déle než mě.“

„Ty mi stačíš, pokud bys souhlasil.“

„Ale Belinda...“

„Ona si dá říct, ona už teďka na tebe kouká jinak. Neboj se, s tou to bude v pořádku, jenom prosím tě řekni, že půjdeš.“

„Dobře.“

Yvona se zatvářila potěšeně. „No výborně a nezapomeň Kene, že taky musíš mít něco na sebe. A myrty!“

„Ach bože,“ povzdechl si, „jak mám v tomhle kolotoči pamatovat na myrty!“

Yvona se na něho s pochopením usmála: „Život jde dál,“ řekla, „však my to všichni ve zdraví přežijeme, neboj se, uvidíš.“

Vyšla ze služebny a vyrazila k sálu.

„Je vynikající chirurg,“ řekl Ken.

„Má vynikající nohy.“

„Jo, vlastně ano,“ poznamenal nevzrušeně. Po chvíli řekl: „Co jsme to vlastně chtěli...?“

Vtom se ozvala rána, jak dveře v chodbě narazily na stěnu, pak další rány a zaúpění. Ken vyděšeně vyskočil.

Protože jsem byl blíž u dveří, vyběhl jsem první, Ken těsně za mnou. Proti nám šla Yvona, potácela se, klopýtala, oči vytržštěné, ústa zakrytá dlaní. Šli jsme jí naproti, snažili se jí pomoci, ale ona zoufale potřásala hlavou, oči plné slz, kolena se pod ní podlamovala.

„Yvono,“ zvolal Ken, „co se proboha děje?“

Odkryla si ústa, jako kdyby chtěla promluvit, ale místo slov začala prudce zvracet. Opřela se zmoženě o zeď, tekly jí slzy, ztěžka dýchala a já se bál, že co chvíli omdlí. Okamžitě jsme si s Kenem stoupli vedle ní, dali si pozor, abychom nešlápli do zvratků na zemi, a chytili ji pod paží.

Setřásla nás. Nebyla schopná promluvit, ale prudce, naléhavě ukázala na dveře operačního sálu. Ken se na mne vyděšeně podíval. Oba jsme se šli se strachem podívat, co způsobilo tak strašlivý šok. Ránu, kterou jsme předtím zaslechli, vydaly dveře předsálí při nárazu na stěnu. Byly teď zešíroka otevřené. Vešli jsme do skladu, zkusili dveře do malého šálku, ale ty byly zamčené. Prošli jsme tedy dvojitými dveřmi do velkého sálu.

Co jsme uviděli, bylo takové, že jsem sám div neomdlel.

Scott ležel na dlouhém operačním stole pro koně, ležel na zádech, ruce a nohy ve vzduchu. Na kotnících a zápěstí měl manžety na přezku, k manžetám byly připevněné řetězy, řetězy byly připevněné k rumpálu. Kdosi ho zdvihl na stůl jako koně.

Měl na sobě modré džíny a svetr jako obvykle, na nohou boty a ponožky, na ruce náramkové hodinky.

Na první pohled to skoro vypadalo jako nepěkný žert, ale při bližším pohledu bylo Scottovo statné svalnaté tělo příliš nehybné a tiché, jako nekonečno.

Ken a já jsme stáli každý z jedné strany a dívali se Scottovi na obličej. Hlava mu visela trochu dozadu, čelisti vzhůru, oči byly pootvřené, až z toho šel strach, jako kdyby nás sledoval a čekal, že mu pomůžeme. Ústa měl zavřená. Byl smrtelně bledý.

„Můj bože,“ vydechl Ken. Také zbledl. Já se zapotácel. Pak jsem si poručil, že prostě omdlít nesmím.

Scottova ústa pevně zavírala úhledná řádka kovových svorek. Malé stříbrné svorky. Bylo jich devět. Přestalo mi být na omdlení. Viděl jsem už v životě hodně mrtvých, jenže tentokrát mě ani tak nevyvedla z míry smrt, jako ta krutost a barbarství toho všeho. Polkl jsem, stiskl zuby a dýchal nosem. Ken znovu opakoval „dobrý bože“ a pak šel k panelu, kterým se ovládalo zařízení rumpálu.

„Nesahej na to!“ zarazil jsem ho.

Zůstal stát a otočil se. „Máš pravdu, samozřejmě, ale nějak mi vadí ho tady tak nechat.“

Potřásl jsem hlavou. Museli jsme ho tak nechat. Ostatně bylo úplně jisté, že Scottovi samému to už vadit nemůže.

„Je třeba zavolat na policii,“ řekl Ken tupě.

„Ano, také musíme něco udělat s Yvonou, a také se musíme postarat, aby sem nikdo nešel.“

„Ach bože!“

Kousek od dveří, na zemi u mých nohou, ležel svorkovač. Nechal jsem ho tam, kde byl. Na sále nebylo rozsvíceno, do místnosti matným sklem stropního okna pronikalo denní světlo. Všude byl pořádek, všude bylo uklizeno, všechno připravené pro další výkony. Napadlo mě v tu chvíli, že je vlastně úplně jedno, že jsíme na sál, do sterilního prostředí, přišli bez návrků.

Vrátili jsme se na chodbu a k Yvoně. Klečela na zemi, hlavu opřenou o zeď. Ken se skrčil vedle ní. Chytila se ho kolem krku a dala se do pláče.

„Byl tak... tak hodný... k mým klukům...“

Slyšel jsem horší epitafy. Prošel jsem do služebny a sáhl po Kenově svazku klíčů ležícím na psacím stole. Visačky byly ohmatané, nečitelné, ale klíč označený PŘEDSÁLÍ jsem objevil. Vydal jsem se chodbou vyzkoušet, do které klíčové dírky patří.

Yvona s Kenem stáli vedle sebe, Ken jí podával našpiněný kapesník, aby si mohla otřít obličej. Viděl, že jdu kolem, ale nevnímal mne. Stejně jako já nedokázal myslet na nic jiného než na to, co viděl na sále.

Předpokládal jsem, že na dveřích od předsálí budou otisky všech, nicméně když jsem odmykal, snažil jsem se, aby tam nepříbyly i moje. Klíč se v zámku hladce otočil. Odemkl jsem a otevřel dveře a pak zase zamkl. Pak jsem prošel za dva rohy a krátkou chodbou ven na čerstvý vzduch.

Dveře vedoucí zvenku do místnosti na příjem velkých zvířat byly zavřené, ale nezamčené. Prohledal jsem svazek klíčů a vyzkoušel je. Otáčel jsem doprava, ale bezvýsledně. Pak jsem tedy zkoušel otočit na druhou stranu a zaslechl, jak se zámek zavírá. Tím byly prostory operačního sálu a příjmu zvenku zabezpečené, ale všichni přece měli klíče! Bylo to všechno hrozné.

Vrátil jsem se do kanceláře a cestou jsem se pečlivě vyhnul malé kaluži zvratků. Ken držel Yvonu kolem ramen a vedl ji do koupelny, kam byl přístup ze vstupní haly. Našel jsem si velký kus papíru, napsal na něj NEVSTUPOVAT, pak jsem vzal náplast a šel znovu ke dveřím vedoucím k sálovému komplexu zvenku. Když jsem lepil ceduli na dveře, doufal jsem, že písemný příkaz možná bude i Oliver respektovat alespoň natolik, že by se napřed šel zeptat do kanceláře, proč tam nápis je.

Vrátil jsem se do služebny, napsal další výstražný nápis a přilepil na dveře od předsálí opět tak, abych nikde nezanechal otisky prstů. Mezitím se Ken vrátil z haly. Chvilí jsme spolu jen tak mlčky stáli a dívali se na telefon.

„Bude to strašlivé,“ řekl.

„Ano.“

Sedl si do křesla za psací stůl a sáhl po sluchátku. „Yvona říká, že tu Carey ještě není. Prý se tu zastavil před pitvou. Myslíš, že bychom na něj měli počkat?“

„Ne, nemyslím.“

„Co jim mám říct?“ ptal se dutě. „Jak jim to mám říct?“

„Řekni, kdo jsi, odkud voláš a že tu je mrtvý člověk. Mluv pomalu, ušetříš čas.“

„Zavolej tam ty,“ podal mi sluchátko. „Mně se dělá nanič.“

Mluvil jsem do telefonu rychlostí, jakou se diktuje. Řekli, že někoho pošlou. Zatímco jsme čekali na policisty, objevil se Carey a ptal se, proč je zvenku u příjmu cedule s nápisem nevstupovat.

„Já ani nevím, že tam něco takového je,“ řekl Ken zmoženě.

„To jsem tam dal já,“ řekl jsem.

Ken přikývl, pochopil, oč mi šlo.

„Proč?“ zeptal se Carey.

Najednou mi přišlo zatěžko mu to říci. Když jsem se k tomu odhodlal, ještě víc zbledl. Ken mu přistrčil křeslo u psacího stolu a zeptal se, jestli se nechce napít vody. Carey se opřel lokty o stůl, složil hlavu do dlaní a neodpovídal.

Zazvonil telefon, a protože jsem byl nejbližší, sáhl jsem po něm.

„Tady je Lucy. Kdo je tam?“ ozvalo se.

„Peter.“

„Aha. Je tam Yvona?“

„Já... kde jste teď?“

„No přece v ordinaci, samozřejmě.“

Uvědomil jsem si, že telefonní linka ze staré budovy byla nouzově přepojena do přenosného domku. Drát, který tam vedl, byl vlastně jediným chatrným pojítkem veterinární ošetrovny s dobře fungující, dobře organizovanou minulostí.

„Yvona je tu, ale není jí dobře,“ odpověděl jsem.

„Před čtvrtinou jí nebylo nic.“

„Lucy prosím vás, jakmile budete moci, přijďte sem.“

„To je vyloučené, máme teď s Belindou plné ruce práce, očkujeme proti vzteklině. Prosím vás, buďte tak hodný, řekněte Yvoně, že už přivezli toho přejetého psa a že chudák cestou umřel. Ať sem přijde a promluví s majiteli. Jsou nešťastní.“

„Nemůže přijít.“

Konečně si uvědomila, jak vážně mluvím. „Co se děje?“ zeptala se vylekaně.

„Zbavte se těch psů. Já vám to db telefonu nemohu povídat, ale je to katastrofa.“

Po krátké odmlce položila sluchátko a už za okamžik jsem ji oknem viděl scházet ze schůdků nouzového domku a spěchat ke vchodu nemocnice. Pak už se objevila ve dveřích služebny, nachystaná mi pořádně vycinkat, že jsem ji zbytečně polekal.

Stačil jeden pohled na Careyho skloněnou hlavu, na bledého Kena i na mě, protože i já jistě vypadal napjatě a jako v šoku, aby pochopila, že strach je skutečně na místě.

„Co se stalo?“ zeptala se.

Protože druzí dva mlčeli, odpověděl jsem já: „Scott je po smrti.“

„Ne!“ vykřikla zděšeně. „Zabil se na motorce? Já mu vždycky říkala, že se jednou sám oddělá na tom svým pekelným stroji. Ach chudák!“

„Nestalo se to na motocyklu,“ řekl jsem. „Je tady na operačním sále a všechno nasvědčuje tomu... Prostě někdo ho asi zabil.“

Sedla si prudce na jednu ze židlí, ústa otevřená v nevíře a úžasu. „Yvona ho našla,“ vysvětloval jsem. „Je teď v koupelně a asi by vás potřebovala.“

Zdatná, rozumná Lucy okamžitě vstala a šla.

Oknem jsem zahlédl, jak svým od bláta umazaným bílým vozem přijíždí Oliver Quincy. Zaparkoval vedle mého auta.

„Sakra proč ta policie nejde,“ postěžoval si Ken podrážděně.

Až přijdou policisté, vezmou všechno do rukou... Zahlédl jsem slohu s dopisy, kterou mi Ken předal v onom minulém světě, jakoby kdysi dávno, a znenadání mě napadlo vzít ji a odnést do auta. S Oliverem jsem se střetl, když zamykal svůj vůz.

„Měl bych vás varovat...“ začal jsem pomalu.

Ostře mi skočil do řeči: „Jak varovat, proč varovat?“

„Řekne vám to Ken nebo Carey. Jsou v kanceláři.“

„To už máme dalšího mrtvého koně?“

Zavrtěl jsem hlavou. Pokrčil rameny, odvrátil se a odešel do kanceláře zadním vchodem. Cestou se tázavě zadíval na výstražný nápis.

Zastrčil jsem slohu s dopisy do kufru, zamkl a chystal se jít za Oliverem v okamžiku, kdy na parkoviště vjížděl policejní vůz.

Zastavil před hlavním vchodem. Vynořili se z něj titíž policisté v civilu jako předtím, a za nimi tentýž konstábl. Krátce se rozhlédli a pak vstoupili hlavním vchodem. Já se rozhodl vrátit zadem.

Lucy s Yvonou vyšly z koupelny. Na obou bylo vidět, že se jim dělá nanic a že jsou rozřesené, jako by Lucyina představitost účinkovala stejně silně jako Yvonin osobní zážitek. Celé nešťastné si sedly, otíraly si obličej kapesníky, vzdychaly a dívaly se do prázdna.

„Už přijela policie,“ řekl jsem.

„Nechala jsem Belindě na krku celou ordinaci,“ povzdychla si Lucy a popotahovala. „Budu se tam muset vrátit.“ Pomalu vstala. Jako kdyby najednou zestárla. „Budem dělat, co mužem, abychom s tím byly co nejdřív hotové.“ Vyšla ven k parkovišti, ale už nebyla tak plná statečného odhodlání jako před čtyřmi dny.

„Měla bych jí pomoci, jenže já opravdu nemůžu,“ vypravila ze sebe Yvona.

„Bude lepší, když tu ještě chvíli posedíte.“

„Vy jste ho viděl, že?“

Přikývl jsem.

„Jak tohle někdo mohl udělat?“

Řečnická otázka.

„Já si neumím představit, že už není,“ řekla. „Pořád ho vidím před sebou. Vzpomínám, jak jezdil na

vodních lyžích, jak byl šikovný a silný, jak byl živý...”

Jay Jardine s obvyklou sebejistotou vešel do vstupní haly a chodbou došel až k nám. Když nás uviděl, zarazil se.

„Co se tu sakra děje? Chodbu poblil nějaký pes a nějaký sprosták policajt mi v kanceláři řek, ať se seberu a jdu sem a abych tady počkal. Proč jsou tady zase? To už vědí, kdo byl ta mrtvola?”

Yvona tiše zaúpěla a zavřela oči.

„Tak sakra co se děje?” ptal se podrážděně.

Řekl jsem mu to.

Zůstal na mě vytřeštěně koukat. Pak si sedl ob jednu židli vedle Yvony. Řekl: „To je špatný,”

Věru slabý výraz, pomyslel jsem si.

Jay dodal: „Předpokládám, že náš kávovar je furt ještě v háji, co?”

Všichni jsme se přes halu na přístroj zadívali, a já si uvědomil, že poprvé jsem slyšel Scotta promluvit, když řekl: „Automat na kafe je v háji.” Chudák Scott. Káva pořád nebyla a hned tak nebude.

Chvilí jsme mlčky seděli. Nikde se neozýval žádný hluk, jako by se mrtvé ticho z operačního sálu plížilo celou nemocnicí. Z kanceláře jsme žádné hlasy neslyšeli, a nám také nebylo do řeči. Čas plynul.

Pak přijely další dva policejní vozy s policisty v civilu a zastavily u vchodu. Z prvního vysákali lidé, druhý zůstal zavřený. Statný, farmáře připomínající člověk s větrem ošlehanými tvářemi rozvážným krokem vešel do haly. Za ním starší člověk v brýlích, trochu na něm visely šaty, v ruce klasický lékařský kufřík.

Typ farmáře se krátce zeptal: „Kancelář?”

„Chodbou, první dveře vpravo,” odpověděl Jay.

Policista přikývl a odešel. Pak se začaly dít věci, ale veselé to nebylo. Z druhého policejního vozu vystoupili fotograf a další specialisté, kteří po chvíli následovali svého nadřízeného, kam jim Jay ukázal.

Z druhé strany přišel toporným, nejistým krokem Ken. „Šli na operační sál,” řekl. „Pojďme ven, Petře, potřebuju na vzduch.”

Šel jsem s ním. Podíval jsem se na hodinky. Bylo za deset minut deset. Připadalo mi, že to ráno je nekonečně dlouhé. Venku bylo chladno.

„Nezapomněls na tu pitvu?” zeptal jsem se.

„Carey nezapomněl. Zavolał tam, ať začnou bez nás.” Zhluboka se nadechl, jako by byl prázdný a potřeboval k životu vzduch.

Zeptal jsem se: „Řekls mu... řekl jsi mu, aby nechal odebrat tkáň hřібěti?”

Povytlhl obočí. „Na to jsem zapomněl. Záleží teď na tom?”

„Možná víc než předtím. Těžko soudit.”

„Ach můj bože!” Odepnul od pásku přenosný aparát, na kapesním adresáři vyhledal telefonní číslo a spojil se s jatkami. Řekl tam někomu, kdo věci zřejmě rozuměl, že je třeba odebrat a řádně označit vzorky tkáně. Pak jako by ho to v tu chvíli napadlo ještě dodal, že se má odebrat také kus uší a ocasu hřібěte a vzorek hřívý klisny.

„Prosím tě proč uší a ocas?” zeptal jsem se, když skončil.

„Vlasy,” řekl suše. „Z vlasů získáš perfektní identifikaci DNA, a vlasy se samozřejmě nerozkládají. Když chceš prokázat otcovství u hřібěte, potřebuješ jeho srst a srst rodičů. A samozřejmě vzorek jakékoli tkáně. Když víš charakteristiku DNA klisny, tak ji odečteš od DNA hřібěte. Co zbyde, musí souhlasit s DNA hřібce. Je to laboratorní, velice náročná a taky drahá záležitost, ale důkaz naprosto spolehlivý.”

Zadíval jsem se na šedé nebe. „Co myslíš, Scottův vrah na něm asi vlas nenechal, co?”

„Bylo by lepší, kdyby se s ním Scott pral a kdyby ho poškrábal. Podařilo se odsoudit už spoustu vrahů a násilníků, když se našly částčky kůže pod nehty obětí. Genetika je teď už velice exaktní věda.”

Pousmál jsem se. „To je všechno velice krásné, ale nejdřív musíš mít podezřelého.”

Dívali jsme se, jak k nouzovému domku přichází a odchází kočičí a psí procesí.

„Myslíš, že to tu policie zavře?” zeptal se Ken.

„Boží vědí.”

„Ten policista, co přišel s druhou várkou,” řekl Ken, „to je superintendent. První várka před jeho příchodem na nic nesáhla, jen vyslechli, v jakém stavu jsem Scotta viděl. Podle mě se jim do toho nechtělo.”

„Podle mne to bylo moudré a správné.”

„Ty jsi zvyklý na hierarchii, já ne.”

Přitom podnik Hewett a spol. je hierarchie v miniatuře, myslel jsem si, ale nechal si to pro sebe. Raději jsem se Kena zeptal, jestli má jakýkoli psací stroj.

„Prosím tě nač?”

„Na dopisy, na obálky. Do kanceláře nemohou, protože tam je policie.”

„A jo, máš pravdu. Ty vážně myslíš, že ty dopisy máme rozesílat?“

„Určitě.“

Krátce se zamyslel. „Mám doma starý kuffíkový stroj, stačil býti?“

„Čím dřív ho budu mít, tím líp,“ přikývl jsem. „Kde vlastně bydlíš?“

„Teď tam nemůžu,“ namítl. „Policajti mi nařídili, abych tady čekal.“

„Mně to nenařídili,“ řekl jsem. „Pověz mi, kudy se k tobě dostanu, dej mi klíče, zajedu pro stroj a hned se vrátím. Tak se alespoň do těch dopisů dám co nejrychleji.“

„A co jim řeknu, když...?“

„Kdyby někdo něco namítal, řekni, že jsem měl hlad. Až se vrátím, přinesu nějaké pečivo nebo tak.“

„Jo. Tam u nás je dokonce docela slušná pekárna.“

Dal mi klíče od domu, vyličil, kde má psací stroj, a protože psi a kočičí auta stále vjížděla a vyjížděla, dostal jsem se mezi nimi snadno z parkoviště. Při zpáteční cestě bych to nebyval měl tak snadné, kdyby na mě nečekal Ken. Rychle běžel k policistovi, který parkoviště hlídal, a řekl mu, že k podniku patřím.

Nechal jsem Kenův stroj spolu s balíkem velkých obálek a několika archy známek zamčený v kufru. Přinesl jsem i několik papírových pytlíků s pečivem, vzal je do nemocnice a pečivo rozdál každému, koho jsem viděl. Všichni tvrdili, že nemají hlad, ale pak se na jídlo hladově vrhli. Karbohydráty vždycky přinášejí uklidnění. Sám jsem snědl dva kousky sladkého dánského pečiva. Yvona vděčně ukusovala a řekla, že se cítí líp. Ken seděl vedle ní a také se vrhl na zásoby.

„Neměl jste odcházet z areálu, pane,“ řekl náš známý konstábl, když jsem přišel do služebny.

„Omlouvám se, nechcete koblíhu?“

Zadával se žádostivě na pocukrovanou lahůdku, ale prohlásil že ne, že je ve službě. Nikdo jiný proti mé krátké nepřítomnosti nic nenamítal. Napadlo mě, že teoreticky jsem té vyjížďky klidně mohl využít k tomu, abych se zbavil klíčových důkazů.

Carey nepřítomně jedl mandlový rohlíček, jako kdyby měl přerušené spojení mezi mozkiem a ústy. Seděl ještě stále na téže židli jako předtím a vypadal na zhroucení. Oliver se na něho díval jako lačný lev a sytil se přítom koláči. Jay Jardine už byl také v kanceláři. Snědl v rychlém sledu dvě koblíhy a olizoval pak cukr z prstů.

Dveře do předsálí, jak jsem si povšiml, byly zavřené, ještě na nich visela moje cedule se zákazem vstupu. Nepřál jsem si myslet na to, co se asi děje uvnitř. Byl jsem rád, že s tím nemám nic společného.

Carey, Oliver a Jay byli zasmušilí, každý myslel na své. Připojil jsem se k Yvoně a Kenovi, s těmi mi bylo líp. Čas plynul pomalu. Zasklenými dveřmi bylo u vchodu vidět, jak procesí psů zvolna řídne, až zcela vymizelo. Lucy a Belinda vyšly z nouzového domku, zamkly za sebou a vykročily k nám.

V půli cesty se zastavily a otočily se k bráně. Chvilí stály bez hnutí a pak k nám konečně došly. Když Lucy vcházela do haly, měla slzy v očích.

„Teď ho odvezli,“ řekla. „Zacouvali sanitkou dozadu k příjmu. Naštěstí jsme tam neviděli.“

Oliver a Jay přinesli nejnovější zprávy. Carey odešel na operační sál, protože policisté chtěli, aby se tam podíval, jestli něco není jinde, než má být. Yvona prý má počkat v kanceláři, aby ji policie mohla vyslechnout. Oni, tedy Oliver a Jay a také Lucy mohou vyrazit po návštěvách podle plánu. Belinda snad může dělat, co chce, vyřizoval Oliver s pokrčením ramene, pro ni žádný vzkaz nemají. Ken a Kenův přítel, tedy já, mají počkat v hale. Na operační sál až na další nikdo nesmí. Sál se nesmí používat, ani se tam nesmí vstoupit. Nakonec Oliver poznamenal, že by někdo měl vzít hadr a utřít to svinstvo na chodbě.

Jak se dalo čekat, hadru se chopila Lucy, ačkoli se jí v tom Yvona snažila zabránit, a my s Kenem jsme se také – chabě – nabízeli, že jí pomůžeme.

Náš hlouček v hale se rozpadl, každý šel za svým, až jsem tam zbyl jen já. Ken s Belindou se šli podívat na koňské pacienty do stájí. Yvona teď byla za zavřenými dveřmi v kanceláři a nejspíš znovu prožívala to, co si tolik přála zapomenout. Když vyšla, trochu se motala a plakala. Doprovázel ji konstábl.

„Teď chtějí mluvit s vámi,“ řekla a utírala si oči. „Já smím jít domů, jenže musím na nějaký pitomý oběd, co pořádá spolek přátel psů, a musím tam přednést přednášku na téma péče o štěňata. Copak to dokážu?“

„Bylo by dobře, kdybyste tam šla, pak vám bude to dnešní ráno připadat neskutečné.“

„Pane...“ vyzval mě konstábl.

„Ano hned.“ Objal jsem Yvonu. „Běžte se naobědvat.“

Opustil jsem ji. Statečně se pokusila pousmát. Já šel, kam mi nakázali, a za mnou poslušně kráčel policista, který odmítl koblíhy.

Ten rádoby farmář stál u okna se zakloněnou hlavou a díval se na zatažené nebe. Když jsem vstoupil, otočil se a představil jako detektiv superintendent Ramsey z gloucestershirské policie. Mluvil tak, jak vypadal. Člověk z venkova, možná šikovný a úspěšný pytlák.

Zadíval se na seznam: „Vy jste Peter Darwin, pracujete tu jako pomocná síla, ano?“

„Ne, nejsem zdejší zaměstnanec, jsem neplacený pomocník.“

Povytláhl obočí, stiskl pero a něco si zapsal. „Jste zaměstnaný jinde, pane?“ Pero nechal připravené.

„Jsem na dovolené, pracuji v zahraniční službě.“ Znovu si mě důkladně prohlédl. Netvářil se nijak potěšeně. Pak si zapsal mou výpověď a zeptal se, v čem spočívá má neplacená pomoc.

Vyprávěl jsem mu, že v nemocnici zemřelo několik koní, že si s tím Ken McClure, můj přítel, dělá velké starosti a já se mu snažím pomáhat zjistit, proč ti koně zašli. „Daří se vám to, pane?“

„Bohužel ne.“

„Jak dlouho se už snažíte něco zjistit?“

„Od minulého čtvrtka.“

Našpulil rty a potřásl hlavou, jako kdyby uznával, že za pět dní jsem toho ani mnoho dokázat nemohl a jako kdyby mi to odpouštěl. Znovu si něco poznamenal, pak vzhlédl a pokračoval v dotazech.

„Vy se domníváte, že úhyn těch koní a smrt anesteziologa spolu nějak souvisejí?“

Zamračil jsem se. „Nevím.“

„Domníváte se, že úhyn koní a požár hlavní budovy spolu nějak souvisejí?“

„Nevím.“

„Hovořil jste tu s někým o svých teoriích, pane?“

„Domnívám se, že by nebylo bezpečné tady podobné teorie rozvíjet.“

Přivřel oči a zaostřil. „Vy jste viděl pana Scotta Sylvestera, jestli se nemýlím, včera?“

„Ano. Už víte, jak zemřel?“

„Na to je čas,“ řekl stručně. „Když jste byl na operačním sále, dotkl jste se něčeho?“

„Ne.“

„Jste si tím naprosto jistý, pane?“

„Naprosto.“

„Povšiml jste si něčeho neobvyklého? Tedy kromě mrtvoly.“

„Na podlaze poblíž operačního stolu ležel chirurgický svorkovač.“

„Vy... poznáte svorkovač na první pohled?“

„Viděl jsem Kena, jak ho používá.“

Zase si něco poznamenal.

„Domnívám se také,“ pokračoval jsem, „že všechny dveře byly odemčené, což je neobvyklé. Šel jsem ven, abych zkontroloval dveře u příjmu, kudy se zvenku přivádějí nemocná zvířata, a tam bylo také odemčeno. Strčil jsem klíč do zámku a dveře zamkl, aby tam nikdo nemohl vejít a neviděl...“ odmlčel jsem se. „Když jsme s Kenem vešli na operační sál, byly dveře do čalouněné místnosti otevřené. Dveře do chodby a do příjmu byly také otevřené.“

Zaznamenal si to. „To vy jste dal výstražné nápisy na dveře z chodby do sálu? Vy jste ty dveře zamkl?“

Přikývl jsem.

„Takže poté, co jste dveře zamkl, tam už nikdo nešel?“

„To nemohu zaručit,“ řekl jsem zvolna. „Všichni mají klíče.“

„Vy také máte klíče?“

„Ne, měl jsem klíče Kena McClura.“

„Kde jste byl pane od devíti hodin včera večer do devíti hodin dnes ráno?“

Skoro jsem se usmál. Ta otázka byla přímo klasická. Klidně jsem odpověděl: „Jel jsem do Londýna na večeři, měl jsem soukromou schůzku. Od jedenácti večer až do dvou ráno jsem byl ve společnosti zástupce ředitele bezpečnostní služby Jockey Clubu. Pak jsem se vrátil sem do Cheltenhamu a šel si lehnout. Bydlím u rodičů snoubenky Kena McClura, asi jednu míli odtud.“

Dělal si krátké poznámky.

„Kdy zemřel?“ zeptal jsem se.

„Jistě neočekáváte, že vám odpovím.“

Povzdychl jsem si. Určitě to muselo být po třetí hodině, kdy už Ken Scottovi předal službu.

Všichni měli stejně mlhavé a nespolehlivé alibi jako já. Všichni byli doma a spali.

Superintendent Ramsey se zeptal, jak dlouho hodlám bydlet u rodičů snoubenky pana Kena McClura.

„Nemám tušení,“ odpověděl jsem. „Předpokládám, že ještě několik dní.“

„Možná že s vámi ještě budeme chtít hovořit, pane.“

„Pokud bych odjel, Ken bude vědět, kde mě najít.“

Přikývl, ještě si něco zapsal, poděkoval mi a pak požádal konstábla, aby přivedl Kena. Jak jsem vycházel z chodby, blížil se Carey s policistou, kterého jsem znal už od neděle, ale jehož jméno jsem nevěděl.

Přicházeli z předsálí. Carey šel těžce, šedivou hlavu sklopenou, celý zkroutěný.

Prošel kolem mě, aniž mě vnímal, a vešel do kanceláře.

„Všechno je na svém místě,“ řekl dutým hlasem Ramseymu.

Náš nedělní policista šel s Careym do kanceláře a zavřel dveře. My s konstáblem jsme odešli z nemocnice zadními dveřmi a zastihli jsme Kena a Belindu, jak se opírají o spodní dvířka boxů a nepřítomně hledí na zotavující se pacienty.

„Teď jsi u nejvyššího pána na řadě ty,“ řekl jsem Kenovi.

Tvářil se sklesle.

„Já jedu do Thetford Cottage,“ řekl jsem. „Kdybys mě potřeboval, tak víš, kde mě najdeš.“

Belinda řekla: „Zůstanu tady s Kenem.“

Usmál jsem se na ni a ona se na zlomek vteřiny usmála také. Přece jen pokrok, byť nepatrný.

Vicky a Greg nebyli doma, když jsem tam dojel. Proti nudě si od jedné firmy najali taxík, protože žádný z nich neměl dost sebejistoty, aby si půjčili auto a řídili sami. „Taxíkáři vědí kam jet,“ vysvětlila Vicky. „Sami nám radí, kam bychom se měli podívat.“

Odemkl jsem si, vzal Kenův psací stroj a slohu s dopisy, odnesl je k sobě do pokoje a dal se do práce.

Všechny Kenovy dopisy byly na papíře s hlavičkou firmy, na všech byl Kenův rozmáchlý podpis. V dopisech vysvětloval, že policie potřebuje informace o tom, co bylo v lékárně, a že proto příslušnou firmu žádá o spolupráci. Dopis byl podle mého formulovaný dobře, ale obával jsem se, že nikoli s dostatečnou naléhavostí, a kdekdo ho možná odloží. Vložil jsem první kopii do stroje, z adresáře opsal první jméno, pak jsem přetočil papír až pod Kenův podpis a přidal jeden odstavec:

„Jde o naléhavou záležitost,“ napsal jsem, „policie se obává, že před požárem mohlo dojít ke krádeži určitých nebezpečných, neobvyklých nebo nezákonných substancí a že se tyto substance mohly dostat mezi laickou veřejnost. Prosím, považujte proto naši žádost za velmi naléhavou a zašlete nám kopie objednávek obratem v ofrankované obálce, kterou přikládáme. Hewett a spol. Vám předem upřímně děkují za Vaši laskavou a včasnou pomoc.“

Být to v Japonsku, byl bych v textu použil tu a tam s úctou nebo uctivě, ale úcta jaksi není mezi britskými podnikateli příliš v oblibě, jak jsem vyslechl od celé řady udivených japonských obchodníků. Podívovali se kupříkladu, že hluboká úklona nevede k uzavření smlouvy, ale spíš k úšklebku. V Japonsku bývá zvykem, že hostitel obdarovává hosta a nikoli naopak. Při jednání mezi Japonci a Brity rozhodně může nastat nekonečné množství trapných situací.

Náležitě jsem oznámkoval obálku, v níž nám měly být zaslány zpět objednávky adresované na Hewetta a spol. do Thetford Cottage. Do závrky jsem napsal „přechodná adresa“. Výsledek působil velmi oficiálně, a jak jsem doufal, i s dostačující naléhavostí, aby k něčemu vedl.

Pak jsem dopis a obálku na odpověď vložil do úřední obálky adresované farmaceutickým firmám. Bez kopírovacího stroje a bez průklepového papíru (nenapadlo mě si o ně požádat) trvalo dost dlouho, než jsem odstaveček navíc napsal na všechny dopisy. Když jsem konečně celou práci skončil, odvezl jsem své dílo na poštu v obchodní části města. Všechny obálky jsem odeslal.

Vrátil jsem se do Thetford Cottage. Hodinu jsem spal a pak jsem zkusil zavolat na Kenův přenosný telefon.

Okamžitě se mi ozval: „Tady McClure.“

„Kde jsi teď?“ zeptal jsem se. „Tady Peter.“

„Jedu se podívat na nějakou šlachu. Co potřebuješ?“

„Napadlo mě, že bychom se mohli stavět u Mackintoshů... nebo u Nagrebů.“

Slyšel jsem ho zatajit dech. „Ty máš ale jedovatý nápady. Děkuju neprosím.“

„Kde je najdu?“ zeptal jsem se.

„To myslíš vážně?“

„Chceš si napravit pověst nebo ne?“

Po krátké odmlce mi řekl, co bylo třeba. „Zoe Mackintoshová je tygřice, a její otec je mimo čas a prostor. Sejdeme se u nich před domem... řekneme... za patnáct minut.“

„Dobře.“

Projel jsem Riddlescombem a zastavil na kopečku, odkud bylo vidět na vesnici, kde žili Mackintoshovi. Kamenné stavby, střechy z břidlice, holé zimní stromy, šedobílé nebe s rychle se pohybujícími mraky. Pole spala a čekala na jaro. V tu chvíli jsem neměl iluzi déje? Vu, dojem, že co vidím, už jaksi znám, neboť to byla jistota. Přes tyto kopce jsem chodíval, tyto střechy jsem vídával. Po silnici, kde jsem teď stál s vozem, jsem běhával. Jim a já jsme tam litali a smáli se hloupým dětským vtipům, až nás břicha bolela.

Také jsme se jednou svlékli donaha a pak se cákali dole v údolí v potoce. Tam jsem nedohlédl, věděl jsem však s jistotou, že v těch místech musí být.

Když byl čas na schůzku s Kenem, nastartoval jsem, povolil brzdu a sjel z kopce dolů. Potok stále nebylo vidět. Asi jsem to nějak popletl, myslel jsem si. Ale předtím jsem si byl tak jistý, že tam musí být... Pokrčil jsem rameny. Na paměť není velké spolehnutí po jednom týdnu, po dvaceti letech už vůbec ne.

Ken na mne čekal na začátku vjezdu k dlouhému šedivému domu s ozdobnými vikýři, porostlému břečťanem. V tom domě jsem také již byl. Pamatoval jsem si dokonce kresbu železné tepané brány.

„Ahoj,“ řekl jsem suše a vystoupil.

„Doufám, že víš, co děláš,“ řekl odevzdaně a díval se na mě okénkem ze svého vozu.

„Většinou,“ odpověděl jsem.

„Ach bože,“ odmlčel se. „Zoe zná moje auto, vrhne se na mě.“

„Tak si nastup ke mně, srabe.“

Vylezl z auta a nasoukal se do mého. Když jsem chtěl zařadit jedničku, zadržel mi ruku.

„Carey odchází do penze,“ řekl. „Myslel jsem, že bys to měl vědět.“

„Ale to je absurdní!“

„Já vím. Ale on to myslí zřejmě vážně. Přitom on jediný nás ještě trochu drží pohromadě.“

„Kdy ti řekl, že chce odejít?“

„Teď, v kanceláři. Víš přece, zavedli mě tam, když jsi odešel, Carey tam byl se superintendentem.“

Přikývl jsem.

„Carey se víceméně sesypal. Když jsem tam přišel, policista mu zrovna podával sklenici vody. Prosím tě vodu! Měl mu dát brandy. Jen mě uviděl, Carey řekl, že už dál nemůže, že je toho na něj moc. Řekl jsem mu, že ho potřebujeme, že to bez něj nejde, ale on mi vlastně pořádně neodpověděl. Jen opakoval, že se Scottem dělal deset let nebo snad víc, a že nikdy tak dobrého anesteziologa neseženeme.“

„Seženete?“

Pokrčil mohutně rameny.

„Pokud to tady Carey rozpustí, a k tomu dojde, když to vzdá, tak budeme muset začít znovu, úplně od začátku.“

„Ovšem abyste mohli začít od začátku, na to potřebuješ čistý štít. Takže se sebereme, půjdeme hezky k hlavnímu vchodu a hezky zatáhneme za zvonek.“

Zvolna se na mě podíval.

„Jak víš, že se tady tahá za zvonek?“

Nemohl jsem mu dost dobře odpovědět. Já si předtím ani neuvědomil, že se mi vybavují věci z paměti.

„To já řekl jen tak,“ odpověděl jsem nepřesvědčivě.

Potřásl hlavou. „Ba ne, víš věci, co bys normálně vědět nemohl, to už jsem si všimnul. Věděl jsi, že se můj otec jmenoval Kenny, hned ten první večer. Jakto žes to věděl?“

Po chvíli jsem řekl: „Pokud se mi podaří pro tebe něco udělat, tak ti pak všechno vysvětlím.“

„Teď mi nepovíš nic?“

„Teď ne.“

Nastartoval jsem, dojel k bráně a zastavil na vyštěrkovaném parkovišti kousek od domu. Pak jsem vystoupil a došel ke schodům pěšky. Zatáhl jsem za zvonek, železné táhlo se zlatým knoflíkem na konci. Ještě než se zvonek ozval, docela přesně jsem věděl, jaký zvuk vydá a jak bude z hloubi domu zaznívat.

Už jsem si nevzpomínal, kdo chodíval otevřít, ale určitě ne ta žena, která se objevila ve dveřích. Neurčitý věk, světlé kučeravé vlasy, světlé řasy, jemné chloupky kolem rtů. Hubená, ale statná, v džínách, kostkované košili a vybledlém svetru. Nesnažila se vypadat hezky, ale přitom byla docela přitažlivá, takovým neobvyklým způsobem. Prohlédla si mě od hlavy k patě a vyčkávala.

„Slečna Zoe Mackintoshová?“ zeptal jsem se.

„Nic nekoupím, na shledanou.“

Dveře se přivíraly.

„Nejsem obchodní cestující,“ řekl jsem rychle.

„Co tedy?“ Nedověla dveře.

„Přicházím od Hewetta a spol.“

„Proč jste to rovnou neřekl?“ Otevřela. „Já pro nikoho neposlala.“

„My... totiž... snažíme se zjistit, proč dva z vašich koní v nemocnici zemřeli.“

„No, na to je snad trochu pozdě, ne?“ řekla ostře.

„My bychom se vás jen rádi na něco zeptali.“

Dala hlavu ke straně. „Když chcete. Ale kdo to je my?“

Ohlédl jsem se na auto. „Já a pan McClure, je tu se mnou.“

„Tak to ne. Ten je zabil!“

„Domnívám se že ne. Mohla byste mě prosím vyslechnout?“

Zaváhala. „Vyprávěl mi nějakou pitomost o atropinu.“

„A co když to nebyla pitomost?“

Zpříma a upřeně se na mě zadívala a nakonec se rozhodla, že alespoň obhájcovu řeč vyslechně.

„Tak pojdte dál,“ řekla a ustoupila. Zadívala se k mému vozu a dodala milostivě: „Řekla jsem sice Kenovi, že už sem nikdy nesmí vkročit, ale ať jde taky.“

„Děkuji.“

Mávl jsem na Kena, aby vystoupil. Váhavě se přiblížil a zůstal stát za mnou. „Zoe...“ řekl nejistě.

„Já vím, já vím, přivedl sis advokáta, jak vidím. Tak pojd' dovnitř, ať si to odbydeme.“

Vešli jsme do chodby s černými a bílými kachlíčky a Zoe za námi zavřela. Pak nás vedla přes halu, krátkou chodbičkou do většího pokoje plného všech možných tretek, fotografií, dostihových trofejí a unavených křesel. Bylo tam šest psů. Zoe jich několik shodila ze židlí a vyzvala nás, ať si sedneme.

Nebylo mi jasné, čím to je, ale jako by uvnitř domu něco jaksi nehrálo. Dům nevoněl tak, jak by vonět měl, a také jsem tam nic neslyšel. Pokoj, v němž jsme se ocitli, byl cítit psy, tím se mi nějak zastřelo, co vlastně bych měl cítit a co bych měl slyšet. Nemohl jsem si to vybavit, jako si člověk nemůže vzpomenout na písničku, když hraje hudba.

„Bydlíte tu už dlouho?“ zeptal jsem se.

Pobaveně Povytáhla obočí a rozhlédla se po svém skladišti. „Copak to není vidět?“

„Je.“

„Asi dvacet let,“ řekla. „Vlastně dvacet tři nebo čtyři.“

„To už je dost dlouho,“ přikývl jsem.

„Jistě. Tak jak je to s těmi koňmi?“

„Domnívám se, že vaši koně a několik dalších zahynulo v rámci pojišťovacího podvodu.“

Potřásla rozhodně hlavou. „Ne, naši koně pojištění nebyli, taky nám to jejich majitelé neustále připomínají.“

Namítl jsem: „Koně se dají pojistit, aniž by o tom majitel nebo trenér věděl.“

Najednou se jí rozšířily oči. Rozpomněla se. „Tohle vlastně kdysi udělala Russet Eaglewoodová, a udělala tenkrát dobře.“

„Ano. Vyprávěla mi to.“

Ken se na mne upřeně zadíval.

Zoe se zamyslela. „Takže vy jste se byl ptát na Eaglewoodovy koně taky?“

„Vaši koně a jejich koně zašli stejným způsobem.“

Zoe se ohlédl na Kena. Potřásl jsem hlavou: „On za to nemůže.“

„Kdo tedy?“

„To se právě snažíme zjistit.“ Odmlčel jsem se. „Všichni koně kromě jednoho zašli v nemocnici...“

„Kolik jich zašlo?“ skočila mi do řeči.

„Osm nebo devět!“

„To nemyslíte vážně!“

Ken se ohradil: „Neměls jí to říkat.“

„Jeden úhyn by připsala tvé neopatrnosti,“ konstatoval jsem. „Možná i dva. Ale když jde o osm nevysvětlitelných úmrtí? Osm úhynů, když jde o výborného chirurga? Milý Kene, tys to odskákal za někoho jiného, a rozumní lidé jako slečna Mackintoshová si to přece dovedou spočítat.“

Rozumná slečna Mackintoshová se na mě pobaveně zadívala, ale ať tak či onak, na Kena od té chvíle pohlížela jako na oběť, nikoli jako na zločince.

„Když ten někdo koně pojistil a chtěl, aby se dostali do nemocnice,“ pokračoval jsem, „tak musel samozřejmě nejdřív zařídit, aby onemocněli. Proto je zapotřebí, abyste se soustředila a přemýšlela o tom, kdo měl příležitost způsobit vašim koním akutní koliku tím, že jim podal atropin.“

Místo přímé odpovědi se zeptala: „Eaglewoodovi koně taky dostali atropin?“

„Ne, ti byli normálně objednaní na výkon.“

Nadechla se a pak se dala do smíchu. „Kdo vlastně jste?“

„Peter, Kenův přítel.“

„Ken má kliku.“

Vrátil jsem jí pobavený pohled.

„Tak teda dobře,“ spustila, „když mi to Ken s tím atropinem řekl, tak jsem sice zuřila, ale přece jenom jsem

o tom uvažovala. Upřímně řečeno, kterýkoli z našich stájníků by za pětku klidně koni skrmil cokoli, třeba maminku. A dát koni něco v jablku? Snadno se na tom mohl kterýkoli z nich s někým domluvit v hospodě, to není žádný problém. Lituju.“

„Za zeptání člověk nic nedá,“ řekl Ken.

V tu chvíli se ozval zvonek a Zoe vstala. „To je otec, budu muset jít.“

„Velice rád bych se setkal s vaším otcem,“ řekl jsem.

Povytáhla husté obočí. „To jste měl přijet před pěti lety. Ale když chcete, tak pojdte.“

Vyšla na chodbu a my za ní. Přešli jsme halu a dvojími dveřmi do krásného, rozlehlého pokoje, jehož zadní stěna byla celá až ke stropu prosklená. Za ní stálo velikánské dřevěné mlýnské kolo. Byla z něj vidět jenom horní půlka, dolní byla pod úrovní podlahy. Mlýnské kolo sloužilo jen pro ozdobu, nepohybovalo se.

„Kam se poděl potok?“ zeptal jsem se. V tu chvíli jsem si uvědomil, co mi v domě chybělo. Necítil jsem zápach vlhkosti a vody a neslyšel klapat mlýnské kolo.

„Tady žádný potok není, ten vyschl už před mnoha lety,“ řekla Zoe. „Pořád něco dělali se spádovou vodou kvůli elektrárně.“ Zastavila se u vysokého křesla. „Tati, máš tu návštěvu,“ řekla.

Z křesla se nic neozvalo. Ken a já jsme křeslo obešli a spatřili to, co zbylo z Maka Mackintoshe.

10

Mackintosh byl menší, vrásčitý jako vyschlé jablíčko a jako člověk od koní. Měl větrem ošlehaný obličej a překvapivě jasné modré oči. Zdály se bystré, živé, teprve během rozhovoru si člověk uvědomil, že myšlenky za nimi nemají žádnou spojitost, že jsou popletené, jako když se rozsypaná písmena abecedy.

Seděl čelem k nehybnému mlýnskému kolu, díval se skrz ně nejspíš na pole rozprostírající se kolem do dálky. Člověk měl dojem, že tak sedí již dlouho, že tam sedává stále. Opěrky křesla, na nichž spočívaly hubené ruce, byly záplatované a ohmatané.

Vysokým skřípavým hlasem se zeptal: „Nezapomnělas na večerní stáje?“

„To víš že ne, tati,“ řekla Zoe trpělivě. „Až za půl hodiny.“

„Kdo to tady s tebou je? Já proti světlu pořádně nevidím.“

„Dobré odpoledne, pane Mackintoshi,“ řekl Ken.

„Je tu Ken McClure se svým přítelem,“ odpověděla Zoe.

„S Petrem,“ dodal Ken.

„Já myslel, že jsi řekla, že tu je Ken,“ zlobil se Mackintosh.

„Já jsem Peter,“ přihlásil jsem se.

Zoe nás znovu pečlivě a jasně představila. Stejně bylo málo pravděpodobné, že to starý pán pochopil. Co chvíli se na mě nejistě, zmateně zadíval.

„Přece jsi předtím řekla, že přijde jenom Carey,“ obrátil se k Zoe.

„Ano, to já vím, to jsem řekla, ale pak jsem si to rozmyslela. Carey stejně přijde zahrát si s tebou karty, ale Ken se stavil, aby se podíval na koně.“ Obrátila se k nám a tiše dodala: „Hrajou spolu karty už celé roky. Teď už to je samozřejmě fraška, Carey jenom předstírá, že skutečně hraje, je to od něj dobročinnost.“

„Co jsi povídala?“ zeptal se její otec podrážděně.

„Kde máš naslouchátka, tati?“ opáčila Zoe.

„Já je nesnáším, hvízdá to v nich.“

Stáli jsme s Kenem před ním, před oknem, a já na Mackintoshovi viděl, že ho zlobí, když přes nás na mlýnské kolo nevidí. Stále se vykláněl na stranu, jako by chtěl vidět za nás. Ken to zřejmě vycítil, protože kousek ustoupil, aby mu nebránil v rozhledu. Světlo dopadající oknem mu přitom ozářilo hubený obličej. Mackintosh se vzpřímil, zadíval se na něho a rozzářil se.

„Kenny!“ řekl. „Přinesls to? Já jsem myslel, že... že jsi...“ odmlčel se a zatvářil se zmateně, „... že jsi po smrti,“ šeptl.

„Já nejsem Kenny,“ řekl Ken dojatě.

Mackintosh se zase opřel o opěradlo. „Přišli jsme o peníze,“ řekl.

„Jaké peníze?“ zeptal jsem se.

Zoe mě zarazila: „Nechte ho být, stejně vám nic rozumného nepoví. Mluví o penězích, o které přišel, když nevhodně investoval do nemovitostí. Pořád ho to pronásleduje. Kdykoli se rozčilí nebo něčemu nerozumí, tak se k té věci vrací.“

Zeptal jsem se Kena: „To je totéž, o čem se zmínila tvoje matka?“

„Josefína?“ Zoe se nevědomky ušklíbla. „Ta se vždycky raduje z každého průšvihy. Promiňte, ale je to tak,“ obrátila se ke mně: „Otec přišel o menší jmění, ale nebyl zdaleka sám. Projekt vypadal teoreticky

lákavě, nikdo nemusel investovat hotové peníze a předpokládal se docela slušný zisk. Celá řada lidí se zaručila za velkou částku, ze které se mělo postavit zábavní středisko mezi Cheltenhamem a Tewkesbury. Jenže se to nikdy nedostavělo. Ukázalo se, že volba místa i celý projekt byly krajně nešťastné, takže rozestavěnou část nikdo nechtěl koupit a banka trvala na proplacení dluhu. Když to tam dnes vidím... Darmo mluvit. Je to pořád ještě stavba, ale pomalu se to rozpadá a v tom i polovička mého dědictví.“ Odmlčela se. „Už jsem jak táta, pořád lamentuju.“

„Jak se ten projekt jmenoval?“ zeptal jsem se.

„Všechny peníze,“ nařikal Mackintosh vysokým hlasem.

„Palác Porfyr,“ řekla Zoe s úsměvem.

Ken přikývl. „Je to jako velký bílý slon, až na to, že to není bílé, ale tmavočervené. Občas jezdím kolem. Byla to fakt směla.“

„Ronnieho Upjohna to pěkně vyplatilo,“ radoval se Mackintosh. Zoe se tvářila rezignovaně.

„Já tomu nerozumím,“ ozval jsem se.

„Ronnie Upjohn je jeden z rozhodčích,“ vysvětlovala. „Celá léta si stěžoval na otce v Jockey Clubu a opakovaně ho obviňoval z toho, že bere úplatky od bookmakerů, což otec v životě nepřipustil.“

Mackintosh se svíjel smíchy a já tušil, že cítí jak vinu, tak velké zadostiučinění.

„Tati!“ zlobila se Zoe. Nejspíš tušila, že ona nařčení byla oprávněná.

„Ronnie Upjohn v tom nechal balík,“ vyprávěl Mackintosh s gustem. Když si všiml, jak se na něho díváme, jako by se mu myšlenky rozptýlily. „Steinback si odložil sto ku šesti.“

„Co tohle znamená?“ zeptal jsem se Zoe.

Pokrčila rameny. „Staré sázky. Steinback byl bookmaker, zemřel před mnoha lety. Otec si některé věci pamatuje, ale pak to všechno splete dohromady.“ Zadívala se na otce s láskou, podrážděním i strachem, který nejspíš pramenil ze starostí o budoucnost. Ona i Russet Eaglewoodová měly jednu věc společnou: obě byly oporou svých otců, jejichž život se zvolna rozpadal.

„Když už jsi tady,“ obrátila se Zoe ke Kenovi, „nechceš se jít podívat na večerní stáje?“

Ken s radostí přikývl a Zoe se potěšila. V roli smiřovatele jsem zřejmě uspěl, stejně jako u Russet. S ostatním světem se ještě musím utkat.

„Tak pojď, tati,“ pomohla otcí, „je čas na večerní stáje.“

Starý pán byl v mnohem lepší tělesné formě, než jsem očekával. Byl menší, s nohama trochu do O, pohyboval se rychle a vzpřímeně. Dychtivě vyrazil z velké místnosti. My tři šli za ním vykachlíčkovanou halou a pak chodbou kolem otevřených dveří do pokoje k Zoe. Nakoukla dovnitř, zapískala a z místnosti vyrazilo šest psů.

Celá naše početná společnost se u zadních dveří vtěsnala do zaprášeného landroveru a vyjela k rozlehlým, zděným, nabílo natřeným stájím, asi čtvrt míle od domu. Z jednopatrového bílého domu po straně vyšel hlavní stájník a přidal se k nám. Poprvé v životě jsem se pak zúčastnil britského obřadu večerních stájí jako řádně zvaný host.

Všechno mi připadalo známé. Pozvolné putování od boxu k boxu, krátké rozhovory trenéra, stájníka a hlavního stájníka o tom, jak se kterému koni vede, plácání po šíji, mrkev, i jak trenér občas přejel koni po noze, když se mu nějak nezdálo... Ken si povídal se Zoe o úrazech, které jeho svěřenci v minulosti utrpěli, a starý Mackintosh mezitím zahrnoval hlavního stájníka nekonečným proudem příkazů. Stájník s vážnou tváří přikyvoval, ačkoli se mi zdálo, že si ty příkazy jaksi vzájemně odporují.

Jak jsme tak šli, zeptal jsem se Zoe, ve kterém stání byly ty dvě atropinové koliky.

„Regu,“ obrátila se k hlavnímu stájníkovi, „promluvte si tady s mým přítelem, buďte tak hodný. Odpovězte mu na všechno, nač se vás zeptá.“

„Na všechno?“

Přikývla. „Je na straně spravedlnosti.“

Reg, malý a sporý jako Mackintosh, se na mě podezíravě podíval. Nehodlal se se mnou kamarádit. Reg, pomyslel jsem si, je možná na straně opačné.

Zeptal jsem se ho, kde byli koně ustájeni. Neochotně ukázal na číslo šest a šestnáct. Černá čísla se odrážela od bílé zdi, vždy nad dveřmi boxu. Jinak se boxy jeden od druhého nijak nelišily.

Reg nesl pytel s mrkví, kterou podával Zoe a jejímu otcí u každého boxu. Nechtěl, abych se mu pletl do cesty.

„Znáte Wynna Leese?“ zeptal jsem se ho.

„Ne, neznám.“ Odpověděl příliš rychle, bez zaváhání.

Starý Mackintosh, který si od něho právě bral mrkev, zaslechl otázku a odpověděl zcela odlišně.

„Wynn Lees?“ řekl pobaveně vysokým, pronikavým hlasem. „Ten přišel jednomu chlapovi kalhoty ke

koulím.“ Dal se do sípavého smíchu. „Nastřílel mu tak cvočky,“ dodal.

Ohlédl jsem se na Kena. Ztuhl s otevřenými ústy.

„Ale tati!“ ohrazovala se Zoe automaticky.

„Náhodou je to pravda!“ bránil se její otec. „Aspoň si myslím.“ Ustaraně se zamračil, jak ho paměť opět opouštěla. „Víte, mně se taky sem tam něco jako zdá.“

„Znáte ho?“ zeptal jsem se.

„Koho?“

„Wynna Leese.“

V modrých očích zajiskřilo. „Jo, ten je pryč... Ten už asi nežije. V šestce je Vinderman.“

„Jdeme dál, tati,“ řekla Zoe a postoupila k dalšímu stání.

Tvářil se potutelně a recitoval jako básníku: „Revised, Edition, Wishywashy, Pennycracker, Glue... ,•

Zoe ho zarazila: „Tati, tohle je nezajímavé.“

Zeptal jsem se zvolna: „A kdo přijde potom?“

„Faldy, Viderman, Kodak, Boy Blue.“

Spokojeně jsem se usmál, spokojeně se smál i on.

„To jsou jména koní, co kdysi dávno trénoval,“ vysvětlovala Zoe. „Jména těch dnešních si nepamatuje.“

Vzala otce pod paži. „Jdeme, všichni stájnici čekají.“

Poslušně šel, až jsme došli ke koni, o kterém nám Zoe vyprávěla, že neobyčejně zesílil a zestatněl od chvíle, kdy ho vyřezali... Aha, vyřezat rovná se vykastrovat, pomyslel jsem si, většina překážkám jsou valaši.

„Dělal ho Oliver Quincy,“ řekla Zoe.

Ken přikývl. „Ano, ten to umí.“

„Byl tady několikrát, vykastroval tři nebo čtyři koně. Otec ho má rád.“

Ken nezúčastněně poznamenal: „Když Oliver chce, tak je docela milý.“

„Oliver?“ ozval se Mackintosh. „Neříkal jste Oliver?!“

„Ano pane, Oliver Quincy.“

„Vyprávěl nám jeden vtip, moc jsem se nasmál, ale nemůžu si vzpomenout, jak to bylo.“

„Rád vypráví vtipy,“ přikývl Ken.

Oliverův vtip v neděli ráno velkou odezvou neměl. Která čtyři zvířata mají ženy nejraději... Moje maminka by se tomu zaručeně smála.

Došli jsme k poslednímu stání. „Poverty,“ řekl Mackintosh a podal hnědce s bílými odznaky mrkev. „Jak to s ním dopadá, Regu?“

„Docela dobře, pane.“

„Ještě jde ke koni?“ zeptala se Zoe.

Reg potřásl hlavou. „Ne, už je to dobrý, do soboty bude dobrá.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal jsem se. „Mám si na ni vsadit?“

„Metrella, a nesázejte na ni,“ varovala mě Zoe. „Děkuju Regu, to je všechno. Já ještě zajdu.“

Reg přikývl a Zoe nás všechny nahnala do landroveru.

Zoe nás pak váhavě pozvala na skleničku a nijak se nezlobila, když jsme s díky odmítli.

„Přijďte zase,“ zval nás Mackintosh srdečně.

„Děkuju vám, pane,“ řekl Ken.

Zadíval jsem se na pěkné průčelí domu, zamyslel se nad mlýnským kolem, které teď bylo z dohledu, a na potok, který zmizel.

„Je to krásný dům,“ poznamenal jsem. „Už vlastně patří dějinám. Docela rád bych věděl, kdo tu před vámi bydlel.“

„Všechny předchozí obyvatelé vám vyjmenovat nemůžu, protože ten dům je už dvě stě let starý,“ řekla Zoe, „ale otec ho koupil od nějakých Traversových.“

Ken si se mnou nechtěl povídat o Mackintoshových, ale o tom, o čem s ním hovořil superintendent, to mu zřejmě v tu chvíli připadalo nejdůležitější. Když jsme dojeli k jeho vozu, ještě chvíli jsme poseděli v mém. Vyprávěl mi, co se dělo v kanceláři poté, kdy jsem odešel.

„Superintendent Ramsey chtěl vědět, jestli nám nechybějí chirurgické rukavice. Prosím tě, jak bychom tohle mohli vědět! Kupujeme je po stovkách. Prostě jakmile se nám zdá, že docházejí, okamžitě je objednávané. Carey mu řekl, že je zbytečné se na to lidí ptát, protože se to stejně nedá zjistit.“

„Vy jste tam byli s Careym oba najednou?“

„Jo, jednu chvíli jo. Řekl jsem Ramseymu, že máme různou velikost rukavic. Yvona má kupříkladu

šestapůlky, já si беру mnohem větší. Ptal se nás na všechno možný. Jako z čeho ty rukavice jsou, kde je kupujeme, jak často je počítáme, jak je vyhazujeme. Já se ho zeptal, jestli snad někde nenašel použitý rukavice, ale on na to neodpověděl.“

Než se stačil nadechnout, zeptal jsem se: „A z čeho vlastně jsou ty rukavice?“

„Z latexu. Vždyť jsi je viděl. Vždycky jsou ve sterilním balení. Viděl jsi, jak je zahazuju do koše. Stává se, že během operace použiju troje rukavice. Přijde na to, co dělám... Pak se začal vyptávat na empíry, na čepice a na masky. To máš totéž, akorát že nemáme tolik velikostí. Všecko vyhazujeme, celý balíky. Nač jsme jedině dokázali všichni přísahat, bylo, že nám nechyběj bílý plášť, protože ty nejsou vyhazovači, ty se dávají do prádelny. Ramsey považoval za rozmařilost, že se tolik věcí vyhazuje, vůbec nechápe, co to obnáší, když si člověk musí počínat sterilně. O návlecích v životě neslyšel.

No a teď když sálem prošla celá armáda doktorů, policajtů a fotografů, stejně nemáme naději zjistit, kdo tam vlastně předtím byl. Aspoň si myslím.“

„Hm.“

„Proč myslíš, že by se někdo navlíkal do sterilního, když by se chystal k vraždě?“ zeptal se Ken.

„To jsi mi přece vysvětlil sám.“

„Jak to?“

„No aby na Scottovi nezanechal nic, co by ho mohlo identifikovat. Ani vlasy, ani kůži, ani vlákna ze šatů, prostě nic.“

Zamžikal. „Ty tomu vážně věříš?“

„Nevím, ale já bych si myslel, že nejspíš na tom svorkovači nenašli žádné otisky prstů, z toho vycházejí.“

„Je to šílenství,“ řekl.

„Na co se tě ještě ptalí?“

„Ptali se mě, jestli si myslím, že ty koně zabil Scott.“

„Hm.“

„Co myslíš tím hm? Přece je nemohl zabít!“ rozhořčoval se. „Přece byl veterinární technik.“

„A anesteziolog,“ dodal jsem.

„Ty už jsi jako policajti.“

„Samozřejmě že to přichází do úvahy,“ řekl jsem klidně. „Netvrdím, že je zabil, já jenom říkám, že pro to měl potřebné schopnosti a příležitost – stejně jako ty.“

Chvilí uvažoval. „Jo.“

„Třeba objevil, kdo je zabil,“ řekl jsem.

Ken polkl. „Já ti nevěřil, když jsi říkal, že hrozí nebezpečí. Totiž chci říct, že zabít koně je jinačí než zabít člověka.“

„Když někdo umí zabíjet, aniž zanechal stopu, je to vždycky nebezpečné. Scott je už druhý mrtvý.“

Ken se zamračil.

„Druhý? Ty myslíš toho žháře?“

„Na toho každý zapomíná, nebo na ni, když na to přijde.“

„Na ni?“

„Co ta ošetřovatelka, která od vás odešla ve zlém?“

„Tu si jistě policajti ověřili.“

„Asi máš pravdu,“ zamyslel jsem se. „A co kdybychom se šli podívat za Nagrebem?“

To se mu vůbec nelíbilo. „Nagreb je rošťák a jeho syn je ještě horší.“

„Já myslel, žeš říkal, že má dceru.“

„To má. Dva syny a jednu dceru. Jeden z těch synů jezdí parkúry a je to nejodpornější hajzl, co kdy seděl v sedle.“

„A to je co říct,“ poznamenal jsem, „když máme na scéně také Wynna Leese.“

„Nakonec se budeš chtít setkat i s ním!“

„Ne, tak to ne, to zaručeně ne.“

„Takže kousek zdravého rozumu přece jen máš.“

„Jistě. Poslyš, kdo trénoval Fitzwalterova koně?“

„Trénoval si ho sám, má oprávnění.“

„Opravdu? Ani nevím, proč mě to tolik překvapilo. Je hodně majitelů překážkám, kteří vlastní koně sami trénují. Jestli si dobře vzpomínám, tak jsi říkal, že to byl hřebeček.“

„Jo, tříletý hřebeček. Už jako dvouletý běhal a vítězil na rovině a Fitzwalter ho koupil, protože rád nechává bývalé rovináře jako tříleté a čtyřleté běhat proutěnky a později postupně překážky.“

„Jaký je?“

„Fitzwalter? Myslí si, že má vždycky pravdu, ale jako trenér není špatný. Pokud chceš jít za ním, klidně půjdu s tebou. Zachoval se docela slušně, když ten kůň uhynul.“

„Kde bydlí?“

„Asi pět mil odtud. Mám mu zavolat, jestli je doma?“

„To by neškodilo.“

„Pořád pro mě ještě posílá. Chci říct, že do něj nemusíš hučet a snažit se ho přesvědčit jako ty ostatní. Jo a prosím tě, jak se ti podařilo zkrotit tak rychle Zoe? Šlo to s ní jako po másle, vůbec nevytáhla drápy.“

„Já ti ani nevím. Nejspíš se mi docela líbila, asi to vycítila.“

„Že se ti líbila?“

„Svým způsobem ano.“

„To snad ani není možný. No nic. Fitzwalter má s naší ošetrovnou dohodu a ta pořád platí.“

„Dobře. V tom případě se tam můžeme zastavit, i když tě nepozval.“

Přikývl: „Často se tam stavuju, když jedu kolem.“

„Tak se tam zastavíme.“

Zalistroval v malém adresáři, vytočil číslo, vyslechl povzbudivou odpověď, vystoupil z mého auta, přesedl do svého a pak jel přede mnou po venkovských silnicích nahoru zatáčkami až na holý kopec k šedému, kamennému domu. Vedle obyčejného, ničím nevynikajícího stavení byly dobře tři akry země pokryté rozbitými, rozpadajícími se vozy. Změť rezavějícího železa, skládka starých snů.

Odbočili jsme ze silnice na rovnou cestu, vedoucí kolem domu až k malým stájím s otevřeným dvorem. Stáje vypadaly, jako by je někdo poskládal ze starých kůlen, stodol, autoopravny a slepičárny.

„Fitzwalter obchoduje kovovým odpadem,“ poznamenal Ken celkem zbytečně, když jsme vystoupili s vozu. „O sobotách a o nedělích se mezi těma troskama lidi jen hemží, vyhledávají si součástky, kupují kola, ventily, sedadla, píсты. Fitzwalter prodává všechno. Co zbyde, nechá slisovat a posílá to na šrot. Zmohl se takhle na celé jmění.“

„Je to zvláštní kombinace, kovový šrot a koně,“ poznamenal jsem.

Ken se tvářil pobaveně. „To by ses divil, ale spousta dětí ze všelijakých soutěží na ponících vděčí za podporu právě takovémuhle podnikání. A jestli ne spousta, tak nějaké určitě.“

Ve dvoře byla dvířka stájí otevřená a stájníci roznášeli vědra. Večerní činnost vrcholila. Fitzwalter, kterého mi Ken představil jako Fitze, vyšel ze stání připomínajícího starou autoopravnu a mával na nás. Měl na sobě záplatované raanšestráky ušpiněné od oleje a hrubou, červeně kostkovanou vlněnou košili. Bundu neměl, přestože bylo chladno. Vlasy rovné, oči černé, opálený, hubený, energický. Mohlo mu být k šedesátce.

„Měl bys ho vidět na dostizích,“ pošeptal mi Ken, když k nám docházel. „Na míru šitý oblek, vypadá jako velký pán ze City.“

V tu chvíli vypadal spíš jako cikán, ale mluvil dobrou angličtinou a choval se jako dobrý obchodník. Omluvil se, že si s námi nepotřese rukou, protože je špinavý od léčivé masti. Utřel si klidně ruce o kalhoty. Zdálo se mi, že jak Kena, tak i mne opravdu vítá. Pozdravil nás a požádal Kena, aby se šel ještě rychle podívat na jednu klisnu s vyrážkou.

Šli jsme k boxu, z něhož předtím vyšel. Vévodil mu velikánský kaštanový zadek se svištícím ocasem. Klisna měla nepochybně i hlavu a přední část těla, ale na ty jsme nedohlédli. Ken s Fitzem se s naprostou samozřejmostí protáhli kolem té kopající části klisny, ale já raději zůstal z jejího dosahu. Protože jsem neslyšel, o čem si vevnitř odborně povídají, rozhlížel jsem se mezitím po dvoře.

Ne, tady se mi to vůbec nezdálo známé, nic se mi nevybavovalo.

Když Ken vycházel z boxu, zaslechl jsem ho říkat: „Zkuste radši vazelínu. Hleďte tu vyrážku udržet načas ve vlhku, nepokoušejte se ji vysoušet příliš brzo. Jinak ta klisna vypadá dobře.“

Ken s Fitzwalterem vyšli po udupané půdě, tu a tam pokryté hnědým plevelem, a zamířili ke stodole. Tam, jak jsem potom zjistil, byla dvě velká stání, do kterých by se vešli tažní koně, kde však stáli dva štíhlí kaštanoví hnědati.

Ken s Fitzwalterem si je prohlíželi. Ken koním rukou přešel po nohách. Oba pánové si všelijak notovali a přikyvovali.

„Kolik koní máte v tréninku?“ zeptal jsem se.

„Teď šest,“ řekl, „tohle je asi nejživější roční doba, rozumíte? Vešlo by se mi jich sem sedm, ale o jednoho jsme nedávno přišli.“

„Ano, Ken mi vyprávěl. Je to smůla.“

Přikývl a obrátil se ke Kenovi: „Zjistil jste, čím to bylo?“

„Obávám se že ne.“

Fitzwalter se poškrábal za krkem. „Byl to dobrý hřebeček. Škoda, že mu ta kost praskla.“

„Měl jste ho pojištěného?“ zeptal jsem se s účastí.

„Jo, ale na málo,“ pokrčil rameny. „Někdy pojišťuju, někdy ne. Většinou je pojistka tak vysoká, že radši nepojišťuju. Prostě to risknu. No a pokud jde o tohohle hřebečka, tak ten měl dost velkou cenu, když jsem ho koupil, tak jsem se přece jenom trochu kryl, jenže ne dost. Tak to už chodí, jednou člověk vydělá, jindy prodělá.“

Nezávazně jsem se usmál. Bůhví jestli říká pravdu, pomyslel jsem si.

„Jednal jste se slušnou pojišťovnou?“ zeptal jsem se ještě.

„No zaplatili, a to je hlavní, že jo?“ krátce se zasmál a pak nás ze stodoly vyvedl. „Tu pětiletou nechávám běžet zítra ve Worcesteru,“ obrátil se ke Kenovi. „Co takhle kdybyste jí udělal krevní obraz, abychom věděli, jestli je opravdu ve formě?“

„Jasně,“ řekl Ken a šel si do auta pro všechno, co potřeboval k odběru krevního vzorku. Řekl Fitzwalterovi, že si na odečtení vzorku zajde do nejbližší veterinární ošetřovny. „Nám laboratoř vyhořela,“ vysvětloval, „to asi víte.“

Fitzwalter přikývl, poděkoval, nabídl nám něco k pití, ale my jsme zase odmítli. Fitzwalter se pak pátravě zadíval na Kena. Nebylo to poprvé, ale v tu chvíli jako by se rozhodl.

„Jeden z mých stájníků tady roznáší řeči, kterým se mi nechce věřit.“

„Řeči?“ zeptal se Ken.

„Že jednoho člověka od vás dneska ráno někdo zavraždil.“ Díval se na Kena a předběhl odpověď. „Koho? Snad ne Careyho?“

„Scotta Sylvestera, –našeho anesteziologa,“ odpověděl Ken neochotně.

„Jak se to stalo?“

„To my nevíme.“ Ken nejevil pražádnou chuť vyprávět, v jakém stavu Scotta našel. „Bude to určitě ve zprávách... v novinách.“

„Mně se zdá, že vám to nedělá žádnou velkou starost,“ řekl Fitzwalter přísně. „Čekal jsem, že mi to povíte. Když jste se k tomu neměl, tak jsem si myslel, že to snad ani není pravda. Jak ho zabili?“

„To my nevíme,“ řekl Ken nervózně. „To vyšetřuje policie.“

„Mně se to nechce líbit.“

„Je to děs,“ přikývl Ken. „Snažíme se pracovat, jako by se nic nedělo, ale upřímně řečeno nevím, jak dlouho to vydržíme.“

Fitzwalter se zadíval doprázdna a uvažoval. „Budu muset promluvit s Careyem,“ řekl.

„Carey je celý zhroucený. Scott s námi pracoval hodně dlouho,“ vzdychl Ken.

„Jo, ale proč ho zabili? Přece něco musíte vědět... něco, co jste mi nepověděl.“

„Našli jsme ho dneska ráno, když jsme přišli do nemocnice,“ řekl Ken. „Na operačním sále. Pak přišla policie, Scotta odvezli a nás se začali vyptávat. Zatím nevíme nic a policajti se nám nesvěřili, co si o všem myslí. Asi je na to ještě brzo. Snad se něco dozvíme zítra.“

„Přece aspoň víte, jestli ho zastřelili, jestli tam byla krev?“ dorážel Fitzwalter.

„Myslím že ne.“

„Takže ho nezastřelili?“

Ken potřásl hlavou.

„Sebevražda?“

Ken mlčel. Odpověděl jsem za něho: „Nebyla to sebevražda.“

Fitzwalter na mě poprvé zaostřil: „Jak to víte?“

„Viděl jsem ho. Měl ruce a nohy přivázané. Nemohl spáchat sebevraždu.“

Má vstřícnost ho uspokojila. „Kdo vlastně jste?“ zeptal se.

„Kenův kamarád.“

„U veterinářů ale zaměstnaný nejste.“

„Ne, jsem tu jenom na návštěvě.“

„Veterinář?“

„Kdepak, zdaleka ne.“

Přestal jsem ho zajímat. Obrátil se ke Kenovi: „Pořád nechápu, že jste se o tom nezmínil hned, když jste přišli.“

„Snažím se na to nemyslet,“ řekl Ken.

Snažil se marně. Já sám věděl, že na Scottovu tvář nikdy nezapomenu. Vzpomínka na ten pohled se mi vracela celý den a stále se mi z ní dělalo špatně. Kenovi se jistě vedlo stejně.

Fitzwalter pokrčil rameny. „Já mám dojem, že jsem toho člověka jednou viděl, jak zašel ten hřebeček.“

Myslel jsem si tenkrát, že na chvíli zaspal, na koně nedával pořádně pozor, ale on by ho asi stejně nezachránil. Je to ten člověk, co myslím, že?“

Ken přikývl.

„To je mi líto.“

„Ano,“ Ken zhluboka vzdychl. „Dokud šlo jenom o mrtvé koně, život byl mnohem snadnější.“

„Jo, slyšel jsem, že jste měli hotovou epidemii.“

„To už slyšeli všichni,“ řekl Ken zasmušile.

„A k tomu ještě ten požár, a další mrtvola. Nevím, nevím, jak to Hewett a spol. přežije.“

Ken neodpověděl. Čím častěji lidé všechny ty pohromy dávali do spojitosti, tím černější se zdála budoucnost. I kdyby se našlo rychlé řešení toho všeho, stejně asi rozpadu podniku nezabrání. A rychlé řešení navíc samozřejmě bylo kdesi ve hvězdách.

„Už musíme jít,“ poznamenal jsem a Ken přikývl.

„Jak si vlastně stojíme, vy a já?“ zeptal se Fitzwaltera.

Fitzwalter pokrčil rameny. „Potřebuju veterináře a vy znáte moje koně. Zavolám Careymu. Uvidíme...“

„Mockrát vám děkuju.“

Fitzwalter nás vyprovodil na půl cesty k vozu.

„Kdybyste se chtěl náhodou zbavit toho forda,“ řekl Kenovi, „udělám vám cenu.“

Kenův vůz skřípal stářím, ale Ken ho pohoršené bránil.

„S tím ještě najezdím spoustu kilometrů, se starouškem.“

Fitzwalter shovívavě potřásl hlavou a obrátil se k odchodu. Ken svého „starouška“ s láskou pohladil a nasoukal se v celé své délce za volant. Bylo na čase vrátit se do Thetford Cottage, ale jak se zdálo, moc se mu tam nechtělo. Mně ostatně také ne.

„Co takhle stavit se na pivo?“ navrhl. „Celý den jsem nejedl a už jsem takový jako na vodě. Upřímně řečeno, nedokážu si s Gregem povídat víc jak pět minut, hned začnu tuhnout.“

Sotva dořekl poslední slova, zarazil se. Oba jsme nepřestávali myslet na Scotta.

„Pojedu za tebou,“ navrhl jsem a Ken přikývl.

Pomalů se šelilo. Minuli jsme pole pokryté rezavějícím železem, sjeli serpentínami z kopce a pak projížděli po úzkých silnicích. Zastavili jsme u tiché malé hospůdky, kde u baru stálo jen několik věčně žíznivých chlapů.

Na pivo jsem neměl vůbec chuť, tak jsem si dal brandy, hodně zředěné vodou. Uvědomil jsem si pak, že jsem vlastně vůbec nic nejedl a cítil jsem se o to hůř.

„Je to všechno beznadějná hrůza, co?“ řekl Ken a upřeně se díval do skleničky. „Když jsem mluvil s Fitzem, tak mi to nějak došlo. Ty mi občas dáváš naději, ale je falešná.“

„Kolik je Nagrebovi?“ zeptal jsem se.

„Ne, k Nagrebovi nejdu!“

„Je mu šedesát nebo víc?“

„Nevypadá na tolik, ale jeho synovi je už přes třicet. Proč? Záleží na tom?“

„Všichni majitelé a trenéři mrtvých koní jsou tak kolem šedesáti nebo víc.“

Vytřeštěně na mě zíral: „A co z toho?“

„Já vlastně nevím, hledám společného jmenovatele.“

„Všichni mě znají,“ řekl Ken. „To je společný jmenovatel.“

„Znají všichni také Olivera?“

Ken se zamyslel. „Já myslím, že s Wynnem Leesem se nezná. Ostatní nejspíš jo. Samozřejmě všichni znají Careyho.“

„To předpokládám. Ale něco dalšího... Nevzpomínáš na nic, co by měli ještě společného?“

„Nevím, čemu by to prospělo,“ řekl, „ale za pokus asi stojí všechno.“

„Tak to máme: jednoho perverzníka, který se chová krutě ke koním, pak tu máme senilního pána,“ vyjmenovával jsem, „obchodníka starým železem, bezohledného tvrdého trenéra parkúrářů, a starého tyrana, otce Russet Eaglewoodové. A jednoho rozhodčího.“

„Kterého rozhodčího?“

„Ronnieho Upjohna.“

„Ale jeho kůň přece žije.“

„Upjohn je ovšem také ve správném věku.“

„To je nesmysl,“ namítal Ken. „Takhle se nikam nedostaneš. Čtvrtině našeho obyvatelstva je přes šedesát.“

„Možná máš pravdu.“ Na chvíli jsem se zamyslel. Pak jsem se zeptal: „Znali všichni tvého otce?“

Podíval se na mě trochu vyděšeně, ale odpovědi se nevyhnul.

„Starý Mackintosh ho očividně znal,“ řekl. „Nebylo to zvláštní? Já neměl vůbec tušení, že se tátovi tolik podobám.“

„Kdo ho ještě znal?“

„Já nevím. Působil tady v okolí jako veterinář, takže předpokládám, že se znal skoro se všemi.“

„Určitě s Wynnem Leese.“

„Ale na tom snad už teď nezáleží, za takovou dobu.“

„No nic, já se prostě snažím posbírat, kde se co dá. Znají se ti pánové navzájem?“

Zamračil se. „Eaglewood zná Leese a Mackintoshe, Fitzwaltera i Upjohna. Nevím, jestli se zná s Nagrebem. Ti tři trenéři se samozřejmě znají, protože se pořád setkávají na dostizích. Nagreb, ten žije v jiném světě, stejně jako Wynn Lees.“

„Všechno to vlastně začalo, když se Wynn Lees vrátil z Austrálie, ne?“

„Asi jo.“

V mizerné náladě jsme dopili a odjeli do Thetford Cottage. Belinda byla unavená. Vicky a Gregovi už řekla, co se stalo se Scottem, takže jsme strávili mlčenlivý večer bez známky veselí. Vicky se sice nabídla, že nám zazpívá, aby nás povzbudila, ale Belinda jí to nedovolila. Belinda s Kenem odešli asi v deset a my tři zbývající jsme si s úlevou dali dobrou noc.

Ráno jsem vyrazil do nemocnice, jako by mě tam přitahoval magnet. Nic zvláštního se tam však nedělo. Dveře nouzové ordinace byly zavřené a obvykle zcela zaplněné parkoviště bylo poloprázdné. U nemocnice stály dva policejní vozy, ale zátaras bránící v příjezdu jiným autům byl pryč.

Zaparkoval jsem kousek od hlavního vchodu a našel Kena, Olivera a Lucy zasmušile sedět v kanceláři.

„Dobré jitro,“ pozdravil jsem je. Nevzchopili se ani natolik, aby mi na pozdrav odpověděli.

„Carey to tady zavírá,“ řekl Ken na vysvětlenou k té všeobecně chmurné atmosféře. „Dal sekretářce pokyn, aby odvolala všechny objednané s malými zvířaty a aby ty objednávky zrušila. Když jsme sem přišli, tak to právě vyřizovala. Teď tam sedí v ordinaci, zdvihá telefon a říká lidem, ať se obrátí na jinou veterinární ošetřovnu.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že nám tohle vyvede,“ vydechla Lucy. „Vždyť se s námi neporadil.“

„Nemá na to ani právo,“ řekl Oliver. Jsme přece partneři! Může rezignovat, když chce – čím dřív, tím líp – ale nemůže nás takhle jednoduše hodit přes palubu.“

„Ne že by se tahle pohroma týkala mě a mého dobytka,“ poznamenal Jay. „Zavolám všem svým klientům a řeknu jim, že se osamostatňuju.“

„Taky občas potřebuješ nemocnici,“ namítl Ken.

„Když budu potřebovat operační sál, tak si ho najmu.“

Nepovažoval jsem za nutné upozornit ho na skutečnost, že nemocnice je společný majetek, že se také společně podílejí na hypotéce a že možná nebude tak docela jednoduché se z partnerství vyvázat. Nakonec mi do toho nic nebylo.

„Je tu Carey?“ zeptal jsem se.

Potřásli hlavou. „Zastavil se tady a řekl nám, co je. My jsme se nezmohli ani na slovo a on odešel.“

„Co policie? Mají tu ještě auta.“

„Jsou na sále,“ řekla Lucy. „Co tam dělají, to nevíme.“

Jako na zavolanou se v tu chvíli ve dveřích objevil konstábl a požádal veterináře, aby s ním šli za superintendantem. Poslušně vstali a následovali ho chodbou, a já se už už chystal, že nenápadně vykročím za nimi, ale vtom mi padl do oka telefon na psacím stole a dostal jsem lepší nápad. Zavolal jsem Anabele do Jockey Clubu.

„Výborně,“ radovala se, když jsem se ohlásil, „nevěděla jsem kde vás honit. Vím o jedněch lidech, kteří hledají podnájemníka. Máte zájem?“

„Ohromný.“

„Kdy se chcete přijít podívat?“

„Dnes večer.“

„Můžete mě vyzvednout v šest u mě doma?“

„Budu tam v šest a jsem vám hrozně vděčný.“

„Já teď už musím jít. Tak zatím...“

„Zatím,“ řekl jsem, ale ona už mezitím zavěsila. Položil jsem sluchátko a pomyslel si, že život není zase tak hrozný.

Chvilku nato zazvonil telefon. Po chvíli, když se nikdo z místních lidí ze sálu nevracel, jsem po něm sáhl a

ohlásil se: „Tady Hewett a spol., co si prosím přejete?“

„Tady chemická společnost Parkway. Rádi bychom hovořili s panem Kennethem McClurem. Týká se to dopisu, který jsme od něho dnes ráno obdrželi.“

Řekl jsem: „Tady Kenneth McClure.“ Lhát v cizině pro svou vlast...!

„Výborně, máme pro vás požadovanou informaci. Já jsem vedoucí expedice. Mimochodem dovoďte, abych vám vyslovil účast nad tím, co vás postihlo požárem.“

„Děkuji, je to opravdu dost hrozné.“

„Budete si přát dodat náhradní chemikálie za ty, o které jste přišli?“

„Ano určitě,“ řekl jsem, „a kdybyte byl tak laskav a mohl nám poslat kopie dodacích listů. My pak na základě toho vystavíme novou objednávku.“

„Výborně,“ řekl, „ale jistě si vybavíte, že šlo i o určité substance, které jsme dost dobře nemohli zaslat poštou. Udělali bychom to tedy prosím jako minule, a vy byste někoho poslal, aby si to vyzvedl osobně.“

„Dobře,“ řekl jsem.

„Naposledy k nám pro to zboží, pro ty chemikálie, podle našich záznamů přišel pan Scott Sylvester. Měl ovšem oficiální pověření, takže kdybyste se chystali vyslat někoho jiného, musíte ho vybavit osobními doklady a musí mít dopis z vaší laboratoře s náležitým oprávněním k převzetí. I pan Sylvester sám se bude muset prokázat dokladem. Je nám líto, že s tím děláme takové potíže, ale nedá se nic dělat, když jde o takovou věc, opatrnosti nikdy nezbývá.“

„Zajisté,“ řekl jsem. „Mohli byste nám prosím zaslat kopie těch objednávek co nejdříve?“

„Ovšem, teď je právě dáváme dohromady. Ještě dnes to odešleme.“

„Mohli byste nám prosím také zaslat kopii dokladů o převzetí, kterou jste nepochybně dostali od Scotta Sylvestera, když od vás tu chemikálii přebíral?“

„Samozřejmě, pokud si to přejete.“

„Pomohl byste nám tím dát do pořádku dokumentaci.“

„Jistě. Hned vám to také připravíme.“

„Děkuji vám mnohokrát.“

„Není zač, jsme rádi, když můžeme pomoci.“ Položil klidně telefon. Stál jsem a uvažoval, co všechno může znamenat to, co jsem se právě dozvěděl.

Scott osobně vyzvedl nějakou substanci, kterou firma nemohla poslat poštou. Třeba to bylo něco neškodného. Mohlo to být cokoli. Měl jsem sto chutí se toho vedoucího expedice zeptat, o čem vlastně šlo, pro co si to Scott musel přijít osobně, ale ten člověk se mnou mluvil, jako by předpokládal, že to vím, a já nechtěl vzbudit jeho podezření. Ráno, nebo prostě až přijde odpověď, až do poštovní schránky u Thetford Cottage spadne obálka, budu moudřejší. Trpělivost je někdy nejnáročnější ze všech ctností.

Dorazil jsem k Anabelinu domu přesně načas, v šest. Sotva jsem zazvonil, hned mi otevřela.

Tentokrát měla na sobě volné široké černé hedvábné kalhoty a objemnou halenu, jako vyrobenou z měkkého peří. Vysoké stříbrné boty, stříbrný pásek, Stříbrné náušnice a přes ruku si nesla černou pláštěnku proti zimě. Ústa měla růžová a oči se jí usmívaly. Políbil jsem ji na tvář.

„Můžeme rovnou vyjet. Pojedeme vaším vozem,“ řekla. „Už nás čekají.“

„Výborně.“

Cestou mi vyprávěla, že podnájem tvoří místnost sloužící současně jako obývací pokoj i jako ložnice a že k němu povinně patří úklid a snídaně. „Říkají, že chtějí mít možnost vás vyhodit, kdybyste se jim nelíbil. Nemají rádi některé lidi.“

„Počkejte, teď vám nerozumím.“

„Jde o zákon na ochranu nájemníků, samozřejmě.“

O zákonu na ochranu nájemníků jsem doopravdy nic nevěděl, a tak jsem vyslechl, že v současné době je prakticky nemožné zbavit se nežádoucích nájemníků, to jde jen v případě podnájemníka, jemuž jsou poskytovány služby jako úklid a ještě lépe stravování.

„Ale já stravování i úklid přijímám s velkým nadšením,“ řekl jsem. „Mně to vyhovuje.“

Podnájem byl v prastarém obrovském šestipatrovém domě, ve čtvrtém patře, kam jsme dojeli skřípajícím starým výtahem. Majiteli bytu byli starý vousatý profesor a jeho zakřivená paní. Nabízeli mi velký, staromódně zařízený pokoj s vyhlídkou na okolní střechy a požární žebříky. Nijak mě ani Anabelu nenadchl, ale alespoň něco. Dohodli jsme se na podmínkách, já pak manželům vypsals šek na zálohu a s Anabelou jsme sešli ze schodů k autu.

„No, velká sláva to není,“ řekla pochybovačně. „Já to předtím neviděla.“

„Pro začátek to stačí. Potom se poohlédnu po něčem lepším.“

Podnájem měl jediné tu výhodu, že byl jenom dvě míle od Anabelina domu a já tiše doufal, že ty dvě míle budu zdolávat co nejčastěji. Biskupova dcera způsobila, že už jsem uvažoval v tak závažných polohách jako „trvale“, „navždy“, „závazek“, i když mi zdravý rozum napovídal, že na to na vše je příliš brzy. Jenže já měl v minulosti zatím vždycky pocit, že je na to brzy, že je na všechno brzy, a vždycky jsem dovolil zdravému rozumu zvítězit. Nicméně na Anabelu zdravý rozum jaksi nestačil.

„Máme za pět minut tři čtvrtě na sedm,“ podívala se na veliké černé náramkové hodinky. „Bros vám sjednal s někým schůzku, pokud máte zájem. Jde o pojišťování koní.“

„Ano to určitě,“ řekl jsem dychtivě.

„Bros říká, že ten člověk vždycky popíjí v hotelovém baru kousek od londýnského Jockey Clubu, a že ho tam touhle dobou najdeme. Mohl byste ho stihnout, ještě než odejde.“

„Doufám, že jdete také?“

Místo odpovědi se usmála. Cestou mě navigovala. Hotel jsme našli snadno, horší ovšem bylo zaparkovat. Najít místo k zaparkování nám trvalo stejně dlouho jako samotná cesta, a já už začínal mít strach, že zmeškáme.

Bros byl v baru a bavil se s menším holohlavým pánem s bříškem a brýlemi se zlatými obroučkami. Zahlédl nás přicházet, a bodejť také ne, přehlédnout Anabelu bylo věru těžké. Zamával na nás, abychom se k nim připojili.

„Už jsem myslel, že nepřijdete,“ řekl.

v „Parkování,“ odpověděla Anabela stručně.

„Pojďte, představím vám pana Higginse.‘ Ukázal na pána s bříškem. „Jeho společnost pojišťuje koně.“

Potřásli jsme si rukou a představili jsme se. Higgins se soustředil na Anabelu jako uhranutý, když odkládala pláštěnku a načechrávala si peří.

„Tedy ano...“ řekl, „... ano zajisté, koně.“

Objednal jsem všem pití, což mě nijak nezruinovalo, protože jak Bros, tak Anabela a já jsme si dali jenom citronádu, ke zděšení Higginse držícího vodku s tonikem. Bar byl tmavý, s tlumenými světly, dřevem obkládaný, vypadal draze a vznešeně, jako by předstíral, že žijeme ještě v době edwardiánské a že venku v Londýně ponořeném do mlhy jezdí kočáry tažené koňmi.

Bros řekl: „Vaše starosti jsou v novinách. Právě jsem o tom vyprávěl Higginsovi. Trošku se to vymklo z ruky, což?“

„Dost,“ přikývl jsem.

„Co se stalo, jaké starosti?“ zeptala se Anabela.

Bros se na ni vlídně podíval: „Vy jste se nedívala na televizi? Copak nečtete noviny?“

„Občas.“

„V pondělí večer zavraždili anesteziologa veterinárního střediska Hewett a spol. Copak vám to pýcha zahraniční služby neoznámila?“

„Byl bych jí to dnes řekl.“

Anabela zděšeně vyslechla krátké vylíčení událostí v mém a Brosově podání. Bros dokonce předtím hovořil se superintendantem Ramseyem, který ho ujistil, že vyšetřování pokračuje.

„To samozřejmě znamená, že nemají nic,“ poznamenal Bros. „Nabídl jsem jim své služby. Taková je situace.“ Pátravě se na mě zadíval. „Řekněte mi, co víte a co nevím já?“

V novinách jsem se nedočel nic o rumpálu na koně ani o svorkách. Předpokládal jsem, že policie ví, proč o tom mlčí. Brosovi bych to byl řekl, ale Higgins se díval na hodinky, dopíjel vodku a bylo na něm vidět, že se chystá k odchodu. Tak jsem Brosovi jenom slíbil, že mu všechno povím později a obrátil se k Higginsovi: „Já bych se opravdu rád dozvěděl něco víc o pojišťování koní.“

Pán s bříškem se zase usadil. Objednal jsem mu další skleničku a udržel ho tak na místě.

„Bros mi poradil, abych prostě povídal. Kdybyste se vy chtěl na něco speciálního zeptat, tak mě zarazte,“ řekl Higgins zvučným hlasem.

„Výborně.“

„Tak tedy,“ začal, „pojišťovat koně je riskantní. Pojišťujeme koně jenom okrajově, není to naše hlavní agenda. Naši agenti se s námi vždycky telefonicky spojí a my uzavřeme obchod. Splátky jsou vysoké, vysoké je i riziko. To chápete?“

Přikývl jsem. „Mohl byste uvést příklad?“ zeptal jsem se.

Zamyslel se. „Řekněme, že byste měl koně s vyhlídkou na Derby. Pak vám stojí za to pojistit si ho, protože takový kůň má cenu pro chov. V tom případě si dohodnete, na jak dlouho chcete pojistku uzavřít a na co všechno se má vztahovat. Většinou se vztahuje na úmrtí po úrazu, ale může se vztahovat i na úmyslné poškození třetí osobou, zanedbání anebo úmrtí způsobené chorobou. Většina koní neumírá jen

tak, dožívají se slušného stáří, riskantní jsou jenom dostihy. Tak tedy dohodneme druh pojistky, která dejme tomu zahrnuje i smrt přirozenou, ale rok co rok takovou pojistku, když je tam i ta přirozená smrt, obnovujeme a zvyšujeme sazby. Po deseti letech, pokud nejde o chovné hřebce, někdy odmítáme pojistku obnovit za jakoukoli cenu, i když se dostihoví koně většinou dožívají patnácti, šestnácti i dvaceti let, samozřejmě pokud je vše ponecháno přírodě. Jsou lidé, kteří nechají koně uspat i v mladším věku, jeli to pro zvíře milosrdnější.“

„Nebo lacinější,“ utrousil Bros.

Higgins vypil polovinu nápoje a smutně přikývl.

„A co kdyby šlo o chovnou klisnu?“ zeptal jsem se.

„Březí?“

„Březí po vynikajícím hřebci.“

„Aha. No tak to bychom uzavřeli pojistku jedině v případě, že by se jasně prokázalo, že skutečně březí je a že březost je normální a všechno pokračuje dobře. Taková pojistka se neuzavírá běžně. Uzavřít se samozřejmě může, zvláště v případech, kde majitel klisny musí zaplatit za připuštění, ať už se hříbě narodí živé či ne. Jinak je běžné, že nenarodí se hříbě, neplatí se nic. O jak starou klisnu se vám jedná?“

„To já nevím.“

„Hodně by záleželo na věku klisny a na jejím původu.“

„To vám můžu říct já,“ ozval se Bros. „Bylo jí devět, jeden rok byla jalová, ale pak vrhla dvě zdravá hříbata, jednoho hřebečka a jednu klisnu.“

Higgins povytáhl obočí, až se mu objevilo nad obroučkami brýlí. Uvědomil jsem si, že i mně obočí vystoupilo.

„Jak to víte?“ zeptal jsem se.

„Ale Petře, přece jsem detektiv z povolání!“

„Pardon.“

„Opatřil jsem si seznam klisen zapuštěných Rainbow Questem minulou sezónu a prověřil jsem si je. Majitelé takového hřebce jako Rainbow Quest si vybírají, a jen tak nějakou klisnu nevezmou, protože samozřejmě chtějí, aby hříbata byla co nejlepší, jen tak se cena hřebce udrží. Lidé taky požadují vysokou cenu za připuštění.“

„To zní logicky,“ přikývl jsem.

„Pak jsem zatelefonoval předchozímu majiteli té klisny, co jste měli v nemocnici a zeptal se ho jak to, že ji prodal Wynnu Leesovi. Vysvětlil mi, že na tom v tu dobu byl finančně zle, že mu nešly obchody a že musel něco prodat. Klisnu prodal prvnímu kupci, co přišel se slušnou nabídkou. Předtím o Wynnu Leesovi nikdy neslyšel a dokonce si ani jeho jméno nevybavoval, teprve když jsem mu ho připomněl. Musím říct, že se zachoval dost neprofesionálně, ne jako dobrý obchodník, i když vezmu v úvahu, že byl tehdy v tísní.“

„Byla klisna březí, když ji prodával?“ zeptal jsem se.

„Tvrdí že ano. Možná že byla, možná že nebyla. Možná že si myslel, že je, a možná že taky prodával něco, o čem věděl, že vlastně není. Ať už tak či onak, prodal ji Wynnu Leesovi.“ Odmlčel se a pak dodal:

„Nechal jste odebrat vzorky tkání hříběte?“

Přikývl jsem. „Srst, také srst klisny. Poslali jsme to na genetiku. Budeme ještě samozřejmě potřebovat vzorky od Rainbow Questa.“

„Ty vám opatřím,“ řekl Bros. „Která laboratoř vám to dělá?“

„To bych se musel zeptat Kena McClura.“

„Tak se ho prosím vás zeptejte.“

Ze srdce jsem mu děkoval. Řekl, že nemá rád podvodníky.

Higgins přikývl a dodal: „Pokušení zabít pojištěného koně je právě jeden z důvodů, proč trváme na tak vysokých splátkách, podvody nám dělají největší starost. Některé podvody jsou zcela průhledné, ale když pojistíme koně a ten si pak zlomí nohu, tak samozřejmě platit musíme, i když nás třeba napadne, že někdo koni nohu přerazil železnou tyčí.“

„Pojišťovala vaše společnost některého z koní, který zemřel během operace nebo po operaci?“ zeptal jsem se.

„V poslední době ne. Stává se, že koně během operace umírají a je možné, že se nám to v minulosti taky stalo, ale nevzpomínám si, že bychom museli platit. Což ovšem neznamená, že se to nestalo některé z jiných společností. Mám se vám na to poptat?“

„Byl byste tak hodný?“

„Pro Brose to rád udělám.“

Zeptal jsem se: „Pojistil byste koně speciálně na úhyn během operace?“

Higgins našpulil rty. „Pokud by už ten kůň byl pojištěný dřív, tak asi ano. Samozřejmě bych žádal zvláštní taxu, ale kdyby kůň zemřel, tak bych skutečně škodu likvidoval.“

„Je to všechno ošklivé,“ vzdychla Anabela.

Bros a Higgins, dlouhý a široký, hubený a tělnatý, přátelé, kteří k sobě náleželi jako Pat a Patachon, se na ni souhlasně usmáli. Higgins se pak za chvíli rozloučil a odešel. Bros se s námi ještě zdržel a vyzval mě: „Vyprávějte o té vraždě.“

Ohlédl jsem se na Anabelu.

„Jen před ní klidně povídejte,“ řekl Bros rozhodně. Správně odhadl, proč váhám. „Není to žádná křehká květinka.“

„Ale je to opravdu dost hrozné,“ varoval jsem ho.

„Kdyby to bylo moc hrozné, tak vás zarazím,“ řekl.

„Krev netekla,“ poznamenal jsem.

Vysvětlil jsem mu, jaký v nemocnici mají rumpál na anestetizované koně. Bros přikývl a Anabela pozorně poslouchala. Pak jsem jim vyprávěl, že Scotta právě tím rumpálem někdo dopravil na operační stůl a nechal ho s rukama a nohama přivázanýma k řetězům.

Bros přivřel oči a Anabela zamžikala.

„Ještě přijde něco horšího, co?“ řekl Bros. Četl mi to z tváře.

Vysvětlil jsem jim potom, jak veterináři sešívají kůži po operaci nebo úrazu svorkami. Popsal jsem jim svorky. „Nevypadají jako svorky na papír, ačkoli vlastně jde o stejný princip. Chirurgické svorky jsou asi tak jednu osminu palce široké, nejsou úzké jako svorky na papír. Když přitisknete svorkovač na kůži a stisknete ho, svorka než se sevře, pronikne poměrně hluboko. Ono se to těžko vypráví,“ odmlčel jsem se.

„Když je svorka sevřená, tak je to vlastně takový hranatý oválek, z kůže vyčnívá jenom vršek. Hroty svorky jsou samozřejmě uvnitř kůže a stahují oba okraje rány k sobě.“

„Jasně,“ přikývl Bros. Anabele to tak úplně jasné nebylo.

„Svorky jsou takové jako stříbřité.“

„Co s tím vůbec mají svorky společného?“ zeptala se Anabela.

Povzdychl jsem si. „Scott měl svorkami zašitá ústa.“

Anabele ztemněly oči a Bros se zatvářil zamyšleně. „To je tedy věc. Před smrtí nebo po smrti?“ zeptal se.

„Po. Nebyla žádná krev.“

Přikývl. „A jak ho zabili?“

„To nevím. Vidět na něm nic nebylo.“

„Jako u těch koní?“

„Jako u té klisny, možná.“

„Buďte radši opatrný,“ poznamenal Bros.

„Ano.“

„Přece mu nic nehrozí,“ ohradila se Anabela a zatvářila se polekaně.

„Myslíte že ne? A co fakta, která stačil nasbírat?“

„Tak ať s tím přestane,“ řekla rozhodně.

Bros se na ni zkoumavě zadíval a Anabela se mírně začervenala. Znovu se mi vybavila taková ta závažná slova. Ne, ještě je na ně brzy, napovídal zdravý rozum.

Bros vstal v plné své výši, pohladil Anabelu po vlasech a požádal mě, abych s ním udržoval spojení. Když odešel, chvíli jsme s Anabelou seděli a povídali si, i když jsme řadu věcí nevyslovili.

Ptala se mě na moje vyhlídky v povolání, co očekávám a co chci, a já jsem trochu tušil, že to vyptávání je vlastně ozvěna otázek jejího otce.

„Řekla jste o mně svým rodičům?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Ano, ale jen tak mezi řečí. Vyprávěla jsem jim o těch Japoncích,“ zarazila se. „Kam myslíte, že vás pošlou, až skončíte v Anglii?“

„Kam mě pošlou, tam mě pošlou.“

„Myslíte, že skončíte jako velvyslanec?“

„Těžko povědět.“

„Není povýšení na úroveň velvyslance prostě otázka času? Zákonitého postupu?“ Nemluvila kriticky, ale já tušil, že tento názor pochází přímo od pana biskupa.

„Zákonitý postup je nezákonný.“

V očích měla smích: „To není špatná odpověď.“

„V Japonsku,“ vyprávěl jsem, „nosí všichni muži své věci ve velíkánských barevných taškách, nestrkají je po kapsách a aktovkách.“

„Proboha, s čím a jak to souvisí?“

„S ničím, nijak, jenom mě napadlo, že by vás to mohlo zajímat.“

„Ano. Cítím se neobyčejně poučená. Je to fascinující.“

„V Japonsku,“ pokračoval jsem, „tam kam nechodí návštěvníci ze západu, jsou na záchodech jenom díry v podlaze.“

„Naprosto fascinující. Pokračujte prosím.“

„V Japonsku mají všichni místní lidé rovné černé vlasy a všechna ženská jména končí na –ko. Yuriko, Micuko, Yoko.“

„Spal jste na zemi a jedl jste syrové ryby?“

„Běžně. Ale fugu jsem nejedl nikdy.“

„Prosím vás, co je fugu?“

„To je ryba, která je nejčastější příčinou otravy jídlem v celém Japonsku. Jsou restaurace specializované na fugu, rybu tam připravují velice pečlivě a opatrně, ale lidé stejně umírají...“ Najednou mi jaksi ta slova došla. Zůstal jsem jak zkamenělý.

„Co je?“ zeptala se Anabela. „Na co jste si vzpomněl?“

Konečně se mi podařilo promluvit: „Fugu je smrtelně jedovatá ryba. Zabíjí neobyčejně rychle, protože způsobuje ochrnutí neuromuskulárního systému. Člověk přestane dýchat. Té rybě se také říká nafukovací rybka. Mám dojem, že jsem od někoho slyšel, že smrtelná dávka jedu je tak nepatrná, že se při pitvě prakticky neprokáže.“

Růžová ústa se otevřela úžasem.

„Potíž je v tom, že nemůžete jen tak jít a někde v Cheltenhamu tuhle rybu koupit,“ dodal jsem.

11

Večer s Anabelou byl úsměvný navzdory hrůzné představě, kterou jsem na ni přenesl, a skončil jako minulý pouhým polibkem.

Tentokrát to však byl polibek na ústa. Odstoupila pak na krok a váhavě si mě prohlížela. Ještě jsem cítil měkký dotek jejích rtů. Růžová ústa, pevná sebeovládáním.

„Co takhle v pátek?“ zeptal jsem se.

„Přece už vás to ježdění nemůže bavit.“

„Brzy to budou dvě míle, nikoli sto.“

Nebyla by mi ten podnájem našla, kdyby si nepřála mít mě blízko. Uvažoval jsem, jestli cítí to co já, jestli se také jakoby jaksi vznášá a přitom jako by se bála požáru.

„Tak tedy v pátek,“ přikývla. „Na stejném místě, ve stejnou hodinu.“

Ne že by se mi bylo chtělo, ale vyrazil jsem na zpáteční cestu do Thetford Cottage. V noci jsem spal neklidně a zdály se mi nepřijemné, nesmyslné sny. V jednu chvíli jsem se vzbudil s pocitem, že se snem mihlo cosi, co bych si měl pamatovat.

Jenže snové představy bohužel příliš rychle unikají. Nikdy jsem si pořádně nepamatoval, co se mi vlastně zdálo, a připadá mi neuvěřitelné, že jsou lidé, kteří si dovedou sen vybavit. Vysprchoval jsem se, oblékl a nasnídal spolu s Vicky a Gregem.

„Vypadáte unaveně,“ řekla Vicky skoro omluvně. „Nebýt toho, že nás v Miami přepadli, nikdy jste se do toho všeho nezapletl.“

Také bych nebyl jel na dostihy do Stratfordu, pomyslel jsem si, a nebyl bych se setkal s Anabelou.

„Ničeho nelituji,“ řekl jsem. „Už se tady cítíte líp? Myslím v tomhle domě.“

„Nudíme se k smrti,“ řekla Vicky vesele. „Připadá nám, že ta svatba je v nedohlednu. Nemůžu se dočkat, až pojedeme domů.“

Netrpělivě jsem čekal na listonoše, ale přinesl pak jen jednu odpověď na naše dopisy a ta nebyla od chemické společnosti Parkway. Nicméně ta jediná obálka, která se ze všech odeslaných vrátila, obsahovala celý svazek objednávek všeho možného, o čem jsem v životě neslyšel. Vrátil jsem je do obálky a zkusil vytočit Kenův přenosný telefon. Trvalo chvíli, než se mi ozval. Ještě zíval.

„Jsem jako zmlácený,“ řekl. „Strávil jsem valnou část noci v jedné dostihových stájích a hlídal koliku.“

„Já myslel, že se váš podnik rozpadl.“

„To je sice možné,“ řekl, „ale já jsem pořád ještě veterinář a koně ještě pořád Stůňou. A když není nikdo jiný po ruce, tak se prostě ve tři hodiny ráno seberu a jdu.“

„Ale operovat jsi nemusel?“

„Ne. Podařilo se to rozehnat prášky proti bolesti a pohybem. Zůstal doma ve stájích.“

„U kterého trenéra?“

„Toho neznáš. Ale ručím za to, že to byla skutečná, docela obyčejná, nekomplikovaná kolika.“
„Výborně.“ Pak jsem mu řekl, že nám došla odpověď od jedné farmaceutické firmy a že se obávám, že to bez překladatele nezvládnou. Prý ať půl hodiny počkám, přijede za mnou do Thetford Cottage, a ať prý požádám Vicky, aby ho nakrmila.
Když se dostavil, snědl v neútluné kuchyni druhou snídani. Seděl na tvrdé židli u bílého stolu. Vicky opékala jednu topinku za druhou.
„Vy dva jste hladoví jak kozy,“ řekla. „Není fér, že si to můžete dovolit a netloustnete.“
„Vy jste anděl,“ řekl Ken. Vicky se sice zakřenila, ale byla ráda.
Když se Ken najedl, vytáhl z obálky objednávky a prolístoval je.
„Poslali objednávky za celý rok,“ poznamenal. „Počkej, co tu máme... sodík, draslík, kalcium, chlór... To všechno je v Ringerově roztoku.“
„Co je Ringerův roztok?“
„Viděl jsi ho v kapačkách, hodí se při všech příležitostech.“
„Aha.“
„Já při operacích používám hotový, připravený roztok, naředěný ve sterilních pytlících,“ poznamenal. „Ale taky si Ringera vyrábíme sami, když ho necháváme kapat ve stáji, protože tak přijde mnohem levněji. Normálně ho Scott vždycky naváží v lékárně...“

Povzdychl si. „Scott vážil přísady v práškové formě a pak dělil do těch pytlíků. Stačilo doplnit tekutinu, destilovanou vodu.“
Dál procházel objednávkami a zamračil se.
„Měli jsme nějak hodně draslíku,“ řekl.
„V roztocích?“
Přikývl. „Jo, ono se sice draslíku dává víc při průjmu, kdy dochází k dehydrataci a taky snížení hladiny draslíku... Ale taky se draslík navíc může píchnout přímo do hotových roztoků, do kapačky.“
Díval se do prázdna a asi to s ním otřásl stejně, jako se mnou otřásl rybičky fugu.
Čekal jsem. Několikrát polkl a pak najednou zčervenál. Byla to změna, jindy spíš bledl.
„Mělo mě to sakra napadnout,“ řekl.
„Co?“
„Chlorid draselný, ach jo!“ přestal se dívat do prázdna, zahleděl se na kamna a pak na mě. Byl zděšený.
„Sakra, to mně přece mělo dojít! A stalo se to čtyřikrát. Já bych se propad hanbou!“
Neměl jsem tušení, jestli jeho pocit hanby je či není oprávněný, protože jsem prostě neměl potřebné vědomosti. Už jsem ho znal, a bylo mi jasné, že by se cítil přehnaně provinilý v případě jakékoli sebemenší chyby, a že vždycky trvá dlouho, než se pocitu viny zbaví.
Řekl jsem: „Přece jsem ti říkal, že ti to jednou dojde, že něco určitě podvědomě víš.“
„Jo. Tos mi říkal, a měls pravdu, to teď vím. Podle mě ty čtyři úhyny na sále způsobilo předávkování draslíkem. Říká se tomu hyperkalemie a mělo mi to dojít.“
„Přece jsi nemohl tušit, že roztoky nejsou v pořádku.“
„Stejně...“ zamračil se. „Měl jsem vzorky séra toho posledního v laboratoři, jenomže laboratoř vyhořela, takže nemůžu nijak dokázat... Ale je mi čím dál tím jasnější...“
„Pokračuj,“ vybídl jsem ho, když se zarazil.
„Ta EKG křivka... říkal jsem ti, že na ní přece jenom něco bylo. Péčka, péčka patřící k předsíni měly výrazně sníženou amplitudu, což znamenalo, že se srdeční akce zpomaluje.“
„Nebyla Scottova povinnost tě na to upozornit?“
„Za loď odpovídá kapitán. Já vždycky občas na to EKG kouknu, i když u monitoru je někdo další. Mě prostě ani ve snu nenapadlo, že tu zpomalenou akci může mít na svědomí draslík. Já žádný draslík navíc nedal.“
„Právě,“ řekl jsem. „Prosím tě, kdo chystal pro sál ty pytlíky a roztoky a kdo během výkonu přinášel nové, když staré dokapaly – při všech těch čtyřech operacích?“ Věděl, že tuším kdo, ale stejně jsem se zeptal.
Po krátkém mlčení řekl: „Scott.“
„Vždycky Scott?“
Zamyslel se. „Jednou mi asistoval Oliver. Chtěl být při výkonu, takže si to se Scottem vyměnil. Ne, Scott prostě ty koně zabít nemohl, to vylučuju.“
„Hm...“ Uvažoval jsem. „Kolik bylo toho draslíku zapotřebí?“
„To není tak jednoduché. Koncentrace v séru by se musela zvýšit tak na osm až deset miliekvivalentů na litr...“

„Kenel!“

„No... prostě normální hladina draslíku v séru je přibližně čtyři miliekvivalenty na litr. Takže bys to musel zdvojnásobit. Když to chceš zdvojnásobit, nebo aspoň ze čtyř miliekvivalentů zvýšit na šest, tak u koně, co váží nejmíň tisíc liber, bys potřeboval... asi...“ Vytáhl z kapsy malou počítáčku a chvíli se s ní radil. „V práškové formě bys potřeboval dvacet tři celé šest gramů draslíku, ten bys musel rozpustit ve vodě a stříknout do roztoku. Jakmile by jeden pytlík dokapal, tak bys to zopakoval v příštím a už bys byl na osmi miliekvivalentech. Třetí pytlík by potom stačil na likvidaci. To už bys předpokládal, že operační výkon bude v pokročilém stadiu, anestezie už bude trvat dost dlouho a srdeční selhání se bude zdát skoro normální.“

Najednou ho to donutilo vstát. Přecházel po místnosti, a kolem stolu, kolem dokola.

„Mělo mně to dojít,“ opakoval. „Kdybychom použili ten náš vlastní roztok, co si sami připravujeme, vzal bych potom vzorek, abych si ověřil, jestli se při přípravě roztoku nestala chyba. Jenomže já jsem použil komerční balení, co jsem dostal přímo od výrobce, a tam k chybě toho druhu dojít samozřejmě nemůže.“

Vzpomínal jsem na všechny ty komerčně balené pytlíky s roztoky v krabicích v nemocničním skladu, po jednom a pěti litrech. Při operaci té klisny Ken použil nejméně čtyři pětilitrové pytlíky. Koně v šoku, koně trpící strašnými bolestmi, koně s komplikovanými kolikami, ti všichni jistě dostali spoustu tekutin, jak mi Ken sám řekl, aby se zvládla dehydratace a aby se udržel krevní objem. Přece jsem při jedné operaci viděl, jak vytrvale Scott mění jeden pytlík za druhým, kdykoli dokapávaly.

„Té klisně jsi dal spoustu tekutin, a ty zřejmě byly naprosto v pořádku, protože operaci přežila,“ řekl jsem.

„Kolik těch pytlíků běžně používáš?“

Našpulil rty. Nepřestal přecházet. Když mi odpověděl, bylo to zase složité. Ve veterinární medicíně zřejmě žádné jednoduché odpovědi neexistují.

„Při běžné operaci – třeba u toho hlezna – zdravého dostihového koně dáváš kapat náhradní roztok tak tři až pět mililitrů na libru váhy koně za hodinu. Asi teda čtyři litry za hodinu. Ta klisna dostala za hodinu patnáct litrů.“

„Takže u akutní koliky bys nejspíš použil pytle pětilitrové a ne ty litrové jako u té kostní operace, že?“

„Nejspíš,“ zamyslel se. „Ale ještě je tu jedna věc,“ řekl. „Koně můžeš zabít, když mu dáš příliš málo tekutin nebo příliš moc. Čtyřicet litrů i naprosto perfektního fyziologického roztoku za hodinu by nejspíš koně zahubilo.“

Možností záhuby bylo zřejmě příliš mnoho.

„Ty si tedy myslíš, že v těch pytlících byl větší obsah draslíku. Jde o to, jak se tam dostal a jak se stalo, že byl právě v těch pytlících, které jsi použil u oněch čtyř koní.“

Tvářil se zmateně. „Scott to být nemohl, to prostě... to prostě nemohl.“

„Ten večer, kdy jsem operoval tu klisnu, Scott do nemocnice přišel, když tys tam ještě nebyl. Já jsem viděl, jak přináší pytle s roztokem ze skladu a pomáhal jsem mu je vynášet do přípravný. Naskládal je tam na polici tak, aby se na ně snadno dosáhlo skleněným okénkem ze sálu.“

„Jo.“

„Měl nějaký ustálený systém jak ty pytle odebírat?“

„Jistě. Bral je po řadě, ty nejbližší a ty nejvš.“

„Takže pokud bys chtěl, aby v některých z těch pytlíků bylo víc draslíku, mohl bys tam ten draslík napíchat ve skladu, stačilo vědět, v jakém sledu se roztoky odebírají, ne?“

Ken si oddechl: „Takže to vlastně mohl udělat kdokoli, není dáno, že to byl Scott?“

Mohl to být kdokoli, pomyslel jsem si, kdokoli, kdo mohl vcházet a vycházet ze skladu, aniž by to ostatním přišlo divné. To znamená, že to mohl být kdokoli z partnerů, Scott, Belinda, technická, která odešla ve zlém, pravděpodobně sekretářky a uklízečky. Do skladu mohl každý, snadno, nemusel se přezouvat, nemusel si brát návleky ani empír, nemusel si tam počínat sterilně. Čirý roztok uvnitř plastových vaků sterilní byl a to stačilo.

„Myslím, že bychom o tom měli promluvit se superintendantem Ramseyem,“ řekl jsem.

Ken se zatvářil, ale nic nenamítal. Já chvíli telefonoval, až jsem nám se superintendantem vytelefonoval schůzku. Domluvili jsme se, že se sejdeme ještě dnes dopoledne.

Ramsey, který stále vypadal jako sedlák, trpělivě vyslechl naši teorii o úhynu koní a o spojitosti se Scottem. Šel se s námi podívat do skladu, aby viděl, jak tam jsou uloženy pytlíky s roztoky a že ten uložený nejbližší je ten, po kterém se nejdříve sáhne. Přečetl si, co je na pytlíku napsáno o jeho obsahu a kdo roztok vyrábí.

Pak šel s námi do přípravný, kde připravené roztoky stály na policích, a šel se také podívat na sál, aby viděl, jak se odtamtud okénkem v dvoustranné skřínce na pytlíky dosáhne.

Nikdo, ani jeden z nás se nezmiňoval o možnosti, že Scott zjistil, kdo s těmi pytlíky manipuloval. Bylo to

přece nasnadě.

„Koně jsou už ale dávno po smrti,“ řekl Ramsey zamyšleně, když jsme se vrátili do kanceláře. „Poslední laboratorní vzorky shořely, ještě než jsme začali s vyšetřováním. Prázdné pytlíky od roztoků byly pryč, ve smetí, takže svou teorii nemůžete žádným způsobem dokázat.“ Zadíval se na nás zamyšleně, nejdříve na jednoho, potom na druhého. „Co ještě víte, o čem nevíte, že víte?“ zeptal se.

„Hádanka sfingy.“

„Prosím?“

„Nic. Já jen že je to takové hádankovité.“

„Hádanka ve skrývačce v bludišti,“ řekl nečekaně. „V policejní práci to máte skoro pořád.“ Sáhl po obálce s objednávkami. „To byl dobrý nápad,“ řekl. „Prosím vás, rád bych taky viděl ty ostatní, až vám přijdou.“

Přislíbili jsme, že uděláme, co si přeje, a znovu jsem se zeptal, jestli ještě nezná příčinu Scottovy smrti, jestli stále neví, kdo vlastně shořel při tom požáru.

„Pokračujeme ve vyšetřování,“ řekl.

Šel jsem navštívit Nagreba.

Ken odmítl jít se mnou, ale já jsem se tam stejně chtěl podívat, hlavně ze zvědavosti, když už ne z jiných důvodů. Chtěl jsem vidět člověka, který s nejvyšší pravděpodobností surově zabil dva koně. Jednomu způsobil laminitis, druhému rozpustil šlachy. Jemu, stejně jako Wynnu Leesovi, bylo úplně lhostejné, jestli jejich koně umírají ve strašlivých bolestech. Viděl jsem, že březí klisna Wynna Leese trpí, jak jsem si ani neuměl představit, že koně trpět mohou, a pocíťoval jsem hořkost a upřímnou lítost, když uhynula. Nemohl jsem prokázat, že jí její majitel zkrmil čalounickou jehlu, nemohl jsem prokázat, že koni Eaglewoodových dal inzulin, ale myslel jsem si to. Bylo mi to tak odporné, že jsem Wynna Leese už v životě nechtěl vidět.

Nagreb mi byl na první pohled stejně odporný.

Předtím jsem si ho představoval velkého, statného, omezeného, podobného Wynnu Leesovi, takže mě překvapil. Jel jsem za ním podle pokynů, které mi Ken jenom neochotně poskytl, až jsem dojel ke křovím zarostlé bráně, pak po vjezdové cestě kolem domu, dozadu, kam už nebylo ze silnice vidět. Nagreba jsem našel za domem v padoku.

Padok byl ohrazený prkenným, kdysi bíle natřeným plotem, a já si říkal, že být parkurový kůň, tak bych asi špatné zacházení nesnášel a snažil se přes ten plot utéci. V padoku na udupaném trávníku stála rudovláska a vedle ní muž u černobíle natřené překážky, připomínající zeď. Žena i muž přemlouvali jiného člověka na statném, svalnatém koni, aby přes překážku šel. Kůň bočil, snažil se překážce vyhnout a utržil několik pořádných šlehnutí bičem, aby se polepšil.

V tu chvíli si mě všichni tři povšimli a místo pozdravu se zamračili. Zdálo se, že nepřátelský, zamračený výraz je pro ně stejně přirozený jako dýchání.

Muž na koni a rudovláska byli mladí.

Starší člověk se širokým hrudníkem a krátkýma nohama vykročil se zavilým výrazem k plotu. Byl holohlavý, měl ostré, pichlavé oči a tvářil se bojovně. Vypadal jako rotvajler. Vystoupil jsem z vozu a došel k plotu, abych se s ním pozdravil.

„Pan Nagreb?“ zeptal jsem se.

„Co tu chcete?“ Ustoupil kousek a mluvil hodně hlasitě.

„Chtěl bych s vámi jenom zcela krátce hovořit.“

„Kdo jste? Nemám čas.“

„Píši článek o příčinách úmrtí u koní, tak jsem si myslel, že byste mi třeba mohl prospět.“

„To jste si myslel špatně.“

„Máte přece tolik zkušeností,“ namítl jsem.

„Pokud něco vím, nechávám si to pro sebe. Vypadněte!“

„Slyšel jsem, že byste mě mohl poučit o akutní laminitidě, která vypukne úplně náhle, za jedinou noc,“ řekl jsem.

Jak reagoval, mi za důkaz postačilo. Nejdřív se ani nehnul, jen kolem očí mu zaškubalo. Takové škubání kolem očí jsem znal z minulosti – když člověk v diplomatických kruzích položil na první pohled nenápadnou, nevinnou otázku o něčem nežádoucím a nezákonném, zejména když to mělo co dělat se sexem. Zvonění na poplach jsem dokázal rozeznat okamžitě.

„O čem to mluvíte?“ zeptal se.

„O předávkování karbohydráty.“

Neodpověděl.

Muselo z něho vyzařovat cosi, co přeneslo jeho neklid na jeho společníky. Mladá žena k nám přiběhla a muž na koni k nám dojel. Žena měla jako on ostré oči, vypadala jako harpyje. Muž byl tmavý a svalnatý stejně jako jeho kůň.

„Co se děje, tati?“ zeptala se žena.

„Ten chlap chce vědět, jak vznikne akutní laminitis.“

„Ale nepovídej!“ Měla stejný hlas jako její otec. Mluvila s gloucesterskou výslovností a útočně. Byl jsem přesvědčený, že otec ví, o co jde. Jestli i ona, to jsem odhadnout nedokázal.

„Potřebuji zprávy z první ruky,“ pokračoval jsem. „Není to do odborného časopisu, je to pro veřejnost, takže mi úplně postačí, když mi vlastními slovy řeknete, co jste si myslel, když jste zjistil, že váš kůň je beznadějně zmrzačený.“

„To jsou kecy,“ řekl Nagrebův syn.

„Bylo to loni v září, že? Byl ten kůň pojištěný?“

„Hele vypadni,“ řekl syn a přiblížil se s koněm až těsně k plotu. Varovně zvedl bič.

Řekl jsem si, že je asi nejvyšší čas poslechnout jeho radu. Zjistil jsem, jaký Nagreb je, a o to mi vlastně šlo. Doplnil jsem si prostě chybějící portrét do své galerie. S Kenovým názorem na Nagrebova syna jsem plně souhlasil. A pokud ta žena je Nagrebova dcera, pak se do rodiny hodí co do agresivity a bezohlednosti, ale ne co do síly a násilnictví.

„Kdo vás sem poslal?“ zeptal se Nagreb.

„Tak. Prostě člověk ledaco zaslechne. Co se povídá, bývá většinou zajímavé.“

„Jak se jmenujete?“

„Blake Pasteur,“ řekl jsem první jméno, které mne napadlo, bylo to jméno jednoho mého kolegy z Tokia. Nebylo věru pravděpodobné, že by měl Nagreb k dispozici seznam diplomatů. „Jsem novinář na volné noze, ale když mi nemůžete pomoci, tak se nedá nic dělat.“

Dal jsem se na mírný ústup a tím by to bylo všechno skončilo nebýt toho, že v tu chvíli přijel k domu další vůz a zastavil vedle mého. Z vozu vystoupil Oliver Quincy. Nemilé překvapení.

„Dobrý den,“ řekl překvapeně. „Co tady sakra děláte?“ Bylo jasné, že mě nevidí rád.

„Snažím se získat nějaké informace pro článek o úhynech koní.“

„Vy ho znáte?“ zeptal se Nagreb.

„Jasně, je to kamarád Kena McClura, ve špitále strká do všeho nos.“

Chladná atmosféra dosáhla bodu mrazu.

„Píši článek o nemocnici,“ řekl jsem.

„Pro koho?“ zeptal se Oliver podezíravě.

„Pro kohokoli, kdo to koupí, a to se spolehněte, že to někdo koupí.“

„Ví o tom Ken?“ vykřikl Oliver.

„Ne, je to překvapení. Ale co vy tady děláte?“

„Do toho vám nic není,“ křikl Nagreb, leč Oliver odpověděl: „Jako vždycky, natažená šlacha.“

Snažil jsem se Oliverovi nahlédnout do duše, ale nešlo to. Nejspíš mě podvědomě spojoval s Kenem a Lucy Amhurstovou, věrnými přívrženci Careyho Hewetta a spol., s odpůrci změn. Díval se na mě nepřátelsky.

„Jste ještě pořád členem firmy?“ zeptal jsem se.

„Firma se možná rozpadne, ale koně Stůňou dál a potřebují ošetření.“

„Totéž říká Ken.“

Nagrebův syn nás moc neposlouchal, spíš mě vytrvale pozoroval. Pak sklouzl z koně, otěže předal svému otci, podlezl plot a připojil se k Oliverovi a ke mně. Zblízka z něho bojovnost přímo sálala. Otec na druhou, pomyslel jsem si.

„Vás tu nemůžeme potřebovat,“ řekl.

Levou rukou zvedl bič. V tu chvíli mě napadlo, jestli není levák; vzápětí víceméně dokázal, že není, neb mě velice rychle a velice tvrdě zasáhl pravou pěstí do žaludku.

Jako kdyby mě kopl kůň. Měl jsem vyražený dech. Padl jsem na jedno koleno a zkroutil se jak ochrnutý. Nebylo nijak příjemné, když se mi Nagreb opřel botou o rameno a povalil mě na zem. Nikdo ho nezarazil, nikdo mě nebránil. Před očima jsem měl jenom zaprášenou, ušlapanou travu.

Konečně se mi podařilo dech popadnout a přestat se dusit, jedině snad vzteky. Měl jsem však vztek hlavně na sebe, že jsem si to sám přivodil, že si za to vlastně mohu. Nemělo smysl snažit se něco Nagrebovi mladšímu vracet, jednoduše by mě znovu složil. Umím bojovat slovy, nikoli pěstmi, nikdy jsem se po nikom neohnal ve vzteku.

Podařilo se mi kleknout a pak vstát. Nagreb se na mě díval číhavě a jeho syn s pohrdáním. Oliver se tvářil

lhostejně. Žena se usmívala.

Konečně jsem zase normálně dýchal a dokázal i mluvit. Snažil jsem se ovládnout. „Poučné,“ řekl jsem. Když o tom teď uvažuji, nebyla to zrovna nejchytřejší poznámka, ale já jinou zbraň než slova neměl. Nagrebův syn se po mně znovu ohnal, ale tentokrát jsem už na to byl připravený a zachytil jeho ránu zápěstím. Prsty jsem pak měl jak ochrnuté. Jediná útěcha snad tkvěla ve skutečnosti, že jsem se nezmínil o enzymu rozpouštějícím kolagen a co o něm vím, a že následně nemusím čelit stříkačce plné kolagenázy.

„Poslyšte, já jsem spisovatel. Pokud nechcete, abych o vás psal, prosím, to mi došlo. Zařídím se podle toho.“

Otočil jsem se k nim zády a odešel ke svému vozu. Snažil jsem se neklopýtat.

„Sem se nevracejte!“ volal za mnou Nagreb.

Ani ve snu, pomyslel jsem si. Ani za nic, kdepak.

Otevřel jsem dvířka a pracně si sedl za volant. V okamžiku, kdy mě Nagreb uhodil, jsem měl pocit, jako by mi najednou praskly plíce. Ten pocit přešel, ale zbyla po něm bolest. Nejvíc mě to bolelo na konci hrudní kosti.

Nepokusili se mě zadržet. Nastartoval jsem, zacouval kolem Oliverova vozu a vyjel po rovné cestě. Nedůstojná porážka. Ačkoli proč, když člověk nechce skončit na štítě, musí jít do boje se štítem a zbraní. Když jsem se vrátil k Thetford Cottage, zůstal jsem chvíli jen tak sedět v autě. Ken vyšel, aby se podíval, co se děje.

Sklonil se ze své výšky až k okénku. Okénko jsem stočil.

„Co je?“ zeptal se.

„Dohromady nic.“

„Spíš bych řekl, že něco je.“

Povzdychl jsem si a přivřel oči. Úsměv se mi nedařil. Ukázal jsem na žaludek.

„Nagrebův syn mi naboural solární plexus,“ řekl jsem.

Ken se mnou ztrácel trpělivost. „Přece jsem ti říkal, ať tam nechodíš!“

„Tos mi říkal. Moje chyba.“

„Ale proč prosím tě? Proč tě praštil?“

„Protože jsem se ho zeptal, co ví o akutní laminitidě.“

Zatvářil se zděšeně. „To teda byla pěkná pitomost.“

„Hm. Nicméně reakce, kterou to vyprovokovalo, je dost informativní, nezdá se ti? Mimochodem, také tam byl Oliver, díval se nějakým koním na natažené šlachy. Nagreb ho přivolal.“

„Byl u toho sám Nagreb?“

„Byl. A také taková ostrá rudovlasá slečna, která se velice bavila, když mě Nagreb junior skolil. Všichni byli v padoku.“

Ken přikývl. „To byla určitě Nagrebova dcera. Já tě ale opravdu varoval, že z toho kluka srší jed.“

„Měls pravdu.“

Jed! Už už jsem Kenovi začal vyprávět o rybičce fugu; jenomže čím déle jsem o tom uvažoval, tím mi to připadalo absurdnější. Ne, fugu tedy ne. Ale jestliže vím o jednom jedu, který lze těžko zjistit, tak jistě existují i jiné. No nic, pomyslel jsem si. Uvidíme, co nám pošle společnost Parkway.

Vysoukal jsem se z auta a opatrně se narovnal. Ve všech filmech, kde hrdina dostane třeba šestkrát do žaludku, to ze sebe jen tak setřese. Já tu ránu cítil, jako by byla z děla.

„On ti opravdu ublížil,“ řekl Ken ustaraně.

„No co, řekl jsem si o to.“

Vrátili jsme se do domu. Poprosil jsem Kena, aby před Gregem, Vicky a Belindou nic neříkal, že by mě tím uvedl do rozpaků. Pobaveně mi to slíbil.

V pátek ráno došly další dvě obálky, ale z chemické společnosti Parkway ještě stále nic. Zavolał jsem tam, hovořil s vedoucím expedice a zeptal se, jestli už nám poslali kopie všech objednávek.

„Jistěže,“ řekl. „Odešlo to včera.“

„Děkuji vám mnohokrát.“

Nechápal samozřejmě, proč na něho tolik naléhám a já mu nemohl nic vysvětlovat. Že ty kopie poslal o den později, než mohl, se mu jistě zdálo nepodstatné. Více trpělivosti bylo třeba. Hrozně.

Dovolal jsem se Kenovi a řekl mu, že došly dvě další odpovědi od farmaceutických firem. Prohlásil, že hned přijede.

Když dorazil, zeptal se, co dělá žaludek.

„Už je to lepší,“ odpověděl jsem. „Tak co přišlo dneska?“

Probíral se stohem objednávek a dodacích listů za uplynulých šest měsíců. Pak přikývl, povytáhl obočí a znovu přikývl.

„Nic mimořádného,“ poznamenal.

Když se probíral druhou hromádkou, najednou zbystřil.

„Páni,“ řekl. „Podívej se na tohle.“

Přistrčil mi papírek přes kuchyňský stůl a prstem ukázal na jeden řádek.

„Inzulín! My objednali inzulín! To snad ani není pravda.“

„Kdo ho objednal?“

„Co já vím?“ zamračil se. „Nemáme lékárníka, nejsme na to dost velký podnik. Spoustu věcí si vyrábíme ve vlastní lékárně. Často to dělával Scott, nebo kdokoli z nás. Když si něco vezmeme, tak to zapíšeme. V knize je jeden sloupec, kam se taky píše výrobce, pokud nejde o náhradní roztoky, prášky proti bolestem a takové běžné věci, co dostáváme z velkoobchodu. Sekretářka to všechno napíše do počítače a automaticky objedná, když nám začnou věci docházet, pokud tam vysloveně nenapišeme, aby další neobjednávala.“

„Takže kdokoli mohl zapsat, že si vzal inzulín a sekretářka ho pak automaticky objednala?“ zeptal jsem se.

„Páni!“ Byl otřesený.

„Když přijde objednávka, kdo ji přebírá?“

„Jedna ze sekretářek odnese balíčky do místnosti lékárny a někdo z nás je potom rozbalí a obsah naskládá na police. Většina léků má už svoje místo, hlavně ty, které používáme často, jako třeba očkovací látky nebo masti. Cokoli míň běžné nebo co se spojuje s nějakým rizikem, má zvláštní místo, teda spíš mělo. Já pořád vidím před očima lékárnu, jaká byla, a zapomínám, že už není.“

„Takže pokud někdo rozbalil balíček, ve kterém byl inzulín, tak by ho byl dal na to zvláštní místo, aby si ho tam mohl vzít ten, kdo si ho objednal, ano?“

„Jo. Naprosto jednoduchá záležitost,“ přikývl.

Četl dál dodací listy, až došel k čemusi, co mu vzalo dech stejně účinně jako Nagrebova rána na žaludek mně.

„To je strašlivé,“ řekl chraptivě. „My objednali kolagenázu!“

„Kdo ji objednal?“

„To se nedá zjistit,“ potřásl hlavou. „Když sekretářka nadiktuje objednávku do počítače, tak papír, ze kterého to opisuje, zešrotuje, aby ho nikdo cizí nemohl vytáhnout ze smetí a opsat a objednat si potom léky sám. Zvlášť opatrně si musíme počínat u narkotik, amfetaminů a substancí, ze kterých se vyrábí kupříkladu LSD.“

„Věděla by sekretářka, kdo z vás co objednal?“

Přikývl. „Zná naše podpisy. Kdykoli si něco vezmeme, uděláme tam můří nohu. Když ne, tak nás sekretářka honí.“

„Myslíš, že by si pamatovala, kdo podepsal inzulín a kolagenázu?“

„Můžeme se jí zeptat, ale není, proč by si to pamatovala.“

Zadíval se na seznam. „Inzulín někdo objednal před šesti měsíci. To by souhlasilo. Kůň Wynna Leese zašel minulé září, krátce po tom, co nám sem ten inzulín nejspíš dodali. Dlouho tady neležel.“

„A co kolagenáza?“

Zadíval se na datum. „Totéž. Dodali nám ji za několik dní, co se ten Nagrebův kůň napíchnul na dřevo.“

Zmateně vzhlédl. „Přece nikdo nemohl přivodit takový úraz úmyslně.“

„Jak dlouho trvá, než vám dodají objednané zboží?“

„Dlouho ne, tak dva dny, zvlášť když pošleme zvláštní objednávku, kterou označíme STATÍM.“

„Podle mého názoru v průběhu toho týdne, od okamžiku, kdy se kůň zranil, až do chvíle, kdy se mu rozpustila šlacha, koně pojistili jako zdravého a současně objednali STATÍM kolagenázu.“

Ken si rukou přetřel tvář.

Řekl jsem: „Kdokoli si může snadno opatřit dopisní papír firmy, kdokoli může objednat inzulín, kolagenázu a může si ty substance nechat poslat na svou soukromou adresu, že? Jako jsem si třeba já nechal poslat ty dodací listy sem.“

„Ne, žádná z těch firem by žádnou substancí neposlala jinam, jedině do nemocnice.“ Zamyslel se. „Určitě ne. To by neudělali. Na to jsou přísná pravidla.“

Povzdychl jsem si. Moc daleko jsme se nedostali, jen jsme si pracně krok po kroku ověřili, že kdosi využíval veterinárních znalostí k podvodům.

„Postupují obdobným způsobem všechny veterinární podniky?“ zeptal jsem se.

„O tom silně pochybuju. U nás to vedeme poněkud neobvykle, ale až dodnes to vyhovovalo a žádné potíže z toho neplynuly.“

„A co atropin?“ zeptal jsem se.

„Atropin používáme běžně u očních zákroků na rozšíření zornice. Atropin se pravidelně v malém množství objednává.“

Stejně jako včera jsem i pak telefonicky stíhal superintendanta Ramseyho, až jsem ho dostihl.

„Tak copak?“ zeptal se poněkud netrpělivě.

„Máme odpovědi od farmaceutických firem.“

Po krátké odmlce řekl: „Dnes ve tři odpoledne v kanceláři nemocnice.“

„Dobře,“ odpověděl jsem.

Nakonec jsem se s ním sešel sám, protože navzdory všem drbům a pomlouvám, poletujícím po okolí jako rozdrážděné vosy, zavolal Kena jeden z jeho zákazníků, trenér dostihových koní, aby mu zkontroloval krevní obraz u několika překážkářů. Ken mi vysvětlil, že to často s Oliverem dělají.

Superintendant také jak se zdálo přišel sám, na parkovišti stál jenom jeho vůz. Zastavil jsem vedle a přešel přes prázdný betonový dvůr do prázdné budovy. Nikde psi, nikde kočky, nikde partneři. Ramsey na mě čekal v kanceláři. Zřejmě si odemkl klíčem z objemného svazku, jako byl ten Kenův. Řídké vlasy měl rozčuchané větrem a víc než jindy vypadal jako venkovan.

Sedli jsme si k psacímu stolu. Podal jsem mu dodací listy, vysvětlil, co znamená inzulin a co kolagenáza, a jakým způsobem se objednávají.

Zamžikal. „Kdybyste to laskavě celé opakoval ještě jednou.“

Vyprávěl jsem všechno znovu. Tvářil se zamyšleně. Pak jsem ještě pro doplnění vyprávěl o jehle na koberce a zmínil se o Brosově teorii týkající se otcovství mrtvého hříběte.

Opět zamžikal. „To jste se činil,“ poznamenal.

„Rozhodl jsem se, že Kena očistím.“

„Hm. Vy mi tohle všechno nejspíš vyprávíte, protože se domníváte, že najduli toho, kdo zabil ty koně, dovím se současně, i kdo zabil Scotta Sylvestera, ano?“ řekl přímo.

„Ano.“

„Zmínil jste se, že tu jehlu na koberce máte v úschově i s kusem střeva, a že jste vzorek srsti té klisny, hříběte a hřebce poslal laboratoři specializované na typizaci DNA. Souhlasí to? A ta klisna patřila Wynnu Leesovi, ano?“

Přikývl jsem.

„Ještě něco?“ zeptal se.

„Atropin.“ Zopakoval jsem mu Kenovi teorii.

„Ještě něco?“

Váhal jsem, ale on mě povzbuzoval, ať pokračuji. „Navštívil jsem majitele a trenéry těch koní, kteří zemřeli za podezřelých okolností. Chtěl jsem si o nich učinit nějakou představu, chtěl jsem zjistit, jestli to jsou darebáci nebo ne, a jestli se nějakým způsobem sami zapletli do úhynu vlastních koní.“

„No a?“

„Dva jsou jednoznačně darebáci, jeden jednoznačně ne, jeden možná a jeden s tím co dělat měl, ale neuvědomuje si to.“

Zeptal se mě na poslední případ a já mu vyprávěl o starém Mackintoshovi a jak už všechno zapomíná.

„Přitom si pamatuje, v jakém pořadí stáli v jeho dvoře koně v jednotlivých stájích před mnoha lety,“ pokračoval jsem. „RecitovaLjména těch koní po řadě jako zaklínadlo. V šestce, řekl, byl Vinderman. Víte, jeden z těch koní pravděpodobně dostal koliku po atropinu. Stál v boxu číslo šest. Tak mě napadlo, že kdyby Mackintoshovi někdo dal jablko nebo mrkev

– dává koním mrkev den co den – a řekl mu, ať to dá Vindermanovi, nejspíš by poslušně vyběhl do stáje a dal to koni v boxu číslo šest.“

„Jste si tím jistý?“ řekl pochybovačně. „Samozřejmě že ne, ale je to možné. Také je možné, že hlavní stájník ví, kdo navštívil box číslo šest – nebo šestnáct

– a nesl tam dárečky. Hlavní stájník ví určitě víc, než kolik nám řekl.“ A pak jsem vlastně bezdůvodně, jenom proto, že jsem na to v tu chvíli myslel, dodal: „Mackintoshovi bydlí ve starém mlýně, který patřival kdysi nějakým Traversovým.“

Dokonce i velmi zkušený policisté se ocitnou v situacích, kdy se nesvedou na sto procent ovládnout. Nepatrný pohyb obličejových svalů, nepatrné ztuhnutí, to všechno superintendant nedokázal skrýt – stejně jako předtím Nagreb. Zaskočil jsem ho.

„Travers,“ opakoval jsem, „říká vám to něco?“

Místo odpovědi se zeptal: „Znáte vy někoho, kdo se jmenuje nebo jmenoval Travers?“

Potřásl jsem hlavou. Travers, se kterým jsem si hrával jako kluk, bylo pro mne jenom jméno, jež jsem několikrát slyšel od maminky, ale sám jsem si je nepamatoval.

Superintendent dlouho uvažoval, ale neřekl nic. Pak vstal, čímž dal najevo, že rozhovor končí a jednostranný příliv informací se až na další přerušuje. Prý kdybych se dozvěděl o něčem dalším, pokud jde o léčiva a jejich bohaté možnosti, abych se s ním o ty vědomosti podělil.

„Kde vás najdu zítra?“ zeptal jsem se. „Já jsem totiž zjistil, že určitou chemickou substancí musel Scott vyzvednout u jedné chemické společnosti osobně, protože to bylo něco, co se nesmí posílat poštou. Zítra se dozvím, o kterou substancí šlo. Ta společnost mi včera příslušnou informaci poslala.“

Aniž ztrácel čas, znovu si sedl, na kousek papíru napsal telefonní číslo, podal mi je a prý ať se s ním kdykoli spojím.

„Pošťák chodí asi v deset,“ řekl jsem. „Musím u toho mít Kena, aby mi chemická slova přeložil do normální řeči. Pak vám zavolám.“

„Buďte tak hodný,“ přikývl.

„Povězte mi něco o tom Traversovi,“ poprosil jsem ho.

„Totiž kdysi existovala finanční firma Upjohn a Travers. Nynější Upjohn, Ronnie, asi šedesátiletý, působí jako rozhodčí na závodišti ve Stratfordu. Asi před rokem se mu zranil kůň a Upjohn chtěl, aby ho Ken uspal. Ken mu tehdy řekl, že koně může zachránit a pak ho od Upjohna koupil sám pro sebe, prakticky za jateční cenu. Díky Kenově vynikající chirurgické dovednosti kůň pak zvítězil a Upjohna to příliš netěší. Je to sice nelogické, ale lidé už jsou takoví. Otec Ronnieho Upjohna měl partnera, který se jmenoval Travers. Vím o něm jenom z vyprávění Kenovy maminky, paní Josefiny, která Traverse popisuje jako zazobance a pijavici. Teď by mu mohlo být asi tak devadesát, řekl bych, pokud ještě žije.“

Ramsey přivřel oči, jako by si nepřál, abych mu odečítal myšlenky. „Co ještě víte?“ zeptal se.

„Hm... O Paláci Porfyr.“

„To je to odporné červené monstrum na cestě k Tewkesbury? Co je s ním?“

„Starý Mackintosh tam přišel o peníze a Ronnie Upjohn také. Spousta dalších lidí tady kolem na tom prodělala.“

Zasmušile přikývl, oči zavřené, a mě tak v duchu napadlo, jestli mezi ty nešťastníky náhodou také nepatří.

Pak jsem pokračoval jakoby nic: „Mimochodem, člověk nemusí být vlastníkem koně, jestliže ho chce pojistit. Můžete pojistit koně, aniž by to vlastník věděl, a pojišťovna pak zaplatí v dobré víře plnění, které se nikdy nedostane ke skutečnému vlastníkovi. Majitel koně vůbec nezjistí, že nějaká pojistka existovala.“

Otevřel oči doširoka. Bylo jasné, že mu došly všechny spojitosti.

„Je to samozřejmě velký otazník,“ dodal jsem, „ale je dobře možné, že se někdo rozhodl, že si tímto způsobem jaksi nahradí ztráty z Porfyr.“

Zakryl si ústa dlaní.

Zeptal jsem se: „Vy byste náhodou nemohl získat seznam lidí, kteří přišli o peníze jako ručitelé těch půjček?“

„Snad mi nechcete tvrdit, že tohle jste sám nedokázal?“ řekl s určitou dávkou ironie, i když se ovládal.

„Nevím koho se na to ptát, a také by mně asi nikdo nic neřekl.“

„To je pravda.“ Krátce se usmál. Neřekl, jestli ten seznam obstará, ani jestli mi ho dá k dispozici. O policii na celém světě se ví, že se o vědomosti s lidmi nedělí.

Znovu vstal a šel se mnou na parkoviště. Pečlivě za námi zamkl. Tvářil se spíš přátelsky než nepřístupně, ale jak známo, i medvědi vypadají jako mazlíčci. Třeba mě vyslechl a přitom je přesvědčený, že ty koně zabil Ken sám. Ken se mi zpočátku také nechtěl svěřit s teorií, jak někdo ty koně mohl zabít. Báł se mi to povědět, protože se báł, že bych znalost věci mohl spojovat s předpokladem viny.

„Vy se mi zítra ozvete, že?“ Ramsey mi zamával a nastoupil do vozu.

„Ano.“

Počkal, až sám vyjedu, skoro jako by mě vyháněl. Nemusel se obávat, že se vrátím. Měl jsem tak jako tak co dělat, abych byl do šesti ve Fulham Road.

Anabela ve stříbrných vysokých botách a v černých jednoduchých šatech vypadala téměř konzervativně. Otevřela mi, podívala se na hodinky a dala se do smíchu.

„Deset vteřin zpoždění.“

„Pokorně se omlouvám.“

„Omluvu přijímám. Kam jdeme?“

Rozhodla se pro večeři v bistru a dobrodružný film. (Hrdina dostal šestkrát pěstí na žaludek a neztratil úsměv.)

V bistru byly v lahvích od chianti svíčky, červeně kostkované ubrusy a zpíval tam cikán s kytkou za uchem. Vyprávěl jsem Anabele o Vicky a Gregovi, zpívajících staré písničky krásnými hlasy. Prý by je ráda slyšela.

„Tak přijďte v neděli,“ řekl jsem bez uvažování.

„V neděli jezdím za biskupem a jeho ženou.“

„Ach tak.“

Zadívala se do talíře, na kučeravých vlasech se ji odrážel svit svíček. Oči měla ve stínu. Přemýšlela.

„Když za nimi výjimečně v neděli nejedu, tak je to vždycky kvůli něčemu důležitému,“ řekla.

„Tohle je důležité.“

Vzhlédla. Viděl jsem odraz svíček v jejích očích.

„To jen tak lehce neříkejte.“

„Je to důležité,“ opakoval jsem.

Krátce se usmála. „Přijedu vlakem.“

„Šla byste na oběd do venkovské hospody?“

Přikývla.

„Zdržte se do večera a já vás potom odvezu domů.“

„Můžu se vrátit vlakem.“

„Ne, sama ne.“

„Vy jste jako můj otec. Já se o sebe dovedu postarat, nebojte se.“

„To je v pořádku, ale já vás odvezu.“

Usmála se. „Nejdřív vás musí schválit biskup, i při vašem povolání.“

„Toho setkání se děším.“

Přikývla, jako kdyby ten strach byl zcela na místě, a zeptala se mě, jak to vypadá u veterinářů. „Pořád myslím na toho vašeho ubohého Scotta.“

Vyprávěl jsem jí o výsledcích, jež jsme získali od farmaceutických firem, což ji fascinovalo i vystrašilo. Také jsem jí vyprávěl o tom, že od chvíle, kdy Carey zrušil podnik, všichni veterináři jezdí z místa na místo jak bezhlaví a starají se o nemocná zvířata bez centrálního řízení.

„A jde to vůbec, takhle rozpustit společnost?“

„To je ve hvězdách. Právníké zapletence jsou složité. Carey je prostě vyčerpaný a už dál dělat nechce. Polovina těch ostatních se ho chce zbavit. Všichni se podílejí na splácení hypotéky za nemocnici, která je teď zavřená. Ken bude chudák, pokud by se dnes v noci objevilo něco naléhavého.“

„To je dost zlé.“

„Ano. Ale teď je to daleko a my jsme tady.“

„Hm.“

„Takže... jaksi... má biskup ještě další dcery a syny?“

„Po dvou od každého.“

„No nazdar!“

„Zatímco já bych odhadla, že vy jste jedináček.“

„Jak jste to poznala?“

„Necítíte potřebu zapustit kořeny.“

Nikdy mě nenapadlo, že můj potulný život má něco společného s tím, že nemám sourozence. Ale pravdě to odpovídalo, zřejmě proto jsem tak snadno přijal pravidlo, že půjdu, kam mě pošlou.

„Jak silné jsou vaše kořeny?“ zeptal jsem se.

„Nikdy jsem za ně netáhala.“

Podívali jsme se na sebe.

„Teď budu v Anglii čtyři roky,“ řekl jsem. „Pak vždycky po dvou letech jeden měsíc. Jestliže se dočkám šedesáti, mohu tu zůstat už nastálo. Většina diplomatů si na konci kariéry koupí dům. I moji rodiče mají dům, ale je pro mě nepřístupný, pronajali ho jedné společnosti. Až můj otec půjde za čtyři roky do penze, pronájem skončí a rodiče se tam přestěhují.“

Pečlivě poslouchala.

„Ministerstvo hradí výlohy spojené s tím, aby děti mohly chodit do školy v Anglii, když je člověk venku,“ dodal jsem.

„Vy jste taky studoval tady?“

„Jenom poslední dva roky.“ Vysvětlil jsem jí, že v mladším věku jsem se učil jazyky. „Také jsem chtěl být se svými rodiči. Mám je rád a líbil se mi jejich pestrý život.“

Tím, že jsem jí popsal svou práci a vyhlídky, jsem jí dal poněkud neobvyklým způsobem najevo, jak

mimořádně mě zajímá ona a její budoucnost. Anabela mě velice dobře pochopila. Bylo nám jasné, že se v žádném případě nehodláme řídit do nekontrolovaného sexuálního dobrodružství bez ohledu na to, co přijde pak. Anabela si velice přála vědět, na čem je a jak si stojí. Odvezl jsem ji domů a políbil stejně jako předtím. Tentokrát byl polibek delší a vzbudil ve mně zvláštní hřejivý pocit, až jsem málem podlehl pokušení vřít se do nekontrolovaného sexuálního dobrodružství. Usmál jsem se, trochu sobě, trochu na ni. Prohlásila, že v neděli si vybere takový vlak, který do Cheltenhamu dojede co nejdříve před dvanáctou. Ať ji u něj čekám.

V sobotu ráno konečně dorazil dopis od společnosti Parkway. Mně však připadal zcela nesrozumitelný. Čekal jsem na Kena a četl si nerozluštěitelné informace na dodacích listech.

Společnost Parkway prodávala biochemické organické sloučeniny k výzkumným účelům a také obchodovala diagnostickými reagenty. (Společnost, která poslala dodací listy na inzulin a kolagenázu měla na dopisním papíru podobnou hlavičku.) Se společností Parkway se člověk mohl také spojit faxem nebo bezplatným telefonem.

Pročetl jsem si několik běžných dodacích listů, ale jediná substance, která se mi zdála povědomá, byl fibrinogen, používaný k zastavení krvácení. Dodací list předaný Scottovi byl odshora až dolů opatřený výstražnými razítky.

Mimořádně nebezpečná látka. Pouze do rukou kvalifikovaného pracovníka. Jen pro laboratorní účely. Do rukou příjemce. Na dodacím listě byl Scottův podpis.

Všechny ty výstrahy a varování se vztahovaly ke třem malým ampulkám něčeho, co se jmenovalo tetrodotoxin.

Jakmile to Ken zahlédl, okamžitě řekl: „Všechno co končí na toxin, je jedovaté.“ Zamračil se a četl nahlas: „Tři ampule tetrodotoxinu po jednom miligramu s citrátovým pufrům. Rozpustné v destilované vodě. Prostudujte bedlivě bezpečnostní opatření.“

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Musím si to vyhledat.“

Majitelé Thetford Cottage nebyli žádní vědátři, ale přece jenom měli aspoň naučný slovník. Marně jsme v něm však hledali tetrodotoxin. Protože ve slovníku se slovu tetrodotoxin nejvíc blížilo tetroda, elektronka obsahující čtyři elektrody, zdálo se nám to ztracené.

„Půjdu domů a vyhledám si to v jedech,“ prohlásil Ken.

„Dobře.“

V tu chvíli jsem měl slovník v rukou já. Jen tak pro jistotu jsem si vyhledal nafukovací rybičku fugu. Právilo se tam o ní: „... jest nadaná schopností nadmout se vodou nebo vzduchem, až nabude kulovitěho tvaru, čímž se vztyčí ostny, jimiž je opatřena.“

Až potud dobré. Poslední věta mi ovšem vzala dech.

Ryba patří do čeledi tetrodontidae.

Nafukovací rybička!

Tak to přece byla moje stará přítelkyně fugu.

12

„Nafukovací rybička?“ řekl Ramsey.

Superintendent mě zase očekával sám v prázdné nemocnici. Skoro se mi zdálo, že chce schůzky se mnou a s Kenem oddělit od ostatního vyšetřování.

Ken mezitím zašel domů pro svou knížku o jedech.

„Tetrodotoxin,“ četl nahlas, „je jeden z nejprudších jedů, které jsou známy. Je to jed ryby fugu, způsobuje selhání dýchací a kardiovaskulární činnosti paralýzou neuromuskulárního systému. Smrtelnou dávku představuje nepatrné množství jedu, pouze několik mikrogramů na kilogram tělesné hmotnosti. Při pitvě se většinou neprokáže.“

„Půjčte mi to, já si to přečtu sám,“ řekl Ramsey.

Ken mu knihu předal. Čekali jsme, až náležitě stráví přečtené. Potom sáhl po dodacím listu a znovu si ho důkladně pročetl. Už podruhé nebo potřetí.

„Chcete tvrdit, že jeden miligram tohoto prášku dokáže zabít koně? Že to dokáže jedna tisícina gramu?“

„Ano. Snadno,“ přikývl Ken. „Kůň váží přibližně čtyři sta padesát kilogramů, a mikrogram je jedna miliotina gramu. Takže jedna z těchto ampulí by vystačila na smrtelné dávky pro čtyři koně, aspoň přibližně. Zatím máme dva mrtvé, Fitzwalterova koně s prasklou kostí a tu chovnou klisnu.“

Chvilí jsme všichni mlčeli a zasmušile uvažovali o tom, že se toho prášku někde ještě potuluje víc, než je

zdrávo.

„Mohlo by se to koni nasypat do krmení?“ zeptal se Ramsey.

„To by se patrně mohlo,“ řekl Ken pochybovačně. „Ale spíš bych předpokládal, že by to někdo nařadil a píchl“ nejspíš do žíly.“

„A měl by přitom na rukou chirurgické rukavice,“ dodal jsem.

„Můj bože. To jistě.“

„Scott nepochybně věděl, kdo ho poslal, aby balíček vyzvedl,“ řekl jsem. „Také věděl, komu ho odevzdává. Nemusel vědět, co v balíčku je,“ odmíchl jsem se a dodal: „Když to zjistil, draze na to doplatil.“

„Bože,“ vydechl Ken.

„Prosím vás, řekněte nám,“ prosil jsem Ramseyho, „řekněte nám jen ano nebo ne: Našli jste někde na Scottově těle vpich po injekční jehle?“

Našpulil ústa. Uvažoval o otázce shora dolů a zdola nahoru. Nejspíš si v duchu opakoval pravidla hry.

„Musím říct, že jste mi dost podstatně pomohli,“ řekl nakonec. „Takže tedy odpověď zní: ano.“ Chvilí se sám se sebou radil a pak dodal: „Čtyři dny se prováděly laboratorní zkoušky a prokázalo se, že mrtvý má v sobě trojnásobnou dávku uspávacího prostředku, podanou v kávě. Žádná jiná toxická substance u něj nebyla nalezena. Vpich byl zjištěn nad žílou na hřbetě ruky.“

Alespoň to, pomyslel jsem si, že Scott zemřel ve spánku. Vlastně to bylo logické. Při jeho síle, zdatnosti, energii a výbušnosti by se jistě nikomu nechtělo za ním plížit se stříkačkou plnou smrti. Bylo by příliš velké riziko, že by se situace mohla zvrátit.

Symbolické sevření Scottových úst, pomyslel jsem si, bylo podvědomé přiznání motivu. Nikdy předtím jsem se s vraždou nesetkal a nechápal jsem dost dobře nezvladatelné odhodlání usmrtit, jednoznačně vyplývající z hrůzného obrazu Scottovy smrti. Nestačilo ho umlčet, v podvědomí vězela i potřeba jeho mlčení viditelně stvrdit. Podvědomá, nezvladatelná, silná potřeba. V temných hlubinách duše přestává působit logika, lidé ztrácejí soudnost a jejich posedlost zahradí lidskost.

Scott byl možná do celé věci zasvěcený a pak se vzepřel. Možná si povšiml něčeho podstatného, něčeho co není, jak má být. Možná vyhrožoval, že to vyradí. Možná se pokusil vydírat, a to je nebezpečné. Možná tím vyprovokoval brutální odplatu – sešité rty.

Když už se Ramsey rozhodl mluvit, pokračoval: „Nakonec nevidím důvod proč vám neříct, co stejně ještě dnes uvolníme pro tisk. Identifikovali jsme člověka, který tady uhořel.“

„Cože?“ vykřikl Ken. „Kdo to je?“

Ramsey nás nesnesitelně napínal. Začal odzadu: „Pokud se nějaká osoba pohřešuje, většinou to někdo hlásí. V tomhle případě pohřešovanou osobu nikdo nehlásil, protože se její rodina domnívala, že dotyčný je na rybách a pak na obchodní konferenci. Když se ve čtvrtek večer nevrátil, jak bylo původně v plánu, rodina si ověřila, že vůbec na konferenci nedorazil. To je polekalo, a tak se s námi ihned spojili. Díky našim informacím a vašim narážkám pane,“ obrátil se na mne“ jsme usoudili, že pohřešovaný a neidentifikovaná osoba by mohli být jeden a týž člověk. Záznamy zubního lékaře potvrdily, že tomu tak skutečně je.“

Zarazil se. Ken se podrážděně zeptal: „No tak prosím vás, konečně nám řekněte, kdo to byl?“

Ramseyho zřejmě bavilo napínat nás. „Asi dvaatřicetiletý muž, příliš dobře nevycházel se svou paní. Proto neočekávala, že jí z konference zavolá. Pracoval jako agent pojišťovny.“ Odmíchl se a pak konečně řekl: „Jmenoval se Travers. Theodor Travers.“

Uvědomil jsem si, že jsem úžasem pootevřel ústa.

Theo, Theo Travers, s tím jsem si hrával! Travers ze mlýna, ano, ten se přece jmenoval Theo! Ach můj bože, pomyslel jsem si. Možná se člověk na místa svého dětství vracet nemá. Možná je lepší nevědět, jaký osud potkal přátele z dětství. Jako cizinec jsem vstoupil do budoucnosti vlastní minulosti. Bylo to dobrodružství, které mne z počátku těšilo a fascinovalo, ale v tu chvíli jsem měl pocit, že to je dobrodružství naplněné nebezpečím, a že jsem se mu měl raději vyhnout.

Bylo však už pozdě litovat návratu. Stalo se, a tak nezbývalo než se snažit – půjdeme všechno dobře – opustit Kena v lepší situaci, než v jaké by byl, kdybych se nikdy neobjevil na scéně.

„Upjohn a Travers,“ řekl jsem.

Ramsey přikývl. „My jsme si je vyhledali, když jste se o nich včera zmínil. Ta firma už neexistuje, už dávno ne, celá léta. Ale v době vašeho Traversepíjave to byla pojišťovna. Rozpadla se poté, co Travers a Upjohn zemřeli.“ Pátravě se na mne zadíval. „Jak jste se o firmě Upjohn a Travers dozvěděl?“

Odpověděl jsem chabě: „Já vlastně nevím.“

Ken se na mne ostře podíval. Bylo vidět, že mi důvěřuje, ale že je i zmatený.

Asi jsem jméno firmy zaslechl, když jsem byl u Thea, kdysi dávno. Já skutečně nevím, proč mi ta dvě

jména utkvěla v paměti.

„Ale co dělal agent pojišťovny v noci v budově veterinárního zařízení?“ zeptal jsem se.

„Právě,“ řekl Ramsey, jako kdyby odpověď na mou otázku znal.

„Třeba ho tam někdo pozval, aby s ním probral nějaké pojišťovací plány,“ řekl jsem. „Možná nezákonné pojištění koní. Možná došlo k hádce, možná hádka skončila Traversovou smrtí, možná k ní došlo náhodou, možná úmyslně. Možná někdo založil požár, aby zahladil stopy.“

„Ano, těch možná je trochu mnoho,“ poznamenal Ramsey. „I když netvrdím, že nemáte pravdu.“

Když mozaika vyletí do povětří, obraz se roztrhne, říkal jsem si.

Ramsey nás zase vyvedl ven a zamkl za námi, ačkoli Ken měl zřejmě svůj svazek klíčů v kapse a mohl si klidně otevřít a zase se vrátit, kdyby byl chtěl. Ken se však v nemocnici cítil stísněný a byl rád, že odcházíme. Stáli jsme spolu u vozů a Ken se zeptal: „Co teď?“

Pak se mi najednou zázračně, jak se to někdy výjimečně stává, zablesklo v hlavě a vybavila se mi dávná, pradávná vzpomínka, kterou jsem si předtím vybavoval neuceleně a nejasně. Teď byla zcela zřetelná. Nejspíš se napřed musela spojit celá řada nitek, než se zapojila ta správná. Vybavila se mi dávná noční můra a já náhle věděl, že jsem kdysi od maminky vyslechl o celé věci mnohem víc, než co mi nedávno řekla do telefonu. Jenže to bylo dávno.

„Co takhle naštvít Josefínu?“ řekl jsem rozčileně.

„Proč prosím tě?“

„Chtěl bych s ní hovořit o tvém otci.“

7, Ne, to ne,“ bránil se.

„Myslím, že za ní musíme.“ V hrubých rysech jsem mu prozradil proč.

Tvářil se nešťastně, ale vyjel k matčinu domu a já ho následoval.

Bydlela v Cheltenhamu ve dvou patrech velké edwardiánské budovy, součásti terasovitého polokruhového bloku. Okna obývacího pokoje vedla na balkon s ozdobným železným zábradlím a s vyhlídkou na malý obecní park v zimním hávu. Byt měl všechny předpoklady k tomu, aby byl krásný, ale Josefina ho zařídila nezajímavě, bez švihů, a očividně dlouho na zařízení nesáhla.

Ken ji předem varoval, že přijedeme, takže nás docela srdečně uvítala. Koupili jsme jí cestou láhev sladkého sherry, protože Ken řekl, že maminka sherry ráda, ale sama by si ho nekoupila, že na sobě šetří. Dárek přijala váhavě, ale potom láhev ihned otevřela. Ken jí nalil velkou skleničku a nám dvěma menší. Pil s viditelným odporem. Já dokážu jíst a pít cokoliv, aniž bych dal odpor najevo.

Nemysli na to, co dáváš do úst, učil mne kdysi moudře otec. Když myslíš na to, že jíš ovčí oko, udělá se ti zle. Mysli si třeba, že jíš zrnko vína. Soustřed' se na chuť a nemysli na to, co jíš. Ano tati, řekl jsem.

Josefina měla na sobě šedou sukni, úhlednou světlou halenku a špinavě, zelený svetr. Na malém servírovacím stole byla na fotografii mladá, usměvavá a hezká. Vedle ní stál muž velmi podobný Kenovi, jak jsem ho znal. Byl stejně vysoký, měl podlouhlou lebku a světlé vlasy. Kenny na obrázku se šťastně usmíval. Ken, jak jsem ho znal, se usmíval jen velmi zřídka.

Sedli jsme si. Josefina s koleny u sebe, jak by se bránila zevnímu světu. Nejhorší bylo začít.

„Byl Kenův otec sportovně založený?“ zeptal jsem se.

„Jak to myslíte?“

„Já... chodil na ryby? Můj otec kupříkladu chodí na ryby velmi často.“ Matka by žasla, kdyby mne slyšela, pomyslel jsem si.

„Ne, nechodil na ryby,“ Josefina povytáhla obočí.

„Chodil střílet?“

Zakuckala se a vylila trochu svého sherry.

„Mami prosím tě odpověz mu,“ domlouval jí Ken. „My se přece nikdy nedozvěděli, proč se otec zabil, a Peter na to má teorii.“

„Nechci nic slyšet.“

„Ale ano, já myslím že ano.“

Zeptal jsem se: „Chodil střílet?“

Josefina se zadívala na Kena, a ten přikývl. „Odpověz mu,“ řekl.

Napila se sherry. Věděl jsem, že jakmile začne, bude všechno v pořádku, dobře jsem si pamatoval, kolik toho napovídala, když otevřela stavidla své výřečnosti tehdy v Thetford Cottage. Ukázalo se, že mám pravdu.

„Kenny chodil střílet bažanty s ostatní partou.“

„S jakou partou?“

„Se všemi, s farmáři a tak, s Mackintoshem, s Rollsem Eaglewoodem, Ronniem Upjohnem, s takovými.“

„Kolik měl Kenny pušek?“

„Jen tu jednu,“ otrásla se. „Nerada na to vzpomínám.“

„To chápu,“ uklidňoval jsem ji. „Prosím vás, kde se zastřelil? Kde to bylo?“

„Ach můj bože, ach...“

„Odpověz mu,“ pobízel ji Ken.

Napila se sherry, jako by to byla živá voda. Ken jí nalil další skleničku.

Pokud bylo to zablesknutí v mé paměti správné, znám odpověď. Jenže kvůli Kenovi ji musím vyslechnout od jeho matky.

„Tys mi nikdy neřekla, kde vlastně umřel,“ řekl Ken. „Nikdy jste se mnou o tom nechtěli mluvit, že jsem příliš mladý, to jste všichni říkali. Teď, poslední dobou, když už je mi tolik co otci, když zemřel, tak si opravdu přeju o celé věci vědět víc. Trvalo mi hodně dlouho, než jsem se smířil se skutečností, že spáchal sebevraždu. Když se mi to konečně zdařilo, tak chci vědět kde a chci vědět proč.“

„Já vlastně nevím proč,“ nešťastně potřásla hlavou.

„Pak aspoň teda kde!“

Polkla.

„Maminečko prosím mluv.“

Láska v jeho hlase ji zlomila. Do očí se jí hrnuly slzy. Chvilí nemohla vůbec mluvit, ale pak se konečně trochu sebrala a odpověděla mu: „Zemřel... zastřelil se... v potoce... Stál v potoce, na mělčině... kousek pod mlýnem... u Mackintoshů.“

Toto odhalení Kenem otrásl a potvrdilo mou vzpomínku. Vybavoval jsem si, jak jsem se jednou někde doma schovával a slyšel maminku, že si s pláčem s někým povídá krátce poté, co došlo k té tragédii, a jak říká: „Spadl do mělkého potoka a voda mu odplavila mozek.“

„Voda mu odplavila mozek“, to byla ta věta, která mne děsila a usídlila se mi kdesi v podvědomí. Teď když se mi vybavila, mi vlastně připadlo zvláštní, proč mě předtím tolik děsila. Malí kluci přece většinou všelijaké hrůzostrašné věci mají rádi. Možná ten strach zavinil maminčin pláč...

„Nevíte, jestli se puška našla také v potoce?“ zeptal jsem se mírně.

„Co na tom záleží, ano, samozřejmě se tam našla, jak by se jinak mohl zastřelit?“

Odložila skleničku, prudce vstala a odešla k mahagonovému sekretáři. Vzala z poličky klíč, tím otevřela nejspodnější zásuvku a vytáhla z ní velkou leštěnou dřevěnou krabici. Pak našla další klíč, kterým krabici otevřela, donesla ji k nám a položila na stůl.

„Já si tohle všechno od chvíle, kdy Kenny zemřel, neprohližela,“ řekla. „Ale možná kvůli Kenovi je teď čas...“

V krabici byly noviny, stránky strojopisu – a dopisy.

Nahoře ležely kondolenční listy. Napsali všichni, celá parta, jak říkala Josefina. Všichni splnili svou povinnost, a to upřímně. Zřejmě měli Kenyho rádi. Mackintoshovi, Eaglewoodovi, Upjohn, Fitzwalter – kupodivu – řada klientů, přátel a kolegů veterinářů. Listoval jsem papíry. Ani slovo od Wynna Leese, jak se zdálo.

Až skoro u dna jsem našel list, při kterém se mi na chvíli zastavilo srdce. Bylo tam krátké psaní od mé maminky. Dobře jsem poznal její úhledné místo.

Drahá Josefino, je mi to nesmírně líto. Kenny byl náš velmi dobrý přítel a všem nám bude na závodě chybět.

Pokud vám mohu být v čemkoli nápomocná, prosím zavolej mi. Hluboce s vámi cítím. Tvoje

Margaret Perryová

Ubohá maminka, uplakaná, nešťastná, nezapomněla na dobré vychování. Odložil jsem její dárny dopis mezi ostatní a snažil se nedat najevo dojetí.

Když jsme si pak prohlíželi noviny, našli jsme všechno možné. Suché, objektivní vyličení tragédie i hrůzostrašné popisy, a v řadě novin stejný obrázek mrtvého. Opakovala se slova „oblíbený“, „vážený“, „velká ztráta pro všechny“. Výsledek vyšetřování: nebylo dostatečně prokázáno, že se jedná o sebevraždu. Nenašel se dopis na rozloučenou. Pochyby? „Kdyby chtěl spáchat sebevraždu, proč by chodil do potoka uprostřed ledna v botách a v ponožkách?“ A možná odpověď: „Celý Kenny. Vždycky ohleduplný, nechtěl, aby po něm někdo musel uklízet.“

„Já to nedokážu číst,“ řekla Josefina nešťastně. „Myslela jsem si, že mu to časem odpustím, ale nešlo to. Ta hanba! Vy si to neumíte představit. Je těžké žít jak vdova, ale když váš muž spáchá sebevraždu, je to, jako kdyby vás zavrhl. Všichni si stejně myslí, že nesete vinu.“

„Přece vyšetřování neuzavřeli,“ řekl jsem. „Máte to tady v novinách.“

„To na věci nic nemění.“

„Já měl dojem, že tehdy byly i nějaké zmatky, že snad objednal léky, které objednat neměl, ale tady o tom nic není.“

„Ale je,“ zašeptal Ken. Četl si jeden strojepis s úžasem. „To je k neuvěření,“ řekl. „Od koho ses to probůh dozvěděl?“

„Už se nepamatuju,“ zalhal jsem.

Podal mi listinu. Byl bledý a zničený. „Nerozumím tomu.“

Četl jsem. Listina zřejmě obsahovala dobrozdání, ale bez hlavičky a bez podpisu. Text byl šokující, objektivní, leč předvídatelný:

Kenneth McClure krátce před svou smrtí objednal a obdržel, údajně k výzkumným účelům, malé množství organické sloučeniny tetrodotoxin.

Krátce poté zahynul kůň, kterého měl v péči, náhle a bez prokazatelné příčiny. Smrt zvířete odpovídala otravě tetrodotoxinem. Neobviňujeme Kennyho McClura, že by sám tuto nesmírně nebezpečnou substanci zvířeti podal, ale je nutno brát v úvahu možnost, že vědomí, že tuto substanci objednal a předal, mohlo způsobit tak silnou lítost, že přikročil k sebevraždě. Protože si tuto hypotézu není možno ověřit, doporučuji, abychom ji jako možný motiv vůbec nepředkládali a nevzbudili tak zbytečné a snad nemístné pozdvižení.

Ken se roztřeseným hlasem zeptal matky: „Ty jsi věděla o tom tetrodotoxinu?“

„O ten šlo?“ zeptala se zmateně. „Tehdy se s tím hrozně nadělalo a já o tom nechtěla nic slyšet. Nechtěla jsem, aby se mezi lidmi mluvilo o tom, že se Kenny dopustil nějaké špatnosti. Bylo to všechno tak strašné, copak to nechápete?“

Chápal jsem, a to zcela jasně, že si někdo z té staré party vědomosti o smrtícím účinku tetrodotoxinu pečlivě uložil do hlavy, kde tiše celá léta dřímaly, až je cosi – možná krach Paláce Porfyr – probudilo k novému smrtícímu životu.

Starý Mackintosh se zaradoval, když jsme k němu přišli a řekl: „Kenny, přinesl jsi mi to?“ Kenny mu to kdysi nepochybně přinesl. Pak asi litoval a zastřelil se – nebo se rozhodl, že věc vyrazí a byl umlčen.

Poslíček Scott a jeho zašitá ústa. Travers, agent pojišťovny, shořel. Kenny, veterinář, skončil v potoce, voda mu odplavila mozek, vedle sebe měl pušku a z pušky smyté otisky. Dalo se předpokládat, že tetrodotoxin byl pro ty tři za hranicí únosnosti.

„Ach můj bože, tak proto teda!“ vzdychl Ken nešťastně. „Ted' mě mrzí, že jsem to chtěl vědět.“

„Zatím víš jenom, kde se to stalo, ale nevíš jestli vůbec.“

„Co tím myslíš?“

„Přece po sobě nezanechal žádný dopis. Otázka zní: zastřelil se v tom potoce sám? Anebo ho někdo zastřelil na břehu potoka a on pak do potoka spadl?“

Matka i syn se zatvářili zděšeně.

Zarmouceně jsem pokračoval: „Za prvé: jak můžeš sám na sebe mířit, když stojíš po kolena ve vodě? Nedosáhneš na spoušť, leda nějakým klacíkem. Za druhé když po někom střílíš zblízka, je to taková rána, že toho člověka snadno smete.“

„To není možné,“ namítal Ken. „Proč by kdo otce zabíjel?“

„Proč by kdo zabíjel Scotta?“

Mlčel.

„Já myslím...“ Josefině se chvěl hlas. „Je to sice hrůza, ale pokud budu vědět, že za to nemohl, že si to nezpůsobil sám, že ho někdo zabil, nebudu si připadat tak zrazená. Je to tak dávno... ale pokud ho někdo zabil... smírím se s tím mnohem snáz.“

Viděl jsem na Kenovi, že ji nechápe, ale současně jsem s jistotou věděl, že i moje maminka by byla ráda.

Ken zůstal u Josefiny a já strávil odpoledne tím, že jsem jezdil sem a tam po okolí a přemýšlel. Chvilí jsem se zastavil na Cleeve Hillu, díval se na cheltenhamské závodiště, na bílé hrazení, zelenou trávu, na kurs s překážkami, na kterých překážkáři ukazovali, co dovedou. Velká národní je vzrušující, ale je to sázka do loterie. V cheltenhamském Zlatém poháru se zato poznají skutečné hvězdy s vyhlídkami do budoucnosti. Kdysi jsem dráhu znal dopodrobna, až do posledního trsu trávy. Závodiště se však změnilo k nepoznání. Byly tam velikánské nové tribuny, dráha byla nově upravená, vyrovnaná, padok byl jinde a jiný. Po jedné straně závodiště vyrůstalo město pruhovaných, středověce působících stanů. Nepochybně pro sponzory a

pro soukromé dýchánky plánované na den velkého dostihu, který se poběží už za necelé dva týdny. Byl by to zvláštní pocit, říkal jsem si, projít znovu onou bránou. Dráha, jak jsem ji znával, a dítě, jaké jsem býval, byly už jen ozvěnou ve větru. Nový čas, nový svět, dnes a teď za jistý čas také budou jenom nejasná vzpomínka.

Jel jsem dál. Minul jsem cestou ošklivou, nápadnou, nápisy popsanou budovu Paláce Porfyr, až jsem dojel do půvabného Tewkesbury. Zastavil jsem u řeky Severn a uvažoval o Kenově odplaveném mozku. Snažil jsem se roztřídit všechno, co jsem viděl, co jsem vyslechl a co se mi vybavilo od chvíle, kdy jsem se vrátil.

Postupně jsem dospěl k závěru, který se mi nabízel už dávno, jako by říkal: „Tady jsem, jen se na mne podívej!“ Byla to ovšem teorie, neměl jsem žádný důkaz. Mohl jsem tomu, k čemu jsem došel, věřit, to nepochybně, ale ještě jsem to nemohl prokázat. Možná pomůže, až dostaneme výsledky typizace DNA hříbete. Možná se také s Porfyrem bude spojovat nějaké jméno. Nepoctivý Mackintosh jistě věděl stejně jako já spoustu věcí, které si nedokázal vybavit.

Zdálo se mi, že jediná možnost, jak vše vyřešit – je nastražená past. Zatím mě nenapadlo, jak to provést.

Vrátil jsem se do Thetford Cottage už za tmy a vyvezl Grega a Vicky do Cheltenhamu na večeři a na skleničku. Vicky si počínala rozverně a tvrdila, že z Belindy bude usedlá paní dřív než z ní samotné. Greg se shovívavě usmíval. Povídali jsme si o plánech spojených se svatbou, kterou Ken zcela přenechal Belindě a Belinda z větší části matce. Jak jsem zjistil, bylo třeba zařídit spoustu věcí. Až si jednou vezmu Anabelu, napadlo mě, uspořádáme to méně složitě.

No nazdar, vůbec jsem neuvažoval, když mě tohle napadlo! Až si vezmu Anabelu... je na to brzy, příliš brzy!

Chvilí po našem návratu do Thetford Cottage zavolal Ken.

„Kdes byl?“ zeptal se.

„Jeli jsme se s Gregem a Vicky rozšoupnout do města.“

„To byl den! Poslyš,“ začal rozpačitě. „Máma brečí a brečí. Tys teda vážně nastartoval pláč a zármutek, ale kamaráde, já ti přesto děkuju. Nevím, jak je možné, že víš, co víš, ale za sebe ti říkám, že otec může odpočívat v pokoji.“

„To jsem rád.“

„Jak jsem se vrátil domů, volal Carey,“ řekl Ken. „Připadal mi dost zdeprimovaný. Chtěl vědět, co je nového a jak to vypadá v nemocnici. Řekl jsem mu, že ho potřebujeme, že nám chybí, ale mám pocit, že už mu na tom nezáleží, že už je mu všechno jedno. No nic, taky jsem mu řekl o těch dodacích listech a co jsme my dva podnikali.“

„Co on na to?“

„Dohromady nic. Že jsme udělali dobře. Nějak se mi vůbec nepodařilo v něm vzbudit zájem o věc. Myslím si, že Oliver má nakonec pravdu, budeme se muset nějak dát dohromady a začít bez něj.“

„Asi to bude nejlepší.“

Mluvil odhodlaně. „Svolám všechny ostatní a na něčem se domluvíme.“

„Výborně.“

„No nic, ještě jednou ti děkuju a zítra se setkáme, jo?“

Možná, pomyslel jsem si, než zavěsil. Jenomže zítra, zítra přijede Anabela a já s ní chci být sám a chci s ní sám jít na oběd. Bez rodiny.

Vystoupila z vlaku těsně před polednem. Na uvítanou jsme se políbili, jako bychom se neznali jen osm dní, spíš jako bychom spolu strávili osmdesát dní na pustém ostrově. Měla na sobě obrovitý černý svetr s bílými hvězdami a přiléhavé kalhoty. Růžovou rtěnku. Obrovité oči.

„Našel jsem výbornou hospodu, kam půjdeme na oběd, ale předtím se ještě musíme někde na chvíli zastavit,“ řekl jsem. „Jde o detektivní akci, ale nepotrvá to dlouho.“

„To mi vůbec nevadí,“ řekla s úsměvem. „A přinesla jsem ti dárek od Brosova přítele Higginse, třeba ti pomůže.“

Z lesklé černé kabelky vytáhla obálku a předala mi ji. V obálce byla jména tří pojišťovacích společností, které vyplatily plnění za koně, uhynulé mimo dostihové závodiště v uplynulém roce. U každé společnosti bylo jméno a telefonní číslo. Dole Higgins připsal: „Ohlaste se mým jménem a předají vás nahoru. Další dodám příští týden.“

„To je vynikající,“ řekl jsem potěšeně. „Až budeme mít tohle, tak už to bude doma. Hned ráno začnu s telefonováním. Al Capone se dostal do vězení díky mravenčí administrativní píli, co je psáno, to je totiž dáno a může být i zničující, jak dobře víme v naší službě, když něco pokazíme.“

„Nikdy nic nepodpisuj,“ řekla s úsměvem, „a nemůžeš se dostat do nesnází.“

Nastoupili jsme do mého vozu a vydali se k nemocnici. Cestou jsem řekl: „Vicky mi vyřídila, že superintendant, který vyšetřuje Scottovu smrt, se chce se mnou dnes před polednem sejít. Ken a já jsme se s ním teď v posledních dnech scházeli skoro denně. Už jsme si na to zvykli.“

„Jak to teď vůbec vypadá?“

„Jestli chceš, budu ti to při obědě vyprávět, i když znám věru lepší témata, o kterých bychom si mohli povídat. Jak se tváří pan biskup?“

„Váhavě.“

Usmál jsem se. Čím častěji jsem se s ní viděl, tím méně jsem váhal. Představa, že před námi je jaro, a pocit, že život začíná, rozčilující pocit, který mě celého prostupoval, to všechno vedlo k omamné euforii. Kéž neudělám chybu, říkal jsem si. Za několik měsíců budeme oba vědět, jestli je to navždycky a jestli nás vzájemná přitažlivost skutečně spojí natrvalo. Nikdy předtím jsem takto neuvažoval. Možná přece jenom je pravda, že potkáli člověk ideálního partnera, pozná to na první pohled.

Třeba si je tím jistá i ona. Zdálo se mi, že se tváří, jako kdyby vše vnímala se stejným jiskřením jako já, ale také jsem věděl, že pokud usoudí, že je to chyba, okamžitě se stáhne. V Anabele se mísil smysl pro humor, vynikající schopnosti a rezervovanost. Začal jsem mít strach, že až ji o to požádám, nebude mě chtít.

Před nemocnicí stálo jen jedno auto. Nebyl to Ramseyho vůz, ani žádný jiný, který bych znal.

„Superintendant tu zřejmě ještě není, ale někdo tady je,“ řekl jsem. „Chceš se jít podívat? Chceš si to tady prohlédnout?“

„Ano, ráda bych. Já viděla zatím jenom jediné veterinární zařízení v Newmarketu.“

Vešli jsme do vstupní haly a pak chodbou do kanceláře. Nikde nikdo, ani policisté.

„Pojďme se podívat, kde není zamčeno,“ navrhl jsem. Vydali jsme se dál chodbou ke dveřím do předsálí. Dveře se otevřely a my vstoupili. Ukazoval jsem Anabele, kde je šatna, kde jsou skříňky s léky, a poznamenal jsem, že si alespoň nemusíme dělat starosti se sterilitou a návkly a se vším, co s tím souvisí.

Vešli jsme na operační sál a rozhlédli se. Anabele se nesmírně líbil rumpál.

„U těch veterinářů v Newmarketu,“ vyprávěla, „postavili koně vedle operačního stolu nastaveného svisle, k tomu ho přivázali, dokud byl ještě při vědomí, i když dostal něco pro uklidnění. Pak mu teprve dali anestezii a stůl převrátili do vodorovné polohy. Pak museli rychle začít operovat.“

Zašupovací dveře vedoucí do resuscitační a anesteziologické místnosti byly zešíroka otevřené. Bacily měly volný vstup. Vešli jsme dál a Anabela se podívovala pružné podlaze, několikrát si na ní také poskočila.

„Nač je tamhle ta zeď?“ zeptala se.

„Za tou veterináří stojí, když se kůň probouzí,“ vysvětloval jsem. „Jak mi bylo řečeno, pacienti kolem sebe často dost kopou, když se probírají, a veterináři chtějí být zdostřeli.“

„Je to trochu jako u býčích zápasů,“ řekla.

„Přesně.“

Zdálo se, že je všude pusto. Prošli jsme dál chodbou až k příjmu s jeho vybavením, kolem stěn připravených pro akutní případy.

„Jindy tady všechno pečlivě zamykají,“ poznamenal jsem. „Zdá se, že se to opravdu rozpadá.“

„Chudáci.“

Vzal jsem za kliku od dveří ven do dvora. Alespoň ty byly zamčené.

Najednou jsem dostal nepříjemný pocit. Něco se mi v prostorách sálu jaksi nezdálo, i když jsem nedokázal určit proč. Už to tam přece znám... Všechno vypadalo na pohled stejně... V něčem však přece jen byla změna: už jsem věděl, kdo zabil Scotta, a nemohl jsem se dočkat, kdy to řeknu Ramseymu. Chtěl jsem mu to svěřit co nejdříve. Připadalo mi divné, že tam není, ačkoli jeho vzkaz, abych se dostavil před polednem, nebyl příliš přesný.

Možná jsem to měl povědět Kenovi, napadlo mě. Ale už se stalo. Možná to vůbec nebyl chytrý nápad chodit sem v neděli dopoledne...

„Pojďme zpátky do kanceláře,“ řekl jsem stručně. „Zavolám Ramseymu a zeptám se, za jak dlouho tady bude.“

„Dobře.“

Otočil jsem se a před Anabelou šel zpět čalouněnou místností do chodby. Prošel jsem na operační sál, kde byly v pohotovosti všechny přístroje nutné k záchraně života a přes rameno jsem se zeptal:

„Už jsi někdy byla jako pacientka v nemocnici?“

Anabela neodpovídala.

Otočil jsem se a zaplavilo mě zděšení. Adrenalin mi v krvi stoupl závratnou rychlostí. Anabela klečela na zemi a nekoordinovaně pohybovala rukama, hlavu skloněnou. Než jsem k ní stačil doběhnout, upadla do bezvědomí a zhroutila se na pružnou podlahu.

„Anabelo!“ zvolal jsem zoufale a sklonil se nad ní. Klekl jsem si a otočil ji na záda. Neměl jsem tušení, co jí může být, neměl jsem tedy ani tušení jak jí pomoci. Zoufal jsem si úzkostí.

Až v poslední vteřině jsem za sebou zaslechl šustění šatů a otočil se. Pozdě. Příliš pozdě. Blížila se ke mně postava v chirurgickém plášti, s chirurgickými rukavicemi, s čepičkou a maskou, v ruce injekční stříkačku. Jehla se mi zabodla do krku jako dýka.

Cítil jsem ostré píchnutí. Chytil jsem toho člověka za plášť a on o krok ustoupil, oči za maskou jako svítící šedé korálky.

Příliš pozdě jsem pochopil, že se skrýval za zídkou, odkud vyskočil, bodl Anabele injekci, znovu se schoval, vyběhl na druhé straně a připlížil se za mnou, když jsem se nad Anabelou skláněl.

Najednou mi to bylo jasné, ale současně už se v mém mozku stahovaly mraky a já nezadržitelně upadal do spánku. Věděl jsem v tu chvíli, že jsem se nemýlil. Chabá útěcha. Zachoval jsem se hloupě.

Člověk v chirurgickém oblečení byl Scottův vrah.

Šedovlasý muž s hlavou plnou veterinárních vědomostí.

Carey Hewett.

Ležel jsem na podlaze nosem k zemi a číchal zápach antiseptik a koní. Byl jsem při vědomí jen částečně. Oční víčka jako by vážila tunu a rukama a nohama ani hlasem jsem nevládl.

Bylo s podivem, že jsem vůbec naživu. Připadalo mi, že se probouzím z narkózy, ne z umírání. Chtělo se mi znovu usnout.

Anabela!

Pomyšlení na ni vyburcovalo můj zpola zamlžený mozek a zpomalené myšlení. Vynaložil jsem obrovské úsilí, abych se pohnul. Trápilo mě, že bezúspěšně.

Asi jsem se přece jenom pohnul, protože kousek nade mnou se ozval tichý výkřik a pak těžký dech. Uvědomil jsem si, že se mě někdo dotýká, že někdo hýbá mýma rukama, že si počíná spěšně, že chvátá. Zaplavil mne podvědomý strach. Pak v rychlém sledu následoval zcela zákonitý, vědomý strach. Slyšel jsem rachocení řetězů a dobře jsem ten zvuk poznával. Řetězy rumpálu!

Ne, vzpíral jsem se v duchu. To ne! Ne jako Scott!

Fyzické následky hrůzy se nejdřív projevily ještě větším pocitem ochromení, než jaké jsem až do té chvíle znal, ale pak mne naštěstí jako požár zaplavil příšerný vztek a já byl náhle připravený se bránit.

Jenomže jsem se bránit nemohl. V rukou ani v nohou jsem neměl sílu, na zápěstích jsem měl k řetězům přivázané manžety určené pro koňské nohy.

Ne, křičel jsem v duchu.

Celé mé myšlení bylo jediný mlčenlivý výkřik.

Konečně jsem otevřel oči.

Anabela ležela o kousek dál na podlaze v hlubokém spánku. Alespoň vypadala, jako když spí. Pokojně. Ten pohled byl k nesnesení. To já jsem ji přivedl do tohoto příšerného nebezpečí. Vzkaz, že se mám s Ramseyem sejít v nemocnici, jsem pokládal za věrohodný. Měl jsem být opatrnější, měl jsem zvážit, co všechno Ken Careymu řekl, a Carey tedy ví, na co všechno jsme přišli. Trýznivá pozdní lítost mě bodala jako nože.

Svaly se začaly rychleji probouzet k životu. Natáhl jsem prsty jedné ruky a snažil se dosáhnout na přezku druhé. Řetězy zarachotily.

V místnosti se znovu ozval výkřik a zvuky spěchu.

Řetězy znovu zarachotily, začal hučet mechanismus rumpálu a řetězy se začaly navíjet. Nedařilo se mi uvolnit řemínek. Uvolnil jsem jeden, ale na každé manžetě byly dva.

Jak se řetězy napínaly, táhly mi ruce vzhůru, táhly mi celé paže, vytahovaly tělo i nohy, vyzdvihovaly mě do výšky, až jsem visel ve vzduchu. Zoufale jsem potřásal hlavou, jako by mi to mohlo pomoci, jako by to mohlo rozptýlit mlhu tížící myšlenky.

Carey stál v operačním sále a spouštěl rumpál. Zuřící a bezmocný jsem se sunul po kolejnicích k zasunovacím dveřím a tudy nad veliký operační stůl. Snažil jsem se rozmáchnout po Careyem nohama, ale nedosáhl jsem na něho. Marne jsem sebou házel. Carey byl plně soustředěný na to, co dělá.

Jeho neúprosná bezcitnost mě deptala. Neradoval se, ani neklel, ani mi nespílal, že jsem se neměl do

ničeho plést. Prostě se chystal na další výkon.

„Carey proboha!“ prosil jsem ho. Jako když neslyší. „Řekl jsem Ramseymu, že to vy jste zabil Scotta!“ křičel jsem na něho. Už jsem se neovládal, přemohl mě strach, věřil jsem, že to je konec.

Vůbec si mě nevšímal. Stále byl soustředěný na svou práci. Zastavil rumpál, ještě než jsem se vznesl nad stůl, odsunul ho a přemýšlel. Připadalo mi, jako by si nebyl jistý, co vlastně chce v tu chvíli udělat.

Uvědomil jsem si, že nepředpokládal, že se proberu k vědomí. Scott na něho jistě nekřičel, Scott se na něho nedíval. Věci prostě nešly zcela podle plánu.

Stříkačka, jak jsem aspoň doufal, obsahovala jenom jednoduché anestetikum. Část vyplýval na Anabelu, proto zřejmě zbývající dávka, kterou dal mně, nevystačila na dostatečně dlouhou dobu.

Také ho určitě vyvedlo z míry, že jsem nepřišel sám. Napadlo mne, že mě chtěl na operační sál vylákat nejspíš nějakým hlukem nebo kloví čím, a pak mě nečekaně bodnout. Také si třeba myslel, že se nepolekám, až uvidím chirurga vystrojeného k operaci. Všechno možné bylo možné.

Carey se konečně k něčemu odhodlal. Přešel k jednomu ze stolků připravených u zdi. Na stolku ležela emetní miska. Vzal z ní stříkačku, kterou tam měl připravenou, podržel ji proti světlu a vytlačil z jehly vzduch.

Bylo mi jasné, že se brzy setkám s rybičkou fugu.

Pokud zůstanu viset tak, jak visím, pak pro mě opravdu všechno skončí. Nejdřív však do mě musí píchnout jehlu, takže mu v tom nějakým způsobem musím zabránit.

Bezprostřední nebezpečí smrti mne obdařilo neuvěřitelnou, neskutečnou silou. Jak Carey vykročil proti mně, skrčil jsem paže, tím jsem se nadzdvihl, kolena skrčil až k bradě, a pak jsem se prudce narovnal ve snaze dosáhnout nohama až nad operační stůl doleva dozadu. Manévr se mi sice nepovedl, ale dosáhl jsem alespoň na kraj stolu, takže jsem měl dost síly, abych se odrazil k Careymu a snažil se mu vykopnout stříkačku z ruky nohou. O kus ustoupil a stříkačku pečlivě držel nad sebou. Marně jsem sebou zmítal ve vzduchu, zmožený a zuřící.

On chvíli uvažoval. Pak stiskl jedno tlačítko rumpálu a posunul mne dál od operačního stolu k sobě a k zasunovacím dveřím. Okamžitě jsem zopakoval předchozí manévr a tentokrát jsem zacílil nohama přímo na Careyho. Rychle ustoupil. Zasáhl jsem jen zeď, kde předtím stál, odrazil se od ní, otočil se ve vzduchu a nohama švihl po skříkačce. Do smrtící dávky, kterou držel vysoko nad hlavou, jsem se sice nestrefil, ale čirou náhodou jsem zasáhl Careyho hlavu nohama, každou z jedné strany. Pokusil jsem se ho za hlavu přidržet, ale setrvačností jsem se zhoupal zpět. Docílil jsem jedině to, že mu spadla čepička a chirurgická maska. Maska mu visela kolem krku, čepice spadla na zem.

Zvláštní, právě to ho vyvedlo z míry. Rukou, v níž držel stříkačku, si sáhl na hlavu, ale rychle ruku zase oddálil. Byl zmatený. Netvářil se ani zle, ani pomstychtivě, jen vyčerpaně. Bylo vidět, že není jenom unavený, že se pod obrovským tlakem doslova hroutí.

Stále byl vyvedený z míry tím, že věci nešly tak, jak si je naplánoval. Zády ke mně se shýbl, aby zdvihl čepičku. Já se stále ještě houpal ve vzduchu. Rychle jsem skrčil ruce a kolena a vší silou krajního zoufalství jsem nohama namířil na Careyho záda.

Tvrký zásah jen mírně ztlumil chirurgický plášť. Ne že by to byl nějaký slavný zásah, jako třeba Vickyino kopnutí, když se vyřítla na toho násilníka, ale stačil na to, aby Careyho porazil. Letěl hlavou dopředu a než se stačil narovnat, narazil čelem na roh kovové skříňky.

Zhroutil se v bezvědomí.

Horečně jsem se snažil rozepnout přezky manžet, které mě věznily. Napřed se mi podařilo rozepnout přezky u levé ruky, protože mi to ještě moc nemyslelo a protože předtím jsem s levičkou začal. Nebylo to těžké, ale co bylo horší, visel jsem pak za pravou a musel se vyprošťovat levou, což bylo samozřejmě těžké a nesmírně namáhavé. Strach mi však dal sílu, o jaké jsem ani netušil, že mám. Bojoval jsem o život jak šílený.

Potil jsem se a úpěl a bojoval dál. Musel jsem jenom prsty přemoci sílu vlastní tíhy.

Konečně jsem měl obě ruce volné a dopadl jsem dost nešikovně na zem. Okamžitě jsem se ohlížel po nějaké zbrani, po čemkoli, čím bych mohl Careyho praštit po hlavě, kdyby se probral, a po něčem, čím bych ho spoutal.

Rychle, rychle!

Řešení bylo neobyčejně jednoduché. Tentokrát jsem rumpál obsloužil já. Prodloužil jsem řetězy, stále ještě připravené k manžetám na celou délku. Pak jsem velice opatrně – z úcty k tetradotoxinu – odsunul stříkačku, uchopil Careyho za ruce, ohnul mu je za záda a připevnil k nim manžety. Přezky jsem upevnil křížem, takže mu držely ruce spoutané. Těžko by se vyprostil. Pak jsem mu sáhl na puls. Byl dobrý. Byl jsem rád, že není mrtvý.

Znovu jsem šel k ovládacímu panelu a zkrátil řetězy tak, aby měl ruce v latexových rukavicích asi tak tři palce nad zády. Když se v té poloze vzbudí, těžko se pohne, sotva zvedne hlavu z podlahy.

Podařilo se mi, co jsem chtěl, ale jinak mě stále trápila obrovská úzkost. Běžel jsem do čalouněného pokoje k Anabele.

Spala. Puls měla dobrý a pravidelný. Žila.

„Ach Anabelo,“ hladil jsem ji po hlavě, přemožený citem.

Bylo mi do pláče. (Hrdinové, kteří s úsměvem přijmou šest úderů na žaludek, nikdy nepláčou.)

Nejistým krokem jsem se odpotácel do kanceláře a poslal telefonické SOS Ramseymu, aby okamžitě dorazil s posilou. Pak jsem se vrátil k Anabele, sedl si vedle ní, chabě se zády opřel o zídku a sledoval Careyho zasunovacími dveřmi, jestli se neprobouzí k vražednému vědomí.

Držel jsem Anabelu za ruku. Snažil jsem se utěšit ji i sebe.

Byla živá. Určitě se vzbudí stejně jako já. Musí se vzbudit!

Velmi jsem ji miloval.

Určitě nebylo možné vymyslet na Careyho lepší past, než jakou nastražil na mne.

K názoru že tím, koho hledám, musí být Carey, jsem dospěl jednak intuicí, jednak na základě zcela logických úvah. Jenže až do chvíle, kdy mě to napadlo, jsem neměl nic, čím bych ho usvědčil. Carey byl vážený starý pán, otec všech veterinářů, autorita. Osobnost. Klienti ho ctili a důvěřovali mu víc než komukoli jinému.

Stará parta. Jeho generace. Znali se navzájem, znali se polovinu života, znali svá tajemství.

Kdysi dávno otec Ronnieho Upjohna a dědeček Thea Traverse pracovali jako agenti pojišťovny a vydělali si celé jmění, což není běžné.

Kdysi dávno Kenny McClure objednal tetrodotoxin, aby ho předal Mackintoshovi, věčně hrajícímu karty s Careym. Byl to Carey, usuzoval jsem, kdo nejspíš přemluvil Kennyho, kolegu veterináře, nikoli partnera, aby objednal jed. A Kenny zděšený nad tím, co se děje, zaplatil životem.

Kdysi dávno Wynn Lees svorkovací pistolí přišel kalhoty k citlivým místům nějakého člověka. Odseděl si své a odjel do Austrálie.

Všechny těžkosti začaly poté, kdy se Wynn Lees vrátil. Bylo pravděpodobné, že to on nastartoval celou mašinérii.

Carey nepochybně potřeboval peníze. Bylo docela dobře možné, že v krachu Porfyru přišel o úspory, se kterými počítal na stará kolena. Bylo dobře možné, že se snažil získat znovu peníze pomocí svých odborných znalostí.

Člověk si snadno uměl představit, jak se Careymu podařilo přemluvit Traverse, agenta pojišťovny ve třetí generaci, aby se s ním svezl, že zbohatnou oba. Bylo možné, že Travers chtěl z celé věci vycouvat jako kdysi Kenny, a že za to také zaplatil životem.

Byl to nepochybně Carey, říkal jsem si, kdo založil požár v administrativní budově, aby oddálil nebo vůbec zabránil identifikaci Thea Traverse, a také proto, aby zahladil stopy po svých skutcích. Objednávky, dodací listy, různé jiné doklady, to vše velice šikovně shořelo. Také – jak jsem si najednou uvědomil – v požáru vzaly za své i krevní vzorky odebrané v den, kdy kuň při operaci hlezna umíral na stole. Ve všech vzorcích by se nepochybně našlo nadměrné množství draslíku. Nevysvětlitelné úhyny na operačním stole by náhle přestaly být nevysvětlitelné a nastal by hon na viníka.

Když Carey vcházel a vycházel ze skladu, kde se skladovaly náhradní roztoky, nezdálo se to samozřejmě nikomu divné. Nikdo také nijak nezkoumal, co Carey objednává. A všem připadalo samozřejmé, že navštěvuje staré přátele a jejich koně. Všem připadalo normální, když se ukázal jednou večer u Eaglewoodů, aby se podíval na své pacienty – a přitom s sebou vzal inzulin.

Carey měl přístup všude, mohl dělat, co chtěl. Nikdo ho z ničeho nepodezíral, nikdo ho nesledoval, nikdo ho z ničeho neobviňoval. Ostatně žádný starší veterinář s kouskem rozumu v hlavě by přece úmyslně neničil pověst svého nejlepšího chirurga, neničil by vlastní praxi, kterou celá léta budoval. Jenže Careymu určitě šlo o to získat peníze a pak praxi opustit. Podlehl však tlaku okolností a času: Travers uspil založení ohně. Ken zachránil klisnu s kolikou, kde se předpokládal jistý úhyn. Z Careyho hlediska bylo samozřejmě nutné klisnu dorazit a zavřít ústa člověku, který mu doručil jed. Pak už mu nic nebránilo v tom, aby ohlásil, že odchází na odpočinek a rozpouští firmu. Kdyby mu Ken nebyl řekl, co všechno jsme zjistili, Carey by pravděpodobně v tuto chvíli v klidu balil své věci bohatý, přichystaný emigrovat, a neležel by tváří na zemi, před sebou totální fiasko.

Anabela se pohnula.

Pocítil jsem nedozírnou, fantastickou úlevu. Z plného srdce jsem děkoval osudu. Tiskl jsem Anabele ruku

a ona jako by mi ji také stiskla. Doufal jsem, že už mě uslyší.

„Nedělej si starosti. Jsem tady u tebe,“ řekl jsem. „Budeš v pořádku, za chvíli. Byl tady jeden šílenec a napumpoval do tebe i do mě uspávací prostředek. Za chvíli se z toho probereš a všechno bude v pořádku. Jen klid. Všechno se spraví. Já ti to slibuji.“

Snažil jsem se ji utěšit a uklidnit. Konečně otevřela oči a usmála se.

Když dorazil Ramsey, seděla na zemi stulená v mém náručí a třásla se strachy, co kdyby ta postava v chirurgickém oblečení ožila, co kdyby vyskočila, co kdyby nás napadla. Prý na ni Carey skočil zpoza zídky. Stačila ho ještě zahlédnout, viděla, že se tváří polekaně a pak už jen cítila bodnutí na krku. „Pokud se probere,“ řekl jsem, „tak zkrátím řetězy a vytáhnou mu ruce výš nad záda. To ho zkroutí do kozelce.“

„Stejně se mi to nelíbí.“

Mně se to také nelíbilo. Připadalo mi, že uplynula celá věčnost, než se konečně objevil ve dveřích z chodby na sál statný pan superintendant s tázavým výrazem. Zadíval šel s úžasem na člověka ležícího na podlaze. Vstal jsem a šel mu naproti.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Myslím, že tady máte svého vraha, ale buďte opatrný, protože někde pod ním nebo kousek od něho leží stříkačka, z níž vytéká tekutina zdraví velice škodlivá.“

O týden později jsem zavolał mamince a v hrubých rysech jí vyprávěl, co všechno se odehrálo. O Russet Eaglewoodové jsem se nezmínil, o Scottovi jen letmo, o svém boji o život jsem pomlčel.

Nakonec vykřikla: „Nechce se mi věřit, že by veterinář dokázal zabíjet koně!“

„Veterináři musejí koně zabíjet velmi často.“

„To je něco jiného.“

„Ne tak zcela.“

„Stejně musel být vyšinutý.“

Vzpomínal jsem na Careyho, jak jsem ho naposledy viděl. Ležel připoutaný k nosítkům, na čele obrovskou bouli, oči zavřené. Vypadal zcela neškodně. Pak jsem se dozvěděl, že když se probal, zmatený po otřesu mozku, byl neuvěřitelně a neskutečně klidný. Ramsey s neobvyklou sdílností vyprávěl: „Řekl bych, že se mu ulevilo. Zločincům se často uleví, když je chytíme. Je to zvláštní.“

Na podlaze čalouněného pokoje prý našli injekční stříkačku, ve které byly stopy po uspávacím prostředku. Druhá stříkačka, již se mě Carey snažil zasáhnout na operačním sále, se zakutálela pod stolek. Se stříkačkou prý zacházeli velice opatrně a velice opatrně prováděli i laboratorní testy. Potvrdily, že stříkačka nade vši pochybnost obsahovala tetradotoxin. Prázdné ampule se značkou společnosti Parkway s číslem série a výstražným červeným nápisem JED ležely v emetní misce, ve které byla předtím i stříkačka.

„Jako když člověk najde pušku s horkou hlavní,“ řekl Ramsey s hlubokým uspokojením.

Při prohlídce Careyho domu našel knihu o nebezpečných živočiších, kde nejvýznamnější roli hrála rybička fugu.

„To by samo o sobě nic nedokazovalo,“ podotkl.

Z Ramseyho seznamu ručitelů na Porfyr vyplývalo, že Carey přišel o částku, nad níž se tajil dech.

Higginsovi přátelé z pojišťoven dodali podrobnosti o všech uhynulých koních. Ve všech případech působil jako pojišťovací agent Theodor Travers. Pojištěnci byli většinou fiktivní, ale vyskytli se mezi nimi také Wynn Lees, Fitzwalter a Nagreb.

Zpráva o typizaci DNA klisny, hříběte a Rainbow Questa byla negativní. Hříbě absolutně nemohlo být po Rainbow Questovi. Wynn Lees, než aby čelil žalobě pro podvod, raději utekl ze země.

Maminka se zeptala: „A co Ken?“

„Musel jsem se přiznat, že jsem tu jako kluk žil. Od začátku mu bylo divné jak to, že toho tolik vím.“

„Neřekl jsi mu doufám nic o mně a jeho otci,“ zeptala se úzkostlivě.

„Ne, ani slovo. Bude lepší, když se o tom nedozví.“

„Jsi přece jenom diplomat,“ řekla trochu škádlivě, ale s úlevou.

Pak jsem mamince vyprávěl, jak Ken a Belinda plánují svatbu.

„Víš, to je právě ono, oni vysloveně plánují. Jsou oba tak strašně věcní, není v nich žádná jiskra. Také nemají žádné pochybnosti, alespoň myslím.“

„Takže jim moc naděje nedáváš?“ zeptala se zklamaně.

„Řekl bych tak fifty fifty. Ale Belinda říká matce Vicky, už ne máti, a to je pokrok. Třeba se změní.“

Slyšel jsem, jak se maminka směje. „Říkal jsi, že by se mi Vicky líbila.“

„Docela zaručeně bys ji měla ráda.“

„Jenže se s ní nikdy nesetkám.“

„Postarám se o to, aby ses s ní setkala.“

Pak jsem mamince řekl, že Kenova pověst je víceméně očištěna.

„To víš, že se najdou lidé, kteří budou tvrdit, že měl poznat dřív, proč koně během operace umírají. Já to posoudit nemohu, nejsem veterinář. Ale celkem se mi zdá, že už je všechno v pohodě. Všichni partneři se sešli a rozhodli se, že znovu zahájí činnost a že všechny možné právní problémy vyřeší později. Překřtili veterinární centrum na firmu McClureQuincyAmhurstová. To by mělo kritiky umlčet.“

„To je skvělé.“

„Jo a mami,“ řekl jsem, „tvůj Kenny...“

„Ano?“

„Už vím, proč zemřel.“

Chvilí bylo ticho. Pak se teprve ozvala: „Povídej.“

Řekl jsem jí své teorie, řekl jsem, že mi Josefina uvěřila a našla klid.

„Jsou ty tvoje teorie správné?“

„Já myslím že ano.“

Chvilí bylo ticho. Pak řekla úplně tiše, spíš jako by vydechla: „Děkuji ti, miláčku.“

Usmál jsem se: „Nechceš snachu?“

„Ano! To víš, že chci.“

„Jmenuje se Anabela.“

– 51 –